

Tiểu thuyết:

NHÂN HẢI TRUNG

tôi và bạn trai 'kính tế'

truyện ngắn
phản ánh đời sống

PHẦN MỘT
KINH TẾ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thiên Tình Sử Đầy Máu Và Nước Mắt Của Cô Gái Bất Hạnh

Chương 2: Nỗi Khổ Của Những Chàng Trai Trường Giang

Chương 3: Bình Nước Nóng Trong Hàm Rượu

Chương 4: Thà Im Lặng Còn Hơn

Chương 5: Bánh Bao Và Bánh Ngô

Chương 6: Góc Nhỏ Bị Lãng Quên

Chương 7: Không Thể Lựa Chọn

Chương 8: Không Yêu

Chương 9: Bền Vững Muôn Đời

Chương 10: Nhìn Thấy Rõ Sự Bấp Bênh

Chương 11: Những Chuyện Liên Quan Đến Hôn Nhân

Chương 12: Mọi Người Đều Giả Dối

Chương 13: Chuyện Lớn Cả Đời Của Ai Và Ai

Chương 14: Ngoại Truyện: Hồi Ức Chuyện Tình Của Diệt Tuyệt Sư Thái

Chương 15: Hậu Ký

Mục lục

Chương 1: Thiên Tình Sử Đầy Máu Và Nước Mắt Của Cô Gái Bất Hạnh

Chương 2: Nỗi Khổ Của Những chàng Trai Trương Giang

Chương 3: Bình Nước Nóng Trong Hầm Rượu

Chương 4: Thà Im Lặng Còn Hơn

Chương 5: Bánh Bao Và Bánh Ngô

Chương 6: Góc Nhỏ Bị Lãng Quên

Chương 7: Không Thể Lựa Chọn

Chương 8: Không Yêu

Chương 9: Bền Vững Muôn Đời

Chương 10: Nhìn Thấy Rồi Sự Bấp Bênh

Chương 11: Những Chuyện Liên Quan Đến Hôn Nhân

Chương 12: Mọi Người Đều Giả Dối

Chương 13: Chuyện Lớn Cả Đời Của Ai Và Ai

Chương 14: Ngoại Truyện: Hồi Ức Chuyện Tình Của Diệt Tuyệt Sư Thái

Chương 15: Hậu Ký

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thiên Tình Sử Đầy Máu Và Nước Mắt Của Cô Gái Bất Hạnh

Người khác nhìn Hà Tiểu Quân đều cảm thấy chuyện tình của cô thật đẹp, không ai ngờ rằng sự thực đó lại là một thiên tình sử đầy máu và nước mắt của cô gái bất hạnh.

1

Hà Tiểu Quân là một cô gái Giang Nam xinh đẹp, mặt mày thanh tú, vóc dáng mảnh mai, da dẻ trắng trẻo, dịu dàng đáng yêu như chiếc kẹo bông trắng ngần.

Thế nên từ nhỏ tới lớn luôn có rất nhiều chàng trai theo đuổi cô.

Chỉ là điều kiện mẹ cô đưa ra quá hà khắc nên hầu hết mọi người chưa kịp bay tới đã phải gãy cánh bỏ về dưới ánh mắt sắc sảo của bà.

Hồi học cấp hai, một cậu bạn đạp xe đưa cô về nhà đã bị mẹ cô mắng cho một trận. Hồi học cấp ba, bạn bè gọi cho mẹ cô mười bảy, mười tám cuộc điện thoại mới xin được cho cô đi chơi nhưng phải về nhà trước chín giờ tối. Hồi học đại học thì càng khó khăn hơn, mãi cô mới có được một chút tự do nảy nở tình cảm với Đồng Hệ Hệ. Tình cảm mới chớm nở như ngọn cỏ lay động trước cơn gió nhẹ, thậm chí họ còn chưa kịp dắt tay nhau thì đã bị mẹ cô một tay dập tắt. Lý do cụ thể là vì gia cảnh cậu ấy quá thấp kém.

Thực ra điều kiện nhà Tiểu Quân cũng chẳng có gì, cũng hết sức bình thường thôi. Tuy sống ở một trong những trung tâm tốt nhất ở Thượng Hải nhưng đó là ngôi nhà tập thể ba tầng cũ kĩ nhất, là di sản văn hóa những

năm ba mươi của thế kỷ trước. Nói cho dễ nghe thì bảo đó là di tích lịch sử được bảo tồn. Thực ra, bên trong đã thủng lỗ chỗ khắp nơi. Một khu nhà mà có tới bảy mươi hai hộ gia đình. Bếp than nằm dọc hành lang. Mỗi khi đến giờ nấu cơm thì nhà nhà đều tập trung lại với nhau, ăn gì thì đều bày ra trước mắt mọi người.

Nhưng gia đình cô lại là hậu duệ của chủ nhân đầu tiên trong khu nhà này. Không hiểu tại sao trước giải phóng, ông ngoại cô lại không đi cùng những người khác mà một mình ở lại trải qua chín chín tám mốt khổ nạn. Trong đó còn có cả việc bị đi cải tạo. Khi ông ngoại cô tay không trở về thì lại có thể nâng cao đầu sống ở khu nhà đó. Có điều những thứ ông lấy lại được chỉ là một nửa căn hộ quay về hướng Tây Bắc, mở cửa sổ ra là nhìn thấy những giá phơi quần áo giăng ngang giăng dọc, phơi đầy chăn đệm, ga giường của mười mấy hộ. Vườn hoa nhỏ xanh tươi chỉ còn là ký ức, đến cả một chút dấu ấn về cuộc sống phú quý của mẹ cô cũng tan theo mây khói.

Có lẽ vì vậy mà cảm giác của mẹ về cuộc sống ngày càng mâu thuẫn. Một tiểu thư đài các đáng lẽ phải được hưởng cuộc sống thượng lưu sau khung cửa sổ chạm khắc hoa, ngăn bởi tấm rèm lụa trắng suốt đời mới đúng. Vậy mà cuối cùng, bà lại thành một người phụ nữ bình thường bận rộn cả đời. Điều đáng hận là chồng bà quá kém cỏi không thể cho bà sống những ngày tháng tốt đẹp mà đáng ra bà phải được hưởng.

May mà bà còn có một cô con gái. Số phận đã làm hỏng mọi thứ nhưng cô con gái lại chính là tia hy vọng của bà. Người ta thường nói, đàn bà đầu thai hai lần, một lần lúc sinh ra và một lần lúc lấy chồng. Chỉ cần cô gái lấy được người chồng tốt thì cuộc sống của cả gia đình đều thay đổi.

Nhưng Tiểu Quân lại cho rằng suy nghĩ của mẹ mình là phong kiến lạc hậu, không hợp lý chút nào. Tạm thời không nói đến chuyện thời cấp hai, cấp ba, ai cũng biết yêu đương sớm sẽ ảnh hưởng đến việc học tập. Nhưng tình cảm năm thứ nhất đại học cũng có thể được, dù sao tất cả cũng chỉ là giai đoạn chớm nở. Một chàng trai bị mẹ cô làm cho khiếp sợ như con rùa

rụt cổ thì cũng không đáng để cô gửi gắm cuộc đời mình. Mâu thuẫn sâu sắc giữa cô và mẹ xảy ra vào năm thứ hai đại học. Tất cả cũng là vì mối tình đó. Đến tận bây giờ nghĩ lại, đó vẫn là những bài học tâm huyết khắc sâu trong trong lòng.

Đối phương là anh trai bạn học của cô, một chàng nghệ sĩ điển hình. Toàn bộ cuộc sống là những sắc màu rực rỡ trên tấm vải vẽ màu trắng và lúc nào cũng thoang thoảng hương dầu chuối. Anh ngâm thơ cho cô nghe ở công xưởng mà anh thuê để ở. Khi trời mưa, với đôi mắt u buồn, anh cầm bút nhìn cô thật lâu rồi nói:

- Tiểu Quân, tại sao anh không thể nào vẽ hình em được nhỉ?

Bây giờ nghĩ lại, cô không thể không thừa nhận rằng cô và anh ta ở bên nhau là điển hình của thời niên thiếu không biết gì, thực ra cô vốn chưa từng gặp đàn ông.

Nhưng khi đó, cô cảm giác như mình đã yêu đến mức trời long đất lở và mẹ cô cũng long trời lở đất luôn. Cô con gái mà bà đã vất vả nuôi dưỡng khôn lớn, đặt biết bao hy vọng lại thích một người đàn ông như vậy. Cú sốc này không đơn thuần chỉ như một cái gậy đánh vào đầu bà mà là một cái chùy thì đúng hơn.

Lý do của Tiểu Quân rất đơn giản:

- Đã yêu là không nói đến điều kiện. Nghệ sĩ thì sao chứ? Nghệ sĩ cũng có giá của họ. Anh ấy tài hoa. Chẳng qua là bây giờ mọi người chưa phát hiện ra mà thôi. Con đã ưng anh ấy. Rồi có ngày, anh ấy sẽ tỏa sáng.

Bà Hà lập tức cười khẩy khinh thường:

- Nghệ sĩ ư? Loại người đó giỏi lắm thì chỉ được coi là nghệ sĩ lưu manh, cả ngày chỉ biết vẽ vờ nhưng thứ mà người ta xem rồi thì không

nuốt nổi cơm nữa. Cái này mà cũng có thể bán được tiền thì lợn cũng có thể leo cây.

Tiểu Quân cũng đáp lại rất nhanh:

- Đó là nghệ thuật. Mẹ không hiểu thì đừng nói mò. Nếu mẹ nhìn mà hiểu được thì người ta còn gọi gì là nghệ thuật nữa.

Câu nói này khiến bà Hà bị sốc ghê gớm. Nếu không phải ông Hà hiểu vợ, lập tức bước tới ôm vai bà hết lời khuyên nhủ thì suýt nữa bà đã cho cô con gái yêu một cái tát rồi.

- Mẹ không hiểu sao? Mẹ không hiểu sao? Con có biết hồi mẹ còn nhỏ, nơi này treo đầy tranh chữ không? Mẹ chỉ cần nói ra những cái tên ký trên tranh đó là đủ dọa cho tên lưu manh ấy chết khiếp. Mẹ không cần biết đầu óc con đang nghĩ gì. Mẹ nói không cho phép là không cho phép. Con mà còn dám gặp mặt nó thì đừng nhận người mẹ này nữa.

Năm đó, Tiểu Quân mười chín tuổi. vì tình yêu mà dòng máu nóng trào dâng. Câu nói này đúng là như thêm dầu vào lửa. Kể từ đó, hai mẹ con nhà họ Hà tiếp tục sống những ngày tháng chiến tranh bi thảm.

Bà Hà đích thân đến trường hủy bỏ quyền lợi được ở ký túc xá và đưa cô về nhà. Tiểu Quân đã nhiều lần bỏ nhà đi để thể hiện quyết tâm của mình. Theo như lời ông Hà nói, đó thực sự là cuộc chiến tranh thế giới lần thứ ba diễn ra ở phạm vi nhỏ, trời đất u ám, gia đình không có nổi một ngày yên bình. Nếu không phải cuối cùng, chàng nghệ sĩ của Tiểu Quân bỗng nhiên xảy ra chuyện thì ông Hà cũng sắp có ý nghĩ bỏ nhà đi.

Thực ra, nguyên nhân của việc kết thúc thật buồn cười! Trong một lần Tiểu Quân bỏ nhà đi, chàng nghệ sĩ cùng cô thề non hẹn biển kia đã bị cô bắt gặp ở cùng với một cô nàng nghệ sĩ khác trong phòng mà cả hai đều không có lấy một mảnh vải che thân. Hôm đó, trời mưa rất to, khi cô ướm sững đẩy cửa bước vào thì trong phòng không bật đèn. Ánh chớp lóe sáng

trên bầu trời đã chiếu rõ hai người đang quấn lấy nhau trước giá vẽ, bên cạnh còn vương đầy màu và bút vẽ. Cảnh tượng đó thật đúng là rất nghệ thuật. “Tác phẩm nghệ thuật này” vượt xa tất cả nhưng tác phẩm mà chàng họa sĩ đã hoàn thành.

Khi Tiểu Quân chạy về nhà, cô ôm chầm lấy mẹ khóc nức nở. Bà Hà vừa cùng chồng ra ngoài tìm con gái về, người cũng ướt sũng nước mưa. Bà ôm lấy con gái rồi cùng khóc. Trên mặt hai mẹ con, nước mắt và nước mưa hòa với nhau làm một. Trừ lúc Tiểu Quân chào đời ra thì họ chưa từng hợp nhau đến thế.

Rất lâu sau, mỗi khi nghĩ lại hôm đó, cô luôn cảm thấy nước mắt của mẹ đã có ít nhiều mừng vui, thanh thản. Bởi vì từ đó về sau, những ước mơ viễn vông không thực tế về tình yêu của Tiểu Quân đều bị dập tắt. Mọi thứ đều phải do mình cố gắng phấn đấu, con đường có được là do con người mở lối.

Bà Hà rất hài lòng. Mặc dù mục tiêu cuối cùng mà bà hướng tới vẫn chưa đạt được nhưng sớm muộn gì thì con gái bà cũng sẽ lấy một người chồng giàu có.

2

Tiểu Quân lại không hề nghĩ như vậy.

Kết cục bi thảm của chuyện tình năm mười chín tuổi đó khiến cô cảm thấy ngán ngẫm với tình yêu. Cô vùi đầu vào học và nhắm mắt làm ngơ trước tất cả những người đàn ông theo đuổi cô cho dù họ có tiền hay không.

Tuy chàng họa sĩ không đem đến cho cô những tổn thương về tâm lý đến mức không thể xóa bỏ nhưng rốt cuộc cảnh tượng dưới ánh chớp trong đêm mưa hôm đó đã gây ám ảnh quá sâu sắc với cô. Ít ra từ đó về sau, cô cũng nhìn tất cả các sinh vật nam tính bằng ánh mắt bất thường và từ chối lại gần họ.

Thời gian là liều thuốc tốt nhất, dù là vết thương thế nào cũng có lúc liền sẹo. Khi Tiểu Quân chuẩn bị tốt nghiệp đại học, cuối cùng một lần nữa tình yêu lại đến với cô, có một đối tượng mới hẹn hò.

Đối tượng chính là Phùng Chí Hào danh tiếng lẫy lừng.

Phùng Chí Hào, Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm Phó tổng giám đốc công ty BOL Trung Quốc, người có thể lực hùng hậu. Chưa đến ba mươi tuổi mà đã có được chức vị này thì quả là tiền đồ vô cùng sáng lạn. Tuy nhiên, nguyên nhân chính là vì công ty BOL này vốn là sản nghiệp của gia đình anh. Một người đàn ông xuất sắc như vậy thì sao có thể không khiến cho các chị em khao khát chứ?

Mỗi lần Đỗ Mỹ Mỹ, cô bạn cùng phòng và cũng là bạn thân nhất của Tiểu Quân lúc đó, nhắc đến Phùng Chí Hào đều cường điệu đặt tay lên ngực thở dài nói đến viễn cảnh tươi đẹp:

- Tiểu Quân, hôm đó thực sự là tớ không nên bị đau bụng để rồi xống mất con rùa vàng họ Phùng đó. Không nói nữa, sau này cậu phải mời tớ ăn đêm để an ủi tâm hồn bị tổn thương của tớ đấy.

Tiểu Quân có thể quen biết Phùng Chí Hào đúng là phải cảm ơn Mỹ Mỹ. Nửa đầu học kỳ một năm thứ tư đại học, khoa Quản trị kinh doanh của Mỹ Mỹ có tổ chức một buổi nói chuyện và Phùng Chí Hào là khách mời đặc biệt. Thầy cô đã phân cho Mỹ Mỹ phụ trách việc tiếp đón khách. Không ngờ, tối hôm đó bệnh viêm dạ dày cấp tính của Mỹ Mỹ bỗng nhiên phát tác khiến cô đành phải nhờ Tiểu Quân giúp mình và thế là cô quen anh.

Chí Hào tự mình lái xe đến, hoàn toàn không có cảnh tiền hô hậu ủng kẻ trước người sau. Khi cô vội vàng chạy đến hội trường thì gặp anh. Anh bước lên phía trước đẩy cánh cửa kính nặng trĩu giúp cô, sau đó còn vô cùng lịch sự đứng ở cửa lớn đợi cô bước vào.

Vì quá vội vã nên Tiểu Quân không hề để ý thấy nét mặt anh quen quen mà chỉ nói một tiếng cảm ơn. Không ngờ, anh lại bước theo cô ra khỏi thang máy đến cửa lớn của hội trường. Đến lúc mọi người nhiệt tình ra đón tiếp cô mới biết người đàn ông này là ai.

Mình là người đi đón tiếp khách mà lại không nhận ra. Tiểu Quân xấu hổ liên tục nói xin lỗi nhưng anh chỉ mỉm cười với cô, để lộ hàm răng trắng như tuyết, khuôn mặt càng rạng rỡ như ánh mặt trời.

Tiểu Quân vốn cho rằng mình và người đàn ông này vốn ở hai thế giới hoàn toàn khác, mãi mãi không thể gặp lại nhau lần thứ hai. Không ngờ, mấy ngày sau, Chí Hào gọi điện mời cô đi ăn tối.

Tiểu Quân từ chối.

Cô đã từ chối.

Chí Hào nghĩ rằng cả đời này mình sẽ không gặp phải tình huống như thế. Trấn tĩnh lại, từ đó về sau, anh liên tục gọi điện cho cô bày tỏ thành ý. Vì anh đã từng là khách mời đặc biệt của nhà trường nên Tiểu Quân cũng không tiện từ chối quá nhiều. Cuối cùng, cô cũng đồng ý đi ăn với anh một bữa.

Hôm đó, Chí Hào tự mình lái xe đến cổng trường đợi cô. Chiếc xe hôm trước đã được đổi thành một chiếc Mercedes Benz màu bạc. Anh rất lịch sự xuống xe mở cửa cho cô. Khi ăn cơm, anh chỉ nói chuyện đi du lịch, cử chỉ vô cùng lịch thiệp.

Những buổi hẹn hò như vậy ngày càng nhiều hơn. Cuối cùng, điều khiến cho Tiểu Quân rung động thật sự chính là chuyến du lịch Bắc Kinh vào kì nghỉ hè. Vừa xuống tàu hỏa, cô phát hiện ra mình bị mất túi. Tiền và giấy gửi hành lý đều mất sạch. Cô hoàn toàn xa lạ với Bắc Kinh. Khi cô gọi điện cho người bạn học đã hẹn gặp thì lại không liên lạc được. Mọi thứ xảy đến dồn dập khiến cô xa xăm mặt mày.

Vài tiếng sau, Chí Hào mới tới. Tiểu Quân một mình ngồi ở dãy ghế nhựa ngoài hành lang đồn cảnh sát. Quá muộn rồi! Cô vừa mệt vừa đói, lại vừa kiệt sức. Khi nhìn thấy anh, mắt cô sáng lên. Tê chân vì ngồi quá lâu, nên khi đứng, cô phải giữ tay anh một lúc lâu.

Sau này, Tiểu Quân mới biết, tối hôm đó Chí Hào vốn không ở Bắc Kinh, Sau khi nhận được điện thoại của cô anh, mới bay từ Thượng Hải tới. Sau đó đưa cô đi ăn cơm rồi đặt hai phòng trong khách sạn. Anh tiễn cô tới cửa phòng rồi mỉm cười chúc cô ngủ ngon.

Đêm đó, Tiểu Quân cảm động đến nỗi không tài nào ngủ được. Một người đàn ông chưa đến ba mươi tuổi mà lại đối xử với bạn quá tốt như vậy là ý gì? Điều đó chứng tỏ anh quan tâm đến cảm xúc của bạn hơn là ham muốn về xác thịt với bạn.

Điều đó chứng tỏ anh ta thật lòng thích bạn. Nếu như thế này vẫn chưa đủ để chứng minh anh ta thật lòng với bạn thì bạn cũng không thể tìm được cách nào khác chứng minh rốt cuộc thật lòng là gì đâu.

Hai người đã bắt đầu như vậy. Bố mẹ anh ở Los Angeles. Anh thường xuyên bay qua lại hai nơi này. Nhưng chỉ cần về đến Thượng Hải là anh liền hẹn gặp cô. Tình yêu ban đầu luôn dính lấy như keo. Anh xuất thân giàu có, quê ở Phúc Châu, nhà rộng, sản nghiệp lớn. Gia đình di dân sang Mỹ từ rất lâu rồi. Dưới ánh mặt trời của California vị công tử này có thể câu cá, cưỡi ngựa thỏa thích. Anh thích nhất là lái xe đi ăn đồ ăn Mỹ. Có lúc hứng chí, nửa đêm còn lái xe lao như bay đưa cô đến bờ biển đi dạo. Hẹn hò với người đàn ông hoàn mỹ như vậy đôi khi cô không tin nổi đó là sự thật.

Sau này, Tiểu Quân mới biết, tất cả những thứ hoàn mỹ đến mức không thể tin nổi là sự thật, hơn một nửa lại không phải sự thật.

Sau khi hai người qua lại được một năm thì cô mới phát hiện ra, Chí Hào, người đàn ông trẻ, thành đạt, phong độ ngời ngời, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của mẹ cô lại chính hôn rồi.

3

Chí Hào chính hôn rồi.

Anh đã chính hôn rồi.

Tiểu Quân biết được sự thật này là vào một buổi tối trước hôm sinh nhật hai mươi tư tuổi của cô. Khi cô và Chí Hào đang ăn cơm ở phố Đông. Nhà hàng này nằm trên tầng cao, chệch hai trăm bảy mươi độ là nhìn ra sông, ngoài cửa sổ ánh đèn lung linh, những tòa nhà xa gần đều trông như cột ngọc. Một tháng trước, anh phải đi họp ở Mỹ. Lần này, anh đặc biệt quay trở về để chúc mừng sinh nhật cô. Rượu vang đỏ lấp lánh trong ly. Anh nhìn cô mỉm cười thật lâu. Tiểu Quân vẫn chưa uống ngụm rượu nào mà người cô đã như bay bổng tận chín tầng mây.

Anh nói đã chuẩn bị quà tặng cho cô. Tối mai, anh sẽ dành cho cô một điều bất ngờ. Tiểu Quân cúi đầu đỏ mặt nói, tối mai cô ở nhà tổ chức sinh nhật với gia đình và hỏi anh có đến được không?

Chỉ là một câu đơn giản như vậy mà Chí Hào trầm ngâm đến cả phút.

Khi Tiểu Quân phát hiện ra điều bất thường, ngẩng đầu lên thì anh cũng kịp mở miệng nói ba từ:

- Anh xin lỗi.

Anh nói xin lỗi rồi nói cho cô nghe nỗi khó xử của mình và nói chỉ yêu mình cô, chuyện chính hôn là ý của bố mẹ. Hai gia đình chơi với nhau rất thân nhưng anh và cô vợ chưa cưới không hề có tình cảm gì. Họ cũng đã

phản đối nhưng vô ích và thế là ngày cử hành hôn lễ vẫn cứ hoãn vô thời hạn...

Cô vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, tay cầm dao tay cầm nĩa ngời nguyên đó. Mãi sau, cô mới thốt lên được mấy từ bằng giọng vô cùng xa lạ mà đến cô cũng không dám tin đó là giọng nói của mình.

- Hai người... Hai người sẽ kết hôn chứ?

Cổ họng anh bỗng nghẹn lại như bị ai đó bóp nghẹn, im lặng, một lúc sau vẫn không trả lời.

Tiểu Quân bỗng trở nên mơ hồ. Trong chớp mắt, dường như cô đã quay lại đêm mưa năm đó. Ánh chớp lóe lên đã quét sạch mọi thứ của cô, mãi mãi không thể quay lại.

Bức tường nhà hàng trong suốt, phong cảnh hai bên bờ sông vẫn lung linh ánh đèn cả trên trời lẫn dưới đất.

Lòng cô bông vang lên một tiếng sấm, thậm chí cô còn có ý nghĩ nhảy lầu.

Ngày hôm sau, trong buổi tiệc sinh nhật của Tiểu Quân tất nhiên không có Chí Hào. Bà Hà truy hỏi con gái, không phải tối nay sẽ dành cho họ điều bất ngờ sao? Điều bất ngờ đó đâu?

Bất ngờ ư? Cô không bị gục ngã vì cú sốc đó đã là tốt lắm rồi. Cô và Chí Hào sẽ không thể ở bên nhau trọn đời. Khi thấy ánh mắt tràn đầy hy vọng của bố mẹ mà Tiểu Quân chỉ muốn chạy tới ôm lấy họ mà khóc nhưng cuối cùng đành phải cắn răng chịu đựng.

Tiểu Quân có cảm giác, nếu chuyện tình của mình mà viết ra thì có lẽ sẽ trở thành một thiên tình đẫm máu và nước mắt, mang đầy ý nghĩa hiện thực. Nếu là người khác, sau những cú sốc liên tiếp như vậy có lẽ đã suy sụp rồi. Nhưng Tiểu Quân vẫn thể hiện sự mềm mại như chiếc kẹo bông mà không mất đi độ dai vốn có. Có thể nói cô được thừa hưởng gene di truyền cứng rắn từ bố. Nói cho dễ nghe thì là chủ nghĩa lạc quan, còn nói khó nghe thì là chủ nghĩa lạc quan mù quáng. Sau mấy lần như vậy mà cuối cùng Tiểu Quân vẫn có thể kiên cường đứng lên mỉm cười với cuộc sống, không bị nhấn chìm vào bóng đêm của nỗi đau khổ.

Có điều một phần nguyên nhân rất lớn khiến Tiểu Quân có thể mỉm cười với cuộc sống vẫn là Chí Hào.

Bữa ăn tối trước hôm sinh nhật hai mươi tư tuổi đương nhiên là đã kết thúc không lấy gì làm vui vẻ. Cuối cùng, Tiểu Quân đứng lên cầm ly rượu vang vẫn còn lửng chừng, đổ từa như máu tươi, hắt thẳng vào ngực Chí Hào. Khi lao ra khỏi nhà hàng với khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, cô hoàn toàn không có cảm giác hành động vừa rồi của mình giống một cảnh trong bộ phim Hồng Kông hay Đài Loan. Đây là một trong mười nhà hàng cao cấp bậc nhất của Thượng Hải. Khách khứa ra vào đều là những người ăn mặc lịch sự trang trọng. Tuy không khí xung quanh vẫn yên lặng nhưng không có nghĩa là mọi người không hứng thú gì, hoặc đã hiểu rõ hoặc còn lơ mơ nhưng mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ khiến cho anh đang đứng trơ ra trước bàn ăn trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Hương vị cuộc sống là vậy. Ai mà không thích chứng kiến cảnh xung đột gay cấn chứ, tình tiết càng gay cấn càng tốt. Như vậy mới đáng xem chứ. Tình huống cuối cùng không làm cho những vị khách thất vọng. Tiếc là họ đã không nhìn thấy.

Tiểu Quân cảm đầu chạy đi, Chí Hào cố sức cứu vãn. Anh thực sự yêu Tiểu Quân. Một người đàn ông như anh thì muốn người con gái thế nào mà chẳng được chứ? Nếu không phải có tình cảm thật lòng với cô thì anh và cô

đã không thể đi đến ngày hôm nay, nhưng theo truyền thống gia đình, anh mới chỉ là đời thứ ba nên chuyện hôn nhân đều do bố mẹ quyết định.

Thực ra anh cũng chỉ mới biết chuyện đính hôn từ một tháng trước. Khi trở về Mỹ trong lễ Giáng sinh đoàn tụ với gia đình, đây là lần đầu tiên anh gặp Văn Tâm – vợ chưa cưới của mình. Tất nhiên cô ấy cũng là người Trung Quốc. Bố cô ấy và gia đình anh rất thân thiết. Bố mẹ anh và bố mẹ cô ấy nói chuyện với nhau lại rất hợp. Thậm chí từ chuyện hôn nhân, họ đã vạch ra một kế hoạch hợp tác làm ăn. Cũng có người hỏi ý kiến anh, hỏi khi nào anh sẽ kết hôn?

Anh không hề ghét Văn Tâm. Cô ấy hai mươi lăm tuổi, kém anh hai tuổi, cử chỉ nhã nhặn, lịch sự. Văn Tâm và anh đã cùng uống rượu ở quán bar. Không đợi anh mở miệng, cô ấy đã hỏi thẳng anh có bạn gái chưa? Nghe xong câu trả lời của anh, cô ấy cầm ly rượu cười, nói không sao, cứ rong chơi đã rồi hãy tính, lúc nào kết hôn cũng được.

Như vậy tức là cô ấy đã rong chơi rồi và có thể tiến đến chuyện hôn nhân bất cứ lúc nào. Nhưng cô ấy cũng có thể đợi. Ít ra cô ấy cũng không ép anh phải bước vào lễ đường ngay ngày mai.

Cô ấy đã thấu tình đạt lý như vậy, anh nghe xong mà cảm thấy nhẹ bót gánh nặng. Kỳ nghỉ lễ Giáng sinh kết thúc, khi chia tay, anh đã ôm lấy Văn Tâm coi như sự an ủi bố mẹ hai bên.

Quay về nhìn thấy Tiểu Quân mà lòng anh không khỏi cảm thấy xấu hổ. Anh cũng đã nghĩ đến phản ứng kịch liệt của cô sau khi biết được sự thật nhưng đối với chuyện tình cảm và phụ nữ, đàn ông luôn có tâm lý cộng dồn. Đối với Chí Hào, tình yêu không phải là sự nghiệp, việc gì phải đắn đo suy nghĩ từng bước, việc gì phải lãng phí thời gian lo lắng chuyện chưa xảy ra, cứ đợi đến khi nào nó xảy ra rồi tính cũng không muộn.

Tiếc là ngày này đã đến thật. Anh phát hiện ra rằng, sự việc xảy ra đã không cho anh có thời gian để suy nghĩ.

Tiểu Quân vô cùng kiên quyết. Sau bữa tối hôm đó, anh đã nhiều lần thử liên lạc với cô, gửi tin nhắn cho cô nhưng đều không thấy trả lời. Anh chắc chắn Tiểu Quân yêu mình. Trong lòng anh hiểu rất rõ, chỉ là tạm thời cô không thể chấp nhận chuyện này nhưng rồi sự việc cũng sẽ có hướng giải quyết. Nhưng theo thời gian, cuối cùng Chí Hào mới phát hiện ra rằng cô kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ như vậy là muốn thế giới quanh anh đều biến mất, mãi mãi không gặp nữa.

Anh chưa từng nghĩ sẽ phải từ bỏ mối qua hệ này, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ phải từ bỏ cô ấy. Những ngày không có Tiểu Quân thật khủng khiếp! Cuối cùng, anh bỏ ý định chờ đợi, đến thẳng công ty để gặp cô.

Với thân phận của mình, đương nhiên Chí Hào không thể lao đến trước mặt bạn gái năm lấy vai cô cầu xin hay giải thích. Thật trùng hợp, Tiểu Quân đang đàm nhận một hợp đồng với công ty BOL. Lý do anh đến đây chính là vì hợp đồng này, hoàn toàn quang minh chính đại.

Nhưng những người khác lại không hề nghĩ vậy. Công ty mà Tiểu Quân làm việc chỉ là một doanh nghiệp nhỏ nên hợp đồng đó cũng cực kì nhỏ. Nhiều lắm thì giám đốc hạng mục nào đó của Công ty BOL sẽ phụ trách liên hệ với họ. Phùng Chí Hào, Chủ tịch hội đồng quản trị bỗng nhiên xuất hiện khiến cho trưởng phòng Kế hoạch vô cùng căng thẳng, vội vàng dẫn toàn bộ nhân viên ra nghênh đón, vào phòng họp rồi cũng không biết là mình nên hàn huyên hay báo cáo. Tóm lại mọi người cứ rối hết cả lên.

Tiểu Quân hiểu rất rõ, nhưng cô vẫn điềm nhiên như không.

Chí Hào yêu cầu làm hợp đồng này với Tiểu Quân, tất nhiên trưởng phòng Kế hoạch gật đầu ngay và bảo cô vứt bỏ mọi công việc, lập tức nhận

nhiệm vụ. Kết thúc buổi họp, trưởng phòng còn yêu cầu cô tiễn Chủ tịch Phùng về để thể hiện thành ý hợp tác của công ty họ.

Tiểu Quân vốn không muốn. Sau đó, cô cảm thấy phải gặp mặt nói chuyện với Chí Hào một lần để nói rõ tất cả. Nghĩ vậy, cuối cùng cô cũng theo lệnh của trưởng phòng theo xe tiễn Chí Hào.

Chí Hào không tự lái xe đến mà có tài xế.

Trên xe có ba người, Tiểu Quân nghĩ chi bằng chưa nên nói chuyện vội nên cô im lặng suốt cả đường đi. Ngồi bên cạnh người đàn ông quen thuộc nhưng nỗi hờn giận và buồn tủi đã thế chỗ cho những cảm giác ngọt ngào trong quá khứ. Mọi thứ cứ đảo lộn hết cả lên. Cô thấy sóng triều như đang dậy lên trong tim nhưng điều đáng buồn nhất lại là cô không thể diễn tả cảm giác của mình lúc này, chỉ biết là rất buồn, đau đớn như sắp nổ tung.

Cảm giác đó quá mạnh! Cô tưởng như mình đang đứng bên bờ vực. Cuối cùng, Tiểu Quân cắn răng, mặc kệ sự có mặt của người thứ ba, mở miệng nói.

Chiếc xe bỗng dừng lại. Anh bảo người lái xe đi chỗ khác rồi xuống xe. Cô không thể ngồi một mình trên xe nên cũng đành xuống.

Đây là một mảnh đất trống ở khu phía Tây. Một chiếc cầu bắc qua dòng suối nhỏ phía dưới, thật là hiếm có, cây cối xanh rì khắp nơi, trong không khí có mùi hương hoa thoang thoảng. Khi nơi này tràn ngập tiếng cười của trẻ con, thì thật khiến cho người ta muốn bay trên mây. Những đốm sáng xanh nhỏ lấp lánh trên mặt đất như một trời đầy sao.

Anh đưa cô đến nơi này.

Đây là nơi chứa đầy những ký ức ngọt ngào của cô. Ngày trước, họ thường dắt tay nhau đi ăn ở nhà hàng gần đây. Vô số lần họ mỉm cười nhìn

nhau dưới ánh trăng, tay trong tay như cả thế giới mà cô mong muốn đều ở nơi này.

Hai bên đường là hoa cỏ xanh đỏ. Cô cố gắng tập trung tinh thần mở miệng nói thì bỗng cổ họng nghẹn ứ, nước mắt trào ra khi thấy bóng người quen thuộc.

Cô chỉ là nghĩ đến chuyện quá khứ. Họ đã có vô số kỷ niệm hạnh phúc ở nơi này. Có lần, hai người uống một chút rượu ở nhà hàng, sau khi ra ngoài, Chí Hào và cô đã cười đùa chạy thi đến đây giống như hai đứa trẻ. Cô đùa, không nói gì đã chạy một mạch mười mấy mét, sau đó anh đuổi tới ôm chặt lấy cô. Cả hai cười đến đỏ cả mặt.

Chí Hào bỗng ôm chặt Tiểu Quân, cúi đầu thì thầm bên tai cô:

- Tiểu Quân, tha lỗi cho anh nhé. Anh không thể không có em.

Cô đang dùng hai tay gạt nước mắt nên không kịp vùng ra. Hơn nữa, lâu lắm rồi anh không ôm cô như vậy. Hơi ấm quen thuộc, cảm giác khó nói nên lời.

Cô không nói gì, cố sức giằng tay anh ra. Tay cô vẫn còn ướt đẫm nước mắt, những giọt nước mắt nóng hổi khiến lòng anh đau đớn. Anh vẫn ôm chặt lấy cô và nói:

- Anh sẽ nghĩ cách. Tiểu Quân, hãy cho anh thời gian.

Cô bỗng cứng đờ người, rồi khóc như một đứa trẻ. Trong chớp mắt, cô như mất hết sức lực, cả người sụp xuống.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nỗi Khổ Của Những Chàng Trai Trương Giang

Trần Khởi Trung cảm thấy bản thân mình chẳng đến nỗi nào, có nhà, có xe, có học thức, lương cao. Chẳng lẽ một người đàn ông làm ở khu công nghệ cao tìm người yêu lại khó đến vậy. Ở Thượng Hải, có một danh từ đặc biệt chỉ những chàng trai làm ở khu công nghệ cao Trương Giang – Thượng Hải là “Những chàng trai Trương Giang”. Có một thời gian chuyện này đã trở thành đề tài bàn luận sôi nổi của các tờ báo và tạp chí. Tổng kết lại, họ là những con người ăn nói vụng về.

1

Tiểu Quân luôn có cảm giác những ngày tiếp theo của mình sẽ là cuộc trường chinh dài vô tận.

Phải, Chí Hào nói sẽ nghĩ cách nhưng cũng có tiền đề. Tiền đề là:

- Tiểu Quân, hãy cho anh thời gian.

Thời gian là cái gì? Thời gian là thứ im lặng nhất và cũng là thứ chuyên chế vô lý nhất. Từ trước đến nay, lúc muốn nó dừng lại thì nó không dừng lại, lúc muốn nó trôi đi thì nó không trôi đi. Tiểu Quân đã đợi suốt hai năm tròn. Do áp lực tinh thần từ mẹ, cô lại tiếp tục đợi thêm hai năm nữa. Bà Hà đã gửi gắm quá nhiều kì vọng vào con gái mình. Bà không ngờ con gái đi làm không lâu thì bật tin tức. Sau này, mỗi lần nghe chuyện “chim sẻ biến thành phượng hoàng” của những người con gái bình thường là thế nào về nhà bà cũng hận mình không thể tham gia được.

Hai người già trong nhà có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Mẹ cô thích nhớ lại thời hoàng kim đã mất, oán hận cuộc sống hiện tại của mình.

Còn bố cô thì ngược lại, ông luôn hài lòng với tất cả những gì mình có và thường ôn lại nỗi khổ đã qua để an ủi vợ con.

Vấn đề là bố mẹ cô đều đã có tuổi mà quãng đường lại còn dài, đi đến cuối cùng mới là thắng lợi nhưng Tiểu Quân càng đi lại càng thấy ánh sáng của thắng lợi ngày một xa vời vợi.

- Con biết Tiểu Tuệ ở nhà số 35 không? Nó lấy chồng rồi. Quả bom hẹn giờ cuối cùng cũng có người lái Mercedes Benz đưa đi rồi. Con bé trông vậy mà lại có được tấm chồng tốt. – Khi ăn cơm, bà Hà kể chuyện.

Tiểu Quân ghét nhất là những chuyện này, không kìm được cô bác bỏ:

- Người ta lấy chồng thế nào thì liên quan gì đến chúng ta? Hơn nữa, bây giờ xe đón dâu đều rất đẹp. Anh Triệu ở công ty con lấy vợ còn thuê cả xe Rolls Royce cơ.

- Mẹ Tiểu Tuệ nói với mẹ, đó là xe của con rể bà ấy. Còn nữa, tháng sau họ sẽ chuyển đến ở biệt thự.

- Người ta ở biệt thự thì tốt rồi. Chúng ta cũng đâu phải là không có nhà ở ả. – Biết mẹ mình bắt đầu cảm thấy bất bình, Tiểu Quân lẩm bẩm.

Cô không nói mò. Năm kia, đúng là bố cô đã mua một căn hộ cũng khá lớn. Ông nói là đợi đến lúc về già, hai ông bà sẽ sống ở đó, thoải mái hơn nhưng mà khá xa. Theo lời mẹ cô nói, đó không phải là Thượng Hải, bà quen sống ở trung tâm thành phố, đến đó không biết sẽ phải đi lại thế nào nên kiên quyết từ chối.

Không nói đến chuyện nhà cửa thì thôi, cứ nhắc đến là bà Hà lại tức giận buông đũa đánh “cạnh” một tiếng, chau mày:

- Có thể so sánh được sao? Mẹ không nói con không bằng người ta. Sao chuyện này mà con không hiểu chứ? Đã mấy năm rồi mà vẫn không đâu

vào đâu. Bố mẹ cũng không phải vì ghen tị với người ta mà là đang lo cho con đấy.

Tiểu Quân hít một luồng khí lạnh, biệt thự thì sao chứ? Chí Hào có tới hai ngôi biệt thự ở Los Angeles đấy thôi. Cô đã xem ảnh rồi. Dưới ánh mặt trời là vườn hoa rực rỡ. Hồi đầu năm anh có nói, chỉ cần cô muốn, sau khi làm thủ tục đi du học, cô sẽ sống ở đó. Cô có thể có được không? Cô có thể chấp nhận được không?

Mẹ cô vẫn nói. Tiểu Quân hít thật sâu rồi ngắt lời bà:

- Mẹ, có tiền hay không chẳng liên quan gì đến chuyện kết hôn cả. Những người có tiền chưa chắc đã được sống vui vẻ.

- Con muốn làm gì? Tìm một người không có tiền sao? Cùng anh ta hai bàn tay trắng bắt đầu từ đầu, nhà không mua nổi, làm không tốt còn bị mất việc sao? Hay là cả đời này sống cùng bố mẹ ở căn nhà nhỏ này? Ăn cơm cũng không có cái bàn tử tế, đúng không? Đúng không? – Bà Hà kích động chỉ tay vào mũi con gái.

Với một nghìn lẻ một nỗi oán hận của vợ, tuy ông Hà trời sinh vốn đã có tấm lòng quảng đại cũng không nghe lọt tai. Ông đặt bát nói:

- Bà xã, hồi đó tôi đã làm một chiếc bàn. Bà khen nó tốt, không chiếm nhiều chỗ mà...

- Tôi không nói ông. Ông đừng có xen vào. – Không có thời gian tranh cãi với chồng, bà gạt tay ông Hà ra.

- Có tiền thì ổn sao? Có tiền mẹ giữ được sao?

Nghĩ đến đây là Tiểu Quân lại thấy buồn. Cô không nuốt nổi cơm nữa nên buông bát đi vào phòng. Thật không ngờ con gái lại không biết giữ thể

diện như vậy. Cá tính của bà Hà khá nóng nảy, suýt nữa bà đã đập bàn đứng lên. Ông Hà lại một lần nữa ra mặt, ông đặt đũa vào tay bà và khuyên nhủ:

- Bà ăn cơm, ăn cơm đi. Con gái cũng đã lớn rồi. Chuyện này có vội cũng chẳng được. Phải dựa vào duyên phận, duyên phận bà ạ.

Làm cho mẹ giận như vậy, Tiểu Quân vừa vào phòng liền hối hận. Thực ra, bình thường cô cũng không dễ bị kích động, chủ yếu là do tâm trạng gần đây không tốt, lại thêm cả ngày phải vùi đầu vào công việc. Ngày nào cô cũng mệt mỏi rã rời nên bị mẹ nói như vậy thì không còn sức chịu đựng nữa.

Người có thể làm cho tâm trạng Tiểu Quân tiếp tục rơi xuống đáy vực sâu vẫn là Chí Hào.

Một tháng nay, cô không gặp anh. Anh đi Mỹ họp bàn công chuyện. Vì bận rộn nên thời gian hai người nói chuyện điện thoại với nhau cũng rất ít. Anh hẹn tuần sau sẽ về Thượng Hải, không ngờ hôm qua lại gọi điện thoại báo cô đợi.

Một chữ “đợi” này khiến cho Tiểu Quân nổi giận. Thực ra, hai năm nay vẫn vậy. Chỉ cần Chí Hào đi Mỹ là Tiểu Quân ở Thượng Hải lại như ngồi trên chảo dầu nóng. Nước Mỹ là nơi nào? Nước Mỹ có người vợ chưa cưới của anh. Dù Chí Hào có thề thốt rằng giữa anh và Văn Tâm không hề có chút tình cảm nào nhưng trên danh nghĩa họ đã đính hôn. Dù cách nửa vòng trái đất thì nơi đó vẫn có người nhà của anh, những người luôn thúc giục anh kết hôn. Như vậy thì làm sao cô có thể yên tâm được chứ?

Mỗi lần trước khi Chí Hào đi Mỹ, anh đều thề thốt rằng sẽ nói chuyện với gia đình nhưng hai năm rồi, lại không phải là hợp đồng hợp tác, cứ cho là hai bên đã nói chuyện thì lâu như vậy cũng phải có kết quả rồi chứ? Nhưng chuyện hủy bỏ hôn ước, dù nói đi nói lại thì vẫn không có kết quả gì.

Cô không thể cứ tiếp tục đợi chờ một cách không rõ ràng như vậy nữa. Cô yêu anh. Khi người phụ nữ yêu một người đàn ông thì họ luôn có bản năng độc chiếm. Ai mà không muốn được sống quang minh chính đại với người mình yêu chứ? Tất nhiên Chí Hào đối xử với cô rất tốt nhưng bên trong lòng tốt đó cũng có ít nhiều là sự bù đắp. Anh và cô đều biết, hai năm qua, tuy bề ngoài cô sống rất hạnh phúc nhưng trong lòng cô sống mà như đã chết. Mỗi năm mỗi tuổi. Cô phải chứng kiến tuổi trẻ của mình giống như điều thuốc đang cháy gần đến đoạn cuối. Cứ chờ đợi nữa sẽ chỉ còn lại những làn khói thuốc mà thôi. Đợi ư? Đợi thế nào đây? Nếu cứ tiếp tục chờ đợi một cách không rõ ràng như vậy thì Tiểu Quân thật sự sợ rằng mình sẽ vô phương cứu chữa mất.

Bị chữ “đợi” ép đến phát điên, sau này trong điện thoại Tiểu Quân căn rắng nói những lời cuối.

- Chí Hào, ba năm rồi. Em không muốn tiếp tục chờ đợi một cách không rõ ràng như vậy nữa. Em cần có một kết quả.

Tiểu Quân đã phải căn rắng để nói ra câu đó. Chí Hào nghe xong thì im lặng rất lâu đến nỗi tiếng thở cũng nghe rõ mồm mọt.

Đây chẳng phải là lần đầu tiên Tiểu Quân nổi giận với anh trong hai năm nay. Trong quá khứ, tất nhiên hai người cũng có lúc tranh cãi nhưng vì ở bên nhau lâu, họ hiểu rất rõ về nhau. Lần này, giọng cô cứng rắn chưa từng thấy. Bên bờ biển, thành phố Los Angeles nhộn nhịp người đi lại, ánh mặt trời chói chang nhưng trước mắt Phùng Chí Hào bỗng hiện lên cảnh cô đoạn tuyệt quan hệ khi biết sự thật. Đột nhiên, anh giật mình nhớ lại.

Ở bên này trái đất, Tiểu Quân đang chờ đợi một mình trong bóng tối. Đầu bên kia chỉ có tiếng thở của anh, mọi thứ đều tòi tệ. Có lẽ đợi lâu không có câu trả lời, cuối cùng cô buồn bã gác điện thoại “cộp” một tiếng. Anh không gọi lại. Những ngày sau đó, cô sống trong đau khổ tột cùng. Cô

căn rǎng tự nói với bản thân, nếu còn liên lạc với anh thì cô là con ỉn, một con ỉn đáng bị người ta lôi ra làm thịt hàng nghìn hàng vạn lần.

2

Đúng vào ngày thứ hai khi Tiểu Quân nổi giận với mẹ thì Mỹ Mỹ hẹn cô đi ăn cơm nói chuyện.

Không khí trong gia đình quá nặng nề, Tiểu Quân cũng không muốn cuối tuần vẫn phải nhìn thấy sắc mặt của mẹ nên nhận lời ngay.

Cô cảm thấy mình thật thê thảm nhưng những người xung quanh lại không nghĩ như vậy, chẳng hạn như Mỹ Mỹ.

Mỹ Mỹ vẫn luôn cho rằng, nếu nói là thê thảm thì cô ấy còn thê thảm hơn Tiểu Quân rất nhiều.

Mỹ Mỹ và Tiểu Quân bằng tuổi nhau. Ở giai đoạn này, mong muốn lớn nhất của bố mẹ chính là con gái họ mau mau lấy chồng. Không giống như mẹ Tiểu Quân kỳ vọng ở con gái, bố mẹ Mỹ Mỹ không mong con gái lấy được chồng giàu có mà chỉ cần lấy chồng là được rồi.

Thế nên hai năm của Mỹ Mỹ chỉ có thể dùng hai chữ để nói, đó là “làm quen”.

Thực ra, hầu hết mọi việc trên thế gian này chỉ cần bạn muốn thì đều có thể có người đứng ra giúp. Đương nhiên, việc tìm đối tượng cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng đáng tiếc là Mỹ Mỹ đã vô số lần làm quen nhưng vẫn chưa một lần thành công. Nguyên nhân chia thành hai loại: một là cô ấy không ưng người ta, hai là người ta không ưng cô ấy. Cả hai hợp lại thế là hết.

Tần suất làm quen quá nhiều, hơn nữa lại thường là thất bại nên Mỹ Mỹ bắt đầu kiên quyết từ chối. Mọi người đều nói, chuyện tình cảm không thể

miễn cưỡng nhưng bố mẹ Mỹ Mỹ lại không hề nghĩ như vậy. Con gái họ có công việc ổn định, hoàn cảnh gia đình tốt, nhan sắc cũng được, thế mà làm quen bao nhiêu lần đều thất bại, đến giờ lại còn không muốn làm quen nữa thì chẳng phải là có vấn đề sao?

Áp lực chuyển hóa thành động lực. Sau nhiều lần suy nghĩ, ông bà Đỗ đã quyết định cứ cuối tuần sẽ mang ảnh con gái mình đến công viên Nhân Dân để tham gia ngày hội làm quen toàn dân, nói cách khác đó là ngày hội làm quen của các bậc cha mẹ.

Tiểu Quân nghe Mỹ Mỹ nói chuyện này khi hai người đang ngồi ở quán Starbucks uống cà phê nói chuyện. Vì không chuẩn bị tâm lý trước, nên suýt nữa cô đã phun cả cà phê vào mặt Mỹ Mỹ.

Tiểu Quân biết ngày hội làm quen ở quảng trường Nhân Dân. Có lần, vào ngày cuối tuần, cô và Chí Hào đến nhà hàng K5 phía trên phòng tranh ăn cơm. Khi đi xuyên qua công viên Nhân Dân, họ bị sốc bởi quang cảnh làm quen ở đó. Trong công viên không hề có lấy một thanh niên mà toàn là những ông bố bà mẹ đầu bạc đang đứng hoặc ngồi, tay cầm những tấm ảnh của con cái mình. Nhìn thấy điều kiện tương đương là họ sẽ trao đổi phương thức liên hệ rồi về nhà thúc giục con cái đi xem mặt. Có trường hợp nói chuyện rất hợp như thế ngày mai họ sẽ thành thông gia vậy.

Chí Hào chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ. Ban đầu, anh còn hỏi cô rốt cuộc là có chuyện gì? Tiểu Quân đang giải thích thì có người kéo cô đi. Đó là một ông cụ đeo kính. Ông ta chìa cho cô xem tấm ảnh trong tay. Đó là một tấm ảnh cỡ lớn của con trai ông ta. Vừa giới thiệu, ông ta vừa hỏi có thể liên lạc lại với cô không? Điều kiện của con trai ông ta khá tốt. Mọi người đều có thể suy nghĩ.

Khi đó, Tiểu Quân dờ khóc dờ cười chỉ vào Chí Hào và nói:

- Bác ơi, cháu đi cùng anh ấy. Anh ấy là bạn trai của cháu.

Ông cụ chẳng hề quan tâm mà còn chăm chú nhìn Chí Hào rồi nói:

- Không sao. Có thể so sánh lựa chọn mà.

Mỗi lần nhớ đến sắc mặt của Chí Hào lúc đó Tiểu Quân lại không nhịn được cười. Chỉ có điều, từ sau lần đó, anh không dẫn cô qua nơi đó vào những ngày cuối tuần nữa.

Nghe xong lời ca thán của Mỹ Mỹ, Tiểu Quân thờ dãi nhìn bộ dạng phiền não của cô bạn mình. Năm nay, nhà nhà đều có chuyện, chẳng ai được sống yên ổn cả.

Để bày tỏ sự ủng hộ của mình với người bạn thân, cuối tuần sau, Tiểu Quân sẽ đưa Mỹ Mỹ đi làm quen.

Mỹ Mỹ cho rằng, việc làm quen còn dễ dàng chấp nhận hơn việc bố mẹ cô ấy tuần nào cũng đến công viên Nhân Dân giới thiệu ảnh của mình. Nhưng vòng tròn cuộc sống của cô ấy thật là hẹp, cơ hội quen biết đàn ông lại không nhiều. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô ấy đã lựa chọn cách lên mạng. Việc làm quen trên mạng cũng phải hết sức cẩn thận. Nhận lời mời tham gia bữa tối bốn người đang rất thịnh hành, để an toàn, cô ấy còn kéo cả Tiểu Quân theo.

Khi Mỹ Mỹ đưa ra đề nghị này, Tiểu Quân nhìn bộ dạng bối rối của cô ấy, Mỹ Mỹ vội vàng giải thích:

- Tiểu Quân! Lần này, cậu nhất định phải giúp tớ đấy. Tớ đã nói chuyện với anh ta rồi. Anh ta họ Thái, là một kĩ sư thiết kế phần mềm. Tớ đã xem ảnh của anh ta, cũng được. Lần này, đồng nghiệp của hai bên sẽ đi cùng. Tớ và anh ta nói chuyện khá hợp. Bỏ qua cơ hội này thì thật là đáng tiếc.

- Kĩ sư thiết kế phần mềm ư? Chẳng phải cậu ghét nhất là dân IT sao?

Số lần làm quen của Mỹ Mỹ khá nhiều. Nhưng có lần, làm quen với một anh chàng IT, theo như cô ấy kể lại thì đó thật sự là một cuộc hẹn hò đáng nhớ. Trình tự đều đúng như lập trình máy tính, gặp mặt xong đi xem phim rồi đi ăn cơm, uống cà phê rồi lại ăn tối. Có lần, đến trước rạp chiếu phim phát hiện ra là đã hết vé, chàng trai đó thần thờ nhìn cô ấy, tận hai tiếng sau mà vẫn không biết làm thế nào?

Tiểu Quân nghe xong cười rũ rượi. Cô và Chí Hào bên nhau đều vô cùng lãng mạn, làm gì có những cảnh như thế. Chí Hào là người đàn ông hứng lên có thể đưa bạn gái ra bờ biển đi dạo. Ở bên anh mãi mãi không biết được một giây sau sẽ có điều bất ngờ gì. Nếu đem so sánh với chàng trai mà Mỹ Mỹ nói thì chàng trai đó chẳng khác gì một người máy.

- Hồi đó, tớ còn trẻ chưa hiểu biết. – Mỹ Mỹ lắc đầu. – Bây giờ nghĩ lại thì một chàng trai IT cũng tốt, kiếm được nhiều tiền lại không biết tiêu tiền, để ở nhà thì không cần phải lo lắng. Thú vị mà làm gì? Những người thú vị lại giống như con rận, muốn bắt cũng chẳng được.

Nghe có vẻ giống như nói một chiếc tủ lạnh vậy...

Tiểu Quân thở dài rồi lại nghĩ đến những điều cô ấy nói. Thú vị mà làm gì? Những người thú vị lại giống như con rận, muốn bắt cũng chẳng được. Nghĩ đến bản thân mình, cô chau mày.

- Vậy cậu tự đi đi. Cậu còn tìm tớ làm gì? Tớ không cần đi làm quen mà.

- Tớ cần cậu giúp mà. – Mỹ Mỹ hai tay giữ chặt lấy cô. – Tiểu Quân, cuối tuần, cậu mặc bộ đồ hàng hiệu cho tớ. Càng cao cấp càng tốt, càng nhiều logo càng tốt. Nhất định phải là LV, GUCCI, CHANEL, để các cô ở đó đều nhìn thấy đó là hàng hiệu. Cậu hãy đi qua và ngồi xuống trước mặt họ.

- Tại sao vậy? – Tiểu Quân bàng hoàng.

- Để kĩ sư Thái biết được rằng, một đóa hoa giản dị như tớ thích hợp với anh ấy hơn nhiều. – Mỹ Mỹ nói liền một mạch, nói xong còn chấp tay làm bộ khẩn cầu với ý là: Cậu à, tất cả trông cậy vào cậu đấy.

Tiểu Quân dở khóc dở cười nhưng khi thấy ánh mắt long lanh của Mỹ Mỹ nhìn cô không chớp chờ đợi câu trả lời, cô hít hai hơi thật sâu mà không thể nói lời từ chối được. Cuối cùng, cô đành phải nhận lời.

3

Sau này, Tiểu Quân có cảm giác như ông trời sắp đặt một người xuất hiện trong cuộc sống của bạn luôn là có lý do và ý nghĩa. Chẳng hạn như Mỹ Mỹ. Không có cô ấy thì cô không thể nào quen biết Chí Hào. Giờ cũng vậy, không có cô ấy thì cô cũng sẽ không thể nào quen biết Trần Khởi Trung.

Nhưng trong lần gặp đầu tiên giữa Khởi Trung và Tiểu Quân, ấn tượng của họ cực kì xấu. Địa điểm gặp là một quán trà gần nhà hàng Diên An, cách nhà Tiểu Quân không xa.

Hôm đó, Tiểu Quân đến muộn, là do cô cố ý. Khi đến, cô không muốn bước vào mà cứ chần chừ ở ngoài cửa vài giây.

Trước khi ra ngoài, cô đã phải đứng trước gương khá lâu. Những thứ Mỹ Mỹ yêu cầu cô đều có. Chí Hào rất thích tặng cô những món quà xa xỉ. Tháng trước, khi đi công tác Hồng Kông về, anh tặng cô, một chiếc túi LV loại mới nhất với ánh vàng lấp lánh, cực đẹp nhưng cô không dám mang đi làm. Hôm nay, cô có dịp dùng đến nó rồi. Hơn nữa, theo yêu cầu của Mỹ Mỹ, phải toàn là hàng hiệu có gắn đầy logo. Tóm lại, cô có cảm giác mình giống như một món hàng hiệu xa xỉ di động. Thật là mất mặt! Khi ra ngoài, cô đã hạ quyết tâm. May mà bố mẹ đi thăm người thân từ sớm. Nếu không thì cô không biết sẽ phải giải thích với họ như thế nào về kiểu ăn mặc và trang điểm khác thường hôm nay của mình.

Xe taxi lái đến nhà hàng Diên An. Xuống xe, đi bộ vài bước mà cô có cảm giác như đang bị người ta soi mói. Buổi chiều ngày nghỉ, quán trà rất đông khách. Cô đứng chần chừ ở ngoài cửa. Cô gái phục vụ đứng ở cửa khá nhanh nhẹn liền ra kéo cửa và nhẹ nhàng hỏi:

- Xin hỏi, chị đi mấy người ạ?

- Ô! Tôi có chỗ rồi. – Đến nơi rồi nhưng chưa vào trận đã muốn bỏ trốn sao? Cuối cùng, Tiểu Quân hít một hơi thật sâu, bước vào. Cô đến muộn. Những người khác đều đã đến, Cô gái phục vụ dẫn cô đến một phòng nhỏ. Nhìn thấy Mỹ Mỹ từ xa, cô ấy đang thẹn thùng cười nói. Hôm nay, cô ấy mặc chiếc áo màu xanh nhạt và chân váy màu be tới đầu gối, trông thật yếu điệu. So với ánh vàng lấp lánh của cô thì quả thật trông cô ấy như một đóa hoa thanh nhã.

Tiểu Quân bước thẳng tới. Sau khi ngồi xuống, cô đẩy cặp kính đen to sụ lên làm bõm tóc rồi chào họ “Hi” một tiếng ngắn gọn.

Phòng nhỏ trong quán trà có không gian khá hẹp. Cô bỗng nhiên xuất hiện như vậy khiến những người khác được phen bàng hoàng. Ở một khoảng cách ngắn, thái độ của mọi người đều hiện rõ trên mặt.

Trong mắt Mỹ Mỹ là bình thường nhưng với hai người đàn ông không hẹn mà gặp kia thì thật sự kinh ngạc. Trong đó, có một người đeo kính ngấn người nhìn cô, trên mặt viết rõ câu: “Cô đến nhầm chỗ rồi ư?”.

Người đàn ông còn lại dựng ngược lông mày lên. Vì ngồi ở bên ngoài, đối diện với cô, người có khuôn mặt hết sức nam tính ấy lại không lấy gì làm kinh ngạc khiến cô không thể không nhìn.

Mỹ Mỹ giới thiệu với họ. Đầu tiên cô ấy chỉ vào người đàn ông đeo kính.

- Đây là Tiểu Quân, bạn em. Tiểu Quân, đây là Thái Quân. – Cô quay đầu tiếp tục. – Đây là Trần Khởi Trung.

Bốn người làm quen đơn giản như vậy. Tiểu Quân đã giúp thì giúp cho đến cùng. Khi nói đến sở thích cá nhân, cô liệt kê ra một loạt hàng hiệu xa xỉ trên người và còn nhắc chiếc túi lên cho mọi người xem. Khi nói giá của nó, cô còn nghe thấy tiếng kinh ngạc của người đối diện. Chỉ có Mỹ Mỹ là như mở cờ trong bụng.

Thái Quân há hốc miệng:

- Sao nó đắt khủng khiếp vậy? Chỉ có một chút da bò thôi mà. Một con bò cũng không đáng ngần ấy tiền đâu.

Tiểu Quân nhếch mép:

- Con gái bọn em không thể mang một con bò đi khắp nơi được.

Thái Quân nghệt thở nhìn Khởi Trung. Ngoài miệng anh không nói gì nhưng trong lòng lăm lăm. Không phải một con bò, cho dù là một trại nuôi bò cũng không đến ngần ấy tiền.

Anh rất ít có cơ hội ngồi cùng những cô gái ăn mặc trang điểm như thế này. Tóm lại là rất khó xử. Ánh mắt Tiểu Quân trong vắt, nói chuyện rất có duyên. Khi nhìn anh, cô đều cười rất tươi. Có lúc, anh thật sự không thể không nhìn cô. Nhưng mỗi lần nhìn những đồ hàng hiệu trên người cô thì anh lại hoa hết cả mắt.

Không ai nói gì, gian phòng trở nên yên ắng lạ thường. Tuy sau đó Mỹ Mỹ đã chuyển chủ đề nhưng kết quả còn tệ hại hơn. Thái Quân cứ nhìn Mỹ Mỹ nói với ánh mắt hân hoan. Hôm nay, Tiểu Quân tự cảm thấy mình đã công đức viên mãn tuy cũng có lúc nhấp nha nhấp nhồm chỉ muốn đứng lên ra về.

Không ngờ Khởi Trung cũng đứng lên nói:

- Hay là để tôi đưa cô Hà về. Thái Quân, cậu nói chuyện với cô Đỗ tiếp nhé.

4

Hai người cùng bước ra khỏi quán trà. Tiểu Quân dừng bước trước quán trà, mở miệng từ chối.

- Anh Trần, anh không cần đưa tôi về đâu. Nhà tôi ở cách đây không xa. Tôi tự bắt xe về là được rồi.

- Cứ để tôi đưa cô về. – Anh đáp một câu ngắn gọn, không nhìn cô mà giơ tay ra vẫy xe.

Giọng điệu này có vẻ là cử chỉ bình thường của anh. Tiểu Quân thờ không ra hơi, buồn chán cả buổi chiều, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ. Cô mệt mỏi, mở miệng:

- Anh không cần khách sáo như vậy. Tôi biết anh ra đây là để họ được bên nhau một mình. Tôi cũng vậy. Dù sao anh cũng chẳng có hứng thú gì với tôi, việc gì anh phải giả bộ như vậy. Đưa đi đưa về thì có ý nghĩa gì chứ?

Anh nghe xong quay đầu nhìn cô. Tiểu Quân nhỏ bé xinh xắn, cô đứng bên anh trông càng nhỏ bé hơn. Khi nói chuyện, đầu cô hơi nghiêng nghiêng, trên người thoang thoang hương nước hoa khiến anh nhớ tới hương vị của kẹo mơ.

Một cô gái người đầy đồ xa xỉ trông giống như kẻ giả tạo đeo kính tiền trên người giờ lại còn lên giọng nói về lòng trung thực. Nhưng nhìn kỹ cũng rất đáng yêu.

Thật quá xa so với anh! Tuy thu nhập của anh cũng khá nhưng khi vừa nghe cô nhắc đến con số thật đã khiến anh lạnh cả người. Nếu anh thật sự có người bạn gái như vậy thì một ngày không biết sẽ phải lạnh người đến bao nhiêu lần. Chắc mùa hè cũng không cần dùng đến tủ lạnh đâu.

Cũng không thể trách Khởi Trung có tâm trạng không tốt được. Thực ra, ngày nghỉ của anh vốn là một ngày để nghỉ ngơi.

Anh là kỹ sư thiết kế phần mềm, lại là người quản lý dự án. Gần đây có một dự án khá căng thẳng. Hôm qua, anh còn phải làm thêm giờ đến tận khuya để bàn phương án. Khi ra khỏi công ty, anh muốn đưa Thái Quân về. Anh rất quan tâm đến người khác nhưng cậu ta nói không cần, cậu ta bắt xe về là được rồi.

Công ty vốn có chung cư cho công nhân viên chức ở khu công nghệ cao nhưng mấy năm trước, Khởi Trung đã mua một căn hộ chung cư ở phố Kim Kiêu. Hồi đó giá khá rẻ. Thái Quân cũng mua nhà nhưng cậu ta đi tàu điện ngầm. Bình thường đi tàu điện ngầm rất tiện nhưng mỗi lần làm thêm thì cậu ta lại phải đau đầu vì chuyện đi xe về.

Trương Giang khá xa nên bắt xe rất khó khăn. Cuối cùng, anh vẫn đưa Thái Quân đến nơi náo nhiệt một chút để gọi xe cho tiện.

Cũng đã muộn, lúc chào tạm biệt anh, Thái Quân nhìn đồng hồ báo giá thu phí giới nghiêm ban đêm thở dài rồi dùng giọng Hà Bắc nói một câu:

- Trưởng nhóm, nếu công ty không trả tiền thì chắc tôi không về được mất.

Thực ra Thái Quân không phải là người Hà Bắc. Những thanh niên tri thức Thượng Hải đều lớn lên ở Hà Bắc. Trước đây có tiền thì tiêu xài phóng khoáng hơn một chút. Sau khi mua nhà trả góp thì cái gì có thể tiết kiệm được đều cố gắng tiết kiệm. Nghe Thái Quân nói một câu nửa đùa nửa thật,

Khởi Trung mệt đến mức chân tay rã rời không cười nổi nữa. Anh là người quản lý dự án, có quan hệ rất tốt với mọi người. Khi quay lại xe, anh nói:

- Được rồi. Nếu công ty không trả thì tôi sẽ trả.

Trước khi taxi lăn bánh, Thái Quân còn thò đầu qua cửa sổ nói:

- Anh đừng quên chuyện ngày mai nhé. Tôi sẽ đến nhà đợi anh.

Anh đã quên thật. Khởi Trung vừa định nói thì chiếc taxi đã đi rồi, chỉ còn vọng lại tiếng nói của Thái Quân trong màn đêm tĩnh lặng.

Anh thật sự không muốn tham gia chuyện Thái Quân nói.

Bữa ăn bốn người là hoạt động kết bạn trên mạng. Khi hai bên chưa quen nhau thì sẽ không thể nói được gì nhiều. Nếu chỉ nói mấy câu trò chuyện vớ vẩn trên mạng thì có ổn không?

Không ngờ Thái Quân nói được là làm được. Sáng sớm hôm sau, cậu ta đến gõ cửa. Cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi mới và có vẻ rất mong chờ buổi gặp mặt này, Khởi Trung kinh ngạc không kịp được liền nói:

- Đây có phải là kỹ sư Thái không nhỉ?

Thái Quân lo lắng:

- Trưởng nhóm, anh không muốn tìm bạn gái nhưng tôi muốn. Không phải tôi đã nói rõ rồi sao. Anh bỏ tôi ở đó. Anh chẳng có nghĩa khí gì cả.

Năm nay, Thái Quân hai mươi tám tuổi. Bố mẹ cậu đã phát đi thông điệp cuối cùng, nếu không thể tìm được bạn gái ở Thượng Hải thì sẽ phải về quê lấy vợ. Tiếc là tính tình cậu lành như bột, mới nói chuyện với con gái chưa được đến ba câu thì đã toát mồ hôi hột rồi. Sở thích lớn nhất của cậu là lên mạng đánh quái thú tranh bá, một cao thủ hô mưa gọi gió. Tiếc là điều này trong cuộc sống hiện thực lại chẳng có ý nghĩa gì thế nên đến tận bây giờ,

cậu vẫn phải trở về căn hộ chung cư độc thân đó với gian bếp lạnh mà tranh bá với quái thú. Sau đó thì đúng là hết cách rồi. Cậu quyết định lên mạng, khó khăn lắm mới quen được một người nói chuyện hợp nên tất nhiên là rất coi trọng.

Khởi Trung độc thân. Những chàng trai ở khu công nghệ cao Trường Giang rất khó tìm bạn gái. Ở Thượng Hải có một danh từ đặc biệt là “Những chàng trai Trường Giang” để chỉ nhóm người bọn họ. Đã có khoảng thời gian, họ trở thành chủ đề thảo luận của các tờ báo và tạp chí. Nói tóm lại, ai trong số họ cũng ăn nói vụng về.

- Trường nhóm, anh không lo lắng sao? – Khi Thái Quân kéo anh ra khỏi cửa liền hỏi. Vừa hỏi xong thì anh cũng tự mình trả lời luôn. – Bỏ đi. Tay nghề của anh giỏi, anh lại đẹp trai nên chẳng vấn đề gì đâu.

Tay nghề và hình dáng thì có liên quan gì đến nhau chứ? Khởi Trung không nhịn được cười. Anh nghĩ Thái Quân không dễ gì có được cơ hội này, hơn nữa đây cũng không phải là việc lên núi đao xuống biển lửa nên đành đi vậy.

Anh chỉ là một người bạn đi cùng thôi. Thái Quân và Mỹ Mỹ nói chuyện với nhau rất vui vẻ nên đương nhiên anh cũng thấy vui rồi. Ở chỗ họ ít nữ nhiều nam, nếu có cô gái nào thì cũng sớm có người đưa đón. Công việc bận rộn lại thường xuyên phải làm thêm, suốt ngày đối diện với màn hình vi tính thì lấy đâu ra cơ hội kết bạn với nữ giới chứ?

Tất nhiên họ cũng có ưu điểm chứ: công việc ổn định, thu nhập khá, đối xử với nữ giới rất thật lòng, mục đích kết bạn của họ là để kết hôn nhưng con gái bây giờ không để tâm đến chuyện đó mà lại lôi tấm lòng chân thành của họ ra làm trò cười.

Như Tiểu Lý – một chàng trai Hà Nam khác trong nhóm, một năm trước có người giới thiệu cho cậu một cô gái cũng là người Hà Nam, làm ở bộ

phận bảo trì của công ty phần mềm. Có thể coi là một cô gái Trương Giang. Cậu ta thấy hai người là đồng hương, điều kiện cũng tương đương. Lần đầu gặp mặt, cậu vui mừng khôn xiết. Sau khi đi ăn xong, trên đường về, bỗng nhiên cậu kéo tay cô gái đó thành khẩn hỏi:

- Khi nào chúng ta sẽ kết hôn?

Điều này khiến cho cô gái đó sợ quá bỏ chạy. Khi về, cô ấy còn nói với người giới thiệu là đã gặp một kẻ lưu manh.

Cứ nhắc đến chuyện này là cậu lại thấy ảm ức. Cô ấy nói ai là lưu manh chứ? Lưu manh mà lại vội vàng muốn lấy cô ấy ư? Sau khi nghe xong, mọi người đều phá lên cười. Nghĩ lại, tuy họ đều là những chàng trai trưởng thành nhưng cũng không phải là không cảm thấy cô đơn.

Nghĩ đến đây, Khởi Trung không tìm được lòng mà thở dài một tiếng. Vừa hay, có một chiếc xe taxi đỗ vào lề đường. Tiểu Quân đang bực mình, cô kéo cửa bước lên xe, chẳng thèm chào tạm biệt anh lấy một tiếng.

Người lái xe vừa quay đầu định hỏi cô muốn đi đâu thì không ngờ cửa bên kia lại mở ra, xe như lún xuống, lại có một người đàn ông bước lên. Người lái xe hết sức ngạc nhiên còn Tiểu Quân thì tròn mắt nhìn anh, nhìn thì cũng chẳng ích gì. Người ngồi bên cạnh có thể là ai chứ? Đó chính là Khởi Trung.

5

Chiếc xe taxi dừng lại trước cột đèn đỏ. Ở ngã tư, mọi người đi lại khá nhộn nhịp. Bên kia đường, có một ngôi chùa mạ vàng khói hương nghi ngút. Vậy mà bên cạnh lại là một trung tâm mua sắm cao cấp cực kỳ sang trọng. Hương sắc cổ xưa hòa trộn với dáng vẻ hiện đại giống như bông sen vàng lớn tôn thêm cho cô gái GUCCI môi đỏ, đeo kính đen. Thật là một sự so sánh kì diệu!

Trong xe, Tiểu Quân và Khởi Trung cũng vậy. Một cô gái mặc toàn hàng hiệu và một chàng trai ăn mặc giản dị, dù nhìn thế nào cũng không thể nghĩ là một đôi.

Người lái xe hết sức tò mò, lén nhìn qua gương chiếu hậu. Tiểu Quân chẳng buồn nói nhiều. Nói xong địa chỉ, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Khi lên xe, anh vốn chưa nghĩ ra là mình định nói gì với cô. Người ta không cần anh tiễn, coi thường anh như vậy thì anh nên bỏ đi mới đúng nhưng chỉ trong một giây, anh đã tự động ngồi lên xe. Khi Tiểu Quân trợn tròn mắt nhìn anh thì xe đã lăn bánh rồi. Anh là dân IT, đối diện với máy tính nhiều hơn với con người. Bình thường, khi anh nói chuyện với Thái Quân và đồng nghiệp thì không có vấn đề gì nhưng bây giờ, khi ngồi cạnh Tiểu Quân, bị đôi mắt to tròn của cô nhìn thẳng vào mình thì tự nhiên lại không thể thốt nên lời.

Thế nên Tiểu Quân đành phải mở miệng nói trước:

- Anh đưa tôi về thật sao?

Anh gật đầu.

Cô suy nghĩ một lát rồi cũng nói thêm hai chữ:

- Cám ơn.

Anh nghe xong mỉm cười, lông mày cũng giãn ra. Mí mắt của Tiểu Quân giật giật, cô cảm thấy thật đáng tiếc. Hóa ra một chàng trai IT cũng không đến nỗi giống con ếch xanh đâu nhỉ? Ít nhất thì người trước mắt này cũng không phải. Hóa ra anh cũng có nụ cười đáng yêu đấy chứ? Vậy mà mấy câu nói hiểm hoi của anh đã phá hỏng cả một tương lai đầy hứa hẹn.

Nghĩ đến đây, cô cũng cười. Không khí trong xe đã dễ chịu hơn nhiều. Cô lại nói với anh thêm vài câu nữa. Nhà Tiểu Quân cách nhà hàng Diên

An không xa nên loáng một cái đã đến nơi. Cô lại cảm ơn anh sau khi đẩy cửa xuống xe, anh nhìn cô há miệng như muốn nói gì đó.

Không biết anh muốn nói gì nên cô đứng lại đợi, nhìn anh với ánh mắt tò mò. Ngôi nhà cô ở xây theo kiến trúc nhà cổ, một bên có con hẻm sâu. Cô đứng như vậy, sau lưng là bức tường bao màu kem làm tôn lên ngôi nhà màu đỏ có nền tường màu xám phía sau. Đúng là một bức tranh tuyệt đẹp! Cũng đã muộn rồi. Đèn đường rọi ánh sáng trắng lên trán và chiếc túi xách lớn màu vàng lấp lánh sau lưng cô. Anh vốn định nói mấy câu nhưng nghĩ đi nghĩ lại chỉ nói:

- Chúc cô ngủ ngon! Cô đi cẩn thận nhé.

Cứ tưởng anh muốn nói gì cơ. Tiểu Quân cười, trong lòng nghĩ anh chàng này thật chu đáo, với câu nói đó mà cũng phải xuống xe nói.

Chiếc taxi vẫn đợi, người lái xe thò đầu ra hỏi:

- Anh ơi, anh có đi nữa không?

Tiểu Quân vẫy tay chào tạm biệt Khởi Trung:

- Cám ơn anh. Anh cũng về sớm nhé. Tạm biệt.

Anh gật đầu, rồi cúi xuống mở cửa xe. Đầu bên kia bỗng có một chiếc xe đi tới. Tiểu Quân đứng yên tại chỗ nhìn chiếc xe đó qua vai Khởi Trung, ánh mắt sáng lên.

Một chiếc BMW màu trắng tuyết, người ngồi trên xe chính là Chí Hào.

Hôm nay, Chí Hào vừa mới đến Thượng Hải đã vội vàng đến đây ngay. Nghĩ đến câu nói gay gắt của cô trong điện thoại mấy hôm trước mà trên đường đi, đầu anh căng như dây đàn.

Yêu cầu của Tiểu Quân với anh là kết quả.

Kết quả ư? Anh hiểu kết quả của cô chính là kết hôn.

Nhưng kết hôn là chuyện đơn giản như vậy sao? Hai năm nay, anh vì chuyện kéo dài việc hoãn cưới mà mệt mỏi kiệt sức. Gia đình anh lại có một hợp đồng đầu tư lớn thực hiện ở Thái Lan. Đối tác chính là bố của Văn Tâm. Trước khi về, hai gia đình còn ăn cơm cùng nhau một bữa. Ở bàn ăn, bố Văn Tâm nửa đùa nửa thật hỏi, hay là thực hiện dự án này cùng với việc kết hôn luôn, dù có bận đến mấy cũng không thể quên chuyện hôn nhân đại sự cả đời được, đúng không?

Bố anh gạt đầu tán thành. Lúc đó, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía anh, may mà có Văn Tâm ra mặt giải vây, cô ấy nói mình vẫn chưa muốn rời xa bố mẹ. Bố cô ấy muốn đẩy cô ấy đi lấy chồng chẳng lẽ là vì thấy phiền với cô con gái rồi sao? Văn Tâm là cô con gái duy nhất của gia đình họ. Từ nhỏ, bố mẹ đã vô cùng yêu thương cô. Thấy con gái nói vậy là họ lập tức mềm lòng và cũng không truy hỏi Chí Hào nữa nên anh mới có thể thoát khỏi cửa này.

Trước khi về nước, anh và Văn Tâm có nói chuyện với nhau một lần. Hai năm nay, Văn Tâm và anh gặp nhau chưa tới vài tuần nhưng hai người nói chuyện với nhau rất hợp. Hoàn cảnh lại khá giống nhau, từ nhỏ đều lớn lên ở Mỹ, tác phong phóng khoáng, nói năng thẳng thắn. Khi nói về chuyện yêu đương, Văn Tâm còn cười anh, cô ấy nói trong hai năm vừa rồi, cô ấy đã đổi biết bao nhiêu bạn trai vậy mà anh vẫn chung tình, nói đi nói lại vẫn là Tiểu Quân.

Trong lòng anh hiểu rõ mình không phải là người chung tình. Trước khi quen biết Tiểu Quân, anh cũng đã từng qua lại với nhiều cô bạn gái, mẫu người nào cũng có. Duy chỉ đối với Tiểu Quân, hai năm nay, anh không hề cảm thấy chán ngán. Đây cũng có thể coi là sự khác biệt.

Có thể nói là anh đã yêu cô rồi. Chỉ là hai năm nay, anh nói đi nói lại vẫn là Tiểu Quân và bây giờ đã trở thành nỗi phiền não lớn nhất của anh.

Hôm đó, trong điện thoại cô đã nói chắc như đinh đóng cột rằng cô không muốn tiếp tục đợi nữa, cô muốn có một kết quả.

Lúc đó, nghe xong mà anh thấy bàng hoàng. Tính cách của Tiểu Quân cực kỳ đáng yêu, vô cùng nhẹ nhàng, không bao giờ làm ầm ĩ vô lý mà phải mất một thời gian rất dài mới có thể chấp nhận một con người rồi sau đó hết lòng hết dạ bao dung, nếu không thì mối quan hệ của hai người đã không thể kéo dài đến tận ngày hôm nay.

Thật không ngờ, cô đã nói ra câu đó. Anh vốn cho rằng con người cô vẫn là một cô gái truyền thống không bao giờ chủ động như vậy. Xem ra anh vẫn chưa hiểu rõ về con người cô.

Anh biết trả lời thế nào đây? Nói rằng anh yêu em, anh có thể cho em tất cả mọi thứ em muốn trừ hôn nhân sao?

Anh biết nếu mình nói như vậy thì anh sẽ không bao giờ được gặp lại cô nữa. Năm đó, anh đã thấy Tiểu Quân đoạn tuyệt quan hệ một lần. Lần này, e là khó tránh nổi. Nếu đã như vậy thì chỉ có thể tiếp tục xoa dịu cho đến khi cô hiểu được và chấp nhận thôi.

Anh đã từng có rất nhiều bạn gái. Anh hiểu rõ một khi một người phụ nữ bị kích động thì dù cho trong điện thoại có nói gì cũng chỉ như đổ thêm dầu vào lửa, không thể nào cứu vãn được tình hình. Hơn nữa, tại sao Tiểu Quân lại cãi nhau với anh? Cô yêu anh. Nếu cô không yêu anh thì cô đã có thể bỏ anh bất cứ lúc nào trong hai năm qua chứ việc gì phải để phí tuổi trẻ của mình đến tận hôm nay? Chỉ cần cô yêu anh thì tất cả đều có thể giải quyết được. Một người phụ nữ có thể nhẫn nhịn mọi thứ vì người đàn ông mình yêu. Thứ họ thực sự cần không phải là lời giải thích mà là cái ôm thật chặt và cả nụ hôn thật lâu. Như vậy là đủ rồi.

Anh nghĩ như vậy và cũng làm như vậy. Thế nên, hai năm qua anh đều không liên lạc gì với cô, chỉ là sớm về Thượng Hải và trực tiếp tìm đến cô.

Có điều anh không ngờ là khi xe còn chưa kịp dừng lại thì anh đã nhìn thấy cảnh cô đang chào tạm biệt một người đàn ông xa lạ khác.

6

Khi Tiểu Quân bước đến trước xe Chí Hào thì nét mặt của cô đã bình thường trở lại.

Trước đây, mỗi lần nhìn thấy anh là cô lại xúc động như vậy. Nó như một phản xạ vô điều kiện mà cô không thể nào khống chế được.

Hai năm nay, đừng nói là gặp Chí Hào, chỉ cần nhìn thấy số điện thoại của anh hiện trên màn hình di động là trái tim cô đã đập rộn ràng rồi.

Chỉ có lần này, nỗi xúc động của cô không đơn giản là niềm vui. Mấy hôm nay tâm trạng của cô giống như ngồi trên chảo lửa vậy. Tối hôm đó, nhất thời cô giận dữ nên mới nói ra câu đó. Thực ra, vừa nói xong thì cô đã thấy hối hận.

Câu nói đó của cô giống như là ép cưới vậy.

Hai người thương nhau, yêu nhau rồi kết hôn. Đó là chuyện hoàn toàn bình thường như nước chảy chỗ trũng. Cho dù nói đến kết quả cũng nên là chuyện của người con trai.

Một người con trai cầu hôn bạn chứng tỏ anh ấy yêu và tôn trọng bạn. Còn cô thì sao? Người đàn ông của cô vẫn không nói. Vì tức giận nhất thời mà cô đã nói ra câu ép cưới đó. Cũng vì vậy mà hai ngày nay, chỉ cần nghĩ lại lúc đó là cô cảm thấy đau nhói trong tim.

Thế là hết rồi. Điều khiến trái tim cô càng đau đớn hơn còn ở sau đó. Chí Hào đã không trả lời. Điều này khiến cô cảm thấy bất ngờ hơn bất kỳ câu trả lời nào. Nó như một con dao đâm vào trái tim cô.

Nghĩ đến đây là Tiểu Quân lại thấy oán hận. Cô chỉ muốn quay đầu bỏ đi. Nhưng khi thấy anh bỗng nhiên xuất hiện thì trái tim cô lại có những kỳ vọng ở nơi đó. Dáng vẻ phong trần của anh bước tới, anh sẽ nói với cô điều gì đây? Lại mang đến nỗi thất vọng ư? Cô không đoán nổi mà cũng không dám đoán nữa.

Hai cảm giác mâu thuẫn đó cứ đan xen vào nhau. Cuối cùng, cô bước đến trước xe anh nhưng không hề mở cửa mà chỉ đứng bên ngoài lặng lẽ nhìn.

Không ngờ, cửa xe vừa mở ra, Chí Hào đã nhảy xuống, nắm lấy vai cô mà hỏi:

- Tiểu Quân, người đàn ông đó là ai?

- Á? – Tiểu Quân dù có đoán thế nào cũng không thể đoán ra câu đầu tiên anh nói lại là như vậy. Nhất thời không biết trả lời như nào nên cô chỉ có thể phát ra âm tiết đó.

Lúc này, Khởi Trung ngồi trên taxi và chiếc xe đã lăn bánh. Người lái xe hỏi anh đi đâu, anh ngoái đầu lại nhìn nơi chia tay với Tiểu Quân, chỉ là một con hẻm nhỏ. Trong nháy mắt quay lại, anh đã không còn thấy gì nữa.

Anh cảm thấy rất lạ! Bỗng nhiên nhớ lại hồi mới lên cấp hai, anh đã thích cô giáo dạy Toán mới chuyển đến và miệt mài học tập đến nỗi quyển sách của anh nhàu nát. Cuối cùng, cô ấy cũng chú ý đến anh. Cô ấy bước tới khen ngợi nhưng anh bỗng cảm thấy ngượng ngùng rồi quay đầu bỏ chạy.

Sau này nghĩ đến, anh luôn cảm thấy buồn cười. Con trai ở tuổi đó đều như vậy. Anh sợ làm cô giáo trẻ vừa tốt nghiệp đại học bị sốc mà cho rằng học sinh không quý mình, rất lâu sau anh vẫn không bình thường trở lại được.

Nhưng khi anh tự hỏi mình, rốt cuộc anh có thích cô giáo đó không? Câu trả lời hình như là không. Chỉ là con đường ham thích học toán mà thôi. Vinh dự cuối cùng là anh đã đỗ vào trường cấp ba tốt nhất trong tỉnh. Ngày nhà trường dán giấy thông báo, anh lại thấy ngại ngùng, không dám bước vào cổng trường.

Thế nên những cảm xúc thật sự chỉ có cách giải thích kỳ lạ. Dù là thích cô giáo thời niên thiếu hay dờ dẫm việc trở thành tiêu điểm cực đoan thì cuối cùng anh vẫn có cơ hội gặp Tiểu Quân lần đầu tiên. Rõ ràng biết là cô ấy không hợp với mình nhưng anh vẫn có phản ứng kỳ lạ là muốn nói với cô ấy thêm vài câu nữa.

Người lái xe vẫn đợi câu trả lời của anh. Thấy dáng vẻ thất thần của anh, người lái xe hỏi:

- Bạn gái anh à?

Anh sực tỉnh cười lắc đầu:

- Không đâu. Chỉ là bạn mới quen thôi ạ. Bác tài, cho tôi xuống cổng số hai của ga tàu điện ngầm gần đây nhất là được rồi.

Người lái xe gật đầu, nói tiếp:

- Không phải cũng tốt. Một cô gái xinh đẹp như vậy chắc chắn là sẽ rất khó chiều. Trông anh cũng chẳng phải là người ăn chơi gì. Chọn bạn gái cũng cần phải chú ý. Đừng chỉ chú ý đến vẻ đẹp bên ngoài mà con người cô ấy mới là quan trọng nhất, chứ đẹp cũng không ăn được đâu.

Người lái xe dài dòng bàn luận, Khởi Trung không biết nói gì cho phải nên đành mỉm cười qua gương chiếu hậu.

Chiếc taxi vẫn tiếp tục đi. Người lái xe già đã quá thuộc đường đi. Ông lái xe đâm qua những con phố dọc ngang yên tĩnh. Buổi tối tháng Tư chẳng

có xe cộ gì cả, người đi bộ cũng rất ít. Hai bên đường rợp kín bóng cây ngô đồng. Ánh đèn đường xuyên qua những kẽ lá dày chiếu xuống mặt đất, tạo thành những chấm sáng lốm đốm. Anh sống ở phố Đông đã lâu và rất ít khi có cơ hội đến đây. Không hiểu sao tự nhiên, anh bị phong cảnh ở đây lôi cuốn đến vậy. Tiếc là sau mười mấy giây ngẩn ngùi, chiếc taxi đã đi ra con đường lớn, quay đầu lại nhìn cảnh vật vừa qua mà giống như một giấc mơ.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bình Nước Nóng Trong Hầm Rượu

Tiểu Quân có cảm giác mình giống như bình rượu nho cao cấp bị xếp xuống hầm rượu trong những ngày đông lạnh giá tháng Chạp. Bản thân là loại rượu vang đắt tiền nhưng những thứ đó thì ích gì chứ? Cô chỉ muốn một bình nước nóng có thể cầm trong tay giữ ấm, một bình đầy nước nóng, chỉ là một bình nước nóng mà thôi.

1.

Câu hỏi của Chí Hào khiến cho Tiểu Quân trở nên ngốc nghếch. Mãi sau, cô mới nghĩ ra, hóa ra người anh nói tới chính là Khởi Trung. Sực tỉnh lại, cô càng thêm tức giận. Chuyện này thì làm sao chứ? Điều cô muốn là câu trả lời, câu trả lời đã làm cô đau khổ suốt hai năm qua. Nhưng câu hỏi của Chí Hào lại hoang đường như vậy.

Người đàn ông đó là ai? Giọng anh như thể bắt được người ta ở trên giường vậy. Đây không phải là xã hội phong kiến. Một người đàn ông đưa cô về nhà thì sao chứ? Họ cũng có nắm tay hay hôn nhau đâu? Nếu có một người đàn ông đưa cô về nhà mà cũng bị coi là tội lỗi tày trời thì hai năm nay, anh có hôn ước mà vẫn qua lại với cô đến giờ chẳng phải là tội lỗi không thể tha thứ được sao?

Cứ nghĩ đến hai chữ "hôn ước" là Tiểu Quân lại thấy tim mình nhói đau. Cô chẳng muốn nói gì mà vùng tay khỏi tay Chí Hào rồi bỏ đi.

Khi bàn tay trống không, anh mới sực tỉnh. Ẩn chứa sau vẻ ngoài dịu dàng của Tiểu Quân là một tính cách cứng rắn, có lúc ương bướng cố chấp vô cùng. Nếu không phải như vậy thì anh cũng sẽ không vội vàng chạy đến xoa dịu cô nhưng đúng là cảnh đó đã nằm ngoài suy nghĩ của anh. Hai năm

qua, ngoài anh ra bên cạnh Tiểu Quân không hề có người đàn ông thứ hai. Anh đã quen với việc độc chiếm cả thế giới của cô. Vậy mà trong nháy mắt lại có một cú sốc như vậy. Anh nói ra câu đó hoàn toàn theo bản năng. Bây giờ thấy cô phản ứng như vậy, anh biết mình đã hiểu nhầm, liền lập tức thấy hối hận.

- Tiểu Quân, anh xin lỗi. Anh không có ý đó. – Anh giơ tay kéo cô lại.

Cô bỗng xoay người nhìn anh, môi mấp má. Anh không để cho cô có cơ hội nói điều gì mà đã nhẹ nhàng nói thêm một câu nữa:

- Có chuyện gì để sau rồi nói, được không em?

Cô im lặng, đứng yên tại chỗ. Anh không dám kéo cô quá mạnh. Cúi đầu xuống, anh chỉ thấy dưới ánh trăng môi cô mím chặt và hơi run run.

Đã lâu lắm rồi, anh không nhìn thấy dáng vẻ ấm ức như thế này. Niềm xót thương dâng lên trong lòng, không kìm được anh nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô:

- Anh xin lỗi, Tiểu Quân, mấy ngày hôm nay anh rất nhớ em.

Anh nói xin lỗi, lại còn nói rất nhớ cô. Cô nghe xong mà sống mũi cay cay. Cô chưa mở miệng ra nói gì mà khóe mắt đã mọng đỏ rồi.

Sau khi lên xe, Chí Hào liền nổ máy. Tiểu Quân vẫn đang nghĩ rất cuộc mình muốn nói gì. Trong nháy mắt, chiếc xe đã ra khỏi con hẻm nhỏ. Cô vừa định mở miệng ra nói gì đó thì phía sau gáy bỗng thấy ấm ấm, là anh giơ tay ra, đặt bàn tay lên gáy cô rồi liếc sang nhìn cô với ánh mắt dịu dàng.

Cô bỗng nhiên quên sạch những điều định nói lúc nãy. Cô thở dài, chìa tay ra nắm lấy tay anh. Hai bàn tay nắm lấy nhau, cô có cảm giác như tất cả đều rơi vào quên lãng, chỉ cần như thế là đủ rồi.

Thực ra, như vậy vẫn chưa đủ.

Trong lòng cô vẫn còn một âm thanh khác vang lên, lạnh lùng vô cùng. Không có hôn nhân, tất cả những niềm vui này chỉ như một ảo ảnh hư vô mà thôi. Nó có thể tan biến đi bất cứ lúc nào. Thời gian hai năm đã là quá đủ rồi. Cô không muốn tiếp tục đợi nữa. Cô cần anh một cách quang minh chính đại, một cách hoàn chỉnh chứ không phải là mãi mãi lẫn trốn trong bóng tối, không thấy ban ngày, càng không phải là cảnh đợi chờ không biết đến bao giờ.

Chiếc xe xuyên qua ngõ nhỏ, chuyển sang con đường lớn thoáng rộng ở phố Đông, rồi lại đi vào một khu phố yên tĩnh, sau đó dừng dưới khu chung cư quen thuộc. Tiểu Quân im lặng suốt cả đường đi. Cửa xe mở rồi, cô cũng không hề nhúc nhích mà chỉ nhìn anh lắc đầu.

Khu chung cư nằm bên bờ sông yên tĩnh, không có người qua lại, càng không ai chú ý đến dáng vẻ buồn bã của cô. Đây là nơi cô quen thuộc nhất, nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy rõ mái tòa chung cư màu đỏ tươi với những chiếc ban công thoáng rộng.

Đây là căn hộ riêng đầu tiên mà Chí Hào mua ở Thượng Hải. Lần đầu tiên đặt chân đến đây, anh đứng giữa phòng khách rộng lớn, ôm lấy cô cười và nói:

- Tiểu Quân, em tùy chọn đồ đạc cho nó nhé. Em chính là nữ chủ nhân của nó.

Lúc đó, cô đã vui mừng khôn xiết. Một người đàn ông đã nguyện vì bạn mà chuẩn bị một không gian riêng tư cho bạn và người đó thì nghĩa là gì? Đó là yêu.

Nhưng thời gian hai năm loáng một cái đã rời xa. Nỗi xúc động lúc đó đã bị thay thế bằng nỗi tuyệt vọng vô cùng. Cô thà bỏ đi tất cả, chỉ cần anh là của mình cô, không có gì phải nghi ngờ, chỉ là của một mình cô thôi.

Anh thấy cô không nhúc nhích thì giơ tay kéo cô. Người bảo vệ đi đi lại lại, nhìn thấy họ, anh ta cười chào họ:

- Hai người quay về rồi ư? Lâu rồi không gặp.

Hai năm qua, chỉ cần Chí Hào ở Thượng Hải thì chắc chắn Hà Tiểu Quân cũng ở đây, giống như là ngôi nhà thứ hai của cô vậy. Cô làm ở phòng Kế hoạch của công ty nên cũng thường xuyên đi công tác. Công ty còn có chi nhánh ở Tô Châu, cô cũng thường xuyên đến đó. Mỗi lần đi là đi tới hai tuần liền. Ở nhà chật hẹp nên từ khi bắt đầu vào đại học, cô đã chuyển vào ký túc xá ở, mỗi tuần về nhà một lần. Bố mẹ cô cũng đã quen với việc con gái thường xuyên vắng nhà nên họ cũng không hề để ý đến chuyện này. Còn nhân viên bảo vệ ở đây tất nhiên là rất quen với họ rồi. Anh vui vẻ chào hỏi, cười nói.

Có người thứ ba xuất hiện, Tiểu Quân có điều gì phiền muộn nói cũng không thể nói ra, hơn nữa Chí Hào lại nắm chặt lấy tay cô nên nhất thời cô đành phải bước xuống xe đi lên nhà.

Thang máy dừng ở tầng trên cùng. Chí Hào vẫn cứ nắm chặt tay cô. Mở cửa ra là một phòng khách trống trải. Có lẽ lâu lắm rồi không có người đến khiến cho căn phòng trở nên lạnh lẽo.

Anh không kìm nén nổi. Cửa vừa đóng lại là anh đã làm việc mình luôn muốn làm. Không bật đèn, anh xoay người ôm lấy cô, dùng hai bàn tay nâng khuôn mặt cô lên, luồn những ngón tay qua kẽ tóc, cúi xuống hôn cô, hơi thở nóng hổi, thân thể hai người dính chặt lại với nhau. Tiểu Quân mất cảnh giác, lùi lại phía sau nhưng lưng cô đã chạm vào cánh cửa, một tiếng động vang lên.

Mấy tuần không gặp, anh nhớ cô khủng khiếp, nhớ nụ cười của cô, nhớ dáng cô nói chuyện, nhớ giọng nói của cô và nhớ cả cơ thể cô nữa.

Bị ôm chặt trong lòng khiến cô trở nên mềm yếu. Tiểu Quân vùng vẫy nhưng làm sao có thể thoát ra được. Trong nháy mắt, người cô đã dịu lại. Ánh trăng rọi vào phòng khách, chiếu lên cơ thể hai người. Loáng một cái, cô đã nằm bên dưới cơ thể anh, bàn tay đặt lên ngực anh, lòng bàn tay nóng hổi, còn cả tim anh đập mạnh nữa, người đàn ông mạnh mẽ như có thể rời núi lấp biển.

Anh nắm lấy tay cô, cúi đầu thì thầm bên tai cô:

- Tiểu Quân, anh không có người khác. Anh chỉ có mình em thôi.

Cô không trả lời mà chỉ khóc nức nở, hai tay chống lấy ngực anh như thể mất hết sức lực vì bị rút hết gân cốt.

2.

Chí Hào thành thực. Ít nhất anh cũng không nói dối.

Dục vọng bị kìm nén mấy tuần liền thoát ra, anh và cô hòa vào nhau rất lâu. Từ phòng khách đến giường ngủ, sức của hai người khác nhau rõ rệt. Cuối cùng, Tiểu Quân hoàn toàn kiệt sức, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển trên người anh.

Anh cũng không nói gì, để cô trườn lên ngực, tóc cô xõa ra, rối bời trên bờ vai và cả trên người anh nữa. Anh nhìn rất lâu, cuối cùng, nhẹ nhàng dùng những ngón tay chải mượt chúng.

Cô lật người nhìn anh. Trong ánh sáng lờ lờ ở phòng ngủ, ánh mắt anh chăm chú nhìn cô, nét mặt không hề thay đổi. Anh chỉ nói một câu:

- Tiểu Quân, anh yêu em.

Cô chau mày, tim nhói đau như thể nước mắt sắp tuôn trào nhưng lại không muốn để anh nhìn thấy nên đành vòng tay ra ôm lấy cổ và gục đầu

vào vai anh buồn bã đáp lại một câu:

- Anh biết là em cũng yêu anh mà. – Nói xong mà lòng cô càng thêm cô đơn.

Cô vốn không phải là người phụ nữ đa cảm nhưng bây giờ lại rất muốn khóc. Tình yêu là gì? Tình yêu là con dao cùn cứ thế nhay đi nhay lại niềm kiêu hãnh và những nguyên tắc của cô. Chỉ ba chữ này đã khiến cho cô rạp mình xuống đất, cả đời không thể nào ngẩng lên được.

Đây là người đàn ông của cô. Phút giây này, cô có thể chắc chắn anh là người đàn ông của cô nhưng phút giây sau thì sao? Ngày mai thì sao? Tương lai không thể biết trước được sao?

Anh nói tiếp:

- Anh biết thế nên em không cần phải lo lắng. Chúng ta sẽ ở bên nhau, sẽ luôn ở bên nhau.

Cô cắn răng giống như muốn giữ chặt lồng ngực mình nhưng không tài nào kìm nén được nỗi đau. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh:

- Ở bên nhau thế nào? Như thế này sao? Còn hôn ước của anh thì sao?

Anh nhìn ánh mắt của cô, một trái tim lạnh giá. Hai năm rồi, tuổi tác của anh và Văn Tâm cũng tăng dần. Làm sao có thể kéo dài chuyện hôn sự dài vô hạn chứ? Trong lòng anh hiểu rõ, ngay cả Tiểu Quân cũng biết, dù cô có chống đối thế nào, dù sự thực có khó tiếp nhận đến mấy nhưng đau ngắn còn hơn khổ dài. Có những chuyện, cô luôn phải hiểu rõ.

Nghĩ đến đây, cuối cùng anh cũng nói, lúc bắt đầu có chút khó khăn, nhưng sau đó đều trôi chảy.

- Tiểu Quân, việc gì em cứ phải để ý đến tờ giấy hôn ước đó? Chúng ta có khác gì vợ chồng đâu? Có rất nhiều người phụ nữ, sau khi kết hôn một năm, chắc gì người ta đã thèm nhìn mặt chồng mình lấy một cái. Hôn ước của anh và Văn Tâm chỉ giống như một bản hợp đồng. Mọi người thực hiện hợp đồng, bề ngoài là vậy, em nên gặp cô ấy một lần. Gặp cô ấy rồi thì em sẽ biết, cho dù anh có kết hôn thì cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của chúng ta hiện nay. Phải rồi. Anh sẽ chuyển giấy tờ căn hộ này sang tên em, sau này em muốn làm việc cũng tốt mà không muốn làm việc cũng được, anh hoàn toàn ủng hộ những chuyện em muốn làm.

Cô nghe xong không hề phản kháng gì vì trong nháy mắt, cô như muốn ngạt thở, ngạt thở đến mức quên cả việc mình còn có giọng nói mà chỉ im lặng. Cuối cùng, cô ngồi dậy gạt tay anh ra, kéo ga giường quấn người đi ra ngoài.

Trước đó, khi hai người giằng xéo, quần áo của cô đều ở ngoài phòng khách. Đêm xuân ở Thượng Hải, nhiệt độ cũng không thấp lắm nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, cảm giác như đang ngâm mình trong nước lạnh. Cô cảm giác nếu không cố gắng bước tiếp thì trong nháy mắt sẽ cứng đờ như đá không còn sức để bước tiếp.

Anh nắm lấy vai cô thật chặt từ phía sau:

- Tiểu Quân, em đừng như vậy nữa. Em biết là anh cũng bất đắc dĩ mà.

Cô hít một hơi thật sâu. Cô cảm giác như có một vật sắc nhọn lạ thường đang đâm vào cơ thể mình. Cơn đau nhói đó làm cô vô cùng khó chịu, nó phá vỡ sự im lặng trong cô, ép cô phải thét lên:

- Bất đắc dĩ ư? Bất đắc dĩ điều gì? Bất đắc dĩ phải cưới một cô gái thiếu tình đạt lý hay bất đắc dĩ phải giữ em, người bạn gái mà anh luôn miệng nói là yêu nhưng lại không thể lấy?

Tính tình của Tiểu Quân rất tốt, cũng có cố chấp nhưng chưa bao giờ bất thường thế này. Anh nhất thời không thể tin rằng, mình lại phải dựng lông mày vì phản ứng đó của cô.

Chí Hào xuất thân trong một gia đình giàu có, cả đời ăn sung mặc sướng, cũng không phải là anh chưa tức giận bao giờ nhưng hôm nay thật sự là nó đã đi quá sức chịu đựng. Cuối cùng, anh không nhẫn nại được nữa và cũng to tiếng một chút:

- Vậy em muốn thế nào?

- Anh không biết sao? Chẳng lẽ anh không biết là em muốn gì sao? – Tay cô vẫn giữ lấy tấm ga giường, khi nói thái dương như rung lên.

- Anh biết, em muốn kết quả, em muốn kết hôn. – Anh chau mày. – Kết hôn thì sao? Anh thật không hiểu, rốt cuộc kết hôn thì có ý nghĩa gì chứ?

Anh nắm lấy tay cô, ấn mạnh tay cô lên ngực mình:

- Chẳng phải anh đang ở đây sao? Có tờ giấy đó hay không thì anh cũng ở đây, rốt cuộc em muốn gì nữa? Em muốn tờ giấy đó sao?

Cô giằng mạnh tay mình lại, mắt mờ đi, cơn giận nổi lên:

- Đó không phải chỉ là một tờ giấy. Đó là lời hứa, lời hứa rằng anh sẽ ở bên em trọn đời. Cứ thế này chúng ta có thể ở bên nhau được bao lâu? Bao lâu?

- Anh vẫn luôn ở đây. Em phải tin anh.

- Anh có thể luôn ở đây thế nào? – Cô gần như hét lên. – Anh sẽ lấy vợ, anh sẽ có con, anh sẽ có gia đình riêng của mình, anh sẽ có rất nhiều nghĩa vụ với gia đình. Thế giới này, không phải tình yêu có thể giữ được mọi thứ.

Sẽ có ngày em già đi, sẽ có ngày anh bỏ đi, không có hôn nhân thì sẽ không có bền lâu. Anh có hiểu không hả?

- Có hôn nhân thì sẽ có bền lâu sao? – Anh hỏi lại. – Em sợ điều gì? Sợ anh bỏ đi sao? Anh đã nói là anh sẽ luôn ở đây. Ngoài hôn nhân ra, em muốn gì cũng được. Em sẽ không phải lo ăn lo mặc. Em sẽ có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Em chỉ cần chăm sóc tốt cho bản thân. Thậm chí, em không cần phải có nghĩa vụ gì. Như vậy vẫn chưa đủ sao?

- Chưa đủ. – Cô giận phát run lên, những ngón tay của cô bấm chặt vào tấm ga giường như thể nó là một phần con người cô. – Anh biết hôn nhân là gì không? Hôn nhân mới có thể giữ chúng ta ở bên nhau suốt đời. Không có hôn nhân, em sẽ mãi mãi không có cảm giác an toàn. Em không có cảm giác an toàn.

- Cảm giác an toàn ư? Anh sẽ cho em mọi thứ em muốn. Chẳng lẽ như vậy vẫn chưa đủ làm cho em cảm thấy an toàn sao? – Lòng mày của anh dựng ngược.

Cô cũng nhìn anh, cô cắn răng, mỗi từ đều lạnh như băng:

- Không đủ. Không có hôn nhân thì mãi mãi vẫn không đủ.

Câu nói này thốt ra, hai người khó có thể tiếp tục, không gian yên lặng, vài giây sau, Tiểu Quân bỗng quay người, túm lấy ga giường đi ra ngoài. Cửa phòng ngủ đóng rầm lại, một âm thanh nặng trĩu.

3.

Khi Tiểu Quân về đến nhà thì đã nửa đêm. Lúc xuống xe, cô rút ví da ra quẹt thẻ taxi. Chí Hào sống ở khu làng quốc tế bên bờ sông, một khu khá tốt nhưng xa. Để về nhà thì cô sẽ phải đi qua sông và phải trả phí giới nghiêm ban đêm. Trên đường đi, nhìn những con số nhảy liên tục, rốt cuộc là tiền

của mình thì có sót không? Quẹt thẻ xong, cô có cảm giác như trái tim mình đang nhỏ máu.

Bốn bề yên tĩnh, đã quá muộn rồi. May mà cô không phải chào bố mẹ nếu không thì không biết họ sẽ lo lắng đến thế nào? Cô bước vào trong ngõ hẻm và bắt đầu loay hoay lần tìm chìa khóa. Một tiếng keng rất nhỏ vang lên.

Hai bên ngõ là những ngôi nhà cổ xây theo kiến trúc của thế kỷ trước. Chúng hoàn toàn không thiết kế vị trí đỗ xe. Đến đêm, tất cả xe ô tô đều đỗ ở bên đường men theo con phố dài. Sau khi tìm thấy chìa khóa, cô mới ngẩng đầu lên. Ánh trăng trong đêm sáng như gương nhưng cô chỉ nhìn thấy màu bạc lấp lánh trên nóc những chiếc xe ô tô.

Cô bỗng nhớ đến lúc cô và Chí Hào mới quen nhau, mỗi lần đi về, anh đều đưa cô về tận cửa nhà. Anh cứ thế lái xe qua ngõ hẻm vào tận chân khu nhà cô ở. Khi anh đưa cô về, hầu hết đều là lúc đêm khuya, hai bên đường đỗ đầy xe nhưng anh không hề thấy ngại mà lần nào cũng phải lùi xe ra khỏi ngõ. Tay lái của anh khá tốt, tốc độ cũng nhanh, chỉ có mình cô lo đến thót tim. Mỗi lần xe của anh biến mất khỏi ngõ hẻm, cô mới xoay người bước lên nhà. Đến cả vệt sáng ánh trăng chiếu lên xe của anh, cô cũng không thể nào quên được.

Trước đây, sau mỗi trận cãi nhau như vậy, sau khi cô rời khỏi căn hộ chung cư của anh, mỗi phút đều thúc giục mình đừng để mắt trước người lái xe. Tóm lại chẳng ai muốn nửa đêm lái xe đưa một khách nữ đến nơi này. Khó khăn lắm, cô mới tỉnh táo đến tận lúc xuống xe. Cứ nghĩ mình đã bình tĩnh lại nào ngờ đêm khuya yên tĩnh, một mình đi được vào phút, cô không thể kìm nén được nữa, sống mũi cay cay, nước mắt cứ thế trào ra.

Tâm trạng không vui, khi lên nhà, bước chân Tiểu Quân nặng trĩu. Từng bước, từng bước, cô lên tầng hai. Khu nhà xây theo kiến trúc cổ, cầu

thang lên chỉ có ánh đèn mờ mờ. Cô không bật đèn mà lần mò bước lên. Khi bước đến bậc cuối cùng, trước mắt cô là cả một mảng tối đen sì.

Bỗng "uỳnh" một tiếng, cánh cửa nhà cô ở cuối dãy bật mở, ánh đèn chiếu ra. Vừa rồi chỗ đó vẫn còn là một mảng tối đen sì mà. Quá bất ngờ, theo phản xạ, Tiểu Quân giơ tay lên che mắt, lí nhí gọi:

- Mẹ!

Bà Hà kéo con gái vào trong nhà, thái độ của bà khá vui, giọng cũng vui vui, bà hỏi:

- Tiểu Quân, buổi hẹn hôm nay thế nào?

Buổi hẹn nào? Tiểu Quân bàng hoàng.

Không để ý đến tâm trạng con gái, bà Hà tiếp tục hào hứng nói. Mấy năm nay, Tiểu Quân và Chí Hào hẹn hò nhau bên ngoài, anh thường đưa cô về nhà vào lúc nửa đêm. Lúc đó, hai ông bà đều đã đi ngủ từ sớm. Họ chưa bao giờ gặp mà cô cũng không hề nói nên bà không hề biết con gái mình lại có một đối tượng hẹn hò như vậy. Hôm nay, thật trùng hợp, khi thấy con gái bước lên xe, bà đang định gọi thì chiếc xe đó đã đi rồi. Bà Hà không quen với các loại xe lắm nhưng bà vẫn nhận ra đó là chiếc BMW nổi tiếng. Vì quá vui nên mãi bà vẫn không ngủ được mà cứ đợi con gái về nhà để hỏi cho rõ.

- Mẹ nhìn thấy cả rồi. Con giấu giỏi thật đấy! Có bạn trai mà cũng không nói với bố mẹ một tiếng. Người ta lái xe đến tận nhà đón con, còn nữa, hôm nay con ăn mặc rất khác! Rất đẹp!

Đẹp thì có ích gì chứ? Người ta cũng có lấy cô đâu. Tiểu Quân buồn bã mà lại không thể không giải thích. Cô buông túi xách xuống lắc đầu:

- Mẹ, mẹ nhầm rồi. Hôm nay, con ăn mặc thế này là để giúp Mỹ Mỹ.

- Con đừng đổi chủ đề. Giúp bạn gì mà giúp đến tận canh ba nửa đêm? Người đàn ông lái xe đó là ai? Mẹ có nhìn thấy Mỹ Mỹ ở trong xe đâu.

Tiểu Quân nheo mắt, ấp a ấp úng:

- Người đó là... là....

Ánh mắt bà Hà chăm chú nhìn cô. Tiểu Quân rất đau lòng! Cuối cùng, cô cắn răng nói một câu:

- Là bạn của con, một người bạn bình thường. – Nói xong, cô hoàn toàn kiệt sức. Cô xoay người bước vào phòng để lại mẹ đứng một mình ở lối vào nhỏ hẹp, mặt đầy thất vọng.

4.

Ở căn hộ cũ, phòng ngủ của Tiểu Quân là một phòng thò ra ngoài, bức tường ngăn mỏng. Trong bóng tối, cô nghe tiếng mẹ mình than thở bước vào, còn cả tiếng bố mẹ cô nói chuyện với nhau nữa, tiếng ầm ức, cuối cùng là yên lặng. Tất cả đều im lặng.

Không muốn nghe giọng Chí Hào nữa nên ngay ở trên taxi, cô đã tắt điện thoại. Nhưng lúc này, cô không thể nào chợp mắt được, Tiểu Quân thấy buồn, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô gọi điện cho Mỹ Mỹ.

Bạn thân của Tiểu Quân không nhiều. Người cô có thể làm phiền bất cứ lúc nào chỉ có Mỹ Mỹ, hơn nữa đến giờ cũng chỉ có một mình Mỹ Mỹ biết chuyện giữa cô và Chí Hào. Muốn trút bầu tâm sự cho ai đó thì người ta cũng phải biết một chút ngọn nguồn chứ. Thế nên gọi điện cho Mỹ Mỹ chính là sự lựa chọn duy nhất của Tiểu Quân.

Nhưng muộn như vậy rồi, hôm nay Mỹ Mỹ lại còn có hẹn nữa. Tiểu Quân vừa ấn nút gọi thì liền thấy hối hận. Cô định ấn nút ngắt thì đầu bên kia đã nghe máy rồi.

Giọng Mỹ Mỹ rất vui. Trong không gian yên lặng, Tiểu Quân thì thầm xin lỗi:

- Mỹ Mỹ, tớ có làm phiền cậu không? Tớ xin lỗi. Tớ xin lỗi nhé.

- Làm gì có chuyện đó? – Mỹ Mỹ cười hì hì và còn nói thêm. – Tớ cũng mới về nhà không lâu. Anh ấy cũng vừa gọi điện tới. Cậu vẫn chưa ngủ sao?

- Anh ấy ư? Là anh chàng hôm nay hả? Thuận lợi thế sao? Chúc mừng cậu nhé. – Mỹ Mỹ đi xem mặt vô số lần nhưng chưa bao giờ cô lại nhiệt tình và ửng ý như lần đi xem mặt hôm nay. Tâm trạng của Tiểu Quân có tệ hơn nữa thì cũng phải có một câu chúc mừng chứ.

- Ừ, Tiểu Quân à, hôm nay may mà có cậu đấy. Lần sau, tớ mời cậu đi ăn nhé. Cậu sẽ chọn chỗ. Phải rồi. Sau đó, hai người thế nào?

- Ai cơ?

- Khởi Trung ấy. Không phải anh ấy đưa cậu về nhà sao? Cậu không biết Thái Quân sùng bái anh ấy thế nào đâu? Khi ăn cơm, anh ấy toàn nhắc tới trường nhóm của mình. Anh chàng đó cũng được đấy. Cậu thấy thế nào?

- Tớ không để ý...

- Cũng phải. Cậu có Phùng Chí Hào rồi mà. Cậu đâu thèm để ý đến người khác nữa chứ.

Mỹ Mỹ không nhắc đến ba chữ "Phùng Chí Hào" thì thôi. Vừa nhắc đến là ngọn lửa trong lòng Tiểu Quân lại bùng lên, oán giận tích tụ lâu ngày "bùm" một cái tuôn trào ra, cô nháy phắt ra khỏi giường. Trong điện thoại, cô hỏi Mỹ Mỹ có thể ra ngoài không, cô ấy thấy tâm trạng của cô có vẻ không ổn nên lập tức đồng ý ngay. Đúng là bạn tốt, gác điện thoại xong là ra ngoài luôn.

Bây giờ là lúc nào rồi chứ? Cuối cùng, hai cô chỉ có thể gặp nhau ở quán rượu, nơi sôi động của cuộc sống ban đêm. Đương nhiên trong quán rượu rất ồn ào. Hai cô ngồi ở góc quầy rượu. Âm thanh ồn ào bên cạnh là cái cố tốt nhất cho Tiểu Quân trút bầu tâm sự. Cô cầm ly rượu uống liên tục, càng nói càng kích động.

- Cậu nói xem sao anh ta có thể như vậy chứ? Ba năm rồi. Anh ta luôn miệng bảo tớ cho anh ta thời gian. Cuối cùng thì sao? Cuối cùng là một câu bất đắc dĩ. Anh ta coi tớ là gì chứ? Bù nhìn sao? Anh ta muốn lừa dối thế nào thì lừa dối sao?

Tiểu Quân đang bị kích động, Mỹ Mỹ ngồi bên mà không dám xen vào. Nghe đến hết, cuối cùng cô ấy mới hỏi một câu quan trọng:

- Tiểu Quân, anh ta nói không lấy cậu sao?

Tiểu Quân im lặng. Lúc này như có hàng vạn mũi tên đâm vào trái tim cô. Nước mắt cứ thế ứ lên và trào ra theo những tiếng nức nở nghẹn ngào.

Im lặng tức là thừa nhận. Nghĩ đến những ngày mà Tiểu Quân đã trải qua trong hai năm nay, Mỹ Mỹ không tìm được tiếng thở dài:

- Tiểu Quân, cậu muốn kết hôn với anh ta đến vậy ư? Chí Hào có điều kiện tốt, anh ta lại yêu cậu. Gia đình anh ta như vậy, cậu bước vào cũng chẳng dễ chịu gì đâu. Dù kết hôn cũng chưa chắc đã có cuộc sống vui vẻ.

- Tớ biết. Dù kết hôn cũng chưa chắc đã có cuộc sống vui vẻ. Nhưng không kết hôn, chắc chắn tớ sẽ không có cuộc sống vui vẻ. –Tiểu Quân oán hận. – Kết hôn chưa chắc đã có cuộc sống vui vẻ, vậy cậu không muốn kết hôn sao?

- Vợ vẫn! Tất nhiên là tớ muốn rồi. Nếu không thì tớ đi xem mặt làm gì chứ? Nhưng hoàn cảnh của tớ và cậu không giống nhau. Nếu tớ có được một người giàu có như Chí Hào để ý đến, dù anh ta chỉ có thể yêu tớ được

mấy năm thì trước tiên hãy hưởng thụ đi rồi hẵng tính. Phải rồi. Hai năm rồi mà cậu cũng không biết đòi hỏi anh ta gì sao? Nếu cuối cùng mà không thành, chẳng phải là cậu trắng tay sao?

Mỹ Mỹ nói không phải là không có lý. Bao năm nay, sau khi chinh chiến trên tình trường, nói đến chuyện tình chẳng còn chút mơ mộng nào nữa. Tiểu Quân đờ người vì câu nói của cô ấy. Khi trả lời, giọng cô cứ ú ớ:

- Cho dù cậu có tin hay không nhưng thứ tớ để ý đến không phải là tiền của anh ta.

- Tớ biết. Nhưng người ta lại không nghĩ như vậy. Biết đâu người ta lại nghĩ cậu muốn kết hôn như vậy là vì tiền thì sao? Sau này ly hôn, danh chính ngôn thuận có thể được chia một nửa tài sản. Lấy gì để bảo đảm chú? – Hai năm nay, Mỹ Mỹ cũng không phải là lần đầu tiên canh ba nửa đêm ra ngoài nghe bạn thân trút bầu tâm sự. Nói đi nói lại thì cũng chỉ là mấy câu đó thôi. Nhẫn nại cũng có giới hạn. Thấy Tiểu Quân quá tội nghiệp, Mỹ Mỹ đành cắn răng nói thật.

- Tớ đã sớm nói anh ta có thể đi làm chứng minh tài sản. Tớ không cần một đồng nào của nhà anh ta. – Tiểu Quân không hiểu điều này. Vì muốn loại bỏ khả năng để mất Chí Hào, cô còn nói với anh cả chuyện này nhưng khi đó anh không hứa hẹn gì. Bây giờ nghĩ lại, người ta đâu có ý muốn lấy cô.

Mất hai năm để chứng minh tình yêu của mình là vô cùng ngốc nghếch. Cô đã thất bại. Thật không ngờ, ngay cả người bạn thân nhất cũng nghi ngờ tình cảm của cô. Lúc này, mặt Tiểu Quân lạnh như băng.

Biết mình nói hơi quá đáng, Mỹ Mỹ an ủi cô:

- Tớ chỉ nói cách nghĩ của người khác thôi. Tớ biết cậu không phải vì tiền. Nếu cậu thật sự vì tình yêu thì chỉ cần có thể ở bên nhau là tốt rồi. Việc gì phải lo chuyện có kết hôn hay không? Cậu nghĩ mà xem. Dù sao người

anh ta yêu là cậu. Có thêm hàng trăm người phụ nữ khác thì trái tim anh ta cũng chỉ dành cho cậu thôi. Cậu cứ nghĩ như vậy không được sao?

- Tớ muốn anh ta là của một mình tớ, chỉ là của một mình tớ thôi. Kết hôn là gì? Kết hôn là cả thế giới của người đàn ông này thừa nhận cậu là một nửa của anh ta. Ý nghĩ pháp luật, ý nghĩ hiện thực, thể xác, tâm hồn, tinh thần, vật chất, tất cả đều hòa với cậu. Cho dù anh ta có cách xa tớ mười vạn tám nghìn dặm, dù anh ta có chạy đến đâu bên kia trái đất, dù tớ không biết máy bay anh ta bị rơi thì người đầu tiên được thông báo vẫn là tớ.

Hai mắt Tiểu Quân đỏ hoe, hai tay nắm chặt vào nhau, cô nhìn Mỹ Mỹ nói từng từ, từng từ lạnh lùng cương quyết khiến cho Mỹ Mỹ không thể nói được gì mà chỉ có thể ngẩn người nhìn cô bạn thân nhất của mình.

Tiểu Quân nói xong liền quay đầu đi không nhìn cô ấy nữa. Cô tiếp tục uống rượu. Uống hết một ly, bên tai cô truyền đến tiếng của Mỹ Mỹ đang ngập ngừng gọi:

- Tiểu Quân

- Hử? – Cô cảm giác mình đã uống quá nhiều, khi quay đầu lại thì không còn nhìn thấy rõ biểu hiện trên mặt của Mỹ Mỹ nữa hoặc là không hiểu cô ấy muốn nói gì.

Tiểu Quân không hiểu biểu hiện đó là nỗi xót thương.

Tiểu Quân sinh ra đã xinh đẹp, công việc thuận lợi, lại có người bạn trai giàu có, đẹp trai. Tuy quan hệ giữa Mỹ Mỹ và cô khá tốt nhưng sâu thẳm trong lòng cũng có chút ghen tị. Chỉ là làm bạn với nhau bao nhiêu năm nay, cô ấy biết Tiểu Quân là một người bạn tốt thật sự. Nhiều lúc, cô ấy cũng không thể không xúc động nên tình bạn của hai người mới kéo dài được đến tận ngày hôm nay.

Hôm nay, thấy bộ dạng tuyệt vọng của cô như vậy, bỗng nhiên Mỹ Mỹ cảm thấy sự đố kỵ trước đây của mình thật đáng xấu hổ, cô ấy đồng cảm đến nỗi nước mắt cũng trào ra. Cô ấy không kìm được lòng mình, nắm lấy tay Tiểu Quân, thật lòng khuyên cô một câu.

- Tiểu Quân, bỏ đi. Đau khổ như vậy thì thà không có còn hơn.

5.

Đau khổ như vậy thì thà không có còn hơn.

Vài ngày sau, Tiểu Quân cứ luôn nghĩ đến câu nói đó của Mỹ Mỹ. Mỗi lần nghĩ đến, cô lại càng cứng rắn hơn. Cô hạ quyết tâm, dù Chí Hào có gọi điện hay nhắn tin thì cô cũng mặc kệ. Lần này, cô khá quyết tâm.

Những điều cô cần nói thì cũng đã nói rồi. những điều cô có thể làm thì cũng đã làm rồi. Huyệt sinh tử của người phụ nữ không phải là tình yêu mà là tuổi trẻ. Cô không muốn và cũng không thể tiếp tục lãng phí tuổi trẻ của mình như vậy nữa. không phải Chí Hào đã nói rồi sao? Không thể kết hôn. Không thể kết hôn, vậy thì mời anh ra khỏi cuộc sống của cô. Tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt cô nữa để tránh cho cô khỏi phải đau lòng, khổ sở mỗi khi nhìn thấy.

Mỹ Mỹ còn tốt hơn nhiều. Cô ấy đã làm sống lại một Tiểu Quân hoàn toàn mới, đầy nhiệt huyết.

Di truyền là một thứ vô cùng kì diệu. Thực ra tính cách của Mỹ Mỹ rất giống bố mẹ cô ấy, họ đều là những người có nghị lực. Trước đây, cảm thấy cuộc sống của Tiểu Quân thật tốt, còn bản thân mình thì như rơi vào nước sôi lửa bỏng nhưng cô ấy không thể ngờ rằng cũng có lúc mình phải suy nghĩ cho vấn đề tình yêu của bạn mình. Bây giờ bỗng nhiên tình thế lại thay đổi hoàn toàn. Cô tìm được một đối tượng ưng ý, còn Tiểu Quân lại rơi vào vực sâu thất bại. Tình bạn bao nhiêu năm qua đã biến thành động lực làm

khởi dậy lòng nhiệt tình của cô. Cả ngày, cô nghĩ làm sao để có thể nhanh chóng loại bỏ hình bóng của Chí Hào ra khỏi suy nghĩ của Tiểu Quân.

Để làm cho một người con gái nhanh chóng quên đi chuyện thất tình của mình thì cách tốt nhất là mang đến cho người con gái đó một tình yêu mới, ít nhất là một đối tượng mới. Trước mắt chỉ có một người, đó là Khởi Trung.

Thực ra, người thật sự hào hứng lúc này chỉ có Mỹ Mỹ. Tiểu Quân vừa gặp phải cú sốc như vậy nên lúc này bảo cô đi tìm một người đàn ông khác thì e là cô ấy không thể làm được. Hơn nữa, tình yêu cần phải hai bên tâm đầu ý hợp. ngay cả một cái tát thì ít nhất cũng phải có một người chủ động mới được. Nghĩ đi nghĩ lại, Mỹ Mỹ đi tìm Thái Quân, bạn trai của mình để bàn bạc.

Thái Quân không đồng ý bởi cậu có ấn tượng không tốt về Tiểu Quân. Đối với họ, một cô gái mang đầy đồ xa xỉ trên người như vậy là không thiết thực. Kiếm tiền tất nhiên là để tiêu tiền nhưng kiểu tiêu tiền đó tuyệt đối không phải là cách tiêu tiền của những người sống bằng đồng lương của họ.

Vì vậy, cậu vẫn còn thấy kì lạ! Khi dắt tay Mỹ Mỹ đi, cậu vẫn không thể nào hiểu nổi:

- Mỹ Mỹ, sao em lại có kiểu bạn như vậy? Em và cô ấy hoàn toàn khác nhau. Em đáng yêu hơn cô ấy rất nhiều.

Mỹ Mỹ vội vàng thanh minh:

- Tiểu Quân có điểm nào không đáng yêu chứ? Đồ xa xỉ thì sao? Cậu ấy có khả năng kiếm tiền mà. Anh không hiểu cậu ấy đâu. Hơn nữa, có phải là giới thiệu cho anh đâu. Chỉ cần Khởi Trung thấy cậu ấy được là ổn rồi. Anh nghĩ làm gì chứ?

Một lời của bạn gái khiến thái độ của Thái Quân thay đổi ngay lập tức. Tuy cậu và Mỹ Mỹ mới đi lại được một hai tháng nhưng tình cảm của họ rất tốt. Cậu ta đang định tiến tới mục đích cuối cùng nên không muốn vì chuyện con con này mà tranh cãi với cô ấy. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu lại nói:

- Từ sau hôm đó, anh cũng không nghe trưởng nhóm nhắc gì đến cô ấy. Em bảo anh phải hỏi anh ấy thế nào đây?

- Hỏi gì chứ? Chúng ta rủ mấy người cùng đi. Mọi người cùng tạo cơ hội cho họ. nhiều lần như vậy có khi lại thành công ấy chứ. Mỹ Mỹ đã nghĩ kĩ rồi.

Rốt cuộc Thái Quân vẫn là một người đàn ông, không ngờ cô ấy lại nghĩ đơn giản như vậy, cậu lắc đầu:

- Anh thấy khó đấy. Em cũng biết rõ là chưa chắc trưởng nhóm của anh đã vui vẻ ra ngoài đâu.

- Anh không hỏi thì làm sao biết được? – Mỹ Mỹ trợn tròn mắt nhìn anh ta, khuôn mặt khổ sở, hai tay nắm vào vai bạn trai lắc lắc. Thái Quân đáng thương chưa từng nếm mùi tuyệt chiêu của các cô gái nên cậu mềm lòng và đồng ý ngay lập tức.

- Tìm được cơ hội tốt. Bữa ăn cơm trưa hôm thứ Hai, cậu mới ngần ngại hỏi ý kiến Khởi Trung. Cũng không trách Thái Quân lại lo lắng như vậy. Bởi sau lần hẹn hò bốn người, cậu luôn cảm thấy có lỗi với Khởi Trung.

Vì đi cùng cậu mà trưởng nhóm đã mất đi ngày nghỉhiếm hoi. Cuối cùng, lại còn phải bắt đắ dĩ đi cùng Tiểu Quân. Nếu Tiểu Quân là một cô gái tốt thì còn được nhưng cô ấy và họ lại không cùng một thế giới, vậy mà bạn gái cậu lại cứ muốn ghép họ với nhau, cậu không biết nên nói chuyện với trưởng nhóm thế nào đây?

Câu trả lời của Khởi Trung lại nằm ngoài dự tính của Thái Quân. Nghe Thái Quân đề nghị xong, suy nghĩ một lát rồi anh nói đúng một từ:

- Được.

Câu trả lời rất vui vẻ khiến cho Thái Quân vô cùng bàng hoàng.

Mỹ Mỹ nhận được tin mừng thì tự nhiên trở nên vui vẻ vô cùng. Cô ấy lập tức gọi điện cho Tiểu Quân hẹn cô cuối tuần đi hát.

Khi nhận được điện thoại, Tiểu Quân đang chiến đấu với một núi việc ở văn phòng. Gần đây, công ty đang chuẩn bị một buổi giới thiệu công nghệ cao quy mô lớn. Cả phòng Kế hoạch đều bận rộn và cô cũng không phải là ngoại lệ. Khi nhận điện thoại, cô còn đang bận sắp xếp tài liệu. Nghe Mỹ Mỹ nói xong, cô cũng không suy nghĩ gì mà từ chối luôn.

- Không được đâu. Tuần này tớ bận lắm. Hơn nữa, bây giờ tớ làm gì có tâm trạng nào mà hát với hò. Cậu rủ Thái Quân đi đi. Thế giới hai người tuyệt lắm mà!

Đầu bên này, Mỹ Mỹ chau mày. Xem ra, hai năm nay Tiểu Quân chỉ biết đến Chí Hào. Còn một nguyên nhân rất lớn nữa là vì cô ấy luôn vui đầu vào công việc.

Chí Hào không thường xuyên ở bên cô. Không sao. Tiểu Quân quá bận rộn nên cũng không để ý nhiều lắm. Chí Hào ít có cơ hội hẹn hò cô. Không sao. Tiểu Quân làm việc từ sáng tới tối nên cũng chẳng có thời gian tìm bạn trai. Nếu không, với điều kiện của cô thì chẳng lẽ hai năm qua lại không có ai theo đuổi, tranh giành sao?

Mỹ Mỹ không biết một trong những thói quen giải tỏa của Tiểu Quân chính là biến tức giận thành sức mạnh. Cảm giác thất bại với Chí Hào càng lớn thì cô càng lao vào công việc mà không hề kêu than. Cuối cùng, kết quả là càng bận rộn thì càng cô đơn. Đến nỗi mà cả công ty đều biết Tiểu Quân

ở phòng Kế hoạch là một người ham việc đến phát cuồng. Ngoài giám đốc ra, chẳng có mấy người đàn ông nói chuyện với cô.

Nhưng mà cũng không uổng làm bạn bao năm nay, Mỹ Mỹ đã dự tính khả năng Tiểu Quân từ chối từ trước. Cô ấy lập tức ngăn cô gác máy và nói tiếp:

- Tớ cũng muốn nhưng hai người đi thì buồn lắm. Mọi người cùng đi mới vui. Anh ấy cũng muốn tớ làm quen với mấy đồng nghiệp và bạn bè của anh ấy. Tớ thấy cũng rất hay. Cùng cố quan hệ mà.

- Anh ấy muốn giới thiệu cậu với bạn bè của anh ấy ư? Vậy thì tốt quá!
- Tiểu Quân nghe mà thấy chua xót. Chí Hào chưa bao giờ đưa cô đi gặp bạn bè của anh. Không phải vì bạn bè anh đều ở nước ngoài mà là anh chỉ muốn cô và anh ở một thế giới riêng. Khi nói chuyện, anh cũng chỉ muốn nhìn thấy cô thôi. Đúng là lấy cớ. Anh vốn không hề muốn cô bước sâu vào thế giới của mình. Thừa nhận là gì chứ? Miệng nói thừa nhận thì ích gì? Một người đàn ông thật sự muốn thừa nhận bạn là một phần cuộc sống của anh ta thì anh ta nên tự hào giới thiệu bạn với những người anh ta quen chứ.

- Cậu đồng ý nhé. Vậy thì tốt rồi. Cuối tuần này, không gặp không về nhé. - Mỹ Mỹ coi sự im lặng của cô là đồng ý và kết luận luôn.

- Đây, ai nói là tớ đồng ý chứ? - Tiểu Quân vội nhắc, mắt nhìn trường phòng Kế hoạch. Ông ta đang nhìn qua cách tường trong suốt ra ngoài, cô lập tức hạ thấp giọng - Cậu đi là được rồi, việc gì phải lôi cả tớ đi chứ?

Mỹ Mỹ cũng hạ thấp giọng. Cô ấy khẩn khoản cầu xin trong điện thoại:

- Cậu là người bạn thân nhất của tớ. Cậu nể mặt tớ, đi đi mà. Tớ xin cậu đấy.

Việc gì quan trọng mà phải cầu xin cô như vậy chứ? Tiểu Quân không hiểu. Bỗng nhiên, cô nghĩ đến buổi gặp lần trước, giọng cô lập tức trở nên

đau khổ:

- Không phải chứ? Cậu lại bắt tớ ăn mặc như thế ư?

- Không đâu. Không đâu. Lần này không cần đâu. Cậu mặc thế nào cũng được. Chỉ cần cậu đến là được rồi. – Mỹ Mỹ liền thoảng.

Tiểu Quân bị cô ấy làm cho phì cười:

- Cậu phiền phức quá đấy! Tớ biết rồi.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thà Im Lặng Còn Hơn

Anh nghĩ người có thể gửi tin nhắn này chắc chắn là không lớn tuổi lắm. Không nên gọi là đàn ông, có lẽ gọi là chàng trai sẽ hợp hơn. Đàn ông có dễ dàng bày tỏ tình cảm của mình như vậy không? Sự việc đã đến mức này thì kết thúc rồi. Dù có ăn năn hối lỗi thế nào cũng chẳng ích gì. Hơn nữa, nếu phải kể hết nỗi khổ của mình cho cả thế giới nay nghe thì thà im lặng còn hơn.

1.

Đến cuối tuần, Tiểu Quân đang định thu dọn đồ đạc về thì Chí Hào gọi điện đến.

Điện thoại di động của cô để chế độ rung. Nhìn thấy số điện thoại, cô cầm chiếc điện thoại rất lâu mà cũng không ấn ngắt. Cô nhìn dãy số đó như thể nhìn xuyên qua màn hình.

Hôm đó, sau khi rời khỏi căn hộ chung cư của anh, cô quyết tâm không liên lạc. Tất cả quá rõ ràng. Thời gian mấy năm nay của cô đã chẳng còn gì. Còn có thể thế nào chứ? Người bạn trai mà bạn yêu suốt ba năm qua không muốn lấy bạn. Chẳng lẽ lại đi khóc lóc, treo cổ tự tử sao? Con người cũng phải có thể diện của mình. Cô không làm được.

Mọi người đều trưởng thành cả rồi. Tất cả chỉ là do bản thân lựa chọn. Việc bị lừa giống như giẫm phải vũng bùn bẩn, cái gì nhịn được thì cố nhẫn nhịn, cái gì không nhịn được thì cũng cố mà im lặng. Càng ít người biết càng tốt. Tốt nhất là đến cả bản thân cũng coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Việc gì phải tỏ ra buồn khổ sâu não trước người ta. Việc đó chỉ làm cho người khác cười nhạo mình cả đời mà thôi.

Điện thoại di động trong tay cô vẫn không ngừng rung. Cuối cùng cũng ngắt. Bỗng nhiên, nó lại rung lên báo có tin nhắn. Vẫn là Chí Hào. Chỉ một câu thôi.

- Tiểu Quân, anh muốn gặp em.

Cô nhắm mắt lại, cầm túi, xoay người bước ra ngoài. Vừa bước ra tiền sảnh thì có tiếng gọi. Lâm Đạt đang nghe điện thoại gọi cô:

- Tiểu Quân, bảo vệ dưới lầu gọi điện tìm cô. Có người đang đợi cô ở dưới lầu. Anh ấy bảo cô mau xuống vì xe không thể đỗ ở đó lâu được.

Tiểu Quân sửng sốt. Lâm Đạt đã gác máy. Cô ấy nhìn cô có vẻ khó hiểu nhưng mọi người ra ngoài làm việc cũng nhiều, điều khó hiểu trong mắt cô cũng chỉ là thoáng qua.

Tiểu Quân không để ý mà cô cũng chẳng còn thời gian mà để ý. Nghe Lâm Đạt nói xong, cô bàng hoàng, tâm trạng rối bời.

Có người đợi cô dưới lầu. Ai đợi cô vậy nhỉ? Ngoài Chí Hào ra thì làm gì có ai đợi cô chứ?

Ba năm yêu nhau, Chí Hào chưa bao giờ quang minh chính đại đỗ xe dưới sảnh công ty cô, càng không bao giờ nhờ bảo vệ gọi điện đến quây lễ tân như vậy. Cô còn vì chuyện này mà oán hận, chỉ có điều là không nói ra thôi.

Tuy cô không thích đàn ông đến đón người con gái của mình mà lần nào cũng phải khua chiêng gõ trống nhưng ít nhất cũng đừng để cô cảm thấy quan hệ giữa hai người mãi mãi không có ai hết. Không ngờ đến ngày hôm nay, khi họ đã bước đến giai đoạn chia tay thì Chí Hào thay đổi tính cách, lại chủ động như vậy. Cô chưa kịp suy nghĩ thì điện thoại di động trong tay cô lại bắt đầu rung. Vẫn là Chí Hào. Cô hít một hơi thật sâu rồi nghe máy.

Trước khi nói, Chí Hào thở phào một tiếng như trút được gánh nặng.
Anh nói:

- Tiểu Quân, cuối cùng em cũng nghe điện thoại.

Đã mấy tuần rồi cô không nghe thấy giọng anh, tim đập loạn nhịp, nói không nên lời, chỉ cầm điện thoại im lặng.

Không thể trách cô ngại ngùng được. Bố mẹ Tiểu Quân đều là công nhân viên chức, từ nhỏ bà ngoại đã nuôi cô khôn lớn. Tuy bà ngoại sinh ra không gặp thời, nhưng rất cuộc cũng là con nhà gia giáo. Vì vậy, bà dạy cô rất nghiêm. Từ quy tắc nhỏ trở thành thói quen, cô chịu ấm ức cũng không dám phản kháng, chửi mắng hay vặn hỏi tới cùng mà chỉ biết khóc. Cách thể hiện nổi tức giận chỉ có im lặng và lạnh lùng mà thôi. Cũng vì vậy mà cô chưa từng được người khác tôn trọng.

Không nghe thấy Tiểu Quân trả lời, Chí Hào chậm rãi nói những lời thật dịu dàng:

- Bây giờ anh đang ở công ty em đợi em. Em có thể xuống được không?

Giọng anh rất nhẹ, ẩn chứa trong đó một chút cầu xin, Tiểu Quân lại là mẫu người dễ mềm lòng. Nghe xong, cô cảm thấy có nơi nào đó trong lồng ngực mình sụp xuống, một khoảng trống khó chịu. Cô không kìm nén được thở dài.

Khi nghe điện thoại, cô vẫn không hề dừng bước. Công ty ở trên tầng cũng không cao lắm. Cô cũng không muốn mọi người trong thang máy nhìn thấy cô nói chuyện với anh nên cuối cùng, cô đã đi cầu thang bộ cho yên tĩnh. Cô xúc động muốn mở miệng nói, muốn hỏi anh còn gì để nói nữa và cũng muốn nói cách nghĩ của cô sẽ không thay đổi. Nếu tất cả vẫn quay về điểm ban đầu thì phiền anh hãy quên đi.

Những lời đó đã ở sẵn trong miệng nhưng cuối cùng, cô chẳng nói gì. Gặp nhau rồi nói. Cuối cùng, cô tự nhủ với bản thân như vậy. Tình cảm ba năm, cô không phải thần thánh mà chỉ là một người bình thường, không thể rũ sạch được, quay đi cũng phải nhẹ nhàng, chia tay cũng phải rõ ràng.

Thời tiết khá nóng nực! Không khí trong tòa nhà mát lạnh nhưng ở cầu thang bộ thì nhiệt độ cao hơn. Sau khi gặp điện thoại, tự nhiên chân cô bước nhanh hơn. Cuối cùng cũng xuống tầng trệt. Cửa ngách khá chật nên cô phải cố sức mới đẩy được. Không khí mát lạnh ở đại sảnh phả vào. Đứng vào lúc tan ca, bước chân của mọi người trước mắt đều vội vàng. Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cổng, có rất nhiều xe xếp hàng ngay ngắn. Ánh nắng vẫn gay gắt, màu vàng phản chiếu khắp nơi nơi, trước mắt cô chỉ cảm thấy thật mơ hồ.

Rất nhiều người ở cửa ra vào, ai cũng vội vàng. Khi sắp bước ra cửa lớn, Tiểu Quân suýt nữa đâm phải một người. Dừng lại để xin lỗi, cô ngẩng đầu lên thì bỗng thấy bàng hoàng, cô biết người đàn ông trước mặt. Đó là Khởi Trung.

2.

Hôm nay, Khởi Trung ăn mặc rất giản dị: áo sơ mi sẫm màu và quần bò, cầm một chiếc cặp, chân đi giày thể thao rất trẻ trung. Thấy cô ăn mặc như vậy, anh cũng bàng hoàng. Phòng Kế hoạch không yêu cầu nghiêm khắc đối với chuyện ăn mặc của nhân viên. Khi đi làm, Tiểu Quân thường mặc khá thoải mái, chiếc áo váy màu trắng có đeo dây thắt lưng. Chiếc váy rộng bị gió thổi qua càng tôn thêm vẻ lúng liếng đáng yêu của cô. Dáng vẻ đó khác hoàn toàn với cách ăn mặc lấp lánh ánh vàng lần trước.

Sau một giây thẩn thờ, anh lại cười với cô để lộ hàm răng trắng ngần, một nụ cười thật rạng rỡ. Anh gọi tên cô:

- Tiểu Quân!

Cô đáp một tiếng mà không hiểu tại sao anh lại xuất hiện ở đây, cũng không biết nên nói hay là đi tiếp. Anh nhìn nét mặt cô, lông mày hơi rung rung, chỉ giải thích đơn giản:

- Tôi đến đón cô. Tối nay, mọi người cùng đi hát. Vừa rồi điện thoại của cô bận. Thái Quân và Mỹ Mỹ không nói gì với cô sao?

Đi hát ư? Suýt nữa thì cô quên mất. Tiểu Quân chau mày:

- Mỹ Mỹ không nói là anh đến đón tôi. Anh đến từ lúc nào thế?

Anh hơi ngại ngùng nhưng vẫn trả lời cô:

- Tôi vừa đến. Hôm nay đông người, tôi lái xe đưa mọi người cùng đến. Họ đều đã đi trước rồi. Tôi nghĩ công ty cô cũng không xa, lúc này bắt xe không tiện lắm nên tôi đến đón cô. – Nói xong, anh chỉ ra ngoài. Chiếc xe Excelle đỗ ngay gần ngoài cửa lớn, chiếm tới nửa con đường nhỏ làm cho chiếc xe phía sau phải chậm lại, có vẻ tắc nghẽn.

Tiểu Quân cũng cảm thấy tắc nghẽn. Vừa rồi tâm trạng hơi phức tạp đó còn làm trái tim cô đập rộn ràng thì bây giờ đã biến thành đá cứng, từng hòn đá sắc nhọn đâm vào tim khiến cô không thể nào thở được. Nhìn ra xe của anh, cô chỉ cảm thấy mình thật buồn cười.

- Đây là xe của anh à?

Anh gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Xe của công ty đấy. Tôi vẫn chưa mua xe.

Nếu công ty không phát xe thì anh cũng không định mua. Nơi ở của anh rất gần công ty. Trước đây anh đều đi tàu điện ngầm đi làm. Đi làm thêm còn có thể báo phí đi lại. Anh sống có một mình, ngày nghỉ rất ít khi ra ngoài nên cũng không cảm thấy cần thiết phải mua xe. Ở Thượng Hải, ai lái

xe cũng phải chuẩn bị chỗ đỗ xe ngoài trời hay là những chỗ cố định không được di chuyển. Hôm nay, nếu không phải là mọi người cùng đi thì anh thà ngồi tàu điện ngầm còn hơn.

Cô nghe xong cũng không có phản ứng gì. Hít một hơi thật sâu, cô lại nói:

- Vừa rồi, anh gọi điện cho tôi ở quầy lễ tân đúng không?

Cửa ra vào quá đông người, anh dẫn cô ra ngoài và giải thích:

- Không phải tôi. Là nhân viên bảo vệ vừa nãy đấy. Tôi nói là đến đón cô thì anh ta liền đi gọi điện.

Người anh nói chính là anh Vương bảo vệ. Lúc đó, anh ta đang đứng hướng dẫn xe đi theo tuần tự, bên cạnh là cậu Trương bảo vệ đứng ở cửa lớn.

- Này, sao anh lại đỗ chiếc xe đó ở cửa. Tắc đường bây giờ.

- Anh ta đến đón Tiểu Quân, cậu biết không? Tiểu Quân ở tầng năm ấy.

- Người chuyên đến sớm về muộn ấy hả? Biết rồi, xinh đẹp nhưng không ai theo đuổi.

- Ở đây không phải có người theo đuổi sao?

- Ôi giời! Lái chiếc xe Excellence thì ăn nhằm gì chứ? Những cô gái xinh đẹp như vậy bình thường đâu có để ý đến Excellence. Toàn là Mercedes Benz hay BMW thôi.

- Cậu đừng coi thường người ta. Đi xe Excellence cũng theo đuổi được cô gái xinh đẹp nhất ở đây rồi. Vậy mới giỏi chứ. –Người bảo vệ cười khi khi nhìn Khởi Trung từ xa với ánh mắt hàm ý: Người anh em, là đàn ông thì hãy cố lên.

Tiểu Quân đâu có biết anh bảo vệ đó nghĩ gì. Cô vốn không ngờ người đợi cô ở cửa là Khởi Trung. Tiểu Quân nhất thời bối rối, lòng cô lại thấy khó xử, đứng bên xe anh mà nghĩ mãi không ra bèn nói lời xin lỗi:

- Tôi xin lỗi. Bỗng nhiên tôi có chút việc cần phải làm. Hay anh đi trước đi. lát nữa tôi sẽ gọi điện cho Mỹ Mỹ. – Nói xong, cô xoay người bước đi.

- Tiểu Quân!

Khởi Trung đứng phía sau gọi tên cô. Tiểu Quân dừng bước quay đầu lại nhìn anh.

- Cô vội lắm ư? Cô định đi đâu? Tôi đưa cô đi nhé. – Dưới ánh mắt trời, anh nhìn cô thật lòng hỏi.

Cô vội vàng lắc đầu:

- Không cần đâu. Ở ngay đây thôi.

Anh suy nghĩ một chút rồi lại nói:

- Tôi đợi cô rồi chúng ta cùng đi nhé.

Không biết tại sao anh lại kiên trì như vậy, Tiểu Quân nhất thời bối rối không biết trả lời thế nào, cô quay đầu nhìn về hướng khác.

Khởi Trung cũng nhìn theo hướng cô nhìn. Nơi đó, những chiếc xe đi qua đi lại, anh cũng không biết cô nhìn gì nữa.

Bên tai anh nghe tiếng Tiểu Quân rất nhẹ nhàng. Cô chỉ nói:

- Cũng được. Vậy anh đợi tôi một lát.

Chí Hào không hề nhìn thấy cảnh xảy ra ở cửa.

Anh dừng xe bên ngõ hẻm như mọi lần. Trước đây, chỉ một lát sau là Tiểu Quân sẽ xuất hiện bên xe anh. Nhưng lần này, anh đã đợi trong xe rất lâu.

Thời gian của anh rất quý giá! Rất ít khi anh phải đợi lâu như vậy, đặc biệt là đợi một người con gái. Trong lòng cảm thấy khó chịu, bỗng nhiên anh muốn xuống xe lên lầu tìm cô. Anh lại muốn gọi điện cho cô lần nữa nhưng cuối cùng cũng kìm nén được. Đêm hôm đó, Tiểu Quân giận dữ bỏ đi, anh không hề đuổi theo. Thực tế là tâm trạng của anh hôm đó cực kì tồi tệ! Rốt cuộc Tiểu Quân muốn gì chứ? Anh biết nhưng anh càng biết bản thân mình không thể cho cô ấy được.

Cho thế nào đây? Vì kết hôn với cô mà gây căng thẳng với gia đình ư? Bỏ hôn ước với Văn Tâm, phá hủy những hợp đồng hợp tác giữa nhà anh và nhà Văn Tâm ư?

Chắc chắn là cuộc hôn nhân chỉ có tiền mà không có tình yêu sẽ không hoàn hảo nhưng cuộc hôn nhân chỉ có tình yêu mà không có tiền thì hoàn hảo sao được? Thật nực cười!

Tuy anh không phải là kẻ chỉ biết tiêu tiền của gia đình nhưng sự nghiệp của anh là sự nghiệp của gia tộc. không có cây đại thụ này phía sau thì anh có thể làm được gì chứ?

Kinh doanh công nghiệp hay giải trí đều cần kiếm ra tiền. Anh chưa từng đi làm kiểu chín giờ sáng đến năm giờ chiều mới về. Anh vốn không thể tưởng tượng được cuộc sống đó. Chẳng trách mà Tiểu Quân lại muốn anh giống như cô, hằng ngày sáng sớm đến công ty cùng những nhân viên bình thường bận rộn để kiếm những đồng lương ít ỏi, tối đến mệt mỏi kiệt sức trở về căn hộ chung cư chật hẹp như chiếc lồng chim, xem ti vi trong thời gian còn lại ư?

Cuộc sống đó, anh chỉ cần tưởng tượng cũng cảm thấy lạnh toát mồ hôi hột rồi. Hơn nữa, nếu thật sự có ngày đó thì liệu Tiểu Quân còn yêu anh nữa không?

Phụ nữ luôn miệng nói là vì tình yêu nhưng thứ họ yêu là gì nhỉ? Là núi tiền của anh ư? Là chiếc ô tô sang trọng ư? Hay là cùng anh hưởng cuộc sống giàu sang? Không có những thứ đó, anh còn là người đàn ông trong lòng cô không?

Hoặc là Tiểu Quân khác những người khác. Cô thật sự cho rằng hai người cùng ăn một bát mì rẻ tiền mà có tình yêu thì mới là người phụ nữ hạnh phúc. Hai năm nay, cô hoàn toàn thờ ơ với những món quà xa xỉ mà anh tặng. Nếu không phải là anh nhắc thì rất ít khi cô dùng đến chúng. Anh đã vô số lần bảo cô thôi việc nhưng cô không nghe mà lại còn làm việc càng ngày càng chăm chỉ hơn. Cô cố chấp chỉ có một chuyện. Đó là kết hôn. Cô sợ anh nghi ngờ nên đã chủ động đề nghị anh chứng minh tài sản. Cô không cần một đồng nào của nhà anh cả.

Nhưng bất luận cô làm thế nào thì kết cục vẫn vậy. Gia đình anh là những người kinh doanh. Cái gì cũng đều có thể tính ra giá trị được. Hôn ước giữa anh và Văn Tâm không những không làm thất thoát tài sản ra ngoài mà còn làm cho thực lực gia đình tăng lên gấp bội. Mỗi làm ăn tốt như vậy thì ai bỏ được chứ?

Đi một vòng rồi lại quay về đường cụt, Chí Hào đau đầu. Anh đã làm hết sức có thể, chỉ cần cô muốn thỏa hiệp, anh có thể làm vừa lòng cô mọi thứ. Cô còn muốn thế nào nữa chứ? Nếu đổi là một người phụ nữ khác, anh tin rằng phản ứng của họ sẽ là ngây ngất, vui mừng đón nhận. Duy chỉ có Tiểu Quân, cô vẫn giận như vậy.

Mấy ngày nay, Tiểu Quân từ chối liên lạc với anh. Anh cũng biết đây là lúc cô tức giận nhất. Ban đầu, anh muốn cô có vài ngày để suy nghĩ lại, hy vọng sau khi bình tĩnh lại thì có thể hiểu rõ hiện thực. Thật không ngờ, lần

này cô lại giận lâu như vậy. Mấy tuần liền bật vô âm tín. Những cuộc điện thoại và tin nhắn của anh đều như đá ném xuống biển, chẳng có tăm hơi gì. Cuối cùng, anh không đợi được nữa nên đành phải trực tiếp đến tìm cô.

3.

Cửa xe có tiếng gõ nhẹ. Chí Hào quay đầu lại thì nhìn thấy Tiểu Quân. Đây là nơi họ thường xuyên gặp nhau, con ngõ nhỏ rất hẹp, bình thường ít người qua lại, hai bên đường là bóng cây rậm rạp, giữa tháng Tư mà tưởng như trời đã tối. Ở đây vẫn có ánh mặt trời hoàng hôn màu cam đỏ. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lốm đốm lên người, lên mặt cô lấp lánh.

Lúc trước định nói gì, anh hầu như quên sạch. Anh đẩy cửa xe, nắm lấy tay cô, kéo vào xe.

Tiểu Quân đang định nói, không kịp đề phòng, đã bị anh kéo vào xe. Vóc dáng cô nhỏ bé nhưng không quá gầy, nắm vào cổ tay cô như nắm vào chiếc kẹo bông vậy, mềm mại, rất dễ chịu! Chí Hào bỗng phát hiện ra mình nhớ cảm giác này biết mấy. Không kìm nén được, anh lại nắm chặt hơn.

Cô đang định nói thì bị anh chặn lại, nhẹ nhàng nói. Tay anh nắm chặt tay cô, cảm giác da thịt tiếp xúc làm cho tâm trạng anh khá lên rất nhiều. Lúc này, anh chỉ nhìn cô cười:

- Em sao thế?

Cô cũng nhìn anh. Ánh sáng phản chiếu ở khoảng cách gần. Anh cảm thấy trước mắt mình mờ đi, không nhìn rõ ánh mắt của cô, cũng không cảm thấy gì.

Trời nóng! Tiểu Quân buộc tóc lại để lộ cái cổ trắng ngần. Vì bị anh kéo vào nên áo cô cũng có chút xộc xệch, cổ áo sơ mi phía bên anh gấp ngược lên, cái nốt ruồi đen ở sâu trong cổ lúc ẩn lúc hiện.

Không khí trong xe đủ mát nhưng anh bỗng cảm thấy nóng. Không kìm được, anh cúi đầu hôn lên cổ cô. Tiểu Quân co rúm người lại. Đương nhiên, cô đã quá quen với những động chạm của anh nhưng cô bây giờ giống như một con nhím cuộn tròn người giương lông cứng, rụt cổ, lạnh lùng nói:

- Anh đừng như vậy. Tôi có chuyện muốn nói.

- Em muốn nói gì? – Anh ngẩng đầu lên cười hỏi lại cô. – Về nhà rồi nói được không?

Bên cạnh có người đi qua, cô giằng tay anh ra tỏ thái độ nghiêm túc. Bị cô làm cho giật mình, anh từ từ ngồi ngay ngắn lại. Trước mắt là khuôn mặt của người đàn ông quen thuộc, một người giàu có, Chí Hào trẻ trung tuấn tú, lịch lãm sang trọng, nhìn gần càng hài lòng hơn nhưng lần này cô nhất quyết từ chối. Trước mắt cô toàn là hình ảnh của chiếc xe đỗ ở ngoài cửa chính lúc nãy – chiếc xe đã khiến cô thất vọng.

Anh nhìn cô rất lâu rồi thở dài:

- Tiểu Quân, sao em vẫn không hiểu nhỉ?

Tiểu Quân hít một hơi thật sâu. Cô cảm thấy nỗi đau khổ của hai năm qua đúng là nực cười, những chú hề từ bốn phương tám hướng nhào tới.

Nghĩ mà đau lòng, hai người qua lại lâu như vậy, cô cũng không phải là người thứ ba nhưng muốn một kết quả thì cuối cùng sự thực đã chứng minh, tất cả đều là do cô mơ tưởng hảo huyền, cô luôn sống trong sự hoang tưởng của bản thân, không thực tế chút nào.

Cô thì đáng là gì chứ? Gia đình bình thường, công việc bình thường, một người kém cỏi, chẳng hề có gì, đã vậy lại còn nâng cao bản thân, bị như vậy là đáng đời.

- Bỏ đi. Là tôi đã sai. Chúng ta chia tay nhau nhé. – Không muốn nghĩ ngợi nữa, Tiểu Quân thở dài một tiếng.

Anh bàng hoàng, nắm lấy cổ tay cô, thật không ngờ Tiểu Quân còn nhanh hơn anh. Cô rút tay lại đẩy cửa bước xuống xe.

Tiểu Quân ư? Cô ấy nói gì? Chia tay ư? Cả đời này, anh chưa từng nghe đến hai từ đó. Anh nghi ngờ mình nghe nhầm.

Cô quay đầu lại nhìn anh, lạnh lùng nói:

- Xin lỗi. Tôi có hẹn. Tối nay, tôi còn có việc. Anh đi trước đi. – Anh mất cảnh giác, không kịp phản ứng gì, giương mắt nhìn cô bỏ đi. Vài giây sau, anh mới xuống xe thì đã thấy cô đi về hướng tòa nhà rồi.

- Tiểu Quân! – Anh gọi cô.

Cô hạ quyết tâm, bước những bước dài hơn, coi như không nghe thấy gì.

Lòng rối bời. Thật không ngờ lần này cô lại cứng đầu như vậy. Vì câu cuối cùng của cô mà lòng mày anh dựng ngược lên. Anh bước nhanh vài bước giữ cô lại, giọng điệu nặng nề:

- Tiểu Quân! Em hẹn ai?

Cô không trả lời mà giằng tay anh ra rồi lại đi tiếp:

- Tiểu Quân! – Anh vừa gọi vừa thở hổn hển.

Cô đã bước đến trước tòa nhà. Giờ tan ca, cửa ra vào rất đông người, ai cũng vội vã, xe cũng vậy, chiếc nọ nối tiếp chiếc kia ra khỏi con đường. Duy chỉ có chiếc Excelle vẫn đỗ ở ngoài cùng. Anh chàng mặc quần bò không hề ngồi ở trong xe mà đứng một mình ở bên ngoài.

Chí Hào vốn không hề để ý đến người và xe như vậy nhưng Tiểu Quân vẫn cứ bước về phía người đó. Cuối cùng, cô dừng lại, quay đầu nói với anh.

- Anh đừng hỏi nữa. Tôi hẹn anh ấy.

4.

Tối hôm nay, Tiểu Quân và Khởi Trung không hề xuất hiện ở nơi tụ tập. Mỹ Mỹ gọi điện cho Tiểu Quân, cô cũng không nghe. Chỉ có Khởi Trung gọi điện cho Thái Quân nói anh đã đón được Tiểu Quân, họ đang ở bên nhau và mọi người không cần phải lo.

Thái Quân thấy lạ, anh định gọi điện thoại giục thì bị Mỹ Mỹ ngăn lại:

- Giục gì chứ? Hai người bọn họ muốn làm gì thì làm.

- Không phải chúng ta đã nói là cùng nhau đi hát sao? – Trong phòng hát có rất nhiều người, mấy người hát rất hay, Thái Quân đành phải hét lớn lên, Mỹ Mỹ giận dỗi lườm anh một cái:

- Mục đích của đi hát là gì? Sao loáng một cái mà anh đã quên ngay thế?

Mục đích của đi hát đương nhiên là để Tiểu Quân và Khởi Trung có cơ hội phát triển tình cảm rồi. Thái Quân nhìn bộ dạng mất hứng của bạn gái mà không nói nên lời. Cuối cùng, anh đặt điện thoại xuống, lặng lẽ thở dài trong lòng.

Trường nhóm và cô gái xa xỉ đó... lẽ nào quan hệ của họ thật sự có thể phát triển thuận lợi đến thế ư? Lần thứ hai gặp nhau mà đã thấy ưng ý rồi. Anh thật sự không thể ngờ tới.

Không thể trách Thái Quân khó hiểu, sau này Tiểu Quân nghĩ lại tình cảnh hôm đó, đến bản thân cô cũng cảm thấy kỳ quặc.

Cô nói mình có hẹn, đương nhiên là Chí Hào hoàn toàn không tin mà chỉ nghĩ lúc đó vì Tiểu Quân tức giận nhất thời nên mới nói như vậy thôi. Thật không ngờ một giây sau, cô lại kéo Khởi Trung ngồi vào chiếc xe đó. Khởi Trung không có gì bất ngờ, lúc đó còn ngoái lại nhìn Chí Hào và gật đầu với anh coi như lời chào, cực kỳ chu đáo.

Thực ra, anh muốn không có ai đi cùng Tiểu Quân cũng không được, thế nên cuối cùng, cũng đành phải gật đầu. Cơn giận của Chí Hào bốc lên ngàn ngụt, mắt anh đỏ lên.

Anh có ấn tượng với người đàn ông này. Không phải là bề ngoài của Khởi Trung khiến người khác khó quên mà chủ yếu là trong mấy năm nay, anh ta là người đàn ông đầu tiên xuất hiện bên Tiểu Quân. Hơn nữa, không phải là một lần mà còn là nhiều lần. Khởi Trung lại là người có phong độ và ôn tồn thế nên việc duy nhất Chí Hào muốn làm là đâm cho anh một quả.

Nhưng sức kiềm chế của nhiều năm giáo dục đã chiếm thế thượng phong. Trước cửa tòa nhà thương mại, người xe qua lại, vừa rời trong nháy mắt đã có người để ý nên Chí Hào đành nắm chặt nắm đấm mà đứng yên tại chỗ chau mày nhìn họ rời khỏi đó. Cơn giận sôi lên sùng sục trong lồng ngực, người anh cứng đờ như tượng.

Tiểu Quân không hề ngoái đầu lại nhìn nên cô không biết phản ứng của Chí Hào thế nào? Thực ra cô đã cố gắng kìm nén lắm mới không ngoái đầu lại. Vừa ngồi lên xe, cô vẫn còn khả năng trấn tĩnh, sau đó xe dừng trước đèn đỏ, cuối cùng cô đã không kìm được mà ngoái đầu lại.

Tuy Khởi Trung lái xe không nhanh nhưng lúc này đã đi qua hai con phố nên tòa nhà công ty đã sớm ở tít phía sau rồi. Ánh hoàng hôn mờ mờ nên làm sao có thể nhìn rõ được chứ? Cũng như những ngày đêm cô và Chí Hào ở bên nhau, chẳng còn nhìn rõ được nữa.

Trái tim cô thắt lại, nỗi buồn bỗng tràn ngập trong lòng, nước mắt cứ thế ứa ra. Cô cúi đầu, bỗng nhiên một chiếc khăn tay xuất hiện. Làn nước mắt khiến cô không nhìn rõ, cô dụi mắt nhìn lại, đúng là chiếc khăn tay thật. Năm nay, số lần cô nhìn thấy khăn tay còn ít hơn cả số lần có người khóa thân chạy trên phố. Cô nhất thời choáng váng ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô. Khi ánh mắt chạm nhau, anh nhanh chóng quay đi, tiếp tục nhìn về phía trước và vờ như không thấy vẻ xấu hổ của cô.

Khởi Trung thật sự không ngờ rằng, lần thứ hai gặp mặt Tiểu Quân, cô đã thành một con người khác. Sau đó, anh càng không thể ngờ rằng, cô lại khóc lóc một cách thương tâm như vậy bên cạnh anh.

Anh mới chỉ gặp cô có một lần, lúc đó cô lấp lánh ánh vàng bước đến trước mặt anh và Thái Quân. Sau khi ngồi xuống, cô mới đẩy cặp kính đen lên chào họ một tiếng cụt ngủn: "Hi!". Khi uống trà, nói về chiếc túi của cô, cô đã nói cho mọi người nghe cái giá khủng khiếp của nó mà vẻ mặt vẫn thản nhiên như không. Sau khi ra khỏi quán trà, dưới ánh mặt trời, cô đã thay đổi, lạnh lùng bảo anh không cần phải tiễn. khi nói chuyện, đầu cô hơi ngẩng lên, người tỏa ra hương kẹo dâu ngọt ngào. Rất đặc biệt!

Cuối cùng, anh đưa cô về nhà, cô ngồi trên xe trợn tròn mắt nhìn anh hoài nghi:

- Anh đưa tôi về thật à?

Anh gật đầu. Cô nghĩ một chút rồi mới nói thêm:

- Cảm ơn anh. – Sau đó, cô cười giống như ánh vàng lộ ra sau tầng mây đen.

Đó chỉ là những chi tiết rất nhỏ nhưng anh mới chỉ gặp cô có một lần mà thôi. Hai người không quen nhau nên anh cũng không có cơ hội thấy quá nhiều phong cách khác nhau của cô.

Hôm đó, khi chào tạm biệt, đương nhiên anh có thể cảm nhận được là cô chẳng hề chú ý gì đến anh. Trên đường về, anh còn thầm nghĩ. Bỏ đi, quên chuyện này đi. Nhưng sau hôm đó, anh lại luôn nghĩ đến vóc dáng của cô, nghĩ đến hương kẹo dâu ngọt ngào trên người cô, nghĩ đến đó anh lại không kìm nén được mỉm cười. Thế nên khi Thái Quân đề nghị buổi gặp mặt này, anh không vờ suy nghĩ mà đồng ý ngay.

- Cảm ơn anh! – Mặt đầy nước mắt, biết mình đáng thương hại, cuối cùng Tiểu Quân cũng nhận lấy chiếc khăn tay, áp lên che mắt và che luôn hình bóng lờ mờ của tòa nhà ở phía xa xa dưới ánh hoàng hôn.

Chiếc khăn tay rất sạch, mềm mại và mát dịu. Cô còn cảm giác như có ánh sáng chiếu ở trên ở trên đầu. Nhiều năm trước, bố cô cũng dùng chiếc khăn tay như vậy bọc chiếc cốc men đem về nhà mở ra, hân hoan mở nắp cốc. Sau đó, ông mỉm cười cô reo vui khi thấy que kem mát lạnh trong cốc sắp tan.

Lúc đó, niềm vui đến dễ dàng biết mấy. Bây giờ thì sao? Hồi ức càng làm cô thấy buồn hơn. Cô không muốn ai thấy bộ dạng này của mình. Cô dùng hai tay áp lên chiếc khăn tay đó, dường như bây giờ, đó là thứ duy nhất cô có thể giữ lại.

Cuối tuần, đường rất hay tắc, đèn đỏ sáng liên tục, xe nhích từng tí một. Đáng lẽ phải cảm thấy lo lắng nhưng Khởi Trung hoàn toàn không bận tâm. Thấy cô đau buồn vậy, anh có cảm giác bất lực.

Tuy lớn lên cùng với máy vi tính nhưng rốt cuộc anh cũng không quá ngốc. vừa thấy tình hình như vậy, tuy không rõ ngọn ngành nhưng anh cũng đoán ra phần nào. Nghĩ đến chuyện đó mà anh thở dài. Khó khăn lắm, anh mới đủ dũng cảm bước thêm một bước, thế mà giờ lại gặp cô trong hoàn cảnh đáng thương thế này.

Đèn đỏ lại nhấp nháy, cuối cùng đoàn xe cũng bắt đầu từ từ nhúc nhích. Anh nắm chặt vô lăng nhìn về phía trước. Đấu tranh tư tưởng mãi cuối cùng cũng mở miệng. Anh dùng giọng điệu bình thường như thể tất cả những điều vừa xảy ra lúc nãy chỉ là ảo ảnh.

- Cô đi ăn chút gì nhé. Hôm nay, tôi phải hoàn thành dự án nên bỏ bữa trưa. Bây giờ, cũng thấy hơi đói.

Cô không nghĩ là anh có thể nói như vậy nên kéo khăn tay che trên mặt xuống một chút để lộ đôi mắt long lanh ngân ngấn nước mắt. Khởi Trung đang nhìn hướng đối diện với mắt cô nên tay anh cũng run run, suýt nữa thì rẽ nhầm hướng.

5.

Kết quả, hai người đi ăn thịt nướng ở tầng một trung tâm thương mại gần đó. Buổi tối cuối tuần rất đông khách nên chỉ còn một bàn duy nhất ở trong góc gần sát bếp. Mỗi lần có người phục vụ đi ra đi vào thì cánh cửa nhỏ màu bạc lại mở ra mang theo một luồng khói hỗn tạp.

Vẻ ngoài của Tiểu Quân rất dịu dàng nhưng tính cách thì lại không giống với những cô gái đài các hề gặp chuyện gì đau lòng là sẽ khóc lóc thảm thiết. Từ nhỏ, cô đã quen tự mình giải quyết vấn đề, ngoài việc biến đau thương thành sức mạnh ra, cô có một cách giải quyết vấn đề nữa là hề không vui là vùi đầu vào ăn uống và đi chơi. May mà vóc người của cô nhỏ bé nên có mập một chút cũng không bị béo quá mà chỉ giống như một chiếc kẹo bông vừa trắng vừa mềm. Lúc này, tâm trạng của cô đã rơi xuống vực thẳm, thật đáng để ăn uống cho thật đã. Anh chàng phục vụ đẹp trai mặc áo trắng bước ra. Mỗi lần, anh ta đều đặt trước mặt cô một chiếc đĩa sứ đầy thịt nướng. Cô không hề từ chối mà cắm đầu ăn rất lâu. Cuối cùng, khi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Khởi Trung đang tay dao tay nĩa, không biết anh đã nhìn cô bao lâu rồi.

Có lẽ anh bị khiếp sợ vì khả năng ăn uống của cô. Tiểu Quân dừng lại nghĩ bây giờ cô có giả vờ thực nữ tử tôn cũng không kịp nữa rồi.

Cô chưa bao giờ mất mặt như vậy trước Chí Hào. Đương nhiên, anh cũng rất ít khi đưa cô tới những chỗ chật hẹp như thế này. Trước khi đến làm việc ở Trung Quốc, anh thường sống ở nước ngoài nên đã quen ăn đồ Tây và cũng rất cầu kỳ trong việc tiêu pha. Nơi hẹn của họ đều là những nhà hàng cao cấp, ánh đèn lung linh và âm nhạc du dương. Cô luôn muốn giữ thể diện trước mặt anh. Mỗi lần đi ăn đều rất lịch sự nữ tính. Hơn nữa, khi cô và anh đi ăn, tất nhiên là tâm trạng của cô rất vui nên làm gì có chuyện ăn uống thực mạng như bây giờ chứ? Nghĩ đến Chí Hào mà lòng cô lại nhói đau. Cô ép bản thân mình phải gạt ngay hình bóng ấy đi, sau đó mới mở miệng nói:

- Thật ngại quá! Khi tâm trạng của tôi không vui thì đều như vậy đấy. Thực ra bình thường tôi ăn cũng không nhiều lắm...

Anh cười và hỏi cô:

- Cô có ăn nữa không?

Thật không ngờ Khởi Trung lại thấu hiểu người khác như vậy. Anh không hề hỏi gì nhiều về chuyện trước đây. Tiểu Quân thầm cảm ơn anh. Cảm ơn xong, cô lại thở dài, lắc đầu. Bị người đàn ông này bắt gặp lúc mình đau khổ nhất, rồi lại được anh ra tay giúp đỡ, giờ này phút này, cô cảm thấy anh thật thân thiết. Khi mở miệng nói, cô không hề để ý gì:

- Ăn no rồi nên tôi cũng cảm thấy khá hơn một chút.

Anh nghĩ rồi hỏi:

- Cô buồn lắm à?

Cô gạt đầu:

- Đương nhiên là buồn rồi. Chia tay mà lại không đau khổ sao? Anh chia tay bao giờ chưa? Không đúng. Anh đã yêu bao giờ chưa?

Câu nói này khiến cho lông mày của Khởi Trung dựng lên. Anh không phải là người sống trong hang động hay trên núi, sao lại chưa từng yêu chứ?

Khởi Trung có học thức, công việc ổn định, thu nhập cũng khá cao, chị gái anh lấy chồng bên Canada, bố mẹ qua bên đó chăm sóc cho con của chị ấy nên để anh ở lại Thượng Hải một mình. Nhà anh vốn là một căn hộ nhỏ ở khu phố Đông. Sau khi đi làm, anh mua một căn hộ ở phố Kim Kiêu. Tuy xa một chút nhưng cũng có thể coi là có nhà có cửa. Chỉ là vì nơi làm việc và hoàn cảnh làm việc khiến cho anh ít có cơ hội giao lưu kết bạn với con gái. Nhưng cho dù như vậy thì vẫn có người giới thiệu, mai mối cho anh. Không những có mà lại còn không ít nhưng không biết là số anh không may mắn hay là vì nguyên nhân gì? Mỗi lần đi xem mặt đều gặp những tình huống ngoài ý muốn.

Lần đầu tiên, anh được giới thiệu cho một cô gái làm ở bộ phận tài chính của một ngân hàng. Khi đó, công ty của anh vẫn chưa có xe. Lúc gặp mặt, anh thường phải đạp xe tới. Khi đi ăn và nói chuyện đều rất ổn nhưng không ngờ, vừa ra khỏi cửa, cô ấy nhìn thấy anh lần tìm chìa khóa xe, cô ấy chau mày và nói một câu bằng giọng Thượng Hải:

- Em không đi xe nào cả. Em gọi taxi về đây. – Từ đó, cô ấy bật vô âm tính.

Người giới thiệu cảm thấy rất ngại. Hơn nữa, người ta thấy anh rất tốt nhưng tính cách không được hợp lắm. Anh nghe xong cười nhưng cũng chẳng hề để bụng chuyện đó. Chống bị sốc là một trong những tố chất tâm lý của đàn ông. Anh luôn tự mình điều chỉnh như vậy.

Buổi hẹn thứ hai là một cô giáo tiểu học. Cô ấy mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ giống như búp bê Nhật Bản. Họ đi lại với nhau vài tháng. Có lần đi xem

phim, gặp một cảnh rất khủng khiếp. Trong bóng tối, cô ấy lấy tay bịt mắt nhưng rồi lại không nén nổi tò mò nhìn qua kẽ tay. Sau đó, cô ấy sợ quá ôm chầm lấy anh. Anh cảm thấy cô rất đáng yêu và thật sự muốn tiếp tục. Thật không ngờ, vài tháng sau, cô ấy bỗng hẹn anh ra ngoài, sắc mặt rất khổ sở, cô ấy nghẹn ngào nói:

- Em thấy anh rất tốt nhưng mẹ em nói, nhà anh ở phố Kim Kiềm, nhà em ở công viên Trung Sơn, cách nhau quá xa. Mẹ em không muốn sau này, em sống ở xa như vậy thì mẹ em sẽ không thể chăm sóc cho em...

Anh nghĩ về câu nói của cô ấy rất lâu, cuối cùng cũng hiểu ra. Thôi vậy, ngôi nhà không có chân, anh muốn chuyển nó đến gần nhà mẹ cô ấy cũng khó.

Sau hai lần thất bại, sau này, khi gặp đối tượng thứ ba, anh không đầu tư như thế nữa. Cô gái này là thư ký. Cô ấy rất xinh đẹp. Vừa gặp là anh đã cảm thấy không có hứng thú gì nhưng không ngờ, cô ấy lại rất có cảm tình với anh. Lúc đó, anh vẫn chưa có xe. Mỗi lần đi chơi với cô ấy, anh đều đưa cô ấy về nhà rồi lại đi tàu điện ngầm về. Có lúc, cô ấy còn nấu cơm cho vào cặp lồng mang đến cho anh nên sáng hôm sau, anh cũng không cần ra ngoài mua đồ ăn sáng mà có thể ngủ thêm một lát.

Tự nhiên, anh thấy rất cảm động và bắt đầu nảy sinh tình cảm với cô ấy. Không ngờ, một năm sau, công ty cử anh đi New York tập huấn. Đây là một cơ hội hiếm có nên đương nhiên là anh đi ngay. Mới đầu, ngày nào cô ấy cũng gửi tin nhắn nói rằng cô ấy nhớ anh, anh cũng cảm thấy rất có lỗi. Dù bận rộn đến mấy, anh cũng dành thời gian gọi điện. Mỗi khi có cơ hội ra phố là anh đều mua quà cho cô ấy và cất chúng ở trong vali. Nhưng sau đó, cô ấy ít liên lạc với anh hơn. Anh gọi điện cho cô ấy thì đều báo bận hoặc là không có người nghe. Cuối cùng, hoàn thành công việc, anh trở về nước, cô ấy đến sân bay đón anh. Cô ấy mở miệng nói với anh thật khó khăn:

- Khởi Trung, em xin lỗi. Thực ra anh...

Anh đã hiểu rõ mọi chuyện, với nụ cười méo xệch, anh nói nốt câu của cô:

- Anh biết rồi. Thực ra anh rất ổn! Được rồi. Em đi đi.

Nghe xong, cô ấy bật khóc. Lau nước mắt, cô ấy quay người bước lên một chiếc xe đang đỗ ở ngoài cửa. Trong xe có người đàn ông đã đợi cô ấy từ lâu. Cửa xe đóng lại và chiếc xe cứ thế lăn bánh đi xa dần khuất khỏi tầm mắt.

Từ đó về sau, Khởi Trung không còn hứng thú với chuyện giới thiệu làm quen nữa. Đàn ông con trai lo gì không có vợ chứ? Cái gì là của bạn thì rồi sẽ là của bạn. Cái gì không phải là của bạn thì dù bạn có cố giành giật cũng vô ích. Thời gian anh thà dành cho công việc còn hơn. Tuy anh không phải là người có dã tâm nhưng sự nghiệp luôn phải là của mình.

Hơn nữa, lúc đó, anh cũng cảm thấy rất mơ hồ về bản thân hoặc là cố ý không nhớ. Một buổi tối, khi lái xe, anh nghe thấy phát thanh viên nói về chuyện thất tình. Với một giọng nhẹ nhàng, người phát thanh viên nói, bây giờ tôi sẽ kể về cảm giác thất tình của một người đàn ông. Anh ấy nói thất tình giống như bị một lưỡi dao đâm vào mạng sườn mình. Không giống, giống như một quả bom nổ "bùm" một tiếng trong trái tim.

Anh nghĩ người gửi tin nhắn này chắc chắn là vẫn còn trẻ, không nên gọi là đàn ông, gọi là chàng trai sẽ tốt hơn. Đàn ông mà lại dễ dàng kể lể tình cảm của mình như vậy sao? Sự việc đã xảy ra và cũng đã kết thúc, dù có ăn năn hối lỗi thế nào thì cũng chẳng có ý nghĩ gì. Hơn nữa, tâm sự đau xé lòng như vậy mà lại đem kể cho cả thế giới nghe thì thà im lặng còn hơn.

Anh thuật cho Tiểu Quân nghe đoạn tâm sự trên đài đó với giọng rất bình thản rồi sau đó nhìn cô nói:

- Cô thấy thế nào?

Cô không ngờ lại có người có thể nói một câu bình tĩnh như vậy khi thuật lại câu chuyện xúc động đến thế. Sự phản cảm khiến cô không kìm nén được nhếch mép cười.

Anh cũng nhớ đến câu nói đó, có ánh sáng sau đám mây đen, rồi cũng mỉm cười vì nụ cười của cô.

Lúc này, không khí tạm thời trở nên dễ chịu hơn. Sau đó, họ bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện. Cuối cùng, Tiểu Quân ăn đến mức không thể nhúc nhích được nữa. Không ổn rồi, cô phải về nhà. Lần này, không biết tại sao anh không trả lời mà chỉ nhìn cô. Tiểu Quân bị nhìn như vậy nên cảm thấy rất lúng túng. Cô cúi đầu tự nhìn lại mình rồi lại nhìn bàn ăn trống trơn trước mặt. Xấu hổ quá!

- Khởi Trung, tôi đã nói rồi, bình thường tôi không như vậy. Hơn nữa, đây là bữa ăn buffet, dù có ăn nhiều hơn nữa thì cũng vẫn gần đầy tiền. Hôm nay tôi mời. Anh đừng nhìn tôi nữa được không?

Anh cười và nói:

- Ăn nhiều một chút, cô cũng không bị béo đâu.

Lần này, cô thật sự thờ dãi. Cô bỏ dao nĩa xuống nhìn anh nói:

- Anh Trần, anh giả vờ đúng không? Thực ra còn đề tài khác để nói, anh cố tình châm chọc, khiêu khích tôi phản bác lại đúng không?

Anh nghe xong cũng không phản bác mà chỉ cười giơ tay đầu hàng cô.

Sau này, Tiểu Quân nghĩ kỹ cũng cảm thấy con người thật sự cần có thời gian và không gian để hiểu nhau. Khởi Trung không nói nhiều nhưng lại rất hài hước. Khi cười, lông mày anh giãn ra, khóe miệng bên trái còn lúc ẩn lúc hiện một cái lúm đồng tiền nhỏ. Rất hấp dẫn! Lúc trước, tâm trạng của

cô cực kỳ tồi tệ nhưng sau khi ăn cùng anh một bữa thì tự nhiên cảm thấy dễ chịu đi nhiều, dần dần cảm thấy lòng mình không còn đau đớn nữa.

Cũng phải, chỉ là chia tay thôi mà. Trái đất vẫn quay, mặt trời vẫn mọc. Đó lại chẳng phải là động đất sóng thần, trời long đất lở. Nhìn vào mắt người khác, biết đâu chuyện này cũng chẳng có gì ghê gớm cả. Hơn nữa, cho dù thực tế thế nào thì hai chữ chia tay cũng đã phát ra từ miệng cô rồi. Dù có xấu hổ đến mấy, ít nhất cô cũng đã rút lui để giữ thể diện cho mình. Như vậy cũng đáng để chúc mừng.

Cô phục vụ mang hóa đơn đến, Tiểu Quân móc ví ra. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên thì Khởi Trung đã trả tiền xong rồi. Đương nhiên, Tiểu Quân từ chối. Sở dĩ bữa cơm hôm nay, họ ăn ở đây là vì cô. Cô ngồi trước mặt người đàn ông vừa bị cô lợi dụng một lần, anh không nói một lời mà hoàn toàn phối hợp, hơn nữa lại còn rất phong độ, không hỏi thêm một câu nào. Tuy ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng cô rất cảm kích, vì vậy bữa cơm này nên để cô mời mới đúng.

Không ngờ Khởi Trung quay đầu lại thật thà nói với cô:

- Nên như vậy. Tôi là đàn ông mà.

Được thôi. Tiểu Quân không thể không thừa nhận. Khi nói câu này, trông anh rất đẹp trai.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bánh Bao Và Bánh Ngô

Cô không phải là người chê nghèo ham giàu nhưng khi chưa ăn bánh bao thì cô thấy bánh ngô cũng được, còn khi ăn rồi thì lại không muốn quay lại con đường cũ nữa. Sự thật là luôn luôn có sự thích nghi với hoàn cảnh.

1

Chia tay với Chí Hào, cuộc sống của Tiểu Quân vẫn tiếp tục như vậy.

Thứ bảy, Mỹ Mỹ gọi điện hẹn tối đi ăn cơm, Tiểu Quân nhận lời ngay. Cô không muốn ở một mình. Có thể ở bên bạn bè sẽ tốt hơn.

Mỹ Mỹ cực kỳ hào hứng. Cô ấy nói là sắp đến đón cô và bảo cô mau xuống nhà đi. Gác điện thoại, cô mới cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Cô và Mỹ Mỹ thường xuyên cùng nhau ra ngoài và hẹn gặp nhau ở nơi nào đó chứ chưa bao giờ cô ấy lại đến đón cô long trọng như vậy.

Sau khi xuống lầu, cô nhìn xung quanh. Cũng hơi muộn rồi. Trong ngõ không có ai đi lại. Cây cối rậm rạp từ phía sau tường nhô lên đem theo những bó hoa trắng li ti tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Cô không thấy Mỹ Mỹ mà chỉ thấy chiếc Polo của cô ấy đứng dưới cột đèn đường.

Đây là chiếc xe Mỹ Mỹ đã phải năn nỉ ỉ ôi mãi bố mẹ cô ấy mới mua cho. Khi đó, mẹ cô ấy còn nói:

- Một cô con gái cần xe ô tô làm gì? Đến khi con lấy chồng thì phải làm thế nào.

Mỹ Mỹ ôm lấy vô lăng vui vẻ nói:

- Khi nào lấy chồng thì làm của hồi môn luôn ạ.

Khi đó, Tiểu Quân nghĩ, nếu đổi lại là mẹ cô thì chắc chắn sẽ cảm thấy điều đó là không thể được. Con gái lấy chồng không thể có một hai chiếc Mercedes Benz hay BMW đến đón thì đã là thiệt thòi rồi, lại còn tự mua xe ô tô để làm của hồi môn thì đúng là điên khùng.

Cô bước thẳng đến. Có người đàn ông mở cửa xe bước xuống chào cô. Nhìn kỹ, cô đáp:

- Khởi Trung!

Khi họ lên xe, Mỹ Mỹ và Thái Quân đều ngồi hàng ghế trước nên cô chỉ có thể cùng Khởi Trung ngồi ở dãy ghế sau. Trời nóng, lại là ngày nghỉ nên Tiểu Quân ăn mặc rất giản dị, một chiếc váy cổ tròn dài đến đầu gối, chất liệu mềm mại. Khi đi đường, nó như cọ sát vào đôi chân nhỏ của cô. Lúc lên xe, váy cô bị quệt xuống chỗ để chân, cô không để ý cũng không giống những cô gái khác, nâng niu chiếc váy, liền tự nhiên đưa tay kéo nó lên...

Mỹ Mỹ rất vui khi thấy cô ăn mặc như vậy. Cô ấy đặc ý nhìn Thái Quân ngồi bên cạnh rồi gọi điện đến nhà hàng.

Buổi tối cuối tuần, nhà hàng nào cũng trả lời là đã kín chỗ. Sau cùng Tiểu Quân đề nghị, cô nhớ gần đây có một nhà hàng cũng được. Bình thường cũng không đông người lắm, thế là họ đến đó.

Nhà hàng xây theo kiến trúc phương Tây. Vì nằm ở trong ngõ sâu nên không đông khách mấy. Điều hiếm có nhất là ở đây còn có một vườn hoa lộ thiên. Bốn người ngồi quanh chiếc bàn tròn bằng gỗ, hóng gió đêm mát lạnh. Trên bàn có chiếc bát nhỏ bằng thủy tinh đặt cây nến đang cháy bên trong. Ánh nến thật hiền hòa biết bao.

Ban đầu, mọi người nói những chuyện lan man vô bờ bến, sau đó họ bắt đầu kể về tuổi thơ của mình. Mỹ Mỹ chỉ vào Tiểu Quân nói:

- Hồi nhỏ, cậu ấy giỏi lắm! Một mình cậu ấy và bà ngoại sống ở trong căn nhà nhỏ tối om. Năm tuổi, cậu ấy đã biết ra giếng lấy nước rồi.

Tiểu Quân đỏ mặt. Cô giải thích vài câu rằng, bố mẹ cô ấy đều làm việc ở tỉnh ngoài. Căn nhà nhỏ tối om thì hơi quá! Cô ấy chỉ sống cùng bà ngoại một thời gian thôi. Trong ngôi nhà đó có một cái giếng.

Khởi Trung nói, hồi nhỏ anh ấy cũng được ông bà nuôi. Quê anh ở Thái Hồ - Tây Sơn. Tiểu Quân hỏi, có phải là ở bên Thái Hồ không? Anh nói đúng, còn có núi nữa. Trên núi còn có cây mơ. Vào mùa xuân, khi tan học, họ thường leo lên núi hái mơ ăn. Có những quả rất chua, cắn một miếng là phải vứt đi ngay. Đã thế ông anh bắt được còn đánh cho anh một trận.

Tiểu Quân rất ngưỡng mộ anh. Hồi nhỏ, đúng là cô cũng đã phải chịu khổ. Người lớn trong nhà đều đi làm ở nơi khác, chỉ còn một mình bà ngoại và cô sống đến tận khi cô đi học, bố mẹ mới quay về Thượng Hải. Bà ngoại không đi làm. Họ sống bằng việc may vá giúp mọi người. Kinh tế khó khăn nên đương nhiên họ cũng không có tiền mua đồ ăn vặt. Co lãn, khi trẻ con nhà hàng xóm đi ăn mơ hóng gió buổi tối, chúng cho mơ vào trong chiếc bát nhỏ và ăn trước mặt cô khiến cô chảy cả nước miếng vì thèm. Cuối cùng, cô không kìm nổi xin một quả nhưng còn chưa kịp cho vào miệng thì bà ngoại đã nhìn thấy. Bà kéo cô về nhà và mắng cho cô một trận. Bà nói rằng, cái nhà này không có đứa trẻ nào lại đi xin đồ ăn như vậy. Tất nhiên, bà đã vứt quả mơ đó đi. Cô vừa xấu hổ vừa chua xót, liền khóc òa lên, bà ngoại cũng khóc. Ngày hôm sau, khi về nhà, cô nhìn thấy trên bàn có một bát mơ trộn đường rất lớn. Màu trắng và đỏ đan xen nhau, đẹp như một bức tranh. Nhưng khi cô ăn, bà ngoại không nhìn mà quay lưng lại cầm cúi đập máy khâu. Những âm thanh đơn điệu đó giống như vị chua chua ngọt ngọt khắc sâu trong lòng.

Khởi Trung nghe xong trầm ngâm rất lâu rồi nói:

- Nhà tôi vẫn còn người thân ở Tây Sơn. Nhà tổ tiên cũng ở đó. Nếu cô thích ăn mơ thì có thể đến bất cứ lúc nào.

Tiểu Quân nói, thế thì hay quá, rồi quay sang nhìn Mỹ Mỹ:

- Không phải cậu vẫn nói muốn đi chơi sao? Lần sau, chúng ta có chỗ để đi rồi.

2

Mỹ Mỹ và Thái Quân về trước. Thái Quân nói họ đã mua vé xem phim từ trước, nếu đến muộn thì sẽ không xem được đoạn đầu. Cái cố vụng về như vậy khiến Mỹ Mỹ có chút ngại ngùng nhưng Tiểu Quân chỉ cười và vẫy tay chào tạm biệt. Đợi bóng hai người đi khuất, cô mới nói với Khởi Trung:

- Chúng ta cũng đi nhé.

Anh gật đầu đưa cô về nhà. Sau tối hôm đó, dường như quan hệ giữa họ đã có chút thân mật hơn nhưng cô biết anh sẽ mãi mãi không bao giờ nhắc lại tất cả những gì xảy ra tối hôm đó. Cô chỉ gặp anh có hai lần, càng không hề quen thân gì anh, chỉ là trực giác mách bảo rằng anh sẽ không bao giờ nhắc đến. Trực giác này khiến cho cô cảm thấy yên tâm.

Mỹ Mỹ đã lái xe đi nhưng nơi này cũng gần nhà cô nên họ cùng đi bộ về nhà. Cô bước đi bên anh, thoang thoảng ngửi thấy mùi cơ thể anh. Rất dễ chịu! Giống như mùi chiếc khăn tay phủ lên mặt cô hôm đó vậy. Nó được phơi thật khô! Nó mang mùi của ánh nắng. Cô bỗng nhớ tới Chí Hào. Anh dùng một loại nước hoa, mùi hương rất đặc biệt. Khi vừa mới bắt đầu hẹn hò, cô đã rất thích nó nhưng lại không tiện hỏi. Một mình cô tìm hiểu rất lâu. Cuối cùng, cô đã tìm thấy nó ở một hãng nước hoa. Cô coi nó như báu vật và đã cẩn rắng mua một lọ về mà không dùng. Thỉnh thoảng buổi tối, cô

mới xịt chút ít quanh phòng, hương nước hoa tỏa ra, trước khi đi ngủ cô nhắm mắt lặng lẽ tận hưởng hương thơm của nó.

Hóa ra lâu đến vậy chỉ là một sự hiểu lầm.

Cô lặng lẽ bước đi. Khởi Trung cũng không nói nhiều. Anh vốn không phải là người nói nhiều. Lúc này, anh cảm thấy yên tĩnh cũng rất tốt. Sau khi đưa cô ấy về đến chân khu nhà cô ở, anh đứng bên vỉa hè tạm biệt. Anh vẫn không quên nhắc lại câu nói lúc trước một cách rất thành khẩn:

- Kỳ nghỉ sau, nếu có thời gian, chúng ta có thể đi Tây Sơn.

Cô mỉm cười nói:

- Được. Nếu mọi người cùng đi.

Khi bước lên lầu, cô phát hiện ra anh vẫn đứng đó nhìn. Anh đứng đó một lúc rồi mới bỏ đi. Điều này khiến cô cảm thấy rất thoải mái. Bây giờ có rất nhiều người đàn ông không phải là không biết làm thế nào mới có thể khiến cho một người con gái cảm thấy được tôn trọng mà chỉ là họ không muốn thôi. Nhưng Khởi Trung không giống như họ. Dù là dưới hoàn cảnh nào, anh cũng đều làm rất tốt: điềm đạm, lịch sự, có tính hài hước và biết im lặng khi cần. Đến hôm nay, nếu một người đàn ông có thể làm được những điều đó thì có thể coi là rất hiếm.

Cô không ngạc nhiên. Lần trước gặp nhau có thể nói là trùng hợp nhưng sau bữa cơm hôm nay, cô đã hoàn toàn hiểu ý của Mỹ Mỹ. Nhưng trước sự nhiệt tình của người bạn thân, cô có chút cảm giác khó chịu. Không phải vì Khởi Trung không tốt mà chỉ là bây giờ cô vẫn chưa nghĩ đến chuyện bắt đầu một mối quan hệ mới. Dù vết thương lòng có nặng đến thế nào thì nó đều có thể hồi phục nhưng anh cũng phải nhận ra là cần có thời gian để hồi phục chứ. Hơn nữa, họ lại không hợp nhau.

Tiểu Quân không hề chê nghèo ham giàu và cũng cảm thấy mình không phải là người có thể lực gì nhưng Khởi Trung kém quá xa so với yêu cầu của mẹ cô. Sau bài học lần trước, cô thà ở một mình cũng không muốn mẹ cô vì sự xuất hiện của Khởi Trung mà nổi đóa lên rồi dùng mọi cách để nhắc nhở cô, thậm chí là nhắc nhở anh về yêu cầu của bà đối với con gái. Cô có thể hiểu được mẹ mình nhưng người khác thì sẽ tuyệt đối không thể.

Có một cảm giác rất lạ! Cô luôn ý thức rằng mình phải luôn giữ gìn hình ảnh tốt nhất của mình trong lòng người khác, cho dù là họ đã nhìn thấy lúc cô tồi tệ nhất.

Sau đó, cô lại tự hỏi mình. Đúng là mẹ quá thực dụng nhưng cô thì sao? Nếu điều kiện của Chí Hào không tốt như thế thì liệu rằng cô có thể cắn răng chịu đựng khổ sở suốt hai năm qua không? Trong lòng tự biết, cô không dám nói chắc chắn một trăm phần trăm rằng tất cả là vì tình yêu.

Tối đến, Mỹ Mỹ gọi điện cho cô. Cô ấy còn chưa kịp mở miệng nói thì Tiểu Quân đã nói cô hiểu rồi và cô ấy không cần phải giải thích nhiều. Nghe xong, Mỹ Mỹ rất vui. Cô ấy nói rằng cuối cùng Tiểu Quân đã hiểu được ý mình. Khởi Trung thật sự rất tốt. Thái Quân nói anh đã sớm mua được căn hộ ở phố Kim Kiêu. Chị gái và bố mẹ của anh đều ở nước ngoài. Nếu như hai người có thể ở bên nhau thì tốt biết mấy.

Với người bạn thân thiết nhất không cần phải vòng vo như vậy. Tiểu Quân nghĩ gì là nói thẳng. Cô nói rằng bây giờ cô vẫn chưa sẵn sàng bắt đầu một mối quan hệ mới. Mỹ Mỹ nghe xong ngần ngừ hồi lâu, cuối cùng hỏi:

- Tiểu Quân, không phải cậu vẫn ở cùng Chí Hào đấy chứ?

Những năm nay, cô ấy đều chứng kiến Tiểu Quân để có được con đường tình yêu ngọt ngào đã phải đấu tranh khốn khổ đến thế nào. Tuy cô ấy vẫn ủng hộ quyết định cuối cùng của Tiểu Quân nhưng cả hai đều là con gái, cô

ấy biết kết thúc một mối quan hệ thì sẽ không thể nhanh chóng như vậy. Hai người ở bên nhau lâu ngày thì sẽ có mối liên hệ máu thịt ở một mức độ nào đó. Khi chia tay, đường nhiên là sẽ đau đớn vô cùng. Có những người không vượt qua được nỗi đau khổ đó và quay đầu lại.

Nghe đến từ đó, Tiểu Quân im lặng nhưng cuối cùng khi trả lời thì giọng cô lại rất chắc chắn. Cô chỉ nói:

- Cậu yên tâm, tớ không quay lại đâu.

- Không quay lại thì tốt. – Mỹ Mỹ thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục khuyên cô. – Tớ biết trong chốc lát cậu chuyển từ Chí Hòa sang Khởi Trung là rất khó. Quen khổ thì khó chứ quen sướng thì dễ, đúng không? Phải. Chắc chắn là bây giờ Khởi Trung không có nhà vườn biệt thự, cũng không có Mercedes Benz hay BMW. Nhà vườn biệt thự và chung cư bình thường, cái nào tốt hơn? Đương nhiên là nhà vườn biệt thự rồi. Lái xe Mercedes Benz hoặc BMW hay lái xe Buick hoặc Excelle thoải mái hơn? Đương nhiên là lái xe Mercedes Benz hoặc BMW thoải mái hơn rồi. Chưa nếm thử thì chưa thể so sánh được. Nếm thử rồi chắc chắn cậu sẽ nhất thời khó tiếp nhận nhưng phải nghĩ cho kỹ, chúng ta có thể giữ lại những thứ đó không? Cuối cùng chẳng phải tay trắng vẫn hoàn tay trắng sao? Thà rằng cậu nên thực tế một chút còn hơn. Hãy tìm một người đàn ông an toàn. Như vậy mới có thể yên tâm được.

Bài luận của Mỹ Mỹ khá dài. Tiểu Quân nghe mà không tài nào xen vào được. Cô chỉ tóm được mỗi câu cuối cùng:

- Người đàn ông an toàn ư? Nghĩa là gì vậy?

- Cậu làm việc nhiều quá nên lú lẫn rồi hả? Một từ thịnh hành như vậy mà cũng không biết. – Mỹ Mỹ xóa mù cho cô. – Đó là người đàn ông có công việc ổn định, thu nhập tạm ổn, có trách nhiệm với phụ nữ, an toàn hơn

những anh chàng đẹp trai, đáng tin cậy hơn những kẻ có tiền, luôn biết quay về thực tại. Cậu thấy thế nào?

Tiểu Quân nghe thấy rất mới lạ. Nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là như vậy. Cô không nhịn được cười phá lên:

- Ai tổng kết thế? Thật là thú vị!

- Thú vị là tốt rồi. Cậu đừng quên Tây Sơn đấy. Tớ cũng phải nhờ bóng cậu để được ăn mơ. – Mỹ Mỹ gác điện thoại cười hì hì. Tiểu Quân muốn giữ cô lại nói thêm hai ba câu nữa cũng không kịp.

3

Thứ hai, Tiểu Quân đi làm như bình thường, công việc vẫn bận rộn nên tất nhiên kỳ nghỉ kia bị cô quăng qua một bên.

Mỹ Mỹ nói cô phát cuồng vì công việc nhưng thực ra phần lớn nguyên nhân trong đó lại không phải là do Tiểu Quân.

Một người có ý chí chủ quan thì dù cố gắng đến thế nào, đối với lượng công việc quá nhiều cũng sẽ có chỗ bỏ sót, đặc biệt là trong thời gian này. Trước đây, mọi thứ đều bình thường. Khi ở một mình, cô thường cảm thấy chán nản, tối đến thì mất ngủ, vậy là lại bận rộn với những bản kế hoạch. Cô cảm thấy mình tiều tụy khủng khiếp. Hằng ngày đi làm, cô đều phải ngâm mặt vào bồn rửa.

Cô vốn không cho rằng mình sẽ không gặp phải tình huống thế thảm hơn hiện nay nữa nhưng không ngờ, sáng sớm nay, khi vừa tới công ty, trưởng phòng Kế hoạch đã gọi cô đến phòng làm việc riêng. Khi nói chuyện, mặt trưởng phòng nở nụ cười rạng rỡ:

- Tiểu Quân, tôi muốn giao cho cô một bản kế hoạch vô cùng quan trọng. Cô xem trước một chút đi. – Nói xong, ông ta đẩy đồng tài liệu lại

phía cô.

Tiểu Quân vội vàng nhận lấy, lật qua lật lại xem rồi hỏi:

- Dự án của công ty Khởi Hoa không phải là do Triệu Tinh phụ trách ạ? Sao anh lại giao cho tôi thế?

Ông trưởng phòng béo núc xòe tay nhìn cô:

- Không còn cách nào khác. Triệu Tinh phải nhận một dự án khác. Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại, những người khác đều không làm được nên tạm thời chỉ có cô đảm nhiệm được thôi.

- Tại sao ạ? Tiểu Quân chau mày.

Triệu Tinh đến phòng Kế hoạch mới được nửa năm, vẻ ngoài xinh đẹp, tuổi đời cũng trẻ, có nhiều sáng kiến, nghe nói có quan hệ nhập nhằng với lãnh đạo công ty, suốt ngày vênh mặt lên. Có lần, xích mích với đồng nghiệp, cô ta đã nói:

- Chẳng phải vì một chút tiền thưởng đó sao? Nó chẳng đủ để cho tôi mua cái túi. Ai thèm dài dòng với cô làm gì?

Lúc đó, đồng nghiệp kia đã tức giận đập bàn, chỉ vào cô ta chất vấn:

- Vậy cô còn chạy đến đây làm gì?

Trưởng phòng nghiêm mặt nói:

- Đây là do tổng giám đốc phân công. Tiểu Quân, tôi biết cô có cách nghĩ riêng của mình nhưng đây cũng là vì công ty thôi mà.

Tiểu Quân hít một hơi thật sâu, ôm đống tài liệu, bất chấp cả thể diện, thẳng thừng từ chối:

- Trưởng phòng, tôi cũng rất bận. Tôi còn đang phải làm mấy dự án liên nên làm gì có thời gian mà lo dự án này chứ? Anh nhìn sắc mặt tôi bây giờ mà xem. – Nói xong, cô hít một hơi thật sâu. Nếu không phải nói ra sẽ rất mất mặt thì suýt nữa cô đã nói thẳng là mình vừa thất tình.

Trưởng phòng hoàn toàn không hề bận tâm. Ông ta chỉ nhìn cô cười nói:

- Chẳng phải mấy dự án đó đều sắp hoàn thành rồi sao? Tạm thời cô chịu khó một chút, vất vả một chút vì cô cũng là nhân viên có năng lực nhất của phòng Kế hoạch chúng ta mà. Vất vả một chút cũng không uổng phí đâu. Tôi sẽ ghi nhận mà. Cô cứ yên tâm. Còn nữa, sắc mặt của cô sao vậy? Tôi thấy rất tốt mà. Sau này, cô đừng đánh quá nhiều phấn nhé. Đánh phấn trắng quá sẽ không đẹp đâu.

Cô có đánh phấn đâu? Da cô vốn trắng mà. Gần đây, vì thiếu ngủ nên mắt cô có quầng đen đấy chứ.

Không còn gì để nói, khi ôm tập tài liệu đi ra khỏi phòng làm việc của trưởng phòng, cô chỉ muốn đẩy mạnh cửa một cái nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng khép nó lại mà không để phát ra tiếng động nào.

Nghĩ lại cũng đúng, gặp phải chuyện bất công hay thất tình thì có là gì. Mọi người đều phải ra ngoài làm việc. Ai cũng vất vả. Cô làm sao so sánh được với những cô gái con nhà giàu có chỉ biết rong chơi chứ? Những người bình thường không được phép thể hiện cá tính. Cho dù có muốn đi nữa cũng phải tìm đường rút tốt cho mình. Khi không có đường rút thì không làm cũng vẫn phải làm thôi.

Chuyện tốt đồn gần, chuyện xấu đồn xa. Đến buổi trưa, những người khác trong phòng Kế hoạch đều đã biết tin. Khi ăn cơm trong nhà ăn của công ty, Khâu Tĩnh ngồi bên cô thì thầm:

- Tiểu Quân, mình nghe nói cả rồi. Lần này, công ty thật quá đáng! Tớ nghe nói Phó tổng giám đốc phụ trách dự án này rất giỏi. Cấp dưới của cô

ta đều gọi cô ta là Diệt Tuyệt Sư Thái. Triệu Tinh đã đi mấy lần nhưng đều trở về tay không. Bây giờ, cô ta đổ cái mớ hỗn độn này sang cho cậu. Cậu phải cẩn thận đấy!

- Diệt Tuyệt Sư Thái ư? – Công ty Khởi Hoa là nhà cung cấp dịch vụ thương lưu của họ, là kênh chuyên biệt cung cấp và phát triển các doanh nghiệp trong nước ở nước ngoài. Công ty rất lớn, cũng có thể coi là doanh nghiệp xuyên quốc gia. Trước đây, Tiểu Quân đã từng làm việc với họ nhưng cô chưa từng nghe nói ở đó có Diệt Tuyệt Sư Thái.

- Đó là Phó tổng giám đốc mới từ trên trời rơi xuống của họ. Mình nghe nói cô ta từ tổng công ty bên Mỹ chuyển về. Cô ta nghiêm khắc lắm! Người bên công ty Khởi Hoa nhắc tới cô ta đều nói rằng những ngày tháng này “sống không bằng chết”.

Sống không bằng chết ư?... Tiểu Quân cười đau khổ. Nghĩ kỹ lại kể cũng hay! Trên con đường công danh, ai ai cũng muốn tỏa sáng nhưng lại có câu cửa miệng là “sống không bằng chết”. Nếu thật sự chết thì có dám chết không? Đừng kể chuyện cười nữa.

Công việc là không được lựa chọn. Nếu đã không thể từ chối, vậy thì chỉ còn cách tiếp nhận và thực hiện thôi. Những ngày tiếp theo, Tiểu Quân đều phải dành thời gian để chỉnh lý hoàn thiện những tài liệu đó. Thời gian quá gấp, cuối cùng cô phải ôm cả đống tài liệu đó về nhà làm tiếp.

Gần đây, trông con gái tiêu tụy khiến ông bà Hà rất xót xa. Thấy con gái phải thức khuya để làm việc, bà Hà nấu chè tâm sen đường trắng mà cô thích ăn nhất làm đồ ăn đêm. Trước khi đi ngủ, nếu đói thì cô còn có cái ăn. Tiểu Quân ngồi trước màn hình máy tính đến nửa đêm thì quả nhiên bụng sôi ùng ục. Mùi chè thơm bốc lên từ nhà bếp tầng dưới. Khu nhà cô ở, nhà bếp là nơi công cộng. Muộn như vậy, đương nhiên mọi người đều đã tắt bếp từ lâu, chỉ có bếp lò nhà cô vẫn đỏ lửa. Mở vung ra, mùi tâm sen bay lên thơm nức mũi.

Tiểu Quân bê bát chè đó về phòng mình. Màn hình máy tính của cô vẫn sáng. Đúng là Triệu Tinh đã để lại cả một mớ hỗn độn. Những dự án giao trước đây đều thật khủng khiếp! Cho dù bên đó không phải là Diệt Tuyệt Sư Thái thì có lẽ họ cũng phát điên rồi. Cô phải bỏ ra cả một ngày mới có chút đầu mối. Đến lúc này, cô hoàn toàn phải bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng dự án phức tạp như thế này, bắt đầu lại từ đầu đâu có dễ. Hơn nữa, công việc này đến là lạ! Lúc trước, cô ngồi trước màn hình máy tính, dù đã chuẩn bị tâm lý đến thế nào cũng vẫn thấy vô cùng rắc rối nhưng bây giờ bê bát chè trên tay, hương vị thơm ngon của chè tâm sen bốc lên hơi ấm khiến cô cảm thấy dần dần bình tĩnh trở lại. Cô uống từng hớp, từng hớp một đến hết. Cuối cùng, cô đặt bát xuống, hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần và bắt đầu làm việc.

4

Mấy ngày sau đó, Tiểu Quân liên tục phải chạy qua chạy lại giữa công ty mình và công ty Khởi Hoa.

Không biết Triệu Tinh đã gây tội gì với vị Diệt Tuyệt Sư Thái đó? Cô ta đến đó mấy lần nhưng chẳng làm được gì thậm chí cũng chẳng gặp được mặt người ta chứ đừng nói gì đến chuyện đem bản dự án mới nhất của cô ta cho Diệt Tuyệt Sư Thái xem. Điều đáng ghét là cô ta lại cố gắng làm thân với thư ký của Sư Thái, cuối cùng đến cả chú chó nhà người ta một ngày ăn mấy bữa cô ta cũng biết nhưng cô ta vẫn không thể nào gặp được nhân vật trong truyền thuyết đó.

Dự án này vô cùng quan trọng. Cô biết gần đây họ đang cố gắng tạo quan hệ với công ty Khởi Hoa, công ty đối thủ lớn nhất trong nước, cạnh tranh vươn ra nước ngoài. Mấy năm gần đây, các doanh nghiệp trong nước cũng rất nhiệt tình trong việc mở rộng phạm vi ra nước ngoài và lợi nhuận cũng lớn hơn nhiều. Khởi Hoa là công ty đứng đầu trong hàng ngũ đó. Nếu để mất cơ hội hợp tác với họ thì chắc chắn công ty sẽ bị tổn thất rất lớn.

Đến lúc đó, đừng nói là Tiểu Quân mà ngay cả phòng Kế hoạch cũng không gán vác nổi trách nhiệm này.

Càng lo lắng, số lần cô chạy qua chạy lại càng nhiều. Cuối cùng, hầu hết các nhân viên từ trên xuống dưới ở công ty Khởi Hoa đều bắt đầu thông cảm với cô. Cô thư ký còn giúp cô rất nhiều. Sau vài ngày, cô ấy lại thông báo cho cô biết lịch làm việc của lãnh đạo công ty. Mọi người cũng rất bận. Nếu không phải đi công tác nước ngoài thì cũng là đi họp ở thành phố khác. Tóm lại trong khoảng thời gian này, hầu như lãnh đạo không hề xuất hiện ở công ty.

Diệt Tuyệt Sư Thái vốn mang họ Ngô nhưng mọi người từ trên xuống dưới trong công ty Khởi Hoa đều không xưng hô theo chức vụ của cô ta. Nếu nhắc đến chỉ nói cô Ngô. Nghe nói đó cũng là yêu cầu của cô ta. Tiểu Quân nghĩ mãi mà vẫn cảm thấy kỳ lạ. Ai có chức vị mà lại không thích người ta xưng hô một cách tôn trọng như vậy chứ? Vậy mà vị Phó tổng giám đốc Ngô này thật đặc biệt. Cô chạy đi chạy lại như người ngồi trên đồng lửa, trong lòng có chút giả thiết có phải vì tuổi tác cô Ngô đang tăng dần, không còn trẻ trung nữa mà lại muốn giữ mãi tuổi trẻ của mình không?

Có vài người nhiệt tình phấn đấu như vậy, dám đấu với trời, đấu với đất, đấu với mọi người và cuối cùng lại muốn đấu với cả dòng chảy của thời gian đến cùng. Thật đúng là cuộc cách mạng của chủ nghĩa lạc quan.

Khi nghĩ đến đây, Tiểu Quân đang trên đường đến công ty đó. Tàu điện ngầm rất đông. Cô đứng bên chiếc cột sắt thứ hai ở gần cửa, xung quanh chật kín người. Có người còn đọc báo trên tàu điện ngầm: tin tức chính trị quốc tế, tên lửa của Nga bay vào sân bay Mỹ. Hai tay dán chặt tờ báo trên cột sắt, chẳng để lọt một khe hở nhỏ nào cho người khác. Tiểu Quân chỉ có thể giơ tay nắm vào chiếc tay nắm bằng nhựa ở phía trên đầu còn tay kia buông thõng xách chiếc túi máy tính nặng trĩu.

Trên chiếc tay nắm nhựa dán vô số quảng cáo nhưng Tiểu Quân chẳng hề để ý đến chúng vì phải đứng ở tư thế ngẩng đầu lên trên này quá lâu nên cô cảm thấy mệt mỏi và thực sự kiệt sức. Đúng vào lúc này, chiếc điện thoại trong túi rung lên. Cô cẩn thận, buông tay lần tìm điện thoại. Khó khăn lắm mới lấy được điện thoại thì tàu điện ngầm phanh lại khiến cho cả người cô nghiêng ngả suýt nữa đổ lên người người khác, thu hút sự chú ý của rất nhiều người xung quanh.

Giọng đầu bên kia điện thoại rất phấn khởi. Đó là giọng của cô thư ký bên công ty Khởi Hoa.

- Cô Ngô của chúng tôi về rồi. Sáng nay, cô ấy vừa gọi điện bảo chiều sẽ đến công ty. Cô có muốn đến gặp cô ấy không? Nhưng mà thời gian rất gấp. Ba giờ chiều, cô Ngô đến công ty thì năm giờ lại có một cuộc họp.

- Có chứ. Cô xếp lịch cho tôi nhé. Chắc chắn ba giờ tôi sẽ có mặt. Cảm ơn cô. Cảm ơn cô rất nhiều. – Tiểu Quân vui mừng giã cả lông mày ra, cô lập tức trả lời nhưng e là có thay đổi nên còn nói thêm một câu. – Nếu cô Ngô đến công ty sớm hơn...

- Chắc chắn tôi sẽ báo cho cô biết. Cô cứ yên tâm. – Cô thư ký nhấn mạnh một câu bảo đảm.

Sau khi gác điện thoại, Tiểu Quân giơ tay nhìn đồng hồ. Vẫn còn thời gian. Cô có thể về công ty chuẩn bị một chút rồi đến thẳng Khởi Hoa. Nghĩ đến những ngày vất vả vừa qua cuối cùng cũng không uổng công vô ích, cô thở phào nhẹ nhõm.

Người ta có câu: “Gặp vận đen thì uống nước lạnh cũng mắc răng”.

Tiểu Quân về đến công ty mới phát hiện ra câu nói đó rất có lý. Sau bao ngày vất vả chờ đợi, cuối cùng cô cũng đợi được tin vui từ công ty Khởi Hoa. Không ngờ, đúng lúc đó, công ty lại xảy ra chuyện.

Thực ra tình hình cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là máy tính của Tiểu Quân bỗng nhiên có vấn đề. Máy tính có vấn đề có thể sửa được nhưng buổi chiều cô phải dùng đến bản kế hoạch ở trong đó. Thật trùng hợp! Đúng là ông trời không cho cô đường sống.

Tiểu Quân cũng suy sụp.

Trong máy tính này có toàn bộ các dự án cô thực hiện mấy năm nay và cả các tư liệu về những khách hàng quan trọng. Tuy phần lớn đều có trong chiếc máy tính xách tay ở nhà nhưng bản kế hoạch dự án chiều nay gửi cho công ty Khởi Hoa lại là bản cô vừa mới làm xong nên vẫn chưa kịp sao lưu lại. Thời gian quá gấp, làm sao cô làm lại kịp đây?

Cô ôm máy tính chạy đến phòng sửa chữa của công ty nhưng sau khi kiểm tra xong, họ nói máy tính bị hỏng nặng, phải sửa mất ít nhất một tuần. Họ bảo cô điền vào tờ giấy nhận chiếc máy tính khác, còn chiếc máy tính này thì để lại đây. Họ còn nói thêm một câu, sau khi sửa xong, chưa chắc đã giữ lại được những dữ liệu có trong máy.

Tiểu Quân nghe xong mà trước mắt toàn một màu đen. Cô còn không biết làm sao để bước ra khỏi cánh cửa lớn đó.

Những người khác trong phòng đều rất thông cảm nhưng chẳng có ai đưa ra được ý kiến gì cả. Khâu Tĩnh chau mày nghĩ một lúc, cuối cùng thở dài:

- Làm sao đây? Tớ chẳng quen người bạn nào là dân IT cả. Nếu không thì tớ đã nhờ người ta giúp cậu.

- Dân IT ư? – Tiểu Quân ngẩng đầu, chớp lấy điện thoại di động trên bàn, còn tay kia thì xách chiếc máy tính xách tay chạy ra ngoài. Khâu Tĩnh chưa nói hết câu thì bóng Tiểu Quân đã khuất rồi. Nhìn lại lần nữa thì cô đã vội vàng bước qua cửa kính, lao nhanh như một cơn gió.

Khi Khởi Trung nhận điện thoại, anh đang cùng các đồng nghiệp vùi đầu vào công việc. Bây giờ đang là giai đoạn quan trọng nhất của dự án này, mọi người trong nhóm đều đã phải làm ngoài giờ hơn một tháng nay.

Mười mấy người trong phòng làm việc đều đang miệt mài trước máy tính. Căn phòng làm việc lớn như vậy mà không hề có tiếng nói chuyện nào. Khi điện thoại của anh đổ chuông thì màn hình hiện lên một điều bất ngờ. Trong lúc bận tối tăm mặt mũi, anh nhìn màn hình điện thoại. Nhìn xong, anh cũng không nghe máy ngay mà đứng dậy cầm điện thoại bước ra ngoài bỏ lại phía sau hàng loạt những đôi mắt ngạc nhiên. “Trưởng nhóm làm sao thế nhỉ?”

Chỉ có Thái Quân là hiểu. Cậu ta vỗ vai người đồng nghiệp bên cạnh nói:

- Đừng nhìn nữa. Trưởng nhóm có chuyện thì mới như vậy.

Tay nghề của Khởi Trung rất giỏi, trình độ thiết kế lập trình cũng khá tốt. Hơn nữa con người Khởi Trung vốn thân thiện, rất hòa nhã với mọi người nên nghe điều đó, mọi người đều rất vui vẻ. Có người còn nói:

- Tôi nghĩ, lần trước nhóm nào gửi email có nói, nghe điện thoại mà phải tránh đi chỗ khác là có hai khả năng. Hoặc là có chuyện mờ ám hoặc là đang yêu. Nhóm trưởng của chúng ta đúng là ghê thật đấy. Tâm ngấm tằm ngấm mà đã tiến triển vậy, phải bắt anh ấy khao một bữa mới được.

Không biết cả phòng đang bàn tán xôn xao, Khởi Trung một mình ra ngoài hành lang nghe điện thoại. Là Tiểu Quân. Giọng cô rất vội. Cô đang tả lại tình trạng chiếc máy tính của mình ở đâu bên kia. Anh nghe rất rõ nhưng nói thực là không hiểu rốt cuộc cô đang nói gì.

Anh không thể nào tưởng tượng ra dáng vẻ lo lắng của cô như thế nào. Thực ra anh cũng mới chỉ gặp cô có vài lần. Nhưng mỗi lần cô xuất hiện lại hoàn toàn khác nhau. Lúc thì lạnh lùng gọi taxi, lúc thì đau buồn dùng khăn tay che mặt, lại cả lúc ngồi yên lặng trong vườn hoa ban đêm nói về chuyện hồi nhỏ, nói về bà ngoại. Khi nói chuyện, chiếc cằm hơi nâng lên, vô cùng dịu dàng.

Thật kỳ lạ! Rõ ràng là mới quen nhau mà anh luôn có cảm giác như mình đã quen cô lâu lắm rồi. Bây giờ nghe giọng cô ở đầu bên kia điện thoại, anh nhận lời ngay. Anh nói có thể kiểm tra máy tính giúp cô. Nói xong, mới nhớ đến vấn đề thời gian, anh lại cúi xuống nhìn đồng hồ và bổ sung thêm:

- Có thể tôi sẽ nghỉ giải lao hơi muộn một chút. Liệu có kịp giúp cô không?

Đương nhiên là không kịp rồi. Bây giờ cô vội đến nỗi sắp lao vào tường rồi đây này.

Tiểu Quân lập tức trả lời, anh không cần phải đi đi lại lại, cô có thể mang máy tính đến chỗ anh. Khởi Trung nghĩ ngợi một lát rồi đồng ý. Buổi trưa anh có thời gian nên bảo cô khi nào đến thì gọi điện cho anh.

Thực ra, khi Tiểu Quân gọi điện thì cô đã ở trên tàu điện ngầm rồi. Thời gian từng phút từng giây trôi đi, cô ở trên tàu điện ngầm mà có cảm giác một ngày dài tựa ba thu. Mãi sau, tàu mới tới Trường Giang. Cô là người đầu tiên xuống tàu.

Công ty Khởi Trung làm rất nổi tiếng ở Trường Giang. Tất nhiên Tiểu Quân chỉ cần tìm là thấy ngay nhưng không vội. Cô vẫn chưa sốt sắng đến mức lập tức lao thẳng vào công ty người ta nên xuống tàu, cô xách máy tính, đứng giữa đường gọi điện cho Khởi Trung. Anh bảo cô tìm chỗ nào đó ngồi đợi anh.

Trời nắng chói chang, mặt đường rộng giống như một tấm gương lớn phản chiếu ánh nắng khiến mọi người không thể nào mở mắt ra được. Bên đường không có cửa hàng nào, toàn là các tòa nhà lớn với những hình dạng khác nhau, chỉ có các nhà hàng ở quanh bến tàu điện ngầm. Nhà hàng nào cũng trống trải vắng khách.

Tiểu Quân cũng chẳng có tâm trạng nào mà ăn với uống nên cô bước đại vào một nhà hàng nào đó và ngồi đợi. Bây giờ lại không phải giờ ăn nên chẳng chỗ nào có người cả. Khi Khởi Trung bước vào, anh nhìn thấy cô đang ôm máy tính xách tay ngồi trên ghế sofa, cô nhìn anh vội vã đẩy cửa vào mà mắt sáng cả lên.

6

Tiểu Quân chưa bao giờ ngờ rằng khi thấy Khởi Trung xuất hiện mà cô lại vui mừng như vậy. Anh vẫn ăn mặc rất giản dị. Tuy Trường Giang là nơi khá xa nhưng môi trường ở đây rất tốt. Mùa hè tràn ngập cây xanh và hoa tươi. Bên ngoài các nhà hàng đều có hành lang dài liền nhau. Anh đi dọc các hành lang bước đến rồi đẩy cửa rồi nhìn cô, gật đầu chào qua cánh cửa kính. Anh bước tới gọi tên cô rồi giơ tay đón lấy chiếc máy tính và ngồi xuống.

Cô đáp lại một tiếng rồi buông tay ra khỏi chiếc máy tính. Hai người vai kề vai, cô lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc đó. Đó không phải là nước hoa mà là mùi thơm của quần áo được giặt sạch và phơi nắng. Hồi nhỏ, cô thích nhất là mùi hương này. Cô rất thích chui vào trong chiếc ga giường phơi dưới nắng và hít thật sâu. Mỗi lần bà ngoại và hàng xóm nhìn thấy cô như vậy đều cười, nói:

- Tiểu Quân lại ngửi nắng kìa!

Thật kỳ lạ! Cô làm việc ở công ty triển lãm, những người đàn ông bên cạnh cũng không phải là không chú ý đến hình thức, có vài người thậm chí

còn có chút quá ưa sạch sẽ nhưng không ai giống anh, quần áo gì mà đều có mùi hương như vậy chứ?

Khi Khởi Trung khởi động máy tính, anh liếc nhìn cô một cái. Thấy bộ dạng bối rối của cô, anh đương nhiên không biết một phần nguyên nhân của sự bối rối đó là do anh mà chỉ thấy đôi lông mày thanh tú của cô nhíu lại. Anh bỗng rất muốn vuốt tóc cô, may mà kìm nén được nên chỉ mỉm cười an ủi cô. Sau đó, anh vừa nhập lệnh máy tính vừa giải thích một cách rất chuyên nghiệp mà cũng không sợ cô không hiểu.

- Cô lo mất dữ liệu trong ổ cứng ư? Nếu là lỗi hệ thống thì dữ liệu trong ổ cứng không sao, còn nếu vấn đề nằm ở ổ cứng thì phần lớn dữ liệu cũng có thể sao ra ngoài bằng một phần mềm chuyên môn. Cô đừng lo.

Thực ra cô không còn lo lắng như ngòi trên đồng lửa nữa từ khi anh đón chiếc máy tính. Cô cũng không biết tại sao mình lại thế?

Bên tai cô lại nghe thấy tiếng anh:

- Một lát nữa là ổn. Cô ăn chút gì trước đi đã. Món sườn ở đây cũng được đấy. – Nói xong cũng không đợi cô từ chối, anh giơ tay gọi nhân viên phục vụ.

Món sườn rất thơm! Thịt bò, thịt dê, thịt lợn đặt trên đĩa sắt xèo xèo trông thật là thích mắt! Ban đầu còn hơi lo lắng nhìn màn hình máy tính nhưng trong nhà ăn yên tĩnh, mùi hương trên người anh rất quen thuộc, lại còn đáng vẻ tự tin bên máy tính của anh nữa, những thứ này đều đem đến cho cô ảo giác. Ảo giác là tất cả phiền não của cô đều chuyển sang anh và mọi chuyện đều được giải quyết một cách êm đẹp.

Tiểu Quân không nhầm, bàn tay của Khởi Trung thật kỳ diệu. Hơn một tiếng sau, quả nhiên máy tính đã chạy tốt. Tiểu Quân nhìn thấy logo quen thuộc của Microsoft mà thấy vô cùng vui mừng. Anh nói lỗi ở virus và hệ thống nhưng hôm nay quá gấp nên anh mới chỉ giúp cô xử lý virus thôi. Lần

sau, nếu có thời gian, anh sẽ giúp cô cài lại máy tính. Như vậy sẽ yên tâm hơn nhiều.

Khi anh nói câu này thì nhà hàng đã chật kín người. Có vài người còn nhận ra Khởi Trung, nhìn thấy anh ngồi bên Tiểu Quân thì đều vẫy tay chào và cười tủm tỉm. Mọi người nhìn Tiểu Quân khiến cô cảm thấy ngại ngùng, lại vội đến công ty Khởi Hoa nên cô nhanh chóng cất máy tính và chào tạm biệt anh. Trước khi đi cô còn vô cùng cảm kích giải thích.

- Chiều nay tôi phải đến một công ty vì có một buổi hẹn rất quan trọng. Hôm nay, thật sự rất cảm ơn anh. Tôi mời anh đi ăn cơm tối. Anh ăn gì thì cứ chọn nhé. – Nói xong, cô còn cảm thấy chưa đủ thành ý nên bổ sung thêm. – Nếu anh không chọn thì để tôi tự chọn nhé.

Nghe xong, anh cười nói đồng ý. Đương nhiên là đồng ý rồi. Anh còn đưa cô ra bến tàu điện ngầm. Tiểu Quân bước đến bến tàu rồi còn ngoái đầu lại nhìn anh. Người đứng ở bến Trường Giang không đông lắm. Anh vẫn chưa đi ngay mà cứ đứng ngoài cổng nhìn theo cô. Khoảng cách khá xa nên cô không nhìn rõ nét mặt của anh nhưng có người nhẵn nại tiền cô như vậy khiến cô cảm thấy thật ấm áp.

Cảm giác này khiến cho tâm trạng của Tiểu Quân trên đường đến công ty Khởi Hoa thật tuyệt vời! Cô ôm máy tính mà nghĩ rằng hôm nay, mình thật may mắn! Máy tính bị trục trặc như vậy mà vẫn có thể cứu vãn được. May mà có Khởi Trung.

Nhưng khi bước vào công ty Khởi Hoa thì tâm trạng vui vẻ của cô liền tan thành mây khói.

Vừa nhìn thấy cô, cô thư ký nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Quân! Cô Ngô vừa đến, tôi đã báo cô muốn gặp cô ấy. Cô ấy nói chỉ dành cho cô mười lăm phút thôi.

Mười lăm phút...

Tiểu Quân nhìn lên trời rồi cắn răng nói:

- Được.

7

Thư ký nói cô Ngô đang đợi ở phòng họp nhỏ. Tiểu Quân một mình đẩy cửa bước vào. Khi bước vào, cô vẫn chưa mở miệng thì đã lộ ánh mắt hoài nghi, sợ rằng mình vào nhầm phòng. Cô chỉ muốn quay đầu lại nhìn biển phòng.

Nhưng người phụ nữ ngồi trong phòng họp đã hỏi cô trước:

- Cô là cô Hà ư? Mời cô vào.

Tiểu Quân vẫn có chút do dự. Cô khách sáo đáp lại câu hỏi của cô ta:

- Vâng. Tôi là Tiểu Quân. Cô là cô Ngô ạ?

Người phụ nữ đó gật đầu đứng lên giơ tay nói:

- Tôi là Ngô Tuệ. Chào cô!

Đây là cô Ngô ư? Tiểu Quân mỉm cười, trong lòng cảm thấy giật mình.

Qua lời miêu tả của mọi người về cô Ngô trước đây, cô thật sự rất ấn tượng về người này. Trước khi bước vào cửa, cô luôn nghĩ rằng mình sẽ gặp một người phụ nữ trung niên có khuôn mặt nghiêm khắc mặc bộ đồ đen, đeo kính gọng to, đầu tóc gọn gàng. Tóm lại là cô tưởng tượng người đó giống như một người phụ nữ mạnh mẽ trong phim Hồng Kông hay Đài Loan. Thật không ngờ, cô Ngô ngồi đợi cô trong phòng họp nhiều lắm cũng chỉ hơn ba mươi tuổi. Ngô Tuệ mặc bộ đồ đen nhưng là chiếc áo cao cổ không tay và chỉ đeo một sợi dây chuyền bạch kim nhỏ. Viên kim cương ở

mặt dây chuyền sáng óng ánh dưới ánh đèn làm cho khuôn mặt cô ta cũng như sáng lên. Cực kỳ lịch sự, cô ta chủ động đứng lên bắt tay một nhân viên phòng Kế hoạch bình thường như cô. Điều đó hoàn toàn khác xa với những gì cô tưởng tượng.

Tuy hình tượng cô Ngô khác xa với những gì Tiểu Quân tưởng tượng trước đây nhưng sự thực đã chứng minh con mắt của mọi người vẫn rất chuẩn. Vài phút sau đó, Tiểu Quân nhanh chóng hiểu rõ tại sao mọi người lại gọi cô Ngô là Diệt Tuyệt Sư Thái.

Trông Ngô Tuệ rất tao nhã lịch sự nhưng mỗi câu nói ra đều không hề có chút tình cảm nào. Sau khi cô ngồi xuống thì Ngô Tuệ bắt đầu đi thẳng vào vấn đề. Với giọng nói vô cùng hoa mỹ, cô ta chỉ ra những điểm chưa được của công ty Tiểu Quân, còn nói cho cô biết bản kế hoạch trước đây và cô chuyên viên làm bản kế hoạch đó vẫn chưa chuyên nghiệp. Ngô Tuệ cho rằng một công ty như thế này không đáng cho công ty cô ta hợp tác và cô ta cũng đã cùng những thành viên khác trong công ty Khởi Hoa thống nhất sẽ tìm đối tác làm ăn trong nước.

Tiểu Quân nghe mà vô cùng lo lắng. Mấy lần cô định mở miệng nói nhưng giọng nói sang sảng đó vẫn cứ không ngừng. Tuy mỗi câu không dài nhưng vô cùng lưu loát khiến cô không thể nào chen vào ngắt lời được. Cuối cùng, đợi cô ta dừng lại, Tiểu Quân mới nắm lấy cơ hội này giải thích liền một mạch.

- Cô Ngô, đúng là công việc trước đây của chúng tôi có vài chỗ phải cải tiến nhưng hiện nay chuyên viên đó đã từ chức và tôi thay cô ấy tiếp quản dự án này. Tôi đã làm lại một bản kế hoạch hoàn toàn mới. Xin mời cô xem qua một chút rồi hãy đưa ra quyết định cuối cùng. Cô xem trước một chút đi ạ.

- Tôi thấy điều này là không cần thiết. Tôi sắp có một buổi họp quan trọng ngay bây giờ. – Ngô Tuệ từ chối rồi nhìn đồng hồ.

Đương nhiên Tiểu Quân coi như không nhìn thấy hành động đó mà nhanh chóng rút từ trong túi xách ra những tài liệu đã chuẩn bị trước bày ra trước mặt cô ta, chiếc máy tính cũng được mở ra trước mặt. Tiểu Quân đứng bên bàn vừa di chuột vừa trình bày. Cô Ngô vốn đã định đứng lên bỏ đi lại dừng bước.

Không khí trong phòng họp lạnh băng, Ngô Tuệ cũng không nói gì, chỉ có tiếng của Tiểu Quân vẫn tiếp tục vang lên. Vài phút sau, Ngô Tuệ mới có phản ứng. Cô ta đến bên cô, Tiểu Quân đoán là chắc chắn cô ta sẽ bảo cô đừng nói nữa. Trong lòng cô không kìm được thở dài một tiếng. Không ngờ cô Ngô lại ngồi xuống bên cô nhìn cô nói:

- Tiếp tục đi. Sao cô không nói nữa?

Sau vài giây bàng hoàng, Tiểu Quân lại tiếp tục. Cuối cùng, sau khi trình bày xong bản kế hoạch của mình, cô ngồi đợi phản ứng của cô ta. Cô Ngô cũng nhìn cô với vẻ thăm dò cao độ khiến cho Tiểu Quân hoàn toàn không thể đoán ra cô ta muốn nói điều gì.

Khoảng một phút sau, Ngô Tuệ mới mở miệng, vẫn là cái giọng sang sảng đó:

- Cô cứ để bản kế hoạch này lại đây. Chúng tôi sẽ thảo luận một chút và mai tôi sẽ trả lời cô.

Tiểu Quân gật đầu. Khi cô ra về, Ngô Tuệ còn bắt tay cô một lần nữa, nhìn cô và nói:

- Cô Hà, rất vui được quen biết cô.

Sau khi Tiểu Quân bước ra ngoài cô mới phát hiện ra người mình ướt đầm mồ hôi, lưng áo dính cả vào da. Có những người thật là mạnh mẽ! Nghĩ lại cái cách Ngô Tuệ nói chuyện mà cô lại thở phào nhẹ nhõm.

Tối nay, đương nhiên Tiểu Quân đi ăn cùng Khởi Trung. Cô vốn định quay lại phố Đông nhưng trong điện thoại anh nói rằng để anh đến và bảo cô cứ đợi ở công ty.

Khi Tiểu Quân gác điện thoại thì đúng lúc Khâu Tĩnh đi qua, nghe được loáng thoáng vài từ, cô ta nhẩn giọng hỏi:

- Ai thế? Đàn ông à? Bạn trai ư?

Tiểu Quân lắc đầu cười:

- Đàn ông, là bạn nhưng không phải là bạn trai.

Khâu Tĩnh nghe xong mà thất vọng:

- Tớ chưa từng thấy cậu như thế này bao giờ. Yêu đương thì không lo, suốt ngày cứ vui đầu vào công việc làm gì chứ?

- Để kiếm tiền. - Tiểu Quân gõ gõ vào màn hình máy tính.

Khâu Tĩnh nghe xong khịt mũi, dùng hai ngón tay véo má cô nói:

- Cô bỏ mỏ vàng không đào lại chạy đi đào mỏ than. Cậu có biết điều kiện như vậy thì nên kiếm một ông chồng giàu có cho khỏi lãng phí tài nguyên.

Trong nháy mắt, Tiểu Quân mơ hồ cảm giác như cô nhìn thấy mẹ mình, như mình bó buộc trong cái ngõ nhỏ đó. Cô chẳng buồn trả lời mà chỉ “hì hì” hai tiếng.

Đã hết giờ nhưng Tiểu Quân vẫn ngồi bên bàn tiếp tục làm việc. Từ phố Đông sang phố Tây khá xa nên cô nghĩ Khởi Trung cũng không thể đến sớm được nên lại tiếp tục vui đầu vào công việc.

Thật không ngờ, phòng làm việc vẫn còn người mà Khởi Trung đã gọi điện đến. Cô thấy kỳ lạ nghĩ anh chàng này bay tới đây chắc nên vội vàng thu dọn đồ dùng xuống lầu. Vừa xuống tới nơi, cô đã nhìn thấy anh đứng ở cổng. Nhân viên bảo vệ đã nhận ra và đang nói chuyện với anh. Thấy cô đi xuống, anh bảo vệ vỗ vai anh cười và bỏ đi.

- Hai người nói chuyện gì vậy? – Tiểu Quân lấy làm lạ!

- Không có gì. Lần trước quen nhau nên hỏi han vài câu thôi. – Thực ra anh bảo vệ đó vừa vỗ vai khích lệ anh nhưng những điều này không thể nói với Tiểu Quân được.

- Anh đến đây bằng gì thế? – Cô cũng không hề tò mò về những gì anh và bảo vệ nói chuyện với nhau. Tiểu Quân hỏi.

- Tôi đi tàu điện ngầm. À, chúng ta đi ăn ở đâu đây? Chúng ta gọi xe nhé.

Tiểu Quân nghe xong cười:

- Vậy cũng hay. Chúng ta cùng đi tàu điện ngầm nhé. Lúc này xe cộ trên đường đi như rùa bò ấy.

- Chúng ta ăn gì đây? – Hai người sánh vai nhau đi băng qua đường. Anh đi bên ngoài. Tâm trạng của Tiểu Quân khá tốt, cô cười hì hì trả lời anh:

- Ăn đồ ăn thật ngon. Hôm nay, anh không lái xe là có lộc ăn uống đấy. Ở đó không có chỗ đỗ xe nên đi xe rất phiền phức.

Đường khá rộng, mới đi được một nửa thì đèn đã bắt đầu nhấp nháy. Có xe chạy tới, anh giơ tay nắm chặt cổ tay cô mà kéo rồi lại buông ra.

Xuống bến tàu điện ngầm phải đi cầu thang bộ. Khi bước xuống, Tiểu Quân bỗng bật cười nói:

- Anh có biết bí quyết xuống cầu thang là gì không?

- Là gì cơ? – Đông người, anh đi bên cô mỉm cười hỏi.

Cô bám tay vào thanh vịn nghiêng đầu nhìn anh nói:

- Thế này này. Giống như con gián men theo mép cầu thang là an toàn nhất.

Anh cười lớn, cô cũng cười. Cười xong, cô còn bổ sung thêm:

- Đây không phải là sáng kiến của tôi mà là của chồng chị họ tôi. Năm ngoái, chị họ tôi có bầu. Anh rể rất lo cho chị ấy, dặn chị ấy mỗi lần đi tàu điện ngầm thì đều phải rủ tôi đi cùng.

Thực ra cô rất ngưỡng mộ chị họ mình vì khi nói chuyện, khuôn mặt của chị ấy thật đáng yêu nên ai cũng quý. Người nói không cảm thấy nhưng người khác nghe lại thấy rất ghen tị.

Giờ cao điểm vừa qua nhưng tàu điện ngầm vẫn khá đông. Có rất nhiều người xuống tàu ở bến tiếp theo. Phía trước đã có chỗ trống cho họ ngồi. Nhưng loáng một cái, Khởi Trung lại đứng lên. Khi Tiểu Quân ngồi xuống, cô có tin nhắn điện thoại, vừa đọc xong thì cô phát hiện ra người ngồi bên cạnh mình đã là người khác. Đó là một cụ già tóc bạc. Khi ngồi xuống, cụ già vẫn còn nắm tay Khởi Trung nói hai tiếng cảm ơn.

Chắc anh không ngờ cụ già lại nhiệt tình như vậy nên không tiện rút tay ra mà cúi đầu nhìn vào mắt Tiểu Quân, trên khuôn mặt lộ vẻ ngại ngần khiến cô không nhìn được cười phải nhìn đi chỗ khác.

Nơi đến ở gần bến tàu điện ngầm nên không phải đi bộ xa. Đường quốc lộ xe cộ nhộn nhịp, ngoặt vào con phố nhỏ cũng huyên náo không kém. Hàng quán chen chúc hai bên đường hẹp, cái gì cũng có. Cửa hàng bày kín các loại đồ ăn khác nhau. Những tấm biển chào mời: điểm tâm Thượng Hải, thịt nướng Hồng Kông, đồ ăn vặt Đài Loan... Còn có cả những dãy bàn ghế kê sát mép bên ngoài. Đêm mùa hè, mùi vị của đồ ăn bay đi rất xa.

Khởi Trung không hề lạ lẫm gì với những hàng quán này. Ở phố Đông cũng có nhưng đây là khu phía Tây, kiến trúc và vị trí khác hẳn, phải đi vào ngõ mới có nơi thế này. Đúng là anh không thể ngờ tới. Tiểu Quân rất vui. Cô kéo anh đi thẳng vào phía trong, lại còn giục:

- Nhanh lên. Ở phía trong cơ. Đến muộn là không có chỗ ngồi đâu.

Cô nói rất đúng. Địa điểm là một quán cháo thịt hầm Triều Châu. Trong quán khá hẹp, chỉ có thể kê được bốn năm chiếc bàn. Chiếc bàn nào cũng chật kín người, ai ai cũng mãi mê ăn cháo chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Rõ ràng Tiểu Quân là khách thường xuyên ở nơi này. Cô quen đường quen lối dẫn Khởi Trung đi thẳng lên lầu. Chiếc cầu thang gỗ theo kiến trúc cổ vừa cao vừa hẹp, thi thoảng lại có phục vụ bê bát cháo nóng hồi đi lên đi xuống. Tiểu Quân né người nhường đường suýt nữa thì trượt từ trên cầu thang xuống. May mà có người đã nắm chặt lấy tay cô. Vừa ngẩng đầu lên thì cô nhìn thấy người đó chính là Khởi Trung, anh đang lo lắng nhìn.

Cô ngại ngần:

- Cầu thang ở đây khó đi lắm. Khi tôi ngoái đầu lại đúng là suýt nữa đã bị ngã. Anh đi giỏi thật đấy!

Anh thấy cô không sao thì nét mặt đã hết lo lắng, cười nói:

- Ai bảo đi cầu thang phải giống như con gián đi men theo mép cầu thang?

Bị anh mang chính câu nói của mình ra cười nhạo mình, Tiểu Quân thè lưỡi ra trêu lại

Trên gác chỉ còn một bàn hai chỗ ngồi, lại nằm ở ban công cách gian phòng bên trong một bức tường. Khi ngồi xuống, trên đỉnh đầu là chiếc mái nghiêng nghiêng, người hơi cao một chút sẽ không ngồi được.

Nhưng khi những món cô gọi được bê lên thì không khí nơi đó khác hẳn. Cháo hải sản, rất thơm ngon. Khi khuấy thì ánh kim loại của chiếc thìa sáng lên. Mai cua màu đỏ tươi, thịt trắng như tuyết, gạch vàng rộm, đưa một thìa vào miệng thì vị ngọt tan vào đầu lưỡi.

- Có ngon không? – Tiểu Quân đặc ý. – Tôi và bố mẹ tôi rất hay đến đây. Có lúc chúng tôi còn mua về nhà làm đồ ăn khuya.

Anh cười:

- Thích thế nhỉ?

Món ăn trước mặt, sau đó hai người không nói nhiều nữa, cùng thưởng thức bát cháo thơm ngon trong tiệm cháo thịt hầm Triều Châu. Trên bàn còn bày một khay tre đựng trà. Tiểu Quân ăn được một nửa thì thì ngừng đầu lên uống trà. Khởi Trung đang ăn. Trước mặt cô chỉ nhìn thấy sau làn hơi cháo nghi ngút là cái trán rộng lấm tấm mồ hôi.

Vừa nhìn, Tiểu Quân bỗng như người mất hồn. Đây là quán ăn mà cô thích nhất. Bao năm nay, cô vẫn thích món cháo thịt hầm ở nơi này. Ngày trước, cô cũng muốn rủ Chí Hào đến đây nhưng anh lái xe đến đầu ngõ nhỏ thì chau mày nói nơi này không vệ sinh, ăn cháo thịt hầm ở đó không được, trong thành phố cũng có tiệm cháo thịt hầm Triều Châu sạch sẽ hơn nhiều.

Cứ như vậy, trong suốt ba năm đi lại, Chí Hào chưa bao giờ biết cô thích ăn nhất là món gì. Chưa bao giờ biết.

- Tiểu Quân? – Đối diện có tiếng gọi khiến Tiểu Quân giật mình, cô nhìn lên phía trước vẫn là Khởi Trung.

Cô sực tỉnh, thoát khỏi tất cả những gì vừa nghĩ đến trong chớp nhoáng. Sau đó rất thản nhiên, cô cầm đũa chỉ vào chiếc đĩa nhỏ trên bàn hỏi:

- Anh có ăn rau thơm không? Cho một chút vào sẽ ngon hơn đấy.

Ăn xong, Tiểu Quân giơ tay gọi thanh toán. Thật không ngờ, người phục vụ nói anh này đã thanh toán rồi. Cô tròn mắt nhìn Khởi Trung:

- Không phải đã thống nhất là tôi mời rồi sao?

Anh cười nói:

- Cô nợ nhé.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Góc Nhỏ Bị Lãng Quên

Tôi cho rằng có những thứ đã mãi mãi mất đi, sẽ không bao giờ tìm lại được nữa nhưng sự thực lại không phải như vậy. Sự thực là nó vẫn tồn tại ở một góc nào đó đã bị tôi lãng quên. Nó vẫn luôn ở đó.

1

Ngày hôm sau, Tiểu Quân ra ngoài làm việc, buổi chiều vừa về đến công ty, cô đã thấy trưởng phòng Kế hoạch cười tươi như hoa, cực kỳ hạnh phúc. Cô còn chưa kịp nói gì thì ông ta đã gọi cô vào phòng làm việc của mình, vừa mở miệng đã khen cô hết lời.

Điều có thể làm trưởng phòng vui như vậy đương nhiên là câu trả lời từ phía công ty Khởi Hoa mà mọi người chờ đợi đã lâu. Bên đó nói họ rất hài lòng với bản kế hoạch mới nhất, tiếp theo là có thể bắt đầu bàn đến nội dung hợp tác cụ thể và còn đặc biệt yêu cầu Tiểu Quân tham gia vào toàn bộ dự án này.

Đương nhiên, Tiểu Quân nghe xong cũng rất vui nhưng trưởng phòng còn xúc động hơn cả cô. Khi khen cô, ông ta còn nắm lấy tay cô. Tiểu Quân vội tránh nhưng không kịp nên đã bị ông ta nắm chặt lấy tay. May mà cô phản ứng nhanh nên đã kịp thời rút tay ra chỉ vào chiếc máy Fax trên bàn giải vờ kinh ngạc:

- Họ đã gửi hợp đồng đến rồi cơ ạ? Công ty Khởi Hoa làm việc nhanh thật! Trưởng phòng cho tôi mượn về xem một lát nhé.

Nói xong, cô cầm lấy bản Fax rồi xoay người bước đi, không thể nấn ná ở phòng làm việc này lâu hơn được nữa. Đây là kinh nghiệm chiến đấu mà

cô đúc rút ra được trong quá trình làm việc với trưởng phòng suốt hai năm qua. Địch tiến ta lui, địch đuổi ta chạy. Tóm lại càng ít gặp ông ta một mình càng tốt. Trong ba sáu kế thì kế chuồn vẫn là thượng sách.

Tiểu Quân về bàn làm việc bật máy tính lên. Bàn tay cô vừa bị trưởng phòng nắm lúc nãy tuy không ra mồ hôi nhưng luôn cảm thấy có chút dính dính. Bỗng nhiên, cô nhớ tới cảm giác khi bắt tay cô Ngô hôm qua, những ngón tay thon dài, mang chút lạnh lùng nhưng động tác dứt khoát, không có động tác nào thừa.

Phong cách làm việc của Ngô Tuệ hiệu quả trực tiếp, tuyệt đối không lãng phí thời gian. Cô ta nói hôm sau sẽ trả lời cô thì quả nhiên là như vậy, hoàn toàn không giống với những người thuộc giới thương nhân được coi là tài giỏi mà Tiểu Quân đã từng gặp trước đây, lúc nào cũng tự vỗ ngực, mạnh miệng nói rằng mọi việc khó khăn đều là chuyện nhỏ nhưng đến khi cần thực hiện thì cứ lẩn lữa mãi hoặc là hoàn toàn biến mất, không có hồi âm.

Ngồi một lát, Tiểu Quân cảm thấy khó chịu nên đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa tay. Vòi nước xả mạnh, cột nước trắng như tuyết. Cô đặt hai tay dưới vòi nước rất lâu, trong lòng nghĩ vẫn còn một điểm quan trọng nhất đó là, Ngô Tuệ là phụ nữ. Cấp trên là phụ nữ thì coi như không may nhưng tóm lại gặp phải sự đố kỵ của người cùng giới cũng còn tốt hơn là bị quấy nhiễu bởi người khác giới. Điểm này Tiểu Quân hiểu rất rõ từ sau khi đi từ phòng trưởng phòng Kế hoạch ra đây.

Sau khi lau khô hai tay, Tiểu Quân quay lại phòng làm việc. Đi qua phòng trưởng phòng, tự nhiên bước chân cô nhanh hơn, trong lòng vẫn còn lẩm nhẩm một câu:

- Diệt Tuyệt Sư Thái thì sao?

Tóm lại còn tốt hơn Điền Bá Quang. Thật không hiểu nổi tại sao những người ở công ty Khởi Hoa lại cảm thấy sống không bằng chết. Trực giác của cô mách bảo Ngô Tuệ là con người của công việc, công việc là công việc, phải đạt hiệu quả cao. Lãnh đạo như vậy có thể nghiêm khắc nhưng sẽ không làm lãng phí sự cố gắng nỗ lực của cô, cũng không phải chịu bất kỳ sự xâm phạm giới tính nào. Nếu đổi là họ chuyển sang đây thì đảm bảo là chưa đầy một tuần, sẽ phải khóc thét lên đòi về cho mà xem.

Sau khi Tiểu Quân ngồi xuống bàn làm việc, cô mới phát hiện ra điện thoại di động đặt trên bàn của mình có cuộc gọi nhờ. Màn hình xanh sáng lên, cô mở tin nhắn ra xem, là tin nhắn của Khởi Trung. Chỉ có một câu ngắn gọn, nội dung liên quan đến món cháo thịt hầm hôm qua. Anh còn hẹn lần sau sẽ đi ăn nữa để nếm thử những hương vị khác.

Người đàn ông này gửi tin nhắn và nói chuyện đều đơn giản, ngắn gọn như nhau nhưng Tiểu Quân xem mà nhớ lại cảm giác hơi cháo bốc lên nghi ngút, mùi thơm nức mũi khiến tâm trạng cũng khá hơn một chút. Khi ngón tay hạ xuống bàn phím điện thoại, cô mỉm cười nhưng chẳng được vài chữ thì dừng lại.

Cô phải trả lời anh thế nào đây? Khởi Trung có cảm tình với cô. Cô không ngốc, cho dù có giả ngốc thì trong lòng vẫn hiểu rất rõ, phụ nữ đều có một bản năng là có thể nhanh chóng nhận ra sự đặc biệt trong thái độ của một người đàn ông đối với mình và hiểu rõ hàm ý đằng sau những điều đặc biệt đó. Nếu không thì trước đây, trong lúc hoảng loạn đến mất tự chủ, cô không dám ôm máy tính xách tay chạy đến công ty của Khởi Trung. Vì biết anh nhất định sẽ giúp cô. Đây là trực giác của phụ nữ.

Cô không ghét Khởi Trung nhưng để có cảm tình với một người là chuyện không dễ, không chỉ tinh thần quyết định tất cả mà cơ thể cũng có thể nói cho bạn biết cảm giác chân thực nhất. Bị một người hấp dẫn, muốn nương tựa người đó, nhìn thấy anh ta là tim đập nhanh hơn, tưởng tượng ra

sự tiếp xúc da thịt với anh, rồi cảm thấy hơi run rẩy. Chí Hào đã từng đem đến cho cô cảm giác này nhưng Khởi Trung thì... không.

Cô thở dài, cúi đầu xoá những dòng chữ vừa soạn ra, rồi lại cẩn thận soạn từng chữ, cuối cùng chỉ gửi lại một tin nhắn hết sức khách sáo, khách sáo một cách rõ ràng như thể nhắc nhở đối phương giữ khoảng cách.

Cô nhắn lại là: “Vâng. Anh thích là tôi thấy vui rồi. Lần sau mọi người cùng đi nhé. Đông người sẽ vui hơn nhiều”.

Soạn xong tin nhắn và gửi đi, cô bỗng không muốn xem lại điện thoại của mình nữa. Cô nhét nó vào trong ngăn kéo rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh nắng bên ngoài thật đẹp, rực rỡ xuyên qua kính vào phòng, làm đôi mắt cô long lanh. Bỗng nhiên, cô nhớ tới hồi nhỏ, những chiếc ga giường phơi dưới nắng trắng tựa như tuyết.

Gần đây, sao cô cứ nhớ tới những chuyện từ hồi xa xưa đó? Không nghĩ ngợi linh tinh nữa, phải quay trở lại tiếp tục công việc thôi. Điện thoại di động nằm trong ngăn kéo vẫn im lặng. Cô bắt đầu làm việc nhưng một lát sau lại kéo ngăn kéo ra và cúi đầu liếc nhìn. Sau hành động đó, cô cảm thấy như mình sắp phát điên. Cuối cùng cô rút điện thoại di động ra đặt trước mặt rồi không thèm để ý đến nó nữa.

2

Khởi Trung không hề đáp lại tin nhắn đó.

Cả buổi sáng anh đều phải họp. Đó là những buổi họp thường xuyên của nhóm dự án với khách hàng. Bên khách hàng đến rất sớm, bên Khởi Trung đều là những người làm công nghệ, nói xong phần tiến độ của dự án và một số điều chỉnh gần đây thì hầu như không còn gì để nói nữa. Sau đó, phần thời gian còn lại, họ nghe Phó tổng giám đốc dự án và đại diện khách hàng bàn luận liên miên mà chẳng hiểu gì hết. Nghe họ nói mà Khởi Trung

không tìm được chỉ muốn chớp mắt một lát. Anh nhìn Thái Quân cũng vậy, đang cúi đầu gật gật, suýt nữa thì đập trán xuống mặt bàn.

Vào giờ giải lao, Khởi Trung và Thái Quân đứng bên cửa sổ cuối hành lang hút thuốc để lấy lại tinh thần. Thái Quân mời anh một điếu. Tuy anh không nghiện nhưng trong trường hợp quá buồn ngủ thế này thì cũng rút một điếu, Thái Quân ngáp một cái óan thán:

- Tối qua, tôi và Mỹ Mỹ đi xem phim đến nửa đêm mới về nhà. Mệt quá đi mất!

Khởi Trung cười đùa anh:

- Thế sao? Một ngày không gặp dài tựa ba năm. Không đợi được đến cuối tuần sao?

- Chẳng phải hôm nay mới là thứ Hai sao? – Thái Quân cười khì khì. – Có phải là anh không biết đâu. Từ khi tôi mua nhà thế chấp, tiêu tiền cũng phải tính toán. Đừng nói những thứ khác, anh xem tôi hút thuốc cũng phải tiết kiệm này.

- Tôi biết. Sao tôi có thể không biết được chứ? - Khởi Trung rít hai hơi nữa rồi dụi điếu thuốc vào gạt tàn trên thùng rác. Anh cười vỗ vai Thái Quân. – Đàn ông mà, nên chịu khó vất vả một chút.

- Tối qua, anh đi đâu thế? – Thật hiếm khi thấy sắc mặt Khởi Trung mệt mỏi như vậy, Thái Quân cũng thấy lạ.

Khởi Trung cười gượng gạo. Sáng sớm nay có chuông điện thoại reo, anh nghe máy thì hoá ra là mẹ gọi từ Canada về. Bà ca thán cả buổi về vấn đề bạn gái của anh, bà còn nói sang năm, nếu anh vẫn chưa tìm được bạn gái thì bà sẽ ở lại Thượng Hải không đi nữa.

Khi anh nghe điện thoại thì vẫn đang ngái ngủ, nghe xong, thì tỉnh táo hoàn toàn. Anh cũng không biết bố mẹ gặp phải chuyện gì mà bỗng nhiên lại nói như vậy. Tuy nhiên anh cũng không thể hỏi thẳng. Cuối cùng, đành lôi thẳng cháu ra làm bia đỡ đạn.

- Mẹ, nếu mẹ ở lại Thượng Hải không đi nữa thì Thiên Thiên phải làm thế nào ạ?

Bà Trần vừa nghe nhắc đến tên cháu ngoại thì đã mỉm cười, rồi trách móc anh một câu:

- Thiên Thiên còn ngoan hơn con nhiều. Ở nhà trẻ mà nó đã có bạn gái rồi. Chúng nó còn dắt tay nhau đi ăn kem. Xem con đấy, có lớn mà chẳng có khôn gì cả.

Nghe xong mà Khởi Trung dở khóc dở cười, trong lòng anh nghĩ, đúng là mỗi thời mỗi khác. Thiên Thiên bốn tuổi dắt tay bạn gái về nhà ăn kem thì được gọi là khôn lớn, vậy tại sao hồi nhỏ anh viết chữ không cẩn thận chạm vào tay bạn nữ lại bị người ta mắng là lưu manh?

Sau khi gác điện thoại, anh không ngủ được nữa, cứ thế nằm mở mắt đợi trời sáng. Một buổi tối bị giày vò như vậy thì sắc mặt có thể không mệt mỏi được sao?

Thái Quân nhìn anh rất lâu mà không nói gì. Bỗng nhiên, cậu như phát hiện ra điều gì, “ồ” lên một tiếng. Cậu ta huých tay và nói:

- Trường nhóm, có phải anh và Tiểu Quân đã hẹn hò với nhau rồi không?

- Không. – Anh lắc đầu. Chắc chắn Tiểu Quân sẽ không cho rằng bữa ăn tối qua là buổi hẹn hò, anh cũng không nghĩ vậy.

- Anh đừng giả vờ nữa. Trưa hôm qua, Tiểu Quân đến rủ anh đi ăn cơm. Có đồng nghiệp của chúng ta nhìn thấy. Quay về, cậu ta nói cô ấy rất đẹp! Thế nào? Anh không chối được rồi hả?

- Thật sự là không phải mà. – Nghĩ đến bộ dạng tối qua, Khởi Trung chạy đến chỗ Tiểu Quân mà anh mỉm cười.

- Không phải thì anh cười cái gì? – Thái Quân không tin, anh lại châm một điếu thuốc nữa. – Cho dù đi cùng Tiểu Quân thì sao chứ? Cô ấy xinh đẹp như vậy, đi cùng cô ấy chắc chắn là rất tuyệt rồi. Trưởng nhóm, anh thật là may mắn đấy!

Anh mỉm cười không trả lời. Sau khi quay lại phòng họp, anh vừa nghe bài phát biểu dài dằng dặc của giám đốc dự án vừa cúi đầu soạn tin nhắn gửi cho Tiểu Quân.

Rất lâu sau, cô mới trả lời. Điện thoại di động để chế độ rung. Anh đang giải thích cho phía khách hàng một vấn đề nên rất lâu sau mới có thời gian liếc nhìn điện thoại. Thái Quân ngồi bên cạnh anh cũng liếc mắt nhìn trộm. Anh gập máy lại nhưng không bỏ vào túi mà lại đặt nó ở trên bàn.

3

Mấy ngày sau đó, Tiểu Quân luôn nghĩ đến Khởi Trung. Không phải là cô nhớ anh, hai người vốn chẳng thân quen lắm, mới chỉ ăn cùng nhau hai bữa mà thôi nhưng anh đã hai lần có mặt đúng lúc cô gặp rắc rối nhất, cần giúp đỡ nhất. Vậy mà cô chưa mời anh được bữa cơm nào nên trong lòng luôn thấy áy náy, cũng không biết liệu mình có cơ hội trả nợ ân tình đó không.

Cô vẫn luôn là một người thực tế. Khi kết giao với ai, rõ ràng biết là không thể cho người ta thì cũng không muốn mắc nợ người ta quá nhiều. Hầu hết mọi người trong thành phố này đều có cách nghĩ như vậy. Mọi chuyện đều cần có công bằng. Thượng Hải mở cửa cả thế kỷ qua nên nền

tài chính tự do đã mang đến cho thành phố này bầu không khí thương mại và nó càng ngấm sâu hơn vào cuộc sống của mỗi người dân nơi đây. Tự nhiên nó hình thành nên bản tính của họ. Cô không hề cảm thấy mình khác biệt mọi người ở điểm này.

Tiểu Quân nghĩ như vậy nên cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Hơn nữa, sau khi nhận dự án của công ty Khởi Hoa, cường độ công việc của cô lại nâng thêm một cấp. Suốt bốn tháng qua, cô đã phải chạy ngược chạy xuôi, dường như loáng một cái là đã đến cuối tháng.

Ngày cuối cùng của tháng Tư, bầu không khí trong phòng làm việc thật thanh thoi. Vào giờ nghỉ trưa, mọi người đều bàn luận về kỳ nghỉ sắp tới. Khâu Tĩnh trêu Tiểu Quân:

- Còn cậu? Cậu định đi nghỉ ở đâu thế?

- Tớ chưa nghĩ đến. – Tiểu Quân nói. –Bố mẹ tớ sẽ xuống miền Nam thăm người thân. Tớ ở nhà một mình nên chỉ muốn ngủ suốt ba ngày ba đêm thôi.

- Thật là chán ngắt! Một kỳ nghỉ hiếm hoi như vậy mà cậu lại định ngủ cho hết như vậy sao? Cậu lãng phí sự quan tâm của Đảng và Nhân Dân quá đấy!

- Đảng và Nhân Dân sẽ tha thứ cho cô gái đã phải làm việc vất vả không quản ngày đêm này. – Tiểu Quân cười. – Cậu còn nói, cậu cũng có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ của mình mà.

- Không phải là tớ không có kế hoạch mà là bây giờ tớ không có quyền quyết định. Cậu cũng biết bạn trai tớ rất gia trưởng, anh ấy muốn đi đâu là sẽ kéo tớ theo. – Khâu Tĩnh oán thán.

Khâu Tĩnh và bạn trai cô ấy mới yêu nhau được ba tháng. Lúc nào cũng dính như keo nên mỗi lần được nghỉ, đối với cô đều là những khoảng thời

gian lãng mạn màu hồng. Tất nhiên Tiểu Quân hiểu rõ điều đó, cô cười xoa tay với cô ấy:

- Được rồi. Tớ cũng chẳng thèm đi với người mất tự do như cậu. Ai muốn làm người thừa ở đó chứ? Hơn nữa, tớ thật sự muốn ngủ hết ba ngày ba đêm cho thật đã.

- Cậu biết đùa đấy. Thôi nhé. – Khâu Tĩnh cười quay đầu đi.

Tiểu Quân nhìn theo cô ấy mà thầm thở dài. Thực ra, cô không hề đùa chút nào. Ngô Tuệ đòi hỏi ở dự án này rất cao. Gần đây, cô thật sự kiệt sức. Nếu không phải đã được xem nhóm thực hiện dự án bên công ty Khởi Hoa cũng phải chịu những yêu cầu công việc nghiêm khắc như vậy thì chắc cô vẫn cho rằng nguyên nhân Ngô Tuệ thay đổi ý định đồng ý tiếp tục hợp tác là vì cô ta muốn trả đũa công ty cô.

Mệt mỏi vì công việc chỉ là một trong số các nguyên nhân, vẫn còn một nguyên nhân nữa quan trọng hơn đó là Tiểu Quân bị mất ngủ.

Gần đây, cô liên tục mơ thấy cũng một giấc mơ. Cô chạy trong đêm mưa, không biết chạy về đâu, cuối cùng lại đến một nhà kho trống và ánh chớp lóe lên. Trong chớp loáng, trước mặt cô sáng như ban ngày, cô chỉ nhìn thấy một đôi trai gái đang ở bên nhau.

Giấc mơ này không hề xa lạ với Tiểu Quân. Sau lần thất tình duy nhất thời đại học, cô đã từng gặp phải giấc mơ giống như vậy. Nó cứ bám riết lấy cô, dù cô có làm thế nào cũng không thể thoát ra được. Sau khi yêu Chí Hào thì nó mới dần dần rời bỏ cuộc sống của cô.

Thật không ngờ, sau bao nhiêu năm thì tất cả lại quay trở lại, thậm chí còn đáng sợ hơn. Bây giờ khuôn mặt của người đàn ông trong giấc mơ của cô không phải là chàng nghệ sĩ trong ký ức mơ hồ mà chính là Phùng Chí Hào.

Trong ánh chớp, anh ở bên một người đàn bà xa lạ khác. Khi nhìn thấy cô, anh không thấy lạ mà còn cười, giơ tay vẫy gọi cô lại như thể mọi thứ đều hoàn toàn bình thường.

Lần nào, cô cũng như bị tảng đá lớn đè nén, tâm hồn hoàn toàn suy sụp. Dù là trong giấc mơ cũng đau đớn, không thể nào chịu đựng nổi. Cơ ác mộng này như một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại. Cuối cùng, việc đi ngủ giống như một cực hình vậy. Cô thà ngồi cả đêm trước bàn máy tính sửa bản kế hoạch, không dám lên giường đi ngủ chứ quyết không uống thuốc ngủ. Chỉ đến khi nào mệt quá thiếp đi thì thôi. Ít ra, cô cũng không phải nửa đêm tỉnh giấc vì cơ ác mộng.

Tuy là ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ nhưng trưởng phòng vẫn tranh thủ thời gian mở một cuộc họp tổng kết. Sau khi tan họp, mọi người cùng đi ăn cơm, uống rượu, ca hát và thêm cả oán thán lãnh đạo. Cuộc vui kéo dài đến rất muộn mới tàn.

Sau khi về nhà, một căn nhà lạnh lẽo đang chờ đợi Tiểu Quân. Bố mẹ cô ra tỉnh ngoài thăm người thân. Cô kiểm tra điện thoại thì tin nhắn cuối cùng là do người phụ trách nhóm dự án của công ty Khởi Hoa gửi đến chúc cô có kỳ nghỉ vui vẻ, cô hít một hơi thật dài. Cuối cùng, trước khi lên giường đi ngủ, cô vớ lấy lọ thuốc ngủ và bắt đầu bấn đầu tiên của giấc ngủ dài ba ngày ba đêm.

Cái gọi là kế hoạch đã thay đổi. Cô đã hiểu sâu sắc đạo lý này. Bởi ngày hôm sau, Tiểu Quân ngồi trên chiếc Excellence nghe Mỹ Mỹ hào hứng chỉ ra ngoài cửa sổ khi xe của họ đi qua cánh đồng lúa.

Giấc mơ ngủ suốt ba ngày ba đêm của cô tan thành bong bóng. Cuối cùng, cũng đến được vùng núi phía Tây. Khi Mỹ Mỹ kéo lên xe, cô vẫn còn đang ngái ngủ do tác dụng của thuốc ngủ đã uống tối qua. Cô vốn cho rằng cuối cùng lần này, cô cũng có thể ngủ đến tận khi thuốc ngủ hết tác dụng mới thức dậy nhưng không ngờ, Mỹ Mỹ lại “chém trước báo sau”. Sáng

sớm tinh mơ, cô ấy đã chạy đến nhà cô, lôi cô ra khỏi giường. Khi miệng cô vẫn còn nài nỉ không đi có được không thì Mỹ Mỹ đã vỗ cho cô một cái.

- Không được. Tớ đã mong chờ được đi ăn mơ tươi từ lâu lắm rồi. Cậu cứ thử không đi xem. Chúng ta không còn bận bịu gì nữa.

Khi lên xe, Tiểu Quân vẫn như ở trong đám mây mù, suýt nữa thì bước nhầm lên thùng xe. Bờ vai ấm ấm, có người dìu cô. Cô ngoái đầu lại xem thì đó là Khởi Trung. Anh mặc chiếc áo phông trắng, cực kỳ thoải mái, cứ như ánh bình minh vậy.

Vì còn sớm nên không bị tắc đường. Khởi Trung lái xe rất cẩn thận, Tiểu Quân lên xe là lại ngủ tiếp. Khi cô thức dậy thì thấy trên người mình được đắp chiếc áo khoác của người khác. Cô không cần hỏi cũng biết đó là áo của ai. Mùi nắng quen thuộc này thì ngoài Khởi Trung ra còn ai có chứ? Cô mở mắt nhìn Mỹ Mỹ ngồi bên cạnh mỉm cười, Tiểu Quân cũng mỉm cười. Cô biết Mỹ Mỹ đã vì cô. Chỉ là một người sao có thể đối xử với một người khác tốt như vậy, luôn luôn coi đó là trách nhiệm của mình mà không hỏi là liệu người đó có cần không?

Gió tháng Năm thổi nhẹ nhàng qua cửa sổ xe. Ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy một góc trời. Cô chưa ra khỏi Thượng Hải thì đã ngủ thiếp đi. Ký ức cuối cùng trước khi nhắm mắt lại là một bầu trời tờ mờ sáng, khi tỉnh dậy đã thấy một bầu trời xanh. Một cảm giác mới mẻ, bên ngoài cửa xe là màu xanh thăm thẳm, những khe nước suối. Lúc đi qua một hồ nước lớn, Mỹ Mỹ thốt lên ngạc nhiên:

- Thái Quân, anh nhìn Thái Hồ kìa.

Tiểu Quân chưa bao giờ thấy Thái Hồ, cô lập tức nhồm người nhìn ra ngoài. Giọng Khởi Trung vang lên bên vô lăng hơi buồn cười. Anh chỉ nói một câu:

- Vẫn chưa đến, Thái Hồ mà nhỏ như vậy sao?

Thái Hồ mà nhỏ như thế sao...

Cuối cùng Thái Hồ thật sự cũng xuất hiện trước mặt Tiểu Quân. Lúc này, cô mới hiểu ý câu nói của Khởi Trung.

Con đường dần dần rộng ra. Chiếc cầu Thái Hồ trắng như tuyết trải dài ra trước mắt. Trên cầu không có nhiều xe ô tô. Hai bên thành cầu là khói sóng trắng xóa. Nếu so với những thác nước trước đây cô đã từng được thấy thì quả đúng là ánh trắng so với ánh nển, khác nhau một trời một vực.

Chiếc cầu lớn chưa phải là tất cả, giữa hồ còn có một đảo nhỏ. Trên đảo có một ngôi nhà màu trắng xám. Kính cửa xe được kéo xuống hết, bên tai là tiếng gió thổi phần phật, những chú cò trắng giật mình bay vút lên, mặt hồ lăn tăn gợn sóng. Ngôi nhà đó nằm một mình giữa ngút ngàn màu xanh xung quanh. Cánh cửa sổ vẫn chưa đóng hẳn nên có thể nhìn thấy tấm rèm cửa màu trắng đang bị gió thổi tung lên. Cũng không biết ai sống trong căn nhà đó nữa?

Xe đi rồi mà Tiểu Quân vẫn nhìn về phía ngôi nhà đó. Thái Quân đang nói chuyện với Khởi Trung. Họ vừa nhắc đến cây cầu này thì Khởi Trung nói, hồi anh còn nhỏ, họ phải đi phà để ra khỏi Tây Sơn. Nếu lúc đó có cây cầu này thì tốt biết mấy. Vài năm trước, cầu mới được xây nên việc đi lại thuận tiện hơn nhiều. Tiểu Quân không kìm nổi trí tò mò hỏi:

- Vậy còn hòn đảo thì sao? Khi xây cầu, họ làm luôn cả hòn đảo đó sao?

Anh quay đầu lại nhìn cô. Cô đang tì vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài. Khi nói chuyện với anh, đầu cô hơi nghiêng về một bên. Gió thổi mạnh làm những lọn tóc xõa ra trước mặt. Cô giơ tay vén lại tóc nhưng không được nên đành phải dùng cả hai tay để túm lại. Anh liếc nhìn, khi nói, trong mắt anh bỗng lấp lánh nụ cười, anh nhún vai giải thích:

- Không đâu. Hòn đảo đó vốn có từ trước. Hồi nhỏ, tôi cũng đã lên đấy. Lúc đó không có ngôi nhà kia. Sau này, họ mới xây ngôi nhà đó.

- Thế ai sống ở đó vậy? – Tiểu Quân tò mò. Mỹ Mỹ cũng góp vui:

- Phải đấy. Chắc chắn là một người cực kỳ giàu có. Thật tuyệt vời!

Thái Quân không hài lòng:

- Thế thì có gì ghê gớm chứ? Nhà của mẹ anh ở quê lớn như vậy mà mới chỉ xây hết có hơn một trăm nghìn tệ. Hơn nữa, em chưa gặp người ta, sao em biết là người ta tuyệt vời chứ?

- Em nói ngôi biệt thự của người ta tuyệt vời! Ở giữa Thái Hồ có một hòn đảo nhỏ mà trên hòn đảo lại chỉ có mỗi căn nhà đó. Ở nhà anh những thứ khác không nhiều chỉ nhiều mỗi đất. Xây một ngôi nhà ăn nhằm gì? Cho dù có xây cả một nông trại cũng chẳng có gì đáng kể. – Khi nói, Mỹ Mỹ cười khi khi, dùng tay đẩy vai bạn trai về phía trước. Thái Quân cười thành tiếng và cũng đáp lại một câu:

- Phải. Vậy có xây một chuồng heo ở đây chắc cũng hơn một căn hộ hai phòng ở Thượng Hải nhỉ?

- Đừng đoán nữa. Đó là phòng thu phí của thị trấn đấy. Chủ tịch thị trấn đã xây dựng nó theo kiến trúc nước ngoài. Được đấy chứ? Khả năng bắt chước của người Tây Sơn thế nào? – Khởi Trung đưa ra câu trả lời cuối cùng trong sự hồi hộp chờ đợi của mọi người. Khi nói, mắt anh nhìn về phía trước nhưng nhìn kỹ vẫn phát hiện ra nụ cười trên khuôn mặt ấy.

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Lúc đó trong đầu Tiểu Quân ngập tràn ảo ảnh, giống như quả bong bóng cực lớn bay trên đầu hồi nhỏ mà tay cô chưa kịp chạm vào thì đã nổ tung. Sau khi giật mình là một tràng cười nắc nẻ.

Mỹ Mỹ cũng cười vỗ vào thành ghế phía trước:

- Trạm thu phí giống như một ngôi nhà cổ! Đúng là quá giống sơn trại. Sơn trại kinh điển.

Xe đã đi qua chiếc cầu lớn. Vào giây cuối cùng khi xe rẽ ngoặt, Tiểu Quân ngoái đầu lại nhìn ngôi nhà giữa hồ một lần nữa. Tất cả những cảm xúc trước đây đều hóa thành một nụ cười, mở mãi trên miệng mà không tắt.

Khởi Trung lái xe qua thị trấn, vào đường núi, lên dốc, cuối cùng dừng lại bên một ngôi nhà màu xám. Khi xuống xe, anh giới thiệu với mọi người:

- Đây là nhà của ông bà nội tôi. Ông bà tôi đã mất nên giờ chỉ có một mình tôi sống ở đây thôi. Mọi người vào đi.

Quả đúng là căn nhà cổ. Cánh cửa gỗ khép hờ. Cửa xe vẫn chưa đóng lại thì có đứa trẻ chạy đến, nhìn thấy Khởi Trung, nó hét lên rồi nhào đến gọi thân mật:

- Ông trẻ về rồi. Chúng cháu đợi ông trẻ lâu lắm rồi.

Đó là cậu bé đầu trọc, phơi nắng nhiều đến mức da đen bóng, đôi mắt sáng cười híp cả lại. Cậu bé chạy nhanh đến mức Tiểu Quân chưa kịp nhìn rõ thì cậu bé đã chạy đến bên Khởi Trung rồi.

Từ sau cánh cửa lại có người bước ra. Đó là một đôi vợ chồng khoảng hơn bốn mươi tuổi. Tất cả đều có khuôn mặt chất phác. Họ vui mừng gọi Khởi Trung:

- Chú! Chú về rồi ạ. Chú đi đường vất vả quá! Mọi người vào ăn cơm đi. Cơm canh xong hết cả rồi ạ.

Khởi Trung bế đứa trẻ, miệng đáp lại đôi vợ chồng kia nên nhất thời không có thời gian giới thiệu với họ. Khi đặt đứa trẻ xuống, anh mới ngoái

đầu về phía ba người đang trợn tròn mắt, há hốc mồm vì ngạc nhiên kia. Đặc biệt là Tiểu Quân, cô nhìn chăm chăm vào anh. Anh cười hỏi:

- Sao vậy? Đây là cháu trai và cháu dâu của tôi. – Rồi anh vỗ vỗ vào cậu bé đang gây sự chú ý của tất cả mọi người nói. – Tiểu Cương, cháu gọi tôi bằng ông trẻ. Nó còn có một cô chị gái sắp hai mươi tuổi rồi. Cô bé đang đi học ở Tô Châu.

Thật là khoa trương quá! Tiểu Quân không ngờ anh chàng Khởi Trung trông không hơn cô là mấy tuổi này lại có cả cháu gọi mình bằng ông trẻ. Đó chắc hẳn phải là một gia đình rất lớn. Hơn nữa, Khởi Trung và đứa trẻ là người một nhà vô cùng tự nhiên nên đã thuyết phục được tất cả mọi người.

5

Khi bước vào cửa, chú chó sủa lên mấy tiếng. Bị chủ mắng cho một trận nó mới ư ử dừng lại. Ngôi nhà rất lớn, được quét dọn cực kỳ sạch sẽ. Dưới giàn nho xanh còn có một cái giếng, dưới cửa sổ là đồng củi được xếp ngay ngắn gọn gàng.

Bữa trưa đều là các món ăn dân dã: gà vịt tự nuôi, rau xanh tự trồng, cá bắt ở hồ, còn có cả thịt ướp khô tự làm. Món thịt ướp khô thơm ngon, canh gà nổi lớp mỡ vàng, cá tươi hấp khiến cho mọi người ăn mà chỉ muốn nuốt cả lưỡi của mình. Đến cả một người luôn miệng kêu phải giảm béo như Mỹ Mỹ cũng ăn liền hai bát. Hai chú chó dưới chân bàn cứ chạy đi chạy lại: một chú màu vàng, một chú màu đen, đôi mắt hau háu. Mỗi lần xin được đồ ăn là chộp lấy chén ngon lành. Tiểu Quân bị chúng làm cho mềm lòng. Cô chỉ muốn gắp thức ăn cho chúng nhưng bị Khởi Trung ngăn lại:

- Đừng cho chúng ăn nữa. Chúng chỉ ăn xương thôi. Cũng đừng quá thân thiết với chúng. Mẹ của chúng đang nhìn đấy.

Tiểu Quân ngoái đầu lại thì quả nhiên chú chó đen to ùng ùng khiến cô sợ run cầm cập lúc bước vào đang đứng ngoài cửa nhìn. Cô vừa ú ớ thì mọi

người đều cười phá lên.

Sau khi ăn cơm xong, cháu dâu Khởi Trung pha trà mang lên. Chè do nhà tự sao khi pha có mùi thơm dịu nhẹ được rót vào những chiếc cốc thủy tinh. Trên thành cốc có in hai chữ “Thượng Hải” màu đỏ. Đây là thứ mà hồi nhỏ Tiểu Quân và Mỹ Mỹ rất quen thuộc. Bao nhiêu năm không thấy, giờ trông thấy nó mà cảm giác thật thân thiết.

Sau khi bước vào căn phòng đã được chuẩn bị sẵn cho mình, Tiểu Quân nghĩ mình sắp yêu nơi này mất rồi. Trần nhà rất cao, ga giường còn mới. Trên ga có hình rồng phượng truyền thống. Hồi nhỏ, cô cũng đã từng ngủ trên chiếc ga như thế này. Không biết trong gối có nhét thứ gì nữa. Khi ngủ nó cứ phát ra tiếng sột sột, lại có cả mùi thơm nữa. Khi nằm xuống, cứ tưởng chỉ nghĩ đến những ký ức hồi nhỏ nhưng thật không ngờ, cô đã ngủ thiếp đi, ngủ rất say và không có giấc mơ nào cả.

Cô ngủ đến tận lúc mặt trời chếch về hướng tây. Không biết bao lâu rồi, cô không có được giấc ngủ trưa ngon như vậy. Khi xuống nhà, cô cảm thấy rất thoải mái. Căn nhà yên tĩnh! Cháu dâu của Khởi Trung đang bận rộn với việc bếp núc. Cô ấy ngoái đầu lại nhìn cô, không nói gì mà chỉ mỉm cười đôn hậu. Cô muốn bước lại giúp nhưng cô ấy lại bảo cô đi ra, vô cùng khách sáo.

Cô bị đẩy ra khỏi bếp, quay người lại thì thấy Khởi Trung và Tiểu Cương đang ngồi trên chiếc ghế mây chơi cờ. Hai người chơi rất say sưa. Tiểu Cương sắp thua. Lo lắng kêu ca liên tục. Cô bước tới xem mà không nhận được phì cười. Cô nhắc quân Đại đội trưởng của Tiểu Cương ăn quân Trung đội trưởng đang phòng thủ ngoài vòng vây của Khởi Trung rồi ngồi xuống nói với cậu bé:

- Để xem anh có cứu được nước này không. Không cứu được, chúng ta sẽ tiếp tục ăn sạch quân của anh nhé.

Mắt Tiểu Cương sáng lên. Khởi Trung cười đau khổ:

- Được rồi. Cháu có cứu viện. Ông chịu thua.

Tiểu Cương nhảy lên reo hò:

- Chị giỏi thật đấy! Em chưa bao giờ thắng ông trẻ cả. Chị vừa mới đến là em thắng rồi.

Hả? Lần này đến lượt Tiểu Quân cười. Anh ta là ông trẻ còn cô là chị. Vai vế là ai với ai đây? Nhưng Tiểu Cương quá vui mừng nên đã kéo cô chạy ra ngoài và nói:

- Chị ơi, em đi hái mơ tươi cho chị ăn nhé. Đi thôi. Chúng ta đi thôi.

Khởi Trung đi sau hai người. Bước ra khỏi cửa, rẽ ngoặt là con đường lên núi. Tiểu Cương mới tám chín tuổi nhưng chạy cực kỳ nhanh. Chỗ nào cũng đều như đất bằng. Tiểu Quân đáng thương hiếm khi đi trên con đường nhỏ nông thôn gập ghềnh này nên bước đi rất khó khăn. May mà Khởi Trung đã kịp thời dìu cô. Nếu không thì không biết cô đã ngã lăn đến đâu rồi.

Tiểu Cương chạy rất nhanh. Cậu bé vừa mới ngoái đầu lại gọi họ thì ngay sau đó đã mất dạng rồi. Tiểu Quân lo lắng:

- Trời ơi! Cậu bé đó chạy đâu mất rồi? Anh mau đuổi theo nó đi kẻo nó lạc mất đấy.

Khởi Trung cười phá lên:

- Ngày nào nó chẳng chạy lên núi. Cô không cần phải lo. Tôi biết rõ rừng mơ này mà. Đến đó là thấy chú khỉ nhỏ ấy ngay thôi. Không cần phải đuổi theo đâu. Cô lạc mất mới đáng sợ đấy!

Tiểu Quân không phục:

- Có gì đáng sợ chứ? Tôi là người lớn. Cậu bé đó mới có mấy tuổi chứ?

Cô vừa đi vừa nói, suýt nữa thì va đầu vào cành mơ chìa ra. Khởi Trung giơ tay ngăn lại thì đầu cô va đúng vào vai anh, bên tai cô vẫn còn văng vẳng tiếng anh:

- Chín tuổi. Nhưng nó đi đường không va vào cành cây giống người lớn đâu.

Tiểu Quân đỏ mặt, mãi sau mới nghĩ ra đòn phản công lại:

- Người lớn như anh thì cũng có gì ghê gớm đâu. Đánh cờ với một cậu bé chín tuổi mà rào trước đón sau, giở hết chiêu nọ đến chiêu kia.

Anh cười phá lên ha ha:

- Chẳng phải tôi đã nhường nó rồi sao?

- Nhường gì chứ? Chúng tôi ăn quân Trung đội trưởng của anh thì anh phải chịu thua thôi.

Anh ta nhú mày:

- Tôi vẫn còn quân Sư đoàn trưởng ở bên cạnh. Cô không nhìn thấy sao?

- Làm gì có? – Dù sao bàn cờ cũng đã thu lại rồi. Cô phủ nhận đến cùng.
– Anh thua rồi. Thua tôi và Tiểu Cương.

Anh không phản kháng lại nữa mà chỉ nhìn cô cười nói:

- Được rồi. Tôi thua. Thua cô và Tiểu Cương.

Tiểu Quân bàng hoàng. Trước đây, cô chưa bao giờ nghe giọng điệu của người đàn ông nhẫn nại và vui vẻ như vậy. Chí Hào có tính khí rất công tử. Cô lại yêu anh nên chuyện gì cô cũng quen nhường anh. Giữa hai người,

nếu anh hài lòng thì tốt còn nếu anh không hài lòng thì cô phải chịu ấm ức để cho anh hài lòng. Như vậy cũng tốt. Bây giờ, bỗng nhiên nghe thấy giọng điệu lạ lẫm như vậy nên nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Đường núi ngày càng gập ghềnh. Anh tiếp tục kéo cô đi. Tiểu Quân nhờ sức của anh mà đã trèo được lên núi cao. Bên tai cô bỗng nghe tiếng anh vọng lại.

- Được rồi. Đến nơi rồi.

Cô vội ngẩng đầu lên thì quả nhiên nhìn thấy phía sau lưng anh là cả một rừng mơ rậm rạp. Tiểu Cương đã nhìn thấy họ. Cậu bé đang ngồi trên cây ra sức vẫy. Khi ngoái lại nhìn con đường mình vừa đi qua thì đúng là cô đã leo lên đến sườn núi rồi. Không có gì che khuất tầm mắt, nhìn ra xa là Thái Hồ mênh mông sóng nước, bóng chiều tà đổ xuống, trên bầu trời có cả một mảng màu cam đỏ đậm như mực. Đẹp tuyệt vời!

Cô không ngờ mình lại có thể trông thấy cảnh đẹp như vậy nên rất thời cứ đứng ngây ra. Anh cũng không hối thúc cô mà yên lặng chờ đợi. Cuối cùng tiếng gọi của Tiểu Cương ở trên cây đã làm Tiểu Quân sức tỉnh. Cô nghiêng đầu thì thấy khuôn mặt của Khởi Trung thật dịu dàng và ấm áp. Trước đây, cô chưa từng để ý đến nét mặt của người đàn ông này nhìn mình nhưng hôm nay, cô đã bắt gặp đến mấy lần rồi. Gió đêm trên núi rất mạnh. Cô cũng không cảm thấy lạnh nhưng cúi đầu nhìn xuống thì thấy tay mình vẫn nắm gọn trong lòng bàn tay ấm áp của anh.

6

Buổi tối, Tiểu Quân và Mỹ Mỹ nằm trên giường tán gẫu. Cứ như họ đang quay trở về thời đại học vậy. Chiếc giường rất lớn, hai người nằm cũng không thấy chật. Buổi chiều, Mỹ Mỹ và Thái Quân đã đi dạo trong thị trấn. Đến giờ cô ấy vẫn chưa hết vui mừng, luôn miệng nói nơi này thật tuyệt.

Tiểu Quân im lặng nghe rất lâu. Cuối cùng, cô bỗng buột miệng nói một câu hoàn toàn chẳng liên quan gì đến chủ đề họ đang nói:

- Mỹ Mỹ, có phải... Khởi Trung thích tớ không?

“Cộc” một tiếng, Mỹ Mỹ gõ vào trán cô:

- Tiểu thư à, bây giờ cậu mới nhận ra sao? Người ta đang theo đuổi cậu đấy. Nhờ phúc của cậu nên chúng tớ mới được tới đây. Nếu không thì tớ việc gì phải vất vả sáng sớm tinh mơ chạy đến kéo cậu ra khỏi giường chứ?

Cô ấy nói vậy khiến Tiểu Quân cũng không kìm được:

- Cậu còn nói nữa. Chuyện gì cũng chẳng thèm báo một tiếng hại tớ chẳng kịp chuẩn bị gì cả.

Mỹ Mỹ cười khì khì:

- Nói trước thì cậu có chịu đi không? Tớ còn không hiểu cậu sao?

Lần này, Tiểu Quân sững lại một lúc rồi mới nói, giọng thấp đi rất nhiều:

- Biết rồi mà cậu còn làm vậy.

Mỹ Mỹ quay người về phía cô cười:

- Tiểu Quân, lẽ nào cậu không thấy Khởi Trung cũng được sao?

Tiểu Quân im lặng, mãi sau mới trả lời:

- Anh ấy rất tốt!

- Vậy thì cậu thử đi. Không thử thì làm sao biết là không được? Nếu thật sự không được thì lại bỏ. Mẫu đàn ông như vậy rất an toàn. Hoàn toàn không có mối nguy cơ nào. Anh ấy sẽ không làm cậu bị tổn thương đâu.

- Thử xem ư? Nếu tớ thử mà vẫn không được thì phải làm thế nào? Đàn ông cũng bị tổn thương chứ? – Tiểu Quân ngần ngại.

Mỹ Mỹ cười thành tiếng:

- Sao cậu không nghĩ đến lúc Chí Hào làm cậu bị tổn thương đi? Tớ xin cậu. Bây giờ chuyện đó bình thường mà. Hơn nữa, cậu cũng không phải là kẻ bắt cá hai tay. Còn nữa, Tiểu Quân, cậu trở thành người đại diện phát ngôn cho đàn ông từ bao giờ thế? Sao cậu lo cho họ vậy?

Tiểu Quân cũng không hiểu. Cô vốn không phải là người để ý đến cảm nhận của anh nhưng khi nói, trước mắt cô cứ hiện lên hình ảnh Khởi Trung nhìn cô trù mến nên tự nhiên buột miệng nói ra câu đó.

- Tớ chỉ sợ làm lãng phí thời gian của người ta. – Không có cách nào giải thích cho phản ứng của mình, khi nói, giọng cô lại thấp xuống.

- Thời gian dùng để làm gì? – Mỹ Mỹ tổng kết. – Thời đi học thì mẹ tớ nói, nếu con dám yêu đương thì mẹ sẽ đánh gãy chân con. Đó là lãng phí thời gian. Bây giờ thì sao? Bây giờ nếu tớ không yêu ai thì mẹ tớ lại cho là lãng phí thời gian. Tuổi xuân của người con gái rất ngắn. Khi có người theo đuổi thì đừng nên bỏ qua. Cậu nghĩ ngợi làm gì? Không còn Chí Hào nữa, lẽ nào cậu định đi tu vì anh ta sao? Hãy nhìn về phía trước, còn có rất nhiều đàn ông.

Lời tuyên bố hùng hồn của Mỹ Mỹ khiến Tiểu Quân không nhịn được cười. Cô gật đầu phụ họa thêm một câu:

- Phải. Hãy nhìn về phía trước, còn có rất nhiều đàn ông.

Nhưng sau khi nói xong, cô chỉ thấy trước mắt mình toàn một màu đen. Nóc nhà rất cao, trong đêm là cả một mảng màu đen. Thi thoảng lại có tiếng cho sủa khiến cho người ta cảm thấy không gian nơi đây cực kỳ yên tĩnh. Mỹ Mỹ quá mệt vì đi chơi cả ngày nên nhanh chóng thở đều đều bên cạnh

cô. Tiểu Quân quay về với sự mệt mỏi nhưng lại không dám để mình chìm vào giấc ngủ.

Cô cứ một mình nhìn bóng tối rất lâu. Cuối cùng, cô cũng phải từ bỏ. Thở dài, cô với tay lần mò lọ thuốc ngủ quen thuộc.

Sáng sớm hôm sau, thứ đầu tiên Tiểu Quân vừa mở mắt đã nhìn thấy là một bát mơ đặt ở chiếc tủ đầu giường. Đây mơ trong chiếc bát sứ màu trắng. Còn có cả nước mơ màu đỏ sẫm. Cô mơ màng định gọi Mỹ Mỹ dậy xem thì xoay người chỉ thấy còn lại một mình cô.

Sau khi Tiểu Quân đánh răng rửa mặt, cô bê chiếc bát đó lên. Không đợi được đến lúc xuống nhà, cô nhón tay lấy một quả bỏ vào miệng. Quả mơ mát lạnh. Cắn một miếng mà vị thơm ngon lan tỏa khắp miệng. Hương vị thật tuyệt vời! Cô lim dim mắt thưởng thức vị ngon của nó.

Trên cầu thang có một cái bóng nhỏ chạy lên, lao thẳng đến trước mặt cô cười toe toét:

- Chị ơi, chị dậy rồi à?

Cô rất quý cậu bé này. Cô cúi đầu xuống cười hỏi cậu bé:

- Tiểu Cương, đây là mơ em hái ư?

Tối qua, khi họ lên đến trên núi thì trời đã tối, còn chưa kịp hái gì thì bố mẹ Tiểu Cương gọi về ăn cơm. Trên đường về, mẹ Tiểu Cương còn nói sẽ thu hoạch mơ đem đi bán nhưng ngày mai mới đi để cho mơ được tươi ngon nhất. Tiểu Cương nháy nhót trước mặt mẹ mình nói, sáng sớm mai cậu bé sẽ đi hái khiến cho Tiểu Quân cảm thấy thật ngại.

- Vâng! Hái sáng nay đây ạ. Bố mẹ và ông trẻ của em cũng đi. – Tiểu Cương kể công. – Đây là bát mơ em hái riêng cho chị đấy.

Tiểu Cương rất đáng yêu. Khi cười, cậu bé còn có một chiếc răng khểnh. Tiểu Quân thích quá cúi xuống ôm cậu bé:

- Tiểu Cương giỏi quá! Em thật là đáng yêu! Cảm ơn em nhé.

Tiểu Cương đỏ mặt, mãi sau mới chìa tay kéo tay Tiểu Quân. Cô cười khi khi dắt tay cậu bé xuống nhà. Khi xuống nhà, cô chỉ nhìn thấy một mình Khởi Trung ngồi rửa mớ bên giếng nước. Những người khác đều không có ở đó.

Cảm giác xấu hổ của Tiểu Cương vừa qua đi, lúc này cậu bé bỗng nhớ ra thứ gì đó, cậu bé liền kéo tay Tiểu Quân gọi:

- Chơi cờ, chơi cờ. Chị ơi, chúng ta và ông trẻ chơi lại ván khác nhé. – Cô còn chưa kịp trả lời thì cậu bé đó đã chạy nhanh như gió vào trong phòng.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang. Khởi Trung nhìn cô. Giữa trang viên có một giàn nho, ánh nắng lốm đốm hắt xuống đất. Cô ngồi dưới ánh sáng đó nhất thời không nhìn rõ được khuôn mặt anh nhưng không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là mình dậy quá muộn. Cô cảm thấy rất ngại nên nói:

- Tôi ngủ dậy muộn quá! Mỹ Mỹ chẳng gọi tôi...

- Cô ấy nói gần đây cô quá mệt! Hôm qua lại bị gọi dậy sớm như vậy nên nếu không có việc gì thì cứ để cô ngủ thêm một lát.

Anh nói Mỹ Mỹ xuống nhà ăn sáng xong định lên gọi cô nhưng anh ngăn lại. Mỹ Mỹ bèn kể chuyện cô uống thuốc ngủ cho anh nghe và bảo nếu không ai gọi thì cô sẽ không dậy nổi đâu. Nghe xong, anh không nói gì mà chỉ dặn Tiểu Cương không được làm phiền cô. Cậu bé đó rất ngoan, chỉ thỉnh thoảng lén chạy lên xem mấy lần.

- Tôi ngủ ở đây rất ngon. – Tiểu Quân bê bát mớ ngời xuống chiếc ghế trúc nhỏ.

- Cô đói chưa? Mẹ Tiểu Cường phần cơm cô đấy. Cô vào bếp ăn đi.

- Không cần đâu. Tôi ăn mớ được rồi. – Cô lại nhón một quả mớ rồi còn hỏi anh. – Anh có ăn không? Ngọt lắm!

Khởi Trung cười:

- Tôi biết. Nhưng sáng sớm mà đã ăn thứ đó sẽ bị tê răng đấy. Lát nữa, cô uống nước sẽ thấy. Cô nên ăn chút gì đó trước đi.

Cô vừa bỏ quả mớ vào miệng nên câu nói từ chối không rõ lắm. Khi cô lắc đầu, chỉ có tiếng ú ớ. Anh bước tới kéo cô, theo phản xạ, cô rụt tay lại, trên ngón tay vẫn còn màu đỏ của nước mớ. Nó tạo thành một vạch đỏ trong lòng bàn tay anh.

7

Kỳ nghỉ không dài nhưng đêm cuối cùng trước khi trở về, Tiểu Quân đã uống say. Họ uống rượu mớ do vợ chồng cháu trai của Khởi Trung ủ. Tửu lượng của cô không tốt lắm nên bình thường cô uống rất ít, nhưng loại rượu đó nhẹ, lại thơm, uống vào miệng rất ngọt nên cô đã uống rất nhiều.

Sau đó, điện thoại trong túi Tiểu Quân báo rung. Mở ra thấy số nhà gọi đến, cô đứng dậy ra ngoài nghe. Cô vừa đứng lên thì liền cảm thấy không ổn, đầu óc quay cuồng nhưng trong lòng vẫn tỉnh táo, lo mình mất tự chủ, cô quay người một cách cẩn thận, vừa đi vừa nhìn mũi chân.

Là mẹ cô gọi điện đến, thấy giọng con gái là lạ, bà chỉ hỏi:

- Tiểu Quân! Con đang ở đâu?

Tiểu Quân bàng hoàng. Cô nhớ lại sáng hôm đến đây, cô đã gọi điện cho bố mẹ. Lúc đó, bố mẹ cô còn bảo cô cứ vui chơi cho thoải mái, sao mới hai ngày đã quên rồi chứ?

- Con ở Tây Sơn. Mẹ, bố mẹ về nhà rồi ạ?

- Vừa về. – Bà Hà trả lời ngắn gọn rồi lại nói. – Có người ở dưới nhà chúng ta đợi con lâu lắm rồi. Con có biết không hả?

Cô không biết, cô cũng không thể hiểu sao lại có người đợi cô? Ai đợi cô vậy? Còn có ai đợi cô chứ?

Mẹ cô tiếp tục nói ở đầu dây bên kia. Bà nói là chiếc BMW mà bà đã từng nhìn thấy và lại hỏi cô rốt cuộc chuyện là thế nào? Cô ú ớ vài tiếng rồi cuối cùng nói:

- Mẹ, người đó và con chẳng có gì hết. Mẹ bảo anh ta đi đi.

Sau khi gác điện thoại, lại có cuộc gọi đến. Lần này là số điện thoại của Chí Hào. Thực ra, trước đây Tiểu Quân đã xóa số điện thoại của anh đi rồi nhưng những con số này đã khắc sâu vào tâm trí nên cô không thể nào quên nó được. Màn hình điện thoại sáng lên khiến cô có cảm giác những con số đó có thể tấn công mình bất cứ lúc nào.

Không muốn biết thêm tin tức gì liên quan đến Chí Hào nữa, Tiểu Quân liền tắt nguồn điện thoại. Vì cô ấn quá mạnh nên móng tay đã bị gãy, đau đớn vô cùng.

Điện thoại im lặng, Tiểu Quân cũng vậy. Cô lặng lẽ đứng im tại chỗ rất lâu rồi đi một cách vu vơ mà không biết sau ngôi nhà đó là một bãi đất trống. Trên con đường đã, bóng cây lưa thưa, không xa đây chính là Thái Hồ. Ánh trăng rất đẹp! Nó chiếu sáng trên mặt hồ. Đêm mát lạnh mà cô cảm thấy lồng ngực mình nóng phừng phừng, cảnh vật trước mắt mờ đi,

trong đầu chỉ còn một khái niệm. Say thật rồi. Cô không còn nhìn rõ cả đường về nữa.

Làm sao để quay về đây? Con đường ba năm qua chẳng được bước lấy một bước trên đường bằng. Toàn là khúc khuỷu bùn đất, lòng vòng quanh co. Mỗi lần ngoái đầu lại thì đều cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Vai cô bỗng nặng nặng. Cô quay đầu lại nhìn thì đó là Khởi Trung, anh đứng ngay phía sau cô. Cô muốn nói nhưng mở miệng ra mà không thể thốt nên lời. Anh cũng không nói gì mà chỉ đưa cho cô một thứ. Theo phản xạ, cô chìa tay ra nhận lấy nó. Đó là chiếc khăn tay mềm mại.

Tại sao lại đưa khăn tay cho cô chứ? Cô cảm thấy rất lạ nên ngẩng mặt lên nhìn. Một cơn gió thổi qua khiến cả khuôn mặt đều lạnh lạnh. Cô sờ tay lên mặt thì nó đã ướt đầm rồi.

Anh vẫn đang nhìn cô. Cô và anh đứng đối diện với nhau như vậy. Thực ra, trong lòng cô rất buồn, buồn đến mức không nhúc nhích nổi nhưng lại không thể kìm nén, nước mắt cứ thế trào ra. Thật là xấu hổ! Cô muốn đẩy anh ra, không muốn để anh trông thấy bộ dạng này của mình nhưng trước mắt bỗng chỉ toàn là màu đen. Anh ôm lấy cô một cách vụng về, không nói gì mà chỉ vỗ nhẹ lên lưng cô giống như an ủi một đứa trẻ.

Cô cảm thấy tất cả những điều này thật buồn cười! Tại sao cô lại cần anh an ủi chứ? Anh lấy tư cách gì mà an ủi cô như vậy? Nhưng bên tai chỉ văng lại tiếng khóc của chính mình. Ban đầu là thút thít, sau đó là nức nở. Anh càng lúc càng không biết phải làm gì nhưng lại sợ cô ngã nên chỉ biết ôm lấy cô. Cuối cùng, cô kiệt sức vì khóc nên ngồi xuống mép phiến đá và mở miệng cầu xin:

- Tôi vẫn muốn uống rượu, rượu mơ ấy.

Phiến đá rất lớn, có bề mặt bằng phẳng. Ánh trăng phản chiếu ánh sáng trắng. Anh cũng ngồi xuống từ tốn trả lời cô một cách dịu dàng ấm áp:

- Uống hết rồi. Nếu muốn thì cô vẫn có thể làm lại mà.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, tay vẫn nắm chặt chiếc khăn tay đó. Nước mắt nước mũi hòa làm một. Vừa khóc xong nên mắt mũi cô đều đỏ lên. Khóe mắt vẫn còn ướt. Anh không kìm nổi nên đưa tay lên vuốt tóc cô mà không biết nên nói gì, chỉ lặp lại:

- Có thể làm lại mà. Đừng khóc nữa.

Cô muốn nói là mình không say, cũng không phải tại thứ rượu đó nhưng cổ họng cứ mắc nghẹn không thốt nên lời. Trước mặt chỉ có anh đang nhìn vào mắt cô một cách chăm chú, nhẫn nại làm cho cô có ảo giác, ảo giác rằng anh có thể nhìn cô như vậy mãi mãi, mãi mãi.

Có gì là mãi mãi chứ? Hoang đường. Nhưng trái tim cô bỗng có một khát khao, khát khao ánh mắt của anh, khát khao hơi ấm anh dành cho cô, tuy rằng đó không phải là những thứ cô thực sự muốn.

Cô chỉ muốn anh đem đến cho cô một chút sức mạnh và hơi ấm. Rõ ràng biết rằng làm như vậy thật đáng xấu hổ nhưng cô đang cô đơn, yếu đuối, bối rối, mất niềm tin vào bản thân, muốn có người ôm ấp và không muốn gặp ác mộng nữa.

Cô bắt đầu thấy sợ, sợ mình bị chìm vào trong ký ức, mãi mãi không thể nào thoát ra được giống như một người chết đuối sợ hãi, hoảng loạn và theo phản xạ muốn bám vào bất cứ ai xuất hiện trước mặt.

Cô cứ như thế nhìn anh rất lâu, nhìn đến lúc trước mắt mờ đi. Ấn tượng cuối cùng chỉ là ánh trắng, hồ nước bạc sáng chói đến nỗi cô không thể mở mắt ra được và cô chìm sâu vào trong bóng đêm.

Cơ thể rất ấm áp! Anh lại vòng tay ôm lấy cô lần nữa.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Không Thế Lựa Chọn

Chúng ta không thể lựa chọn cuộc sống mà mình muốn nhưng ít nhất cũng có thể lựa chọn không sống cuộc sống mà mình không muốn. 1 Chí Hào không liên lạc lại với Tiểu Quân, cô cũng không liên lạc với anh nữa. Thời gian cứ thế trôi đi, cô dần dần cảm thấy cuộc đời mình đã lật sang một trang mới. Như vậy là tốt nhất. Cô không thể làm gì để vội vã tìm cái chết, càng hy vọng người khác cũng đừng làm vậy với cô. Sau này, mỗi lần nhắc đến chuyến đi Tây Sơn thì Mỹ Mỹ đều cảm thấy vô cùng thích thú, tự cho là mình đã lập chiến tích phi phàm và ấn tay lên ngực cảm động nói: - Tiểu Quân! Cậu nói xem, tớ có phải là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời cậu không? Nếu không phải là tớ thì liệu cậu và Khởi Trung có thể nhanh chóng đến với nhau như vậy không? Mỗi lần như vậy, Tiểu Quân không biết trả lời thế nào mà chỉ mỉm cười nhưng lại không biết mình cười điều gì. Thực ra, cô không thể nào nhớ rõ rốt cuộc tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Cô chỉ nhớ rằng hôm sau, mọi người đều thừa nhận mối quan hệ giữa cô và Khởi Trung, đến cả bản thân cô cũng không tìm được lý do phủ nhận. Một người con gái canh ba nửa đêm được người con trai cõng về lại còn cười ngốc ngếch đòi được anh ôm, anh hôn thì làm gì có tư cách phủ nhận quan hệ giữa cô ấy và anh chứ? Hơn nữa, cô cũng không ghét Khởi Trung mà thậm chí còn hơi thích anh nữa là đằng khác. Khởi Trung và Chí Hào đương nhiên là hai người đàn ông khác nhau một trời một vực. Anh không nói những lời ngọt ngào đường mật, cũng không tặng cô những món quà xa xỉ đắt tiền. Tuy công việc bận rộn nhưng anh vẫn luôn dành thời gian ở bên cô. Mỗi lần gọi điện cho cô, tuy không nói nhiều nhưng rất đều đặn. Cô luôn cảm thấy thoải mái trước mặt anh, có lúc còn trêu đùa anh nữa. Chẳng hạn, thông thường anh luôn công nhận những ý kiến của cô. Có lúc cũng nói vài câu nhưng cuối cùng phần thắng vẫn thuộc về cô mặc dù

không phải lúc nào cô cũng đúng. Cô cũng biết chỉ là anh nhường cô. Nhưng nói thực là giữa hai người họ không thể có vấn đề gì mang tính nguyên tắc để có thể tranh cãi nên mỗi lần có ý kiến khác nhau, cuộc đối thoại của họ đều là thế này: Cô nói: - Em đúng. Anh lắc đầu rồi nói một lý do và giải thích rất từ tốn. Cô không nghe hoặc giả vờ nghe và chỉ nói: - Em đúng. Dù sao em vẫn đúng. – Giọng điệu cô cũng chẳng có gì quá đáng mà chỉ là buột miệng ra thôi. Nhưng anh nghe xong luôn dừng lại một lát, sau đó không tiếp tục phản kháng nữa mà chỉ nhìn cô cười rồi nói: - Được rồi. Em đúng. – Giọng anh vẫn nhản nại và vui vẻ hệt như lúc cô nghe thấy lần đầu tiên ở trên đường núi đó. Ban đầu cô có chút không yên tâm nhưng rồi cũng thay đổi. Cô còn đi hỏi Mỹ Mỹ, cô ấy đập bàn cười: - Tiểu Quân ơi là Tiểu Quân, cậu đã uống phí khuôn mặt xinh đẹp này, uống phí hai cuộc tình. Đàn ông nên nhường nhịn phụ nữ. Cậu không hiểu điều đó sao? Cậu phải quay về thế giới bình thường, quay về nhân gian thôi. Sau này, khi đã quen ở bên Khởi Trung, Tiểu Quân thấy như vậy cũng chẳng có gì là không tốt. Có người ở bên mình còn tốt hơn là phải cô đơn một mình. Cô đã hai mươi sáu tuổi rồi, cũng cảm thấy mình có chút bất lực với mọi người và những việc xung quanh. Người bạn trai trước không còn xuất hiện trước mặt cô nữa nhưng thi thoảng lại xuất hiện trong giấc mơ của cô. Mẹ cô hoàn toàn thất vọng về cô. Bà bắt đầu ra sức chạy đôn chạy đáo nhờ bạn bè, người thân giới thiệu cho cô một người đàn ông có điều kiện tốt. Công việc bận rộn mệt mỏi mãi không thấy hồi kết thúc. Tóm lại, Tiểu Quân cần có Khởi Trung, cô cần anh đến chứng minh rằng cô vẫn còn khả năng tự chủ, để cô có thể thở phào sau những rạn nứt, để cô biết rằng, dù thế nào vẫn luôn có một người tình nguyện đến an ủi cô vô điều kiện. Chỉ là an ủi mà thôi. Cô không cần nhiều hơn thế. Cuối tuần, Tiểu Quân và Khởi Trung cùng đi ăn cơm. Anh đưa cô đến phố Kim Kiêu, khu phố cực kỳ yên tĩnh. Buổi trưa thứ Bảy chẳng có ai đi lại trên phố. Dọc hai bên phố đều là các nhà hàng, đồ ăn Tây. Còn có cả một nhà hàng tường kính được xây bên mép nước. Cô hiếm khi có cơ hội đến đây nên thoạt trông thấy là đã thích rồi. Ở đây phục vụ đồ ăn Tây Ban Nha. Quyển thực đơn bằng da to bự. Trong nhà hàng không có nhiều người Trung Quốc lắm. Cô cầm quyển thực đơn che

mặt lén hỏi anh, chỉ để lộ ra đôi mắt: - Món nào ngon thế anh? Anh cũng cúi đầu thì thầm trả lời cô: - Anh cũng không biết nữa. Em chọn đi. Cô lấy làm lạ, quên cả che mặt trực tiếp hỏi anh: - Anh chưa đến đây bao giờ sao? Anh gật đầu. - Vậy bình thường anh hay đi ăn cơm ở đâu? - Công ty. - Anh thản nhiên trả lời. - Một ngày ba bữa sao? - Tiểu Quân toát mồ hôi. - Gần như vậy. - Thế còn ngày nghỉ thì sao? - Anh tự nấu. - Không thể nào. - Một người đàn ông độc thân tự nấu ăn ư? Tiểu Quân tuyệt đối không tin. Anh đặt quyển thực đơn xuống nhìn cô: - Em không tin ư? Chúng ta đánh cược nhé. Sau bữa trưa, Tiểu Quân và Trần Khởi Trung đi thẳng ra siêu thị mua thức ăn rồi đi về căn hộ chung cư của anh. Hai người mới quen nhau chưa lâu. Họ cũng chỉ mới chính thức hẹn hò nhau được có mấy tuần. Cô không ngờ mình lại cùng anh về nhà như vậy. Cô cũng cảm thấy rất tự nhiên. Có thể là Khởi Trung đã tạo cho cô cảm giác an toàn. Một người đàn ông có thể tạo cho người con gái của mình một cảm giác an toàn như vậy thì không biết là nên hạnh phúc hay nên đau buồn đây? Nhà của Khởi Trung khá rộng lại ở trên tầng cao. Khu Kim Kiều không quá hỗn tạp, đều là người Trung Quốc ở. Anh mua căn hộ trên tầng sáu, mỗi cầu thang dành cho hai hộ. Khi lên nhà., Tiểu Quân còn hỏi anh: - Nhà ở đây đắt lắm hả anh? Anh lắc đầu. Khi anh nói giá nhà khiến cho cô vô cùng ngạc nhiên. Tiểu Quân hít một hơi rồi nói: - Rẻ thế ư? Anh tiết kiệm được à? Anh cười: - May mà mua được lúc giá rẻ. Có điều lúc đó ở đây còn hoang vắng lắm. Ra đường chẳng có ai đâu. Cả tuần nhìn thấy chó còn nhiều hơn nhìn thấy người. Nhưng bây giờ thì tốt hơn rồi. Cô muốn nói bây giờ cũng không đông lắm nhưng thấy cũng không nhất thiết phải thẳng thắn như vậy nên cô đã kìm được. Thực ra, khi ở trong siêu thị, cô đã tin là Khởi Trung biết nấu ăn. Anh lựa chọn thức ăn rất khéo. Từ nhỏ, Tiểu Quân đã không phải vào bếp, cô cũng chưa đi mua thức ăn bao giờ nên trông thấy vậy, cô cảm thấy rất khâm phục và chỉ biết đi theo anh. Trong siêu thị rất đông người. Anh dừng lại trước quầy bán các loại thịt và hỏi: - Em thích ăn canh gì? - Canh bí đao xương sườn. - Từ nhỏ cô đã thích nhất là món này. Nói xong, cô chỉ tay. - Xương sườn ấy. Anh cười kéo tay cô về: - Đó là xương sườn bò. Xương sườn ở chỗ khác. Hơi lạnh phủ kín quầy bán thịt nhưng tay anh lại rất ấm áp, hoàn toàn đối

lập. Cô vốn định rút tay về nhưng sau đó lại từ bỏ ý định và để cho anh tiếp tục dắt mình đi. Căn bếp nhà Khởi Trung cực kỳ sạch sẽ. Tất cả đều được sắp xếp ngăn nắp, gọn gàng. Đã vậy còn có cả một chiếc lò nướng. Cô thấy rất tò mò ngồi xuống nhìn ngắm kỹ rồi hỏi anh: - Anh làm bánh ga tô à? Anh lắc đầu, nghĩ ngợi rồi nói: - Nếu em muốn ăn thì anh cũng làm được. Cô là một người rất hào ngọt nên nghe thấy thế, liền động lòng và nhiệt tình trả lời luôn. - Có. Em thích ăn. - Vừa xoay người, cô lại thấy trong góc bếp có một chiếc bình thủy tinh lớn đựng đầy mơ. Rượu trong bình đỏ sẫm óng ánh lấp lánh dưới ánh nắng. Cô tò mò bước tới, giơ tay chạm vào thành bình thủy tinh mát lạnh và hỏi: - Đây là cái gì vậy? Anh đang mở tủ lạnh lấy nguyên liệu, nghe cô hỏi liền liếc nhìn và dịu dàng trả lời: - Rượu mơ đấy. Vẫn chưa được đâu. Phải đợi vài hôm nữa cơ. Cô bỗng chợt thấy ảo giác, rằng mình quay trở lại tối hôm đó. Mặt hồ dưới trăng sáng như bạc, sáng chói đến nỗi cô không thể nào mở mắt ra được. Không muốn cảm giác này quay trở lại, Tiểu Quân rút mạnh tay ra khỏi bình, quay người không nhìn nó nữa. 2 Tài nấu ăn của Khởi Trung quả là rất giỏi nên Tiểu Quân rất thích. Sau này, cô thường đến đây ăn cơm mà không hề ngại đường xa. Cũng may là có tàu điện ngầm nên cũng không phiền phức lắm. Khởi Trung thường đưa cô về bằng tàu điện ngầm, vừa an toàn mà hai người lại còn có thể nói chuyện. Thi thoảng quá muộn, hết chuyến thì anh mới lái xe đưa cô về. Có lúc Tiểu Quân lấy làm lạ hỏi anh: - Có phải anh không thích lái xe không? Sao anh toàn đi tàu điện ngầm vậy? Khởi Trung thật thà nói: - Đây là xe của công ty. Hằng tháng đều có phát thẻ đồ xăng. Nếu đi quá thì sẽ phải tự bỏ tiền ra. Trong thành phố hay tắc đường, đi lại vừa tốn thời gian và phí xăng dầu. Đã vậy lúc đỗ xe lại còn phải tìm chỗ. Có thời gian và tiền, chúng ta ngồi trên xe ô tô làm gì, thà đi ăn một bữa cháo thịt hầm còn hơn. Tiểu Quân nghe xong phì cười. Cô nghĩ người đàn ông này quả là thực tế nên không hỏi thêm nhiều nữa. Hơn nữa, cô không hề ghét đi tàu điện ngầm. Tuy ngày nào cô cũng đi tàu nhưng hai người đi cùng nói chuyện vẫn khác xa một người ngồi thân thờ một mình. Khởi Trung nói rất đúng. Trước đây, Chí Hào đi đâu cũng lái xe. Có lúc hai người bị tắc đường phải ngồi trên xe đến bốn mươi phút, chẳng mua được thứ gì mà lại đói meo cả bụng.

Có lúc thực tế cũng có cái hay của thực tế. Cô không phải là tiểu thư lá ngọc cành vàng gì nên cũng quen với những chuyện như vậy. Từ phố Đông sang phố Tây đều phải đi qua sông Hoàng Phố. Tuy tàu điện ngầm chạy khá nhanh nhưng lần nào cũng phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ. Có lần ra khỏi nhà Khởi Trung, Tiểu Quân ăn quá no nên sau đó đã ngủ thiếp đi. Anh nói mãi, nói mãi mà không thấy cô trả lời, cúi đầu xuống nhìn thì hóa ra cô đã nghiêng đầu tựa vào vai anh ngủ từ lúc nào khiến anh không nhịn được cười. Khi cô thức dậy thì tàu cũng sắp đến bến. Còn chưa mở mắt thì cô đã cảm thấy khóe mép mình ướm ướm. Biết là không hay, cô mở mắt quả nhiên vai áo sơ mi của anh có một mảng thắm. Vô cùng xấu hổ, mặt cô đỏ lựng như củi cháy dưới nắng mặt trời. Cô quay mặt đi thản nhiên, khăn giấy cũng không ích gì. Khi tàu đến bến, anh đứng dậy kéo cô xuống. Muộn rồi, bến tàu không còn nhiều người. Khi đi thang máy lên trên, anh nhìn cô, cô không biết anh sẽ nói gì, chỉ biết xấu hổ cúi đầu. Không ngờ trong bóng tối trước mặt, anh cúi xuống hôn cô. Đây là lần đầu tiên Khởi Trung có cử chỉ thân mật với cô như vậy. Tiểu Quân không biết nên phản ứng thế nào, tay cũng không biết để đâu, không biết nên ôm lấy vai anh hay là nên đẩy anh ra. May mà thang máy đã lên đến nơi, họ quẹt thẻ ra khỏi bến. Trời đã tối. Cô mơ hồ nhìn thấy tai anh đỏ lên mà trong lòng tự cười mình, ngủ đến mờ cả mắt nhưng chỉ là hôn một cái thôi. Cả hai đều đã trưởng thành rồi. Đàn ông cũng xấu hổ ư? Sao có thể như vậy được? Khi lên nhà, Tiểu Quân vẫn còn nghĩ đến nụ hôn đó. Cô bước rất chậm, khi đến cửa thì mới lần mò tìm chìa khóa. Cô vừa bước vào cửa thì đã nghe thấy tiếng mẹ cô nói chuyện với người khác. - Thật thế ư? Được được. Thế có cần ảnh Tiểu Quân nhà chị không? Chỗ chị có vài tấm đây này. Cô đặt túi xách xuống thì quay lại nhìn bố cô như muốn hỏi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Ông Hà lắc đầu rồi lại xoa tay ý rằng mình cũng không rõ nữa. Mẹ gác điện thoại bước tới hỏi cô với tâm trạng khá vui: - Tiểu Quân, con về muộn thế? Con ăn cơm chưa? Tiểu Quân gật đầu: - Con ăn rồi. Mẹ, mẹ vừa nói chuyện với ai thế? - Dì Lan, dì họ của con. - Mẹ cô tươi cười. - Dì Lan ư? Chẳng phải dì ấy đang ở Mỹ ư? - Tiểu Quân lấy làm lạ, hầu hết họ hàng bên họ ngoại đều ở nước ngoài. Mẹ cô lại là con gái duy nhất của ông ngoại nên các ngày lễ tết đều

có mỗi một mình, chỉ có thể đến thăm họ nội. - Về rồi. Dì ấy muốn mua một căn hộ ở Thượng Hải. Dì ấy vừa gọi điện cho mẹ và còn hỏi con nữa. Dì ấy nói lâu lắm rồi không được gặp con nên muốn mời chúng ta cùng đi ăn cơm. - Vậy dì ấy muốn lấy ảnh của con làm gì? Mẹ cô cười xuề xòa: - Không có gì. Dì ấy chỉ muốn xem con thế nào thôi. Hồi nhỏ, dì ấy còn tặng quà cho con nữa. Con còn nhớ dì ấy không? Tiểu Quân gật đầu. Gia cảnh nhà dì họ này khá sung túc. Dì ấy đã kết hôn hai lần và cũng ly hôn hai lần nhưng chưa có con cái gì. Trước đây, dì ấy chỉ nghĩ đến Thượng Hải có một lần. Hồi đó, cô còn rất nhỏ, cả gia đình đã đến đường Nam Kinh ăn cơm. Dì ấy có tặng cô một hộp bút màu, trên đó có in hình chuột Mickey và vịt Donald. Năm đó, loại hộp bút màu này rất hiếm nên cô không nỡ dùng nó. Sau này, khi mang đến trường, bạn cùng lớp làm mất một chiếc mà cô không như chết đi sống lại. Hồi ức cay đắng như vậy thì đương nhiên là cô có ấn tượng rất sâu sắc rồi. - Khi nào đi ăn cơm ạ? - Trưa mai. Con không được đi làm thêm đâu đấy. Hãy ăn mặc cho xinh đẹp một chút. - Con biết rồi. - Bị gián đoạn bởi cuộc nói chuyện với mẹ nên Tiểu Quân tạm thời quên đi vấn đề liên quan đến Khởi Trung lúc trước và buột miệng đáp lời rồi đi tắm rửa. Sau khi tắm xong, Tiểu Quân nhận được điện thoại của nhóm dự án ở công ty Khởi Hoa. Họ phải làm thêm cả tối thứ Bảy. Họ vừa xin lỗi vừa hỏi cô mấy câu. Nghe xong mà cô không tài nào chớp mắt được nữa. Cô phải sửa lại một phần nội dung trong bản kế hoạch của mình. Khi đi ngủ thì trời cũng gần sáng. Không ngờ sáng sớm hôm sau, mẹ lại vào phòng gọi cô dậy. Bà kéo rèm cửa sổ lên, không cho cô thêm chút thời gian nào. Nắng sớm tháng Sáu chói cả mắt. Tiểu Quân nằm trên giường, hai tay che mắt than vãn: - Mẹ, mẹ làm gì vậy? - Dậy đi. Hôm nay, chúng ta sẽ đi ăn với dì con. Mới một đêm mà con đã quên rồi sao? - Mẹ cô có vẻ sốt ruột. Tiểu Quân nhìn chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường, kêu lên thảm thiết: - Tám giờ ư? Mẹ, dì ấy có khi vẫn còn ngủ như ở bên Mỹ ấy chứ? Việc gì chúng ta lại phải dậy sớm như vậy? - Ăn cơm trưa. Con định mười hai giờ mới dậy và một giờ ra khỏi cửa sao? Mau dậy đi. Chuẩn bị, chuẩn bị thôi. - Mẹ bước một bước là đến bên giường kéo chiếc chăn mỏng ra khỏi người cô khiến cho Tiểu Quân phải thét lên. Sáng nay, dưới ánh mắt xét nét của

mẹ, Tiểu Quân đã phải thay đi thay lại mấy bộ quần áo liền. Thay nhiều đến mức cô phát chán và luôn miệng oán thán: - Mẹ, chúng ta chỉ là đi ăn cơm thôi mà. Có phải đi gặp Từ Hi Thái hậu đâu mà cầu kỳ thế ạ? Bà Hà cầm chiếc quần bò trên giường, nói: - Con lớn như vậy rồi mà ăn mặc chẳng ra sao cả. Con mặc quần bò đi gặp người lớn, muốn làm cho hai ông bà già này mất mặt sao? - Không phải con đã thay rồi sao? – Căn phòng hương Tây nên điều hòa cũng chẳng ích gì. Tiểu Quân nóng toát mồ hôi. - Con tìm bộ đồ màu sắc một chút. Ngày nghỉ mà con ăn mặc như đi làm vậy à? Con không thể trang điểm một chút được sao? – Bà Hà nhìn bộ đồ đen trắng mà con gái đang mặc than thở. - Sao lại không được ạ? Bình thường con vẫn mặc thế này đi làm mà. Không buồn nói nhiều với con gái, bà Hà tự đến tủ quần áo của cô tìm. Cuối cùng, bà cũng tìm được trong chiếc túi xám một chiếc váy liền màu vàng nhạt. Bà hài lòng quay lại nói: - Bộ này. Được rồi. Con mặc bộ này. Bộ váy được giơ ra trước mặt, Tiểu Quân bỗng thấy buồn. Đây là chiếc váy Chí Hào tặng cô. Sau khi chia tay, cô đã để tất cả những thứ anh tặng ở lại căn hộ chung cư bên bờ sông đó, không đem theo thứ gì. Cô chỉ giữ lại duy nhất chiếc váy này bên mình. Cô không thích màu vàng nên cũng mới chỉ mặc nó có một lần. Hồi trước, cách đây rất lâu, tối hôm đó, họ đi tản bộ bên bờ sông, Chí Hào đã hôn cô. Đó là lần đầu tiên anh nói với cô là anh yêu cô. Chiếc váy lùa bay lên, trượt lên làn da cô giống như nước vậy. Từ đó về sau, cô không hề mặc lại bộ váy này nữa. Sau khi giặt sạch, cô đã cất nó vào trong túi và để trong góc tủ. Sau này, bản thân cô cũng quên mất là nó vẫn còn ở trong góc tủ. Hôm nay, bỗng nhiên lại nhìn thấy nó, cô cảm thấy cực kỳ lạ lẫm. Bà Hà vẫn giục cô: - Mau lên. Con mặc bộ váy này vào rồi đi gội đầu với mẹ. Mẹ phải đi sấy lại tóc. Con cũng đi đi. Cô lắc đầu, ấn nó vào tay mẹ cô, giọng kiên quyết: - Mẹ, con không mặc bộ váy này đâu. Con mặc bộ nào cũng được nhưng bộ này thì không? 3 Sáng hôm đó, suýt nữa thì hai mẹ con nhà bà Hà cãi nhau vì bộ váy liền đó. Sự thật đã chứng minh, hai người cố chấp thì vẫn có lúc có thể thỏa hiệp được. Cuối cùng, Tiểu Quân mặc chiếc váy liền màu trắng cổ bẻ, bên ngoài khoác chiếc áo khoác màu xanh nhạt, trang điểm giống như một cô con gái con nhà gia giáo, đến cả tóc cũng được sấy thẳng buông xuống gọn gàng. Trang

điểm mãi nên rốt cuộc hôm ấy ba người họ muộn giờ. May mà ông Hà đã gọi taxi từ sớm, tới nơi cũng chỉ muộn một chút. Trời nóng, Tiểu Quân nhìn mẹ mình vội đến toát cả mồ hôi. Không tìm được, cô rút khăn giấy ra đưa cho bà và nói: - Mẹ, mẹ vội gì thế? Chúng ta là họ hàng, đến muộn một chút dì cũng không để ý đâu. - Như vậy sao được. Người ta mời chúng ta. Chúng ta đến muộn sẽ không hay đâu. - Bà Hà dùng khăn giấy thấm thấm lên mặt, chỉ sợ giấy dính lên mặt sẽ khiến người khác buồn cười. Tiểu Quân nhìn mà chua xót, cô lấy tờ khăn giấy khác cẩn thận thấm mồ hôi giúp mẹ. Khi thấm, cô bỗng nhớ đến chiếc khăn tay của Khởi Trung và thầm nghĩ chiếc khăn đó vừa hữu ích, thân thiện với môi trường lại rất dễ sử dụng. Dì họ đặt đồ ăn Thượng Hải ở khách sạn mà bà ở. Thang máy đưa họ lên tầng tầng thượng. Ở đây trang trí đúng theo phong cách Thượng Hải. Hai bên hành lang là bức tường gạch màu xám, cánh cửa lớn của phòng ăn trang trí cầu kỳ như cánh cửa đá, đến cả những người phục vụ bê đồ ăn cũng mặc bộ đồ Trung Sơn. Tiểu Quân trông thấy mà buồn cười. Cô nghĩ chắc chỉ có những người Trung Quốc ở nước ngoài lâu ngày mới thích thế này. Thực ra, nhìn thoáng một chút, bây giờ thành phố này cũng có thua kém gì các thành phố lớn trên thế giới đâu. Các tòa nhà cao tầng mọc lên san sát đầy thôi. Nhưng mẹ cô nhìn thấy lại xúc động. Bà kéo tay chồng nói, hồi nhỏ Thượng Hải cũng giống như thế nà. Nói rồi, bà quay lại ngắm kỹ cô con gái. Bà chau mày bẻ lại cổ áo của cô và còn nói: - Con bé này, sao ăn mặc chẳng đâu vào đâu thế? Chỉ là đi ăn với họ hàng thôi mà. Thật không thể hiểu nổi tại sao hôm nay mẹ lại khác thường như vậy, Tiểu Quân cảm thấy rất lạ. Tất cả những nghi ngờ của cô cuối cùng cũng được giải đáp khi họ bước vào phòng ăn. Không phải chỉ một mình dì Lan đợi họ ở đó. Còn một người đàn ông ngồi bên bàn ăn. Nghe thấy có tiếng, người đó ngẩng đầu nhìn với khuôn mặt béo trắng. Dì họ vẫn nhiệt tình như trong ký ức của cô. Thấy ba người nhà họ Hà đến là dì liền đứng lên chào hỏi, giọng nói cực kỳ vui vẻ: - Chị Văn Tú, anh rể, mọi người đến rồi. Đây là Tiểu Quân ư? Cháu lớn thế này rồi sao? Cháu xinh thật đấy! - Rồi bà lại quay sang giới thiệu họ với chàng trai, lúc này đã đứng dậy. - Đây là Lý Tuấn Khanh, con trai người bạn cũ của em. Bố Tuấn Khanh đến Mỹ định cư đã lâu nên Tuấn

Khanh lớn lên ở San Francisco. Lần này, cậu ấy cùng người nhà về nước thăm người thân. Tiểu Quân nhìn mẹ nhưng bà Hà không nhìn cô mà đang nở nụ cười đáp lại dì rồi kéo cô ngồi xuống. Lý Tuấn Khanh đứng lên kéo chiếc ghế bên cạnh mình, đương nhiên, đó là chỗ dành cho Tiểu Quân rồi. Khi ăn cơm, ở bàn ăn chỉ nghe thấy tiếng của dì Lan và bà Hà. Thực ra, từ nhỏ dì Lan đã ra nước ngoài cùng bố mẹ. Tình cảm của dì với bà Hà cũng không thân thiết lắm, chỉ là bà trời sinh có tính hòa nhã, còn bà Hà cũng khá vui tính nên hai người nói hết chuyện quá khứ đến hiện tại, đủ thứ chuyện trên đời. Ông Hà và dì Lan không quen thân nhau lắm nên cũng chẳng nói gì. Còn Lý Tuấn Khanh thì có nói với Tiểu Quân vài câu. Đầu tiên là anh ta tự giới thiệu. Sau đó, anh ta nói với cô rằng bố mẹ anh ta không thích con gái nước ngoài nên đã nhờ dì Lan giới thiệu một cô gái Trung Quốc, tốt nhất là cô gái Thượng Hải. Mẹ anh ta là người Thượng Hải, ở nhà họ vẫn nói tiếng thượng Hải. Anh ta nói ba câu mà chẳng câu nào không liên quan đến bố mẹ. Tiểu Quân nghe mà phát chán. Sau đó, anh ta lại nói về các món ăn trên bàn ăn. Anh ta nói đồ ăn Thượng Hải chính hiệu ngon hơn đồ ăn ở San Francisco. Tiểu Quân ngán ngẩm chẳng buồn đáp lại. Cô nghĩ: “Vớ vẩn! Đây là Thượng Hải. Đồ ăn mà không ngon hơn ở San Francisco thì chẳng phải là sĩ nhục thể diện quốc gia sao?”. Anh ta lại hỏi cô món ăn mới đưa lên có tên là gì. Cô liếc mắt không thể không nói gì đành mở miệng: - Món đó ư? Đó là món thịt kho tàu. Anh ta vui vẻ gắp một miếng ném thử, xuýt xoa khen: - Ngon thật! Nó làm từ nguyên liệu gì vậy? - Đại tràng lợn. Lý Tuấn Khanh nghe xong mà muốn nghẹt thở, ho sặc sụa. Thật không ngờ anh chàng Hoa Kiều này lại có phản ứng kịch liệt với món đại tràng lợn như vậy. Tiểu Quân không nhịn được cười, may mà còn nhớ là mẹ cô đang ngồi bên cạnh nên không dám cười quá to chỉ lấy hai tay che miệng. Mắt anh ta hoa lên, ngồi ngậy ra đó. Người nóng bừng, anh ta giơ tay lên sờ thì trán đã ướt đầm mồ hôi. Cô trông mà thấy phát sợ, không tìm được phải nhích ra xa một chút. Ăn cơm xong, dì Lan đề nghị Tiểu Quân đưa Lý Tuấn Khanh đi dạo để làm quen với Thượng Hải. Tiểu Quân hỏi: - Dì à, chẳng mấy khi dì có cơ hội về Thượng Hải, hay là chúng ta cùng đi dạo nhé. Bà Hà lo lắng vừa định nói gì đó thì dì Lan cười lắc đầu. - Được

rồi. Bà già này chỉ muốn ôn lại chuyện cũ với bố mẹ cháu thôi. Tiện thể chơi vài ván mạt chược, ở nước ngoài không có mấy người chơi nên ngứa ngáy chân tay lắm rồi. Tiểu Quân nhìn ba người: - Nhưng ba người thì vẫn thiếu một chân, làm sao mà chơi được ạ? Hay là cháu chơi cùng nhé. Bà Hà trừng mắt nhìn cô: - Chúng ta chơi mạt chược khuyết chân. Như vậy cũng được sao? Tiểu Quân đành phải cùng Lý Tuấn Khanh ra ngoài. Vì không muốn nên cô cứ lê từng bước một mà đi. 4 Tối hôm đó, Tiểu Quân và mẹ cô đã tranh cãi với nhau khá gay gắt. Bà Hà vừa về đến nhà là đóng sầm cửa lại, lao thẳng đến phòng con gái, mắng cô té tát. - Ai bảo con bỏ người ta lại ở bến Thượng Hải? Còn ra thể thống gì nữa. Tiểu Quân giật nảy mình: - Bỏ lại ư? Sao thế ạ? Con đã hỏi rồi, anh ta bảo không sao thì con mới đi đấy chứ? - Con nói con phải làm thêm giờ thì người có thể không để con đi sao? - Con phải làm thêm giờ thật mà. - Tiểu Quân chỉ vào chiếc máy tính. - Ngày mai con phải nộp rồi. Thế nên phải làm ngay mới kịp. Bà Hà không nhin nổi nữa: - Một ngày không làm thêm giờ thì con sẽ chết sao? Người ta muốn nói chuyện với con thêm một chút mà con quay đầu từ chối người ta như vậy, sau này còn ai dám hẹn con ra ngoài chơi nữa chứ? Tiểu Quân quay ngoắt người đi: - Tại sao con phải đi chơi với anh ta chứ? - Con hai mươi sáu tuổi rồi. Cũng phải tìm đối tượng đi chứ. Người ta có tiền, con mà gả cho người ta thì sẽ được sống sung sướng cả đời. - Bà Hà nói thẳng. Tiểu Quân suýt nữa hét lên: - Có tiền là được sao ạ? - Vậy con muốn thế nào? Mẹ đã để con tự do lựa chọn lâu như vậy. Bây giờ con bao nhiêu tuổi rồi? Nếu không tìm đối tượng ngay thì sẽ mất giá thôi. - Mẹ, con là con gái mẹ, chứ không phải là hàng hóa. Mất giá, mất giá gì chứ? Mẹ vẫn muốn bán con sao? - Tiểu Quân càng lúc càng to tiếng hơn. - Vậy con muốn gì? Mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi? Lấy chồng là lần đầu thai thứ hai. Đầu thai tốt thì sẽ được hưởng cuộc sống hạnh phúc cả đời, đầu thai không tốt thì cả đời sẽ phải sống khổ sở. Vợ chồng nghèo hèn, khổ khổ cả đời. Con biết không hả? - Bà Hà kích động chỉ tay vào mặt cô. Tiểu Quân nghiêng đầu nhìn bố đang đứng ở cửa phòng, trên tay vẫn cầm tờ báo buổi tối ngập ngừng không bước ra mà cũng chẳng đi vào. Thật sự không chịu nổi nữa, Tiểu Quân gập máy tính đánh "cạch" một tiếng rồi cầm túi xách bỏ ra ngoài. - Con đi đâu

đấy? – Bà Hà chới với. - Con đi tìm đàn ông. – Hà Tiểu Quân trả lời mà chẳng hề ngoảnh đầu lại. Khi Khởi Trung nhận được điện thoại của Tiểu Quân thì anh cũng vừa mới tắm gội xong, đang lau khô tóc thì điện thoại di động trên bàn đồ chuông. Là số điện thoại của Tiểu Quân, vừa nhắc máy thì nghe thấy cô hỏi: - Anh có ở nhà không? - Có. Em làm sao thế? Em đang ở bên ngoài ư? Cô rất ít khi chủ động gọi điện cho anh. Không phải anh không vui mà chỉ là nghe thấy giọng cô là lạ, còn có cả tiếng xe ô tô. Anh cảm thấy có gì đó không ổn. - Em đang ở dưới nhà anh. Anh xuống đây được không? Khởi Trung xuống nhà thì nhìn thấy Tiểu Quân ôm khuỷu tay đứng bên chiếc taxi. Người lái xe cũng đứng ở bên ngoài, thấy anh đến liền chìa hóa đơn ra, miệng cắn nhả: - Anh mau trả tiền taxi cho vợ anh đi. Không mang theo đồng nào mà cũng gọi xe. Làm gì thế không biết. Anh bàng hoàng nhưng cũng rút ví da ra trả tiền. Kim Kiều là khu biệt lập, gió đêm khá lạnh mà Tiểu Quân lại mặc phong phanh đứng trước gió. Cô đang run lên vì lạnh. Anh nhìn thấy mà đau lòng. Sau khi trả tiền taxi xong, anh cũng không hỏi cô có chuyện gì xảy ra mà kéo cô lên nhà trước. Tiểu Quân tự giải thích. Vừa bước vào cửa, cô nói: - Em cãi nhau với mẹ. - Cãi nhau ư? – Anh hỏi lại rồi đi vào bếp rót nước cho cô. - Vâng. – Cô cũng đi theo. – Em không uống nước. Em muốn uống rượu. Anh lắc đầu: - Trong nhà không có rượu. Em uống thứ khác nhé. - Không phải có thứ này sao? – Tiểu Quân bê bình rượu mơ lên. Anh lấy cốc ra. Cô mở nắp bình và rót đầy cốc. Hương rượu mơ sực lên mũi, Tiểu Quân thấy rất buồn, cô uống một ngụm lớn. Không ngờ rượu trong đó lại nặng đến vậy. Nó làm cho cô ho sặc sụa mãi sau vẫn không dừng lại được. Anh không kịp ngăn lại nên chỉ thở dài vỗ vỗ lưng cho cô rồi lại đưa cô cốc nước: - Anh đã bảo là chưa ngâm xong mà. Phải dùng rượu trắng nồng độ mạnh để ngâm. Thời gian ngâm quá ngắn thì sẽ không uống nổi đâu. Cô ho đến giàn giụa nước mắt, mặt đỏ phừng lên. Anh để cô ngồi xuống ghế sofa rồi mở tủ lạnh tìm đu đủ, bồ ra, bỏ hạt, thái thành từng miếng. Vừa làm, anh vừa hỏi cô: - Sao em lại cãi nhau với mẹ? Khởi Trung làm việc này khá nhẹ nhàng, ngón tay đặt lên sống dao một cách khéo léo. Tiểu Quân yên lặng nhìn, không thể không thừa nhận rằng cô thường đến đây ăn cơm một phần nguyên nhân không

phải vì ăn mà là muốn nhìn. Ngần này tuổi không phải ai cũng có cơ hội xem một người đàn ông vào bếp. Bữa xong đủ đủ, anh quay người mở tủ lạnh lấy hộp sữa ra. Đợi mãi không thấy cô trả lời, anh bước tới áp hộp sữa vào mặt cô, cúi xuống cười: - Anh hỏi tại sao em lại cãi nhau với mẹ. Không phải em đã quên rồi đấy chứ? Hộp sữa lạnh ngắt. Tiểu Quân lạnh run lên. Cô mở miệng ấm ức: - Anh thì biết gì chứ? Mẹ sắp ép em chết đây này. - Ép em ư? Sao mẹ lại ép em? - Anh cho đủ đủ và sữa vào trong máy xay, cho thêm mấy viên đường vào rồi đẩy nắp lại hỏi: - Ép em lấy một người giàu có... - Cô cúi đầu ấp úng một câu, lời nói như mắc trong cổ họng. Anh đang bật máy xay, tiếng quá ồn nên không nghe thấy gì. Tiểu Quân không trả lời, Khởi Trung cũng không hỏi thêm nữa. Anh chỉ rút sinh tố đã xay ra cốc và đưa cho cô. Khi đón cốc sinh tố, Tiểu Quân nhìn máy xay trống không liền hỏi: - Chỉ có một cốc thôi ư? - Anh uống nước. - Anh nâng chiếc cốc khác lên. Thực ra là đủ đủ quá ít nên không đủ làm hai cốc. Nhưng không sao, nếu cô không đến thì anh cũng chẳng muốn làm món đồ uống phiền phức đó. Ở nhà tự làm sinh tố đủ đủ dừa, lại còn ngon không kém gì ngoài cửa hàng, hương thơm ngọt ngào. Tiểu Quân uống một hớp rồi xúc động: - Khởi Trung, nếu anh là con gái thì chắc chắn sẽ rất nhiều người muốn lấy anh. Nghe xong, anh cười nhún vai nói: - Em đang khen anh hả? - Em không đùa đâu. Anh biết bây giờ có bao nhiêu cô gái phải buồn bã vì chuyện lấy chồng không? - Tiểu Quân nghiêm mặt. Anh cười: - Sao lại thế? Bây giờ đang mất cân bằng giới tính, nữ ít nam nhiều, làm gì có chuyện không lấy được chồng chứ? - Anh không thấy có bao nhiêu cô gái ế chồng sao? - Cô thở dài. - Đó là bởi vì yêu cầu của họ quá cao. Không phải ai muốn lấy mà chỉ là họ không chịu lấy. Đàn ông ế vợ cũng nhiều lắm! Đàn ông ế chỉ có một lý do. Đó là họ không tìm được người con gái đồng ý lấy họ. Em nói xem ai gặp khó khăn hơn ai? Tiểu Quân cười khổ sở: - Đàn ông thì có khó khăn gì chứ? Tuổi trẻ của các anh dài, càng già càng chín chắn. Đâu như con gái chúng em, tuổi càng cao thì càng mất giá. Cô rất ít khi nói bằng giọng điệu như vậy. Anh nghe mà chau mày. Chợt thấy đèn âm ỉm. Cúi đầu xuống thì đã thấy cô nằm xuống, buông tay nhắm mắt lại, gối đầu lên đùi anh nằm im. Cô chóng mặt. Cuối cùng ngum rượu trắng lúc này

đã có tác dụng. Người cô mềm nhũn ra và chỉ muốn tìm một chỗ nằm thoải mái nhất cho mình. Bên cạnh cô chỉ có anh, cô cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều mà dựa luôn vào anh. Anh dừng lại một lát rồi mới nói, giọng nhẹ nhàng hỏi cô: - Tiểu Quân, em ngủ rồi à? - Làm gì có chuyện đó? Em mệt quá! Anh ngồi yên nhé.. – Cô mở miệng nói trong khi mắt vẫn nhắm chặt. Anh không nói nữa. Mãi sau, anh mới giơ tay ra làm việc mà anh luôn muốn làm, luồn tay qua những lọn tóc của cô, từ từ thật chậm. Anh mới tắm xong, trên người vẫn còn mùi sữa tắm, ngón tay mềm mại, thật dễ chịu. Bỗng nhiên, cô thấy cay mũi, xoay người rúc vào lòng anh. Cô giơ tay ra ôm lấy eo anh. - Tiểu Quân! Cô không đáp lại. Anh yên lặng một lát, mở miệng nói giọng dịu dàng: - Tiểu Quân! Tuy anh luôn là người đàn ông chân chính, chưa từng lợi dụng người khác. Nhưng em cứ thế này thì anh không dám bảo đảm là anh sẽ không biến thành cầm thú đâu. Cô vẫn rúc đầu vào lòng anh. Mãi sau, cô mới trả lời, giọng mơ màng giống như từ xa vọng lại. Cô nói: - Cầm thú ư? Em đang đợi này.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Không Yêu

Nhiều lúc, giữa nam nữ cũng có chiến tranh, chiến đấu, đổ máu nhưng thắng thua đều không quan trọng. Chỉ cần nếm thử mùi vị này một lần thì sẽ biết sự bình tĩnh quý giá đến thế nào. 1 Mỗi quan hệ giữa Tiểu Quân và Khởi Trung có bước nhảy vọt. Nhưng cô không định nói cho mẹ mình biết điều này. Nói cũng chẳng ích gì bởi vì lúc này mẹ cô chỉ chú ý đến một điều. Đó là làm thế nào để con gái mình lấy được một người chồng giàu có. Rõ ràng Khởi Trung còn xa mới đạt tới tiêu chuẩn của bà. Tiểu Quân không hề cảm thấy mình yêu Khởi Trung nhưng cô thích ở bên anh. Cảm giác này vốn không mãnh liệt lắm nhưng khi so sánh với Lý Tuấn Khanh thì cuối cùng cô cũng thừa nhận rằng, chuyện một đôi nam nữ có thể ở bên nhau không liên quan lắm đến chuyện họ có yêu nhau hay không nhưng điều quan trọng là liệu họ có thể cùng chấp nhận không? Là cả hai bên chứ không phải là đơn phương hài lòng vô điều kiện. Nhưng mẹ của Tiểu Quân lại không hề nghĩ như vậy. Hôm đó, Tiểu Quân bỏ rơi Lý Tuấn Khanh về nhà một mình, cô vốn cho rằng chuyện này thế là xong. Không ngờ đối phương lại thích Tiểu Quân ngay từ cái nhìn đầu tiên. Anh ta lại nhờ dì họ tiếp tục hẹn cô. Nhận được tin này, bà Hà vui đến mức không tài nào ngủ được. Nhà họ Lý là người Thượng Hải, nhiều năm trước gia đình họ đã di dân sang Mỹ. Bây giờ, họ đang đầu tư vài dự án kiến trúc ở trong nước. Gia đình họ rất giàu có và chỉ có hai người con trai. Con trai cả đã lập gia đình, con cái anh ta cũng đã lớn. Lý Tuấn Khanh là con thứ. Tính tình cứng nhắc, ít khi nói chuyện với bạn bè. Lần này về nước, anh ta cũng muốn tìm đối tượng. Sau khi kết hôn thì hai vợ chồng sẽ về Mỹ sống. Gia đình giàu có, lại không phải là con trưởng nên gia đình anh ta cũng không yêu cầu quá cao với con dâu, chỉ cần anh ta vui là tốt rồi. Tiểu Quân không vui. Cô hoàn toàn không có cảm tình gì với người đàn ông chỉ luôn miệng nhắc đến bố

mẹ nhưng mẹ cô lại tìm mọi cách để ép cô gặp mặt Lý Tuấn Khanh. Cô phản đối kịch liệt nhưng lại bị mẹ giáo huấn cho một bài: - Luôn miệng nhắc đến bố mẹ thì sao? Điều đó chứng tỏ người ta rất có hiếu. Bây giờ tìm một đứa con có hiếu biết vâng lời cũng khó lắm đấy. Con tìm thử cho mẹ xem. Sinh được đứa con gái mà toàn phải chịu ấm ức. - Mẹ, mẹ nói có lý một chút được không? Hai người ở bên nhau cũng cần phải có tình cảm. Con chẳng có chút cảm tình nào với anh chàng họ Lý đó cả, thấy anh ta là con chẳng muốn nói chuyện rồi. - Không phải Tiểu Quân không yêu mẹ nhưng hai mẹ con cứ nói đến chuyện lấy chồng là không khí lại trở nên căng thẳng. - Tình cảm có thể nuôi dưỡng dần dần. Con không hẹn hò với người ta thì làm sao nuôi dưỡng được tình cảm? Hơn nữa, hai người cần gì phải nói chuyện nhiều với nhau? Sau này con sẽ biết, khi yêu thì hai người luôn muốn nói chuyện với nhau nhưng khi lấy nhau rồi thì một ngày chưa chắc đã nói chuyện với nhau nổi chục câu. Mẹ nói như thế đó là chuyện đương nhiên. Tiểu Quân chỉ vào bố nói: - Con thấy ngày nào bố mẹ cũng nói chuyện với nhau đấy thôi. Làm gì có chuyện không nói với nhau đến chục câu chứ? Ông Hà gật đầu, bước đến xoa dịu vợ: - Bà xã, nếu con gái không thích thì chọn đối tượng khác. Tôi thấy anh chàng đó ngốc ngốc thế nào ấy, cũng chẳng có gì tài giỏi cả. - Ông thì biết gì chứ? Ngốc mới tốt. Con gái chúng ta đã đủ ngốc lắm rồi. Tìm một người tinh nhanh để anh ta nuốt chửng con gái mình sao? - Con có ngốc đâu chứ? – Tiểu Quân tức giận, cuối cùng cô buông một câu. – Dù sao con cũng không muốn đi chơi với anh ta. Nếu muốn đi thì mẹ tự đi đi. Bà Hà nổi giận đập tay đánh “rầm” một cái xuống mặt bàn: - Con dám. Thấy gia đình lại sắp xảy ra đại chiến, dù ông Hà có theo chủ nghĩa lạc quan cũng không nén nổi lòng mình đứng sang một bên thở dài. Tiểu Quân thấy vậy mà không nhẫn tâm, cô phải nghĩ cách giải quyết chuyện này nhưng không thể cứng nhắc với mẹ được. Cuối cùng, cô đành cắn răng gật đầu: - Được rồi. Con sẽ đi chơi với anh ta một lần nữa. Để chấm dứt nhanh, hôm sau Tiểu Quân hẹn Lý Tuấn Khanh đi ăn trưa. Đến giờ dùng bữa trưa, Lý Tuấn Khanh đến đón cô, họ lại đi ra bến Thượng Hải. Cô vừa nghe nơi đến mà giật mình: - Sao phải đi xa thế chứ? Buổi chiều tôi còn phải đi làm. - Là cô Lan đặt nhà hàng đấy. Tất cả đã

chuẩn bị xong rồi. Chúng ta đến là họ dọn thức ăn lên thôi. – Anh ta giải thích. Anh chàng này chẳng tự làm chuyện gì bao giờ sao? Tiểu Quân thờ dài, nghĩ đến những điều mình muốn nói cũng chẳng tốn nhiều thời gian. Thôi vậy, cứ đi với anh ta. May mà buổi trưa đường khá thông thoáng, tòa nhà công ty Tiểu Quân làm việc cách bến Thượng Hải không xa chỉ mất khoảng hơn mười phút là tới. Lý Tuấn Khanh lái xe men theo con phố và dừng lại thì có người phục vụ ra nhận chìa khóa, mở cửa cho họ và đưa xe vào bãi đỗ. Nhà hàng đặt ở bến Thượng Hải số ba. Nền đá cẩm thạch sáng bóng. Khi Tiểu Quân bước vào thang máy, có một cô phục vụ đeo găng tay trắng giữ cửa thang máy mỉm cười với họ. Nhà hàng này không có gì xa lạ với cô. Ngày trước, khi cô còn ở bên Chí Hào, anh ta thường đưa cô đến đây. Lâu ngày không đến, bước vào bên trong cô không tìm nổi lòng mình liếc nhìn chiếc bàn nơi mình vẫn thường ngồi, chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ trống không, để tấm bảng đã đặt trước. Trên đường đi, Lý Tuấn Khanh luôn cố gắng bắt chuyện nhưng Tiểu Quân nói rất ít, có lúc cô im lặng rất lâu. Bây giờ ngồi xuống, anh ta gọi món xong thì càng chẳng biết nói gì, lại lau mồ hôi. Trên đường đi, không biết anh ta đã lau mồ hôi bao nhiêu lần rồi. Tiểu Quân thấy tội nghiệp nên ngại ngần hỏi: - Anh sao thế? Nóng lắm ư? - Không nóng, không nóng. – Anh ta lắc đầu. – Hình như em không thích nói chuyện lắm thì phải. Tiểu Quân cười, cúi đầu xoay xoay cốc nước trước mặt, bắt đầu suy nghĩ, làm sao mới có thể mở miệng bảo anh ta bỏ ngay cái ý định tiếp tục với mình đây? - Em nói về bản thân mình đi, Em thường thích làm gì? Phải rồi. Gần công ty em làm có rạp chiếu phim không? Tối nay, chúng ta đi xem phim nhé. – Lý Tuấn Khanh lại lau mồ hôi. Lạ thật! Sao cứ thấy cô là anh ta lại cảm thấy nóng nhỉ? Phục vụ mang đồ ăn lên mà cô chẳng hề để tâm: - Lâu lắm rồi tôi không đi xem phim. Phim trong nước phát triển, tuy nhiên có những bộ phim không được phép công chiếu. Tôi rất ít khi đến rạp chiếu phim, thường thì tôi mua đĩa về xem. - Không được phép công chiếu ư? Phim nào thế? – Khó khăn lắm cô mới chịu mở miệng nói chuyện, anh ta chớp lấy cơ hội ngay. - Nhiều lắm! - Em thích xem phim gì? Nếu ở đây không có thì chúng ta có thể đến Hồng Kông xem. Bay từ Thượng Hải đến đó nhanh lắm! – Anh ta không lau mồ hôi nữa mà lại nói

rất thành khẩn. Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Trước mặt cô vẫn là Lý Tuấn Khanh có khuôn mặt béo trắng mà thờ phào nhẹ nhõm. Nhà hàng quen thuộc, âm nhạc quen thuộc, người phục vụ nói giọng Quảng Đông, lại thêm câu nói mà cô không chỉ mới nghe một lần, đến cả khẩu khí cũng giống hệt Chí Hào. Nếu thần kinh cô không đủ vững thì có lẽ đã tưởng là mình bị ma nhập, quá khứ quay về, cái quá khứ mà cô đã cố gắng hết sức để thoát ra. Lấy lại bình tĩnh, Tiểu Quân không chần chừ nữa mà nói thẳng luôn: - Anh Lý, chúng ta không hợp nhau. Anh ta bàng hoàng nhìn cô, nét mặt hết sức kỳ quái, mãi sau mới thốt ra được một câu: - Tại... tại sao? Người đàn ông này căng thẳng đến mức nói lắp bắp, Tiểu Quân nghe mà càng thêm quyết tâm, thờ dài một tiếng, cô nói: - Gia đình tôi không giàu có, rất bình thường, điều kiện kém hơn nhiều. Anh ta vẫn không hiểu nhưng thờ phào đáp lại: - Tôi biết. Dì cũng đã nói cho tôi biết gia cảnh nhà em. Không sao. Bố mẹ tôi không để ý đến điều đó. Tiểu Quân dờ khóc dờ cười: - Rốt cuộc đây là chuyện của ai vậy? Chuyện của bố mẹ anh hay là chuyện của anh? Có lẽ anh ta đã biết mình nói sai nên vội vàng giải thích: - Tất nhiên là chuyện của tôi nhưng ý kiến của bố mẹ cũng rất quan trọng. Chị dâu tôi cũng là do bố mẹ chọn. Tình cảm giữa hai anh em tôi rất tốt. - Bố mẹ anh vẫn chưa gặp tôi, sao anh lại khẳng định là họ không để ý chuyện đó? Biết đâu họ lại không hài lòng về tôi thì sao? - Cô cảm thấy cái gia đình này thật là kỳ lạ! Cô lại hỏi. Anh ta cười: - Họ đã thấy em rồi. Hôm chúng ta đi ăn cơm có gắn máy quay. Họ xem xong thì nói em rất xinh đẹp, ít nói, lại rất hào phóng. Tiểu Quân nghe xong liền trừng mắt nhìn anh ta: - Máy quay gì cơ? Các người quay lúc nào? Sao tôi không biết? Cô lớn tiếng một chút khiến con mắt của mọi người trong nhà hàng đều đổ dồn về phía họ. Lý Tuấn Khanh vội giơ tay ngăn cô lại. - Là mẹ em đề nghị. Lúc đầu chúng tôi cũng không nghĩ tới nhưng đúng là rất hiệu quả! Bố mẹ tôi rất hài lòng. - Tôi không hài lòng. - Tiểu Quân nổi giận. - Các người coi tôi là cái gì chứ? Món thịt lợn được bày bán sao? Trước khi mua lại còn cùng nhau xem xét chọn lựa. Anh ta không ngờ mình càng nói lại càng khiến cho cô tức giận nên lo lắng đến toát mồ hôi: - Em đừng giận. Nếu em không thích thì sau này chúng tôi sẽ không quay nữa mà. - Còn có sau này sao? - Tiểu

Quân đứng phắt dậy. – Anh Lý, xin lỗi anh. Tôi có bạn trai rồi. Hôm nay, tôi đến để nói cho anh biết. Xin anh đừng lãng phí thời gian vì tôi nữa. Tạm biệt. 2 Đường về công ty, ánh nắng chói chang, Tiểu Quân cảm giác trước mắt mờ đi. Cô thò tay vào túi lần tìm điện thoại, tiện tay ấn luôn một dãy số. Nhưng vừa ấn nút gọi thì cô lại tắt đi luôn rồi tự cười mình ngốc. Việc gì phải thế? Cô nên biết khống chế bản thân. Nếu lần nào cũng cần an ủi thì sau này cô sẽ phải làm thế nào? Hơn nữa, với tình huống hôm nay, muốn được Khởi Trung an ủi thì cô chẳng biết nói thế nào đây? Tiểu Quân kiên quyết bỏ điện thoại vào trong túi. Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại lấy nó ra gọi về nhà. Khi điện thoại đổ chuông, cô bắt đầu cầu khẩn, mong là không phải mẹ nghe điện thoại. Đầu bên kia truyền lại giọng bố, Tiểu Quân thở phào nhẹ nhõm. Cô nói hôm nay phải làm thêm, có thể sẽ về nhà muộn nên bố mẹ đừng đợi cơm. Bố cô bảo ừ rồi lại nói, mẹ cô đang nói chuyện với người ta ở dưới nhà, ông hỏi có cần gọi bà lên nói chuyện với cô không thì Tiểu Quân liền từ chối ngay. - Không cần, không cần đâu ạ. Bố nói với mẹ con là được rồi. - Mẹ con vừa nhắc không biết con đã đi ăn trưa về chưa? Bố thấy hình như mẹ con định gọi điện cho con đấy. Mẹ con nhắc điện thoại lên mấy lần rồi. – Bố cô thông báo tình hình mới nhất ở nhà. Tiểu Quân khổ sở: - Cái này cứ đợi con về nhà rồi nói ạ. Bố, điện thoại của con sắp hết pin rồi. Con gác máy nhé. Sau khi gác máy, Tiểu Quân thở dài. Cô biết cho dù mình không nói thì mẹ cũng sẽ nhanh chóng nhận được tin từ dì Lan. Cô kiên quyết từ chối Lý Tuấn Khanh như vậy, chắc chắn sẽ gây một cú sốc lớn cho mẹ. Bữa tối nay, phần nhiều sẽ biến thành buổi chất vấn cô. Để giảm bớt sức ép cho mình, cô quyết định giữ cho mình một tấm lá chắn. Công việc ở công ty vẫn vô cùng bận rộn. Buổi chiều có cuộc họp thường kỳ. Tuy bữa trưa đó không mất nhiều thời gian nhưng cô phải đi từ bến Thượng Hải về nên khi bước vào phòng họp thì mọi người đều đã có mặt đông đủ. Khi ngồi xuống, cô có cảm giác như ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía mình. Đặc biệt là Triệu Tinh ngồi ở dãy bàn dài bên phải. Cô ta cứ nhìn về phía cô với ánh mắt thăm dò. Tiểu Quân lấy làm lạ, cô hoàn toàn không hiểu ẩn ý trong đôi mắt của cô ta. Từ sau khi Triệu Tinh bàn giao dự án của công ty Khởi Hoa cho cô, thái độ của cô ta ngày càng kỳ lạ. Bình thường,

cô rất ít khi nói chuyện với cô ta. Cô làm mọi việc theo nguyên tắc riêng của mình. Việc gì nên làm thì sẽ cố gắng hết sức còn việc gì không nên làm thì quyết không nhúng tay vào. Hơn nữa, lần này là Triệu Tinh nợ cô. Cô đã phải thay cô ta nhận mớ hỗn độn này, lại còn chỗ nào chưa đủ tử tế chứ? Tiểu Quân cảm thấy rất kỳ lạ! Trưởng phòng đã bắt đầu bài phát biểu dài vô tận. Từ những kết quả gần đây nhất của công ty cho đến việc phân tích tình hình thị trường quốc tế, hình thái kinh tế tài chính toàn cầu... Cô nghe mà ngán ngẩm, lại thêm trong lòng đang phiền muộn nên chỉ có cảm giác một ngày dài như cả năm. Cuối cùng cũng đợi được đến lúc trưởng phòng tổng kết xong, Tiểu Quân thở phào nhẹ nhõm. Cô đang định đứng lên thì nghe tiếng ông ta ho hắng rồi nói tiếp: - Mọi người đợi đã. Hôm nay, tôi có tuyên bố một chút về việc bồi dưỡng nghiệp vụ cho nhân viên ở nước ngoài. Cả phòng họp vốn đã có tiếng dây ghế đứng dậy thì bỗng trở nên im lặng. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tiểu Quân. Tiểu Quân cũng dừng lại. Tất nhiên là cô biết về chuyện bồi dưỡng nghiệp vụ này. Hàng năm, phòng Kế hoạch đều có một người tham gia khóa bồi dưỡng nghiệp vụ cấp quốc tế ở Bỉ. Đây cũng là một trong những khoản tiêu tốn quỹ phúc lợi lớn nhất của công ty. Thường thì nó dùng để khích lệ những nhân viên có nhiều thành tích nhất. Cuối năm ngoái cô đã có cơ hội nhưng kế hoạch đào tạo bên phía Bỉ lại bị trì hoãn. Không ngờ vài tháng sau lại có tin rồi. Ông trưởng phòng béo ị cũng liếc nhìn cô, ánh mắt vô cùng kỳ quái nhưng ông ta nhanh chóng quay mặt về phía Triệu Tinh nói: - Triệu Tinh, lần này công ty quyết định cử cô tham gia khóa bồi dưỡng nghiệp vụ. Đây là một cơ hội rất tốt. Hy vọng là cô sẽ học tập thật tốt. Triệu Tinh đứng lên, cách cả một chiếc bàn dài, cô ta lại nhìn Tiểu Quân rồi cười nói: - Cảm ơn công ty đã dành cho tôi cơ hội này. Nhất định tôi sẽ cố gắng học tập thật tốt. Tiểu Quân không nói gì. Dường như cô bị ai đó đánh vào đầu đến mức hoa cả mắt. Những người khác cũng không nói gì, cả phòng họp chỉ có tiếng của trưởng phòng vang lên: - Mọi người giải tán. Ai về việc của người nấy. – Nói xong, ông ta bước đi trước. Tiểu Quân là người cuối cùng bước ra khỏi phòng họp. Trước khi ra ngoài, Khâu Tinh vỗ vai cô một cái, nhưng cô hoàn toàn không có phản ứng gì. Sau khi bước ra khỏi phòng họp, cô đi thẳng đến

phòng trưởng phòng, không gõ cửa mà cứ thế đẩy cửa bước vào. Trưởng phòng và Triệu Tinh đang nói chuyện, nhìn thấy cô, hai người bỗng dừng lại. Triệu Tinh bước ra ngoài trước. Khi đi qua Tiểu Quân, cô ta cố ý chạm vào cô rồi mỉm cười thì thầm bên tai cô: - Chị à, chị đừng buồn! Vất vả cả năm cũng chẳng ích gì đâu. Chị nên sớm hiểu được điều đó chứ. Tiểu Quân im lặng, cô hoàn toàn không có ý định trả lời. Đợi đến khi cửa phòng khép lại, cô mới mở miệng hỏi trưởng phòng: - Tại sao lại là Triệu Tinh? Ông trưởng phòng xoa xoa tay: - Tiểu Hà, tôi biết trong lòng cô không phục. Nhưng tôi đã nói rồi, đây là quyết định của công ty. Tôi cũng không thể làm gì được. Cô cần rằng rồi lại nói: - Trình độ chuyên môn và công việc của Triệu Tinh không đủ tiêu chuẩn của chỉ tiêu này. Tôi sẽ làm đơn gửi lên công ty. - Làm đơn ư? – Trưởng phòng cười. – Cô định gửi đơn cho ai? Tiểu Hà à, cô đừng trách tôi không nhắc nhở cô. Bây giờ cô gái đó đã thành phượng hoàng rồi. Tôi cũng không dám động đến cô ta. Đến lúc đó, cô ta bực mình thì ai biết công ty sẽ xử lý cô thế nào? Bây giờ kiếm được công việc cũng không dễ dàng gì. Cô làm việc rất tốt. Lùi một bước trời cao biển rộng. Cô hãy biết nhẫn nhịn đi. - Tôi không phục. – Nghĩ đến những ngày mình phải miệt mài suốt ngày suốt đêm bên máy tính, những ngày chạy đi chạy lại dưới nắng mà thái dương của Tiểu Quân giật giật, mắt cô cay xè, đỏ lên và chỉ bật ra được ba từ đó. - Không phục ư? Thực ra cũng tiếc cho cô. Tiểu Hà, cô làm việc bao nhiêu năm nay mà chẳng lẽ điều này cô cũng không hiểu sao? Chỉ cần cô đồng ý thì Triệu Tinh kia có là gì đâu. Thực ra bây giờ vẫn chưa muộn. Cô có cần tôi giới thiệu giúp cô không? – Ông trưởng phòng bước tới, giơ tay đặt lên vai cô, nở nụ cười gian xảo. Cảm giác khó chịu xen lẫn với cơn giận nổi lên, Tiểu Quân giật lùi lại một bước, hét lên: - Đừng động vào tôi. Mặt ông trưởng phòng biến sắc. Hà Tiểu Quân đã xoay người kéo cửa bỏ đi mà không thèm ngoái đầu quay lại. 3 Sau khi rời khỏi công ty, Tiểu Quân một mình đi trên phố, đi mãi mà không biết mình sẽ đi đâu. Đến khi màn đêm dần buông xuống, những ngọn đèn đường bật sáng, đèn neon giăng khắp nơi chiếu một vầng sáng kỳ lạ. Một chiếc xe đỗ ngay bên cạnh, là xe taxi, một đôi nam nữ tay trong tay bước ra. Họ cười đi ngang qua cô rồi đẩy cửa một quán rượu bước vào, Cảnh cửa

màu đen mở ra. Cô nghe có tiếng nhạc bên trong, là tiếng nhạc Jazz, giọng nữ mạnh mẽ khuấy động cả tâm hồn. Cô đã nghe bài hát này từ cách đây rất lâu rồi và cứ thế bước vào trong quán. Đêm buông xuống, quán rượu mờ mờ ảo ảo, tiếng hát quay vòng, cô ngồi trong một góc thờ dài. Khi Khởi Trung nhìn thấy Tiểu Quân thì đã gần nửa đêm, cô ngồi một mình trong góc của quán rượu, bên cạnh không hề có ai. Anh bước tới ngồi xuống trước mặt cô. Tiểu Quân ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt mơ màng như thể không quen anh, rồi cô nhanh chóng nhớ ra anh nhưng lại chỉ nói: - Anh đến rồi. Anh biết rõ là cô say vì ngay sau đó cô hỏi anh: - Ai bảo anh tới đây? - Em gọi điện cho anh mà. – Trong điện thoại, giọng cô rất lạ nên anh vội vã đến ngay. Bây giờ, thấy cô không sao, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Anh cũng không bảo cô say, chỉ dịu dàng giải thích một câu. Cô “ờ” một tiếng, cũng không biết là có nghe rõ hay không, rồi giơ tay gọi thanh toán. Anh chàng phục vụ ở quây rượu thở phào. Vị khách nữ này ngồi một mình mấy tiếng liền. Cô không nói câu nào, có người hỏi han cũng chẳng thèm để tâm cứ thế ngồi uống rượu. Theo kinh nghiệm của anh ta, phiền phức nhất chính là những vị khách như thế. Tiểu Quân giơ tay được nửa chừng bỗng nhiên hạ xuống. Lần này, cô quay về phía Khởi Trung, cuối cùng cô cũng nhớ ra tại sao mình lại gọi điện cho anh. - Anh trả tiền giúp em nhé. Em không mang tiền. Lúc anh trả tiền thì cô đã tự mình đứng lên đi ra ngoài, bước chân loạng choạng, ra cửa chưa được mấy bước thì bỗng nhiên vấp té. Anh vội lao đến đỡ nhưng không kịp. Cô ngồi trên nền đất, chắc là bị trật chân. Anh sợ cô bị thương vội ngồi xuống kiểm tra. Cô không vùng ra mà bỗng nhiên khóc òa lên. Tuy đã quá nửa đêm nhưng đây là trung tâm thành phố, vẫn có người đi qua ngó nhìn. Anh rất ít khi gặp phải tai nạn như thế này, cũng chẳng biết nói gì. Trước tiên anh bế cô lên xe rồi cũng không đi ngay. Anh bật đèn xem lại chân cô. Tiểu Quân ôm lấy anh mà khóc. Cô gục đầu vào lòng anh, nước mắt nóng hổi. Anh lo lắng, chỉ ướm một quần trước ngực nhưng nóng đến mức tim anh thắt lại. Đây không phải là lần đầu tiên Khởi Trung thấy Tiểu Quân đau khổ như thế này. Bình thường cô rất hay cười, ai cũng nghĩ cô sống rất vui vẻ nhưng hết lần này đến lần khác, anh nhìn thấy cô khóc. Lần nào anh cũng đều thấy rất đau lòng, đau đến

mức không biết nên làm thế nào mới phải. - Sao thế em? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu Quân? – Cô khóc không thành tiếng, khóc đến run lên. Anh sợ cô ngạt thở nên muốn cô ngẩng đầu lên nhưng cô không chịu nhúc nhích. Anh đành phải ôm lấy cô rồi với một tay ra tắt đèn trên nóc xe. Trong xe rất tối. Cô bị nôn. Vì không kịp quay đi nên cô đã nôn lên người anh. Nôn xong, cô im lặng ngẩng đầu nhìn anh tỏ ra hối lỗi. Cô chỉ nói một câu: - Em xin lỗi. Trong xe bừa bộn, mùi nồng nặc, tình cảnh đã tồi tệ đến mức không thể tồi tệ hơn được nữa. Anh rất bình tĩnh lấy khăn giấy lau cho hai người, để cho cô ngồi thoải mái rồi mở cửa sổ xe ra hỏi cô: - Có chuyện gì để mai rồi nói. Anh đưa em về nhà trước đã nhé. Tiểu Quân ngồi ở ghế trước. Sau khi nôn xong, đã mệt lử nên để mặc anh sắp xếp. Bàn tay đàn ông thật mạnh mẽ. Anh nâng gáy cô để cô cảm thấy dễ chịu nhưng đôi mắt cô lại cay sè. Sợ mình lại làm điều gì đó không phải, cô lặng lẽ nhắm mắt lắc đầu. - Đừng. Em không muốn về nhà. Cô không muốn về nhà bởi cô biết rất rõ kết quả của việc về nhà. Trưa nay cô đã kiên quyết từ chối Lý Tuấn Khanh như thế, không, cô đã kiên quyết từ chối một người giàu có như vậy thì chắc chắn mẹ cô đang đợi ở nhà để bùng nổ chiến tranh với cô. Đừng chiến tranh nữa, cô mệt mỏi sắp chết mất thôi. Cô không hiểu mình như thế nào nữa. Đường cô đi, mọi thứ đều không suôn sẻ. Trong tình yêu, cứ tưởng rằng đó là tình cảm chân thành, nhưng thực ra lại là kẻ ngốc nghếch trong thế giới hiện thực. Trong công việc, cứ tưởng rằng đó là sự nghiệp của mình, nhưng thực ra lại là chuyện cười trong hội nam quyền. Cô mệt mỏi, mệt đến mức không nhắc nổi chân lên nữa, mệt đến mức không muốn bước tiếp về phía trước, mệt đến mức chỉ muốn có một người để dựa dẫm, có thể giúp cô thoát khỏi tất cả những cơn ác mộng này. Cô có cảm giác tay anh chạm nhẹ vào tóc mình, bên tai có tiếng anh thì thầm, dịu dàng và nhẫn nại: - Vậy em muốn đi đâu? Cô mở mắt ra, mặt cô kề sát mặt anh. Cả hai đều đáng thương! Anh bị cô nôn lên khắp người, mùi đó thật khó chịu. Chắc cô rất xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất nhưng anh nhìn cô, ánh mắt thật dịu dàng giống như đêm trăng đó, họ vừa bước ra khỏi vườn hoa lung linh trong ánh nến, cô kéo váy sấn vai bên anh. Mắt cô cay sè, sống mũi cay cay, trước mặt mờ đi, cô như mất giọng, chỉ nói được: - Em muốn kết hôn.

4 Trong ấn tượng của Tiểu Quân, tất cả những gì diễn ra sau đó đều mơ hồ. Cô không nhớ nổi là Khởi Trung đã nói gì với mình trong xe, hoặc là không nói gì cả. Sau đó, cửa xe mở ra, anh bước ra ngoài. Mí mắt cô nặng trĩu, cuối cùng, cô chỉ nhìn thấy một đốm đỏ chập chờn trong bóng tối, chắc là anh đang hút thuốc. Khi mở mắt ra, cô đã thấy mình nằm trong nhà Khởi Trung. Cô đã quá quen thuộc với nơi này nên cũng không hề cảm thấy sợ hãi. Khi ngồi dậy, cô phát hiện ra trên người mình đang mặc áo sơ mi của Khởi Trung. Nó rộng thùng thình, dài tới tận đùi. Chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường, chỉ bốn giờ sáng. Trên giường chỉ có một mình cô. Vì không tìm thấy quần áo của mình nên cô đành phải mặc chiếc áo sơ mi bước xuống giường. Chiếc áo sơ mi nam được cài kín đến tận cổ. Cô nghĩ, không biết anh làm thế nào để cài được hết hàng cúc này? Chiếc áo thật mềm mại! Đèn trong phòng khách vẫn sáng. Cô đẩy cửa thì nhìn thấy lưng Khởi Trung. Cô định gọi anh nhưng bỗng nhiên không biết bắt đầu từ đâu. Anh đứng đó, cúi đầu, quay lưng lại phía cô. Anh đang là quần áo. Bộ váy trắng được trải ra dưới bàn là. Cô nhìn rất rõ, đó chính là bộ váy cô đã mặc. Nghe thấy tiếng động, anh ngoái đầu lại nhìn. Vì quay lưng lại nên anh không nhìn rõ nét mặt cô mà chỉ hỏi: - Em tỉnh rồi à? Cô mở miệng, cổ họng đau rát, cổ mãi mà không thốt nên lời. Trong hai mươi tư tiếng, cô đã từ chối một người đàn ông, làm cho mẹ mình tức giận, mất cơ hội tham gia khóa bồi dưỡng nghiệp vụ mà mình luôn ao ước, cảm thấy thất vọng về công việc, một mình đến quán rượu, uống say, nôn, ngã trên phố... tất cả đều giống như một vở hài kịch sau màn phong đen. Thật đáng buồn! Nhưng bây giờ, cô đứng trong phòng khách nhỏ quen thuộc này. Anh đứng bên cô, không trách móc truy hỏi gì, chỉ chăm sóc cô, bảo vệ cô. Hóa ra cô còn có anh. Sàn phòng khách là sàn gỗ, cô đi chân trần, gót chân lạnh giá nhưng trên người lại không hề thấy lạnh. Những chuyện xảy ra trước đây đều nói cả rồi. Hóa ra cô còn có anh. Anh vẫn đang đợi câu trả lời. Thấy cô không nói gì, anh bèn bước tới trước mặt cô nhưng lại bị cô vòng tay ôm chặt lấy. Có lẽ anh biết cô muốn nói gì. Từ lúc anh và Tiểu Quân quen nhau đến giờ mới chỉ có vài tháng. Cô xinh đẹp, công việc ổn định, biết cách ăn mặc, luôn đem đến cho người xung quanh những điều bất ngờ nhưng lần đầu tiên anh gặp cô

thì đã cảm thấy cô không hạnh phúc. Thực ra cô không hề u sầu, ít khi khóc lóc. Sau lần đầu tiên gặp mặt, Mỹ Mỹ đã nói về dáng vẻ thường ngày của Tiểu Quân. Cô ấy nói cô rất đáng yêu, thích cười, tính tình rất tốt. Nhưng không biết là may hay không mà anh luôn gặp cô trong tình trạng mệt mỏi, cô đơn, bàng hoàng, có lúc lại còn khóc trước mặt anh hoặc là bỗng nhiên chạy đến bên anh. Anh hiểu rõ, như vậy chưa chắc đã là cô để ý đến anh, cô chỉ muốn có một người ở bên mình. Như vậy thì sao chứ? Ngay từ lần gặp đầu tiên, anh đã biết mình thích cô rồi. Anh ba mươi tuổi, cái tuổi thích hợp để kết hôn. Nếu muốn theo đuổi một người con gái thì chắc chắn là vì muốn lấy người đó. Anh biết cô vừa chia tay với bạn trai và anh đã từng gặp người đàn ông đó một lần. Nhưng những điều đó đã là chuyện quá khứ, mọi người có sống trong môi trường chân không đâu. Anh cũng đã từng yêu, đã từng chia tay. Chẳng cần thiết phải tìm hiểu lại chuyện đó làm gì. Hôm ở Tây Sơn, anh đã cõng cô về nhà trên con đường trải đá mà anh quen thuộc từ nhỏ. Dưới ánh trăng rất đẹp, chiếu sáng mọi vật xung quanh, anh bước từng bước, cảm giác thật tuyệt vời. Sau này, cô và mẹ cãi nhau, cô đã chạy đến tìm anh trong đêm. Ngồi trên ghế sofa, sau khi đã uống hết cốc sinh tố sữa đu đủ, cô dựa vào anh, buông tay, chẳng hề đề phòng giống như họ đã bên nhau như vậy nhiều năm rồi. Anh và cô đã làm chuyện ấy. Cả hai đều là người lớn nên đương nhiên đó cũng không phải là lần đầu tiên nhưng anh vẫn thấy xúc động. Cô đang yếu nên sau đó đã ngủ thiếp đi trong lòng anh. Trong bóng tối, anh cứ nhìn cô mãi. Cô chính là người con gái anh muốn ở bên. Tuy trước đó, quan hệ giữa họ không thật sự mặn nồng nhưng anh cảm thấy như vậy cũng tốt. Hai người ở bên nhau không phải là tình cảm bộc phát. Anh đã có dự tính, anh muốn tiếp tục đi cùng cô. Phương hướng cuối cùng đương nhiên là kết hôn. Đợi đến lúc thích hợp, anh sẽ tự đề nghị. Chỉ là anh không ngờ cô bỗng nhiên đề nghị kết hôn, lại còn là sau khi đã uống say và bị nôn nữa chứ. Cô ngẩng đầu nhìn anh, mở miệng, muốn nói nhưng giống như bị thôi miên. Anh không hề lạ lẫm với nét mặt đó. Tiểu Quân thường để lộ nét mặt như vậy trước mặt anh hoặc là do anh quá nhạy cảm nhưng anh luôn biết, đối với cô, nếu hai người muốn có quan hệ thật sự thì cần phải có thời gian thậm chí là một khoảng thời gian rất dài.

Nhưng anh không hề bận tâm, anh rất nhẫn nại với cô. Chỉ cần hai người luôn được ở bên nhau, anh có thể đợi, đợi đến khi cô thật sự sẵn sàng. Nhưng vừa rồi cô nói muốn kết hôn. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Điều gì đã khiến cho Tiểu Quân ra nông nỗi này? Đêm khuya uống rượu, khóc lóc trên phố, cuối cùng lại đòi kết hôn. Anh muốn hỏi nhưng khi cúi đầu xuống, thấy khuôn mặt cô ngẩng lên thì những câu hỏi đó đã tan biến. Việc gì phải hỏi nhiều như vậy? Anh luôn có niềm tin vào bản thân, với cô cũng vậy. Dù xảy ra chuyện gì, anh đều muốn cô biết, cô có thể tìm thấy sự an ủi ở nơi anh. Cô chính là người con gái anh yêu. Anh nguyện ở bên cô suốt đời. Anh giơ tay ra vuốt tóc cô, nhìn vào mắt cô, nói: - Tiểu Quân, chúng ta lấy nhau nhé.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bền Vững Muôn Đời

Bây giờ Tiểu Quân đã hiểu rõ, chuyện kết hôn, việc khó khăn nhất không phải là có thể tìm được người đó hay không mà việc khó khăn nhất là bạn và anh ta có thể kiên trì bước qua bóng tối trước ánh bình minh hay không? 1 Cả đêm Tiểu Quân không về. Sáng sớm tinh mơ, cô mới mở cửa vào nhà. Tối qua, cô tắt điện thoại, vừa mở ra, cô liền thấy một loạt cuộc gọi nhỡ từ số máy của nhà mình. Chắc cô có thể tưởng tượng ra phản ứng của mẹ. Tuy giờ đầu ra cũng chẳng được mà rụt đầu lại cũng không xong nhưng cô vẫn muốn đối diện với tất cả những gì sắp xảy ra. Trước khi bước vào cửa, cô hít một hơi thật sâu. Bà Hà đã biết tin tức từ rất lâu nên mất ngủ cả đêm. Bà không lo con gái mất tích, thực ra dùng gót chân để nghĩ cũng biết tối qua Tiểu Quân không về nhà, chẳng phải sợ bị bà mắng sao? Lý Tuấn Khanh là ứng viên sáng giá nhất trong mắt bà. Nhà họ Lý giàu có lại không yêu cầu cao với con dâu, chỉ cần con trai họ thích là được. Thật không ngờ một cơ hội tốt như vậy đã bị Tiểu Quân vứt đi sau một bữa trưa. Sau khi nhận được tin, bà tức đến bốc hỏa nhưng gọi điện mãi mà không được. Vừa thấy con gái là cơn giận lại bốc lên, bà mắng xối xả cho cô một trận: - Con vẫn còn biết về nhà cơ à? Chà! Con còn biết về nhà cơ đấy. Cả đêm không về, cũng chẳng thèm gọi điện, con còn coi hai ông bà già này ra gì không hả? - Con phải làm thêm. Con đã nói với bố rồi mà. Bà Hà lạnh lùng hỏi lại: - Làm thêm ư? Con không muốn về nhà nghe mẹ mắng phải không? Dì Lan đã nói với mẹ cả rồi. Ăn cơm với người ta rồi trở mặt, lại còn nói mình đã có bạn trai rồi. Sợ mẹ mắng con hả? Sợ mẹ mắng thì đừng có nói năng linh tinh như vậy? Bạn trai của con ở đâu? Con nói đi, bạn trai của con ở đâu? Tiểu Quân bị ép tới mức phải lùi lại một bước, tựa vào cánh cửa “rầm” một tiếng. Cô cười đau khổ nói: - Mẹ, con không nói linh tinh. Con có bạn trai rồi. Chúng con đang dự định kết hôn. Căn phòng yên lặng, tiếng bà Hà như

bị chặt đứt. Bà trợn tròn mắt nhìn con gái mình rồi hít một hơi thật sâu. Vẫn là bố mở miệng trước. Ông bước tới vỗ vai con gái: - Thật ư? Tiểu Quân, chuyện lớn như vậy sao giờ con mới nói? Khi nào con cho bố mẹ gặp mặt anh ta đây? - Hai hôm nữa ạ. Để anh ấy chuẩn bị một chút đã ạ. - Tiểu Quân nhìn bố nói, thái độ hết sức nhẹ nhàng. Tình cảm của cô dành cho bố rất phức tạp, cô yêu quý ông nhưng lại thấy ông quá nhu nhược. Cho dù mẹ có nói những lời quá đáng đến mấy thì ông cũng đều cười khi khi, làm như không có chuyện gì. Đặc biệt là mấy năm nay, cô nhìn mà cảm thấy rất buồn. Bà Hà cũng dụ lại, bà hỏi: - Tiểu Quân... Tiểu Quân quay đầu bước về phía phòng và buông lại hai câu khiến mẹ cô tức nổ đom đóm mắt. - Mẹ, mẹ đừng hỏi. Anh ấy không giàu có đâu. Cửa phòng đóng lại, Tiểu Quân bỏ ông bà Hà đứng đó nhìn nhau. Bà Hà nhất thời không dám tin vào tai mình nữa. Một lúc sau, bà mới gào lên: - Ông Hà, ông nghe nó nói gì không? Ông nghe đi. Bà Hà nói và bước về phía phòng con gái mình nhưng vai bà nặng trĩu. Chồng bà đã ngăn lại, bà quay đầu nhìn ông một cách khó hiểu. - Con gái mệt rồi. Bà để cho nó ngủ một lát. Là người thế nào thì cứ đợi chúng ta gặp rồi tính. - Ông Hà nhìn cửa phòng con gái nói, tay ông vẫn giữ chặt tay vợ mình. Thái độ của ông Hà không thể coi là nghiêm khắc. Nhưng bao nhiêu năm nay, bà đã quen với việc làm mọi thứ trong nhà đều theo ý mình, muốn làm thế nào thì sẽ làm thế đó. Bà chưa bao giờ gặp phải tình huống thế này. Lúc đó, bà đã giật mình chỉ biết trợn tròn mắt nhìn ông. Bờ vai nặng trĩu, bà mở miệng mà không thốt nên lời. Cuối cùng, bà chùng vai xuống, im lặng. 2 Sau khi quyết định sẽ kết hôn với Tiểu Quân, Khởi Trung đã làm rất nhiều việc. Đầu tiên, anh báo tin này cho bố mẹ biết. Rồi thu xếp thời gian gọi điện đến Canada. Người nghe điện thoại là chị gái anh, anh mới nói được hai câu, chị ấy đã buông ống nghe xuống, rồi sau đó là một loạt tiếng bước chân tiếp theo tiếng gọi của chị ấy. - Bố! Mẹ! Anh ơi! Mau đến đây đi ạ, Khởi Trung nói em ấy sắp kết hôn rồi. Anh ở đầu dây bên này mà toát mồ hôi, ít nhất là trong lòng anh nghĩ vậy. Nhưng những người phụ nữ trong nhà anh đều là người của phái hành động. Giọng mẹ anh lập tức vang lên, càng kích động hơn, bà chộp lấy ống nghe. - Thật ư? Con có bạn gái thật ư? Con có ảnh không? Khi nào thì chúng ta đi gặp cô ấy? Không

đúng, không đúng, khi nào chúng ta có thể đi gặp người ta? Mẹ phải chuẩn bị chút đồ. Ông Trần, lần này chúng ta phải về ngay. Khi nào chúng ta sẽ về nước đây? Tôi phải mặc gì nhỉ? Giọng mẹ anh rất to khiến Khởi Trung phải cầm điện thoại ra xa tai một chút. Đầu bên kia truyền lại giọng từ tốn của bố: - Tín Hoa, bà đừng kích động như vậy. Hãy hỏi cho rõ rồi tính. Anh cũng ở đầu dây bên này thở dài. Anh nghĩ bố và anh rể thật là khổ, may mà Tiểu Quân không giống tính họ nên anh rất thích. Nghĩ đến Tiểu Quân là anh lại mỉm cười. Thật ra, chỉ cần là cô thì anh đều thích cả. Bố anh cầm điện thoại, hỏi một chút về tuổi tác, nghề nghiệp của Tiểu Quân. Trước khi gọi điện thoại, anh đã gửi ảnh vào hòm thư điện tử cho chị gái. Chị gái ở bên kia cũng nhanh chân nhanh tay mở ra gọi mẹ anh lại xem, lại một tràng trầm trồ rộ lên. Cuộc điện thoại giữa hai người đàn ông bị ngắt quãng một cách bất đắc dĩ. Ông Trần cũng đến xem ảnh và khen một câu: - Xinh lắm! Con trai, con giỏi đấy! Khởi Trung cười khì khì nói tiếp. Bố anh nghe rồi gật đầu, ông nói điều kiện hai bên khá thích hợp. Cuối cùng, ông hỏi anh đã gặp mặt bố mẹ đối phương chưa? Khởi Trung trả lời là chưa nhưng anh định hai hôm nữa sẽ đến gặp họ. Mẹ anh lại giật lấy điện thoại dặn dò. Ban đầu anh còn nghe, sau đó xem giờ và đành phải cầu xin mẹ: - Mẹ, con còn phải đi làm. Gọi điện thoại quốc tế đắt lắm! Mẹ vẫn không tha, nói: - Đi làm quan trọng hay hỏi vợ quan trọng? Con chẳng hiểu quy tắc gì cả. Lần đầu tiên đến nhà người ta cần phải tuân theo rất nhiều quy tắc. Đến lúc đó, nói lời, mua nhầm đồ thì có thể bị người ta đuổi ra khỏi nhà đấy. Làm gì có chuyện đó chứ?...Khởi Trung nghe xong mà dở khóc dở cười, chẳng còn sức để phản đối. Sau đó Khởi Trung mới phát hiện ra, có lúc người già nói chuyện đúng là đều có lường trước. Lần đầu tiên gặp mặt bố mẹ Tiểu Quân quả đúng là không được thuận lợi lắm. Tiểu Quân đã cảnh báo trước với Khởi Trung. Trước khi anh đến nhà gặp bố mẹ, cô đã nhắc đến vấn đề này. Từ khi Tiểu Quân và Khởi Trung bắt đầu yêu nhau, những ngày cuối tuần và ngày lễ, cô và anh đều thống nhất là sẽ đến nhà anh ăn cơm. Tài nấu ăn của Khởi Trung rất khá. Hơn nữa, anh lại rất thích làm việc đó. Anh thường thử làm món ăn các nước và đương nhiên Tiểu Quân là người đầu tiên nếm thử. Thịnh thoảng Mỹ Mỹ và Thái Quân cũng đến ăn cơm. Tóm lại là vô

cùng thú vị! Nhưng hôm nay, khi ăn cơm, Tiểu Quân không quên chuẩn bị sẵn những điều cần nói. Bê bát cơm lên, cô mới nói rõ đầu đuôi của việc tại sao đến quán rượu. Cuối cùng, cô mới nhắc đến mẹ mình. Khi cô nói đến chuyện công việc, anh nghe rất chăm chú. Nghe xong, anh mới nói: - Tiểu Quân, nếu em làm việc mà không thấy vui thì... Tiểu Quân cười: - Thì làm sao? Nếu em làm việc mà không thấy vui thì anh sẽ nuôi em sao? Anh nghĩ ngợi một lát. Thực ra, cô cũng không chờ đợi câu trả lời của anh nhưng thấy anh như vậy thì trong lòng cô cũng cảm thấy được an ủi rất nhiều. Trong lòng cảm thấy rất vui. Cô nắm lấy tay anh rồi không đợi anh trả lời đã nói tiếp: - Anh yên tâm. Em đã lén nộp đơn xin việc để tìm công ty khác rồi. Anh nắm lấy tay cô rất dịu dàng. Không kìm được, anh lại vuốt tóc cô: - Chỉ cần em vui là tốt rồi. Nếu muốn nghỉ ngơi thì em cũng có thể ở nhà một thời gian. Không cần phải vội. Tiểu Quân gật đầu. Cô thích công việc của mình. Núi không chuyển thì nước chuyển, làm ở đây không thoải mái thì đổi sang nơi khác là được rồi. Về nhà làm gì chứ? Hằng ngày ở nhà như mẹ cô sao? Hồi trước, Chí Hào đã từng vô số lần bảo cô nghỉ việc nhưng cô không đồng ý. Bây giờ chỉ vì chuyện của Triệu Tinh mà bỏ việc thì không đáng, cô đâu có làm sai gì chứ? Vấn đề này tạm dừng ở đây. Cô cúi đầu dùng đũa gõ lên đĩa vài cái rồi ngẩng đầu nói: - Còn một chuyện nữa. Nó có liên quan đến mẹ em. Khi nói câu này, thái độ của cô nghiêm túc hẳn. Cô thấy lông mày Khởi Trung cũng dựng lên. Thi thoảng anh có nghe Tiểu Quân nhắc đến mẹ cô, nói rằng bà rất ghê gớm. Lại còn một lần Tiểu Quân bỗng nhiên bóra ngoài giữa đêm rồi nói rằng mình cãi nhau với mẹ. Anh nghĩ chắc là mẹ con họ có mâu thuẫn với nhau nhưng điều này cũng không có gì là lạ, rằng còn có lúc cãi phải lười nữa là hai mẹ con ở bên nhau từ sáng đến tối. Tiểu Quân nhìn nét mặt của Khởi Trung mà cảm thấy rất khó mở miệng nhưng nghĩ sớm muộn gì anh cũng phải hiểu mẹ mình nên đành nói: - Mẹ em... vừa giới thiệu cho em một đối tượng nhưng đã bị em từ chối rồi. Anh bàng hoàng một chút rồi hỏi cô: - Mẹ em giới thiệu cho em ư? Em không thích sao? Tiểu Quân trợn mắt nhìn anh: - Thích mà giờ em còn ngồi ở đây sao? Anh đã định thần lại. Anh cười nắm lấy tay cô: - Anh xin lỗi. Anh đùa đấy mà. Em đã nói với mẹ em chuyện của chúng ta chưa? - Em nói rồi. Anh

mím cười: - Anh cũng nói rồi. Bố mẹ anh đang chuẩn bị về nước. Nụ cười của anh thật nồng ấm. Tiểu Quân mở miệng định nói rồi lại thôi. Cô không nói chuyện mẹ cô đã phản ứng thế nào sau khi nghe cô nói về anh. - Anh biết rồi. Em sợ mẹ em không hài lòng về anh chứ gì? Em yên tâm. Anh sẽ thể hiện thật tốt.- Tâm trạng rất vui. Khởi Trung nháy mắt với cô rồi lại nói tiếp. - Trước kia chị gái anh lấy chồng, mẹ anh cũng không đồng ý. Bà nói anh rể không đẹp trai, sau này sẽ sinh ra con tinh tinh mất. Hai người cãi nhau suốt ngày. Bây giờ, em thấy đấy, không biết bà thương yêu Thiên Thiên, cháu anh đến nhường nào. Phải rồi. Em đã xem bức ảnh mới nhất của Thiên Thiên chưa? - Bức ảnh Thiên Thiên ăn kem ư? Em xem rồi. Đáng yêu thật đấy. Còn cả Tiểu Cương nữa. Dạo này, cậu bé thế nào rồi? Cậu bé có gọi điện cho anh không? - Người nhà Khởi Trung không ở Thượng Hải nhưng anh thường cho Tiểu Quân xem những bức ảnh mới nhất và rất thích nói chuyện với cô về họ. Tiểu Quân rất ít khi liên lạc với họ hàng nên thành thử sau này cô còn quen người nhà của anh hơn họ hàng của mình. - Gọi rồi. Nó đòi lên Thượng Hải chơi. Nó còn đòi rủ em đánh cờ.- Khởi Trung cười trả lời cô. Hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Cứ như vậy đến hết bữa cơm mà Tiểu Quân vẫn không nói được điều mình muốn nói nhất. Khi Khởi Trung rửa bát, cô ngồi gọt hoa quả mà thờ dãi trong lòng. Tâm trạng anh rất vui! Anh vừa rửa bát vừa hát một bài hát cũ. - Có bao nhiêu tình, có thể quay lại, có bao nhiêu người, cam lòng chờ đợi. Khi tình yêu đã trải qua muôn vàn trắc trở, liệu rằng còn có đủ dũng khí để yêu... Nhân vô thập toàn, con người chẳng có ai là hoàn hảo cả. Khởi Trung rất giỏi, chỉ là khiếu âm nhạc không tốt lắm. Khi hát, anh thường hát sai nhạc. Lúc mới nghe, Tiểu Quân thấy rất buồn cười nhưng sau đó sống mũi cay cay, cô bỏ hoa quả xuống, chạy đến ôm eo anh, từ từ áp mặt lên tấm lưng ấm áp của anh. Anh dừng lại, để nguyên bàn tay đầy bọt quay lại hỏi cô: - Em làm sao thế? Tiểu Quân lắc đầu. Thật kì lạ! Trước đây, cô chưa bao giờ thấy mình lại yêu người đàn ông này đến thế nhưng từ sau khi anh nói với cô hai từ “kết hôn” thì cô dần dần nảy sinh tình yêu với anh. Lúc nào, cô cũng muốn ở bên anh, dù không làm gì, chỉ ngồi bên cạnh nhìn anh rửa bát cô cũng thấy yên lòng. Cuộc sống như thế này thật ấm cúng. Nó giống như phản xạ

của chú ếch khi thả vào nước ấm, mất đi cảm giác, không thể thoát ra được nữa. Quá khứ của cô không giống như vậy, mẹ cô rất tham vọng, cô cũng vậy? Người đàn ông như Chí Hào cũng bị cô hấp dẫn, từ tận đáy lòng, cô cảm thấy mình cũng có phần kiêu ngạo. Nhưng ba năm trôi qua, cô vốn cho rằng tình yêu có thể chiến thắng tất cả, rằng một ngày nào đó cô có thể mở mày mở mặt nhưng kết quả thì sao? Kết quả là những gì cô có thể nắm giữ được, chỉ có Khởi Trung thôi. Có thể cô sẽ yêu anh. Ý nghĩ này mới thoáng qua trong tim Tiểu Quân. Trước mặt tối om, anh xoay người giơ hai bàn tay ướm sững lên, cúi xuống hôn cô. 3 Lần đầu tiên Khởi Trung gặp mặt bố mẹ Tiểu Quân không phải là ở nhà cô. Mẹ Tiểu Quân không thích tiếp khách ở nhà. Căn nhà chật chội là một nguyên nhân. Một nguyên nhân khác là cả đời này bà để ý nhất là chuyện người khác khen ngợi bề ngoài và vị trí của ngôi nhà này nhưng khi vào bên trong thì lại thất vọng trước sự chật chội của nó. Đối với người khác, chẳng qua chỉ là nhất thời kinh ngạc nhưng đối với bà thì nó lại là nỗi đau khổ cả đời. Cũng vì vậy mà bất đắc dĩ, bà đều gặp bạn bè họ hàng ở bên ngoài. Mọi người cùng ra ngoài ăn cơm, nói chuyện. Khởi Trung không hề phản đối. Đối với anh, lần đầu tiên ra mắt chỉ là hình thức để bố mẹ đối phương biết mình, để quen biết nhau một chút nên ở đâu cũng vậy thôi. Hơn nữa, anh luôn tò mò về bố mẹ của Tiểu Quân, cô rất ít khi nhắc đến họ. Thi thoảng cũng chỉ nhắc đến qua loa nên anh cảm thấy rất mơ hồ. Nhưng anh không quá lo lắng về chuyện này. Hôn nhân là vấn đề của hai người. Anh và Tiểu Quân đã chấp nhận nhau như vậy thì anh cũng sẽ qua được cửa của bố mẹ cô thôi. Nhưng sau này anh mới phát hiện ra rằng, nếu muốn cuộc hôn nhân thật sự thành công thì tuyệt đối không chỉ là chuyện hai người chấp nhận nhau mà là hai gia đình, thậm chí là mối quan hệ xã hội rộng lớn đằng sau hai gia đình? Mẹ Tiểu Quân không hài lòng về anh. Khởi Trung phát hiện ra điều này ngay từ lần đầu tiên gặp họ. Bốn người ngồi ăn một bữa cơm ở một bàn đặt sẵn tại nhà hàng Thượng Hải. Mẹ Tiểu Quân liên tục hỏi anh về tuổi tác, nghề nghiệp, gia cảnh rồi lại hỏi bố mẹ anh làm gì. Anh trả lời quê nhà anh ở Tô Châu. Bố mẹ anh làm việc ở Thượng Hải. Bây giờ cả hai đã nghỉ hưu và năm ngoái đã sang Canada. Nghe đến đây, mắt bà Hà sáng lên. Bà hỏi anh: - Họ di dân sang đấy ư?

Khởi trung lắc đầu: - Chồng chị gái cháu là người Hoa quốc tịch Canada. Sau khi kết hôn, chị ấy sang đó với anh rể cháu. Sau khi chị ấy sinh con thì bố mẹ cháu sang đây trông con giúp chị ấy ạ. Bà Hà “ờ” một tiếng rồi quay sang nói với Tiểu Quân: - Con xem, chị gái của Khởi Trung thật biết chọn chồng. Lấy chồng xong là bay sang nước ngoài, lại còn đưa bố mẹ mình sang đó hưởng phúc nữa chứ. Tiểu Quân cúi đầu uống canh, vờ như không nghe thấy gì. Bà Hà lại hỏi Khởi Trung: - Vậy cháu cũng sang bên đó chứ? - Không ạ. Cháu thấy ở trong nước rất tốt. Hai năm nay, tình hình kinh tế nước ngoài không được tốt lắm. Anh rể cháu đang sợ thất nghiệp nên còn định về nước làm ăn. - Hả? Anh rể cháu làm thuê cho người ta ở nước ngoài ư? - Bà Hà tỏ thái độ không hài lòng. Tiểu Quân cảm thấy giọng điệu của mẹ mình rất tệ. Cô chau mày: - Mẹ, ở đâu mà chẳng phải đi làm. Nếu ai ở nước ngoài đều làm ông chủ thì có nhiều ông chủ vậy sao? Bà Hà sa sầm mặt mày: - Cho dù có mà con không thích thì cũng chẳng ích gì. Ông Hà cười gắp thức ăn cho vợ mình: - Ăn đi, ăn đi. Khởi Trung, cháu cũng ăn đi. Bà Hà chẳng thèm để ý đến chồng và con gái, tiếp tục hỏi: - Vậy cháu có nhà rồi chứ? - Anh ấy sống ở phố Đông ạ. - Không nhận tâm nhìn Khởi Trung bị mẹ mình dồn ép như vậy, Tiểu Quân liền trả lời thay anh. - Ở khu nào của phố Đông? - Kim Kiều ạ. - Khởi Trung giải thích. - Cháu làm việc ở Trương Giang. Kim Kiều cách Trương Giang không xa nên đi làm khá thuận tiện ạ. - Kim Kiều ư? - Bà Hà kéo dài giọng, tỏ ra rất miễn cưỡng. - Nhà chúng tôi ở phố Tây. Tôi chưa đến Kim Kiều bao giờ cả. - Đi tàu điện ngầm nhanh lắm ạ. - Tiểu Quân lại mở miệng. Bà Hà trừng mắt nhìn con gái, ông Hà lại một lần nữa ra mặt. Ông cười nói: - Bây giờ đi tàu điện ngầm rất tiện lợi. Hồi trước, tôi đi thăm ông cậu ở phố Đông mà phải đổi xe mất ba bốn lần. Bây giờ đi tàu điện ngầm một loáng là tới, chắc không đến nửa tiếng đồng hồ đâu. - Phải. Xuống tàu đi bộ mất bốn mươi lăm phút, hai bên đường chẳng có lấy một cái siêu thị. - Bà Hà khịt mũi. Đến lúc này, dù không quen nhưng Khởi Trung cũng đã hiểu ý của bà Hà. Anh nghiêng đầu nhìn Tiểu Quân, cô cũng đang nhìn anh. Anh vốn đã có chút bối rối, cô cũng cảm thấy lo lắng không yên nhưng khi hai người nhìn nhau thì không biết tại sao cả hai đều dần dần trấn tĩnh lại. Bà Hà chau mày, bất đắc dĩ cúi

xuống uống một ngụm canh. Ông Hà tỏ ra rất khách sáo. Ông nói chuyện với Khởi Trung một lát. Phạm vi câu chuyện khá rộng. Sau đó, ông nói đến giải bóng đá liên đoàn vừa kết thúc hai ngày trước. Hai người nói chuyện với nhau rất hợp, rất vui vẻ, rất đồng cảm. Trên đường về nhà, bà Hà luôn oán thán nói tầm nhìn của con gái quá kém, tìm được người đàn ông chẳng được điều kiện gì, nhà thì ở quê, xe thì không có. Tiểu Quân phản đối: - Anh ấy có xe. Công ty phân cho anh ấy mà. Bà Hà dậm chân: - Công ty phân với mình mua giống nhau sao? Hơn nữa, công ty phân cho xe gì chứ? Xe đạp cũng là xe. Ông Hà nghe mà phì cười: - Chẳng phải năm đó, tôi đạp xe đến đón bà sao? Được rồi. Con gái thích là được rồi. Tôi thấy Tiểu Trần rất thật thà. Được đấy. - Ông thì cái gì mà chẳng được. Trong mắt ông có cái gì không được? - Bà Hà quay lại nhìn chồng và con gái. Quá bức mình, giọng bà kiên quyết. - Dù sao tôi cũng không hài lòng. Điều kiện của cậu Lý tốt như vậy thì không muốn lại đi tìm anh chàng này. Đầu óc con làm sao thể hả? 4 Bà Hà nói là làm. Bà đã tỏ rõ thái độ từ chối gặp lại Khởi Trung và còn buông một câu, nếu Tiểu Quân kiên quyết lấy người đàn ông có điều kiện như vậy thì đúng là cô đã không coi bà ra gì. Bề ngoài Tiểu Quân khá nhu mì nhưng tính cách của cô lại ương bướng. Bao nhiêu năm nay, chuyện cô tìm đối tượng luôn bị mẹ dồn ép nhưng cô đã sớm có thái độ phản kháng. Hơn nữa lại còn càng ngày càng kịch liệt. Thế nên sức ép lần này của bà Hà hoàn toàn phản tác dụng. Nếu nói trước đây Tiểu Quân quyết định lấy Khởi Trung còn có đắn đo thì lúc này cô đã hạ quyết tâm, dù mẹ có nghĩ thế nào, làm thế nào thì cô cũng sẽ kết hôn, cô sẽ lấy người đàn ông mà mẹ cho là điều kiện không ra gì này để chứng minh cho bà thấy, lần này không phải là trò trẻ con. Trên thực tế, chuyện kết hôn vốn không phải là trò trẻ con. Bố mẹ Khởi Trung nhanh chóng đặt vé máy bay về nước. Từ sau khi biết tin, bà Trần luôn trong tâm trạng vô cùng vui mừng. Trước khi lên đường mấy tuần, bà bắt đầu dặn dò con trai dù thế nào cũng phải bảo Tiểu Quân ra sân bay đón bà. Như vậy họ mới có thể gặp đối tượng con trai mình đã chọn. Khác xa những gì bà Hà đòi hỏi ở Khởi Trung, nhà họ Trần hoàn toàn hài lòng với mọi điều kiện hiện tại của Tiểu Quân. Gia đình họ khá bình thường nên chỉ hy vọng con trai có thể tìm được một cô gái tốt,

môn đăng hậu đối sống trọn đời. Tiểu Quân xấp xỉ tuổi với con trai họ, học vấn cũng khá, lại sinh ra và lớn lên ở Thượng Hải. Trong mắt họ, đúng là không có gì có thể thích hợp hơn nữa. Có điều, tuy nói là vậy nhưng họ vẫn chưa mù quáng đón nhận Tiểu Quân thành con dâu chỉ qua lời miêu tả của cậu con trai duy nhất. Vui mừng thì vui mừng, ông bà Trần vẫn nói, tất cả mọi thứ cứ để sau khi gặp mặt người ta rồi tính. Khởi Trung cũng chẳng lấy làm lạ với chuyện này. Theo anh thấy, con người Tiểu Quân mọi thứ đều tốt, vấn đề khó khăn duy nhất cần phải giải quyết chính là thái độ của ông bà Hà với chuyện hôn nhân. Thực ra, điều anh thật sự cần suy nghĩ chỉ có một mình bà Hà. Ông bà Hà là hai người ở hai thái cực. Ông Hà cả ngày vui vẻ cười khà khà, vô cùng dễ chịu, còn bà Hà thì hoàn toàn ngược lại, trong mắt bà chứa đầy sự soi mói, nói chuyện thì không chịu nhường ai lấy nửa câu. Trước bữa ăn đó, anh vốn đã chuẩn bị sẵn vài câu nói, nhưng chẳng được câu nào thành công mà còn bị bà Hà truy hỏi đến cùng. Nhưng đối với anh, chuyện lấy Tiểu Quân đã chắc như đinh đóng cột rồi. Tuy tình hình bây giờ không suôn sẻ nhưng chỉ có chút thay đổi thôi, kết quả vẫn sẽ như dự tính. Khi Tiểu Quân ở bên anh, cô chỉ nói: - Anh thấy thế nào? Hai người đang đi siêu thị mua thức ăn, anh lúi húi chọn thịt bò, gật gật đầu nói: - Được đấy. Thịt bò hôm nay rất tươi ngon! Anh làm món thịt bò xào hạt tiêu đen nhé. Em có thích ăn không? Tiểu Quân giận dữ: - Em nói chuyện của chúng ta cơ. Anh đứng thẳng dậy: - Ờ! Phải rồi. Tháng sau, bố mẹ anh về Thượng Hải. Họ rất muốn được gặp em. Chúng ta ra sân bay đón bố mẹ anh nhé. Khi nói chuyện, Khởi Trung tỏ ra rất tự nhiên. Tiểu Quân cũng không nghĩ ngợi nhiều mà chỉ đáp gọn lỏn một từ: - Vâng. Anh nghe xong, cười rất vui. Tiểu Quân đồng ý xong mới nhớ lại vấn đề mình định nói lúc trước. Cô thở dài: - Khởi Trung, em thấy anh với bố em thật giống nhau, chẳng lo lắng chuyện gì cả? Chẳng bao giờ ý thức được những nguy cơ. - Xảy ra chuyện gì vậy? - Anh đẩy xe hàng tiếp tục đi về phía trước. Còn đưa một tay ra nắm lấy tay cô. Có người phụ nữ xách chiếc giỏ nặng trĩu đi ngang qua nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ. Đạo này, Tiểu Quân đã quen với những ánh mắt như thế nên cô cũng không mấy để ý mà nói tiếp: - Mẹ em kịch liệt phản đối chuyện của chúng ta. Anh không nhận ra sao? - Anh

biết. - Anh gật đầu rồi lại đi xem cá. - Chúng ta ăn cá hấp nhé. Sau đó, anh lại tự nói một mình: - Hay là thôi đi. Chúng ta ra chợ mua thức ăn. Ở đó tươi ngon hơn! - Khởi Trung. - Cuối cùng cô không chịu nổi nữa, rút tay ra, đứng lại không đi nữa. Khởi Trung ngoái đầu nhìn cô. Tiểu Quân giận dỗi là một thói quen rất thú vị. Cô thích bĩu môi. Lúc đó ở nơi công cộng nên không thể to tiếng được, môi bĩu càng cong hơn, khóe miệng thẳng tắp. Anh nhìn mà muốn phì cười nhưng lại sợ cô nổi giận thật sự nên đành bước đến xoa dịu. - Được rồi. Anh biết em muốn nói gì. Mẹ em không hài lòng về anh đúng không? - Không đúng. - Điều mẹ cô không hài lòng là điều kiện, con người thì không liên quan gì. Tiểu Quân mở miệng muốn giải thích nhưng nói ra thì thật mất mặt nên đành im lặng. - Tiểu Quân, em đã biên soạn chương trình bao giờ chưa? - Anh tiếp tục kéo cô đi. - Chương trình ư? - Tiểu Quân không hiểu. - Ừ! Một chương trình có thể tiến hành đến bước cuối cùng. Trong khi thực hiện sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề, có những vấn đề mà em không hề lường trước được. Không hiểu tại sao anh lại muốn nói những điều đó nhưng câu nói đó chưa phát ra thì đã khiến cho cô mềm lòng. Tiểu Quân không phản kháng hay ngắt lời anh nữa. Đã đến quầy thanh toán, họ xếp hàng chờ tính tiền, anh nghiêng đầu nhìn cô: - Thế nên nếu một bên không thông qua thì phải tìm đến tận cùng cho đến khi nào vấn đề được giải quyết mới thôi. Điều quan trọng là chúng ta đều hi vọng kết quả cuối cùng có thể thành công, đúng không? Đèn neon trong siêu thị sáng lóa cả mắt. Trong mắt anh ẩn chứa nụ cười hiền hòa. Tiểu Quân vốn có rất nhiều điều muốn nói nhưng lúc này bỗng nhiên lại quên sạch, chỉ ngần người nhìn anh, trong lòng cảm thấy thật kỳ lạ. Lẽ nào tướng mạo con người thay đổi theo thời gian tiếp xúc ngắn dài sao? Tại sao dạo này, cô thấy Khởi Trung càng nhìn càng đẹp trai vậy? Cô không nói, anh cũng không cần câu trả lời của cô. Người đứng hàng trước đã thanh toán xong, Khởi Trung nhặt hết đồ trong xe đẩy ra. Sau khi trả tiền xong, anh một tay xách túi nilon, một tay kéo cô rồi lại hỏi: - Được rồi. Bây giờ, chúng ta đến nhà em nhé. - Hả? - Lần này, cô sững sờ thật sự, mở miệng ra mà cứ lắp ba lắp bắp. - Đến, đến nhà em làm gì? - Thay đổi hướng giải quyết vấn đề. - Khởi Trung mỉm cười, nói một cách thản nhiên. 5 Cải cách thay đổi hướng

giải quyết vấn đề mà Khởi Trung nói không những khiến cho Tiểu Quân kinh ngạc mà đến cả bố mẹ cô cũng hết sức kinh ngạc. Không chỉ ba người nhà họ Hà mà cả khu chung cư đó đều cảm thấy kinh ngạc. Con gái nhà họ Hà dẫn bạn trai về nhà. Người bạn trai đó còn xuống bếp công cộng xào nấu một bàn thức ăn. Tin này nhanh chóng truyền đi khắp các hộ trong khu chung cư, ai ai cũng tò mò chạy ra xem, hoặc là giả vờ có việc phải ra ra vào vào. Đến cả cụ Ngô hơn tám mươi tuổi sống ở tầng trên cùng cũng lấy bầy chống gậy bước xuống một chuyến. Tuy khu chung cư chỉ có ba tầng nhưng các nhà liền kề san sát. Lúc đầu, Tiểu Quân còn ở bên cạnh phụ giúp Khởi Trung nhưng sau đó, dưới ánh mắt của bao nhiêu hàng xóm, cô thấy ngại ngần không biết nên làm thế nào đến nỗi không dám ngẩng đầu lên. Khởi Trung vẫn thản nhiên như không. Một mình anh làm xong mấy món ăn, hoàn toàn bình tĩnh và cực kỳ phong độ. Mọi người bê thức ăn lên. Bà Hà cũng không đành bất lịch sự với khách, hơn nữa lại là người giữ thể diện, làm sao có thể kên quyết đuổi Khởi Trung ra khỏi nhà trước mặt hàng xóm chứ? Ông Hà vốn có ấn tượng khá tốt về Khởi Trung. Lúc này, ông vui đến nỗi cười suốt cả buổi, lớn tiếng gọi Khởi Trung vào nhà chỉ sợ người ta không biết đó là bạn trai của con gái ông. Sau đó, bốn người cùng ngồi xuống ăn một bữa cơm. Nhà họ Hà khá nhỏ, khi ăn cơm đều phải mở chiếc bàn gấp ra. Lúc nào không dùng thì gấp gọn lại để tiết kiệm diện tích. Nó là chiếc bàn năm đó ông Hà tự tay làm. Khi Khởi Trung giúp ông Hà mở bàn gấp ra, anh còn nói một câu: - Chiếc bàn này thiết kế hay thật đấy, còn tiện hơn cả đồ gia dụng của IKEA đấy ạ. Bao nhiêu năm nay, ông Hà luôn tự hào về tay nghề làm mộc của mình. Lúc này, nghe xong, ông cảm động vô cùng. Ông vỗ vai Khởi Trung cười lớn: - Vẫn là cháu có con mắt tinh tường. Năm đó, chú không có ý đó. Nếu không, chú đã đi xin giấy đăng ký bản quyền. Biết đâu hãng đồ gia dụng đó còn phải học tập chú ấy chứ. - Thôi đi. Ông nói khoác nó vừa vừa thôi. - Bà Hà đứng bên cạnh liếc xéo. Tài nấu ăn của Khởi Trung đúng là bậc nhất. Anh đã dốc lòng làm mấy món ăn cực kỳ ngon nhưng bà Hà chẳng nói câu nào, mặt cứ xì ra. Tiểu Quân đã sớm lường trước mẹ mình sẽ có phản ứng thế nhưng lúc này cô vẫn thấy rất buồn. Cô không kìm nén được lén nhìn Khởi Trung. Anh hoàn toàn không

có chút biểu hiện phật lòng nào. May mà ông Hà tương đối nhiệt tình, trên bàn ăn luôn nói cười nên không khí cũng không đến nỗi quá lạnh lùng. Sau đó, Tiểu Quân bê cơm đến. Vì không để ý nên cô đã xới cơm vào bát của mình quá nhiều. Cô định quay lại đổ bớt vào nồi cơm điện nhưng chuẩn bị đứng lên thì cô dừng lại nghiêng đầu nhìn Khởi Trung hỏi anh: - Em xới nhiều cơm quá! Anh ăn hộ em một ít nhé. Anh ngần ra một lát rồi mỉm cười, đẩy bát cơm lại nói: - Ừ. Khi xẻ cơm, Tiểu Quân lại liếc nhìn mẹ mình. Hình như bà thờ dài nhưng không thành tiếng. Ông Hà vẫn cười, giơ đũa gắp thức ăn cho vợ và nói: - Bà xã, món thịt bò này ngon lắm đấy! Bà ăn nhiều một chút. Sau khi Khởi Trung về, bà Hà hứ một tiếng, bước thẳng vào phòng đóng cửa lại, chẳng thèm nói chuyện với con gái. Tiểu Quân nhìn bố, ông Hà vỗ vai con: - Được rồi. Bố thích anh chàng này. Bố sẽ khuyên can mẹ con. Con cứ yên tâm. Cánh cửa phòng lại mở, bà Hà bước ra, vẫn giữ bộ mặt khó chịu: - Ăn một bữa cơm là ông đã bị mua chuộc rồi sao? Ông Hà, con người ông sao mà dễ dãi như vậy chứ? - Mẹ! Rốt cuộc mẹ muốn thế nào? - Tiểu Quân hét lên. Trước đây, Tiểu Quân luôn biết mẹ mình lạnh nhạt với Khởi Trung. Tuy hôm nay Khởi Trung rõ ràng biết là trên núi có hổ mà vẫn tự mình đến nộp mạng nhưng nghĩ đến tương lai sau này, cô thực sự thấy không yên tâm. Cô muốn lấy người đàn ông này. Từ trước đến giờ, anh luôn theo đuổi cô, ôn hòa, nhẫn nại, đối xử tốt với cô. Cuối cùng, anh còn hứa sẽ lấy cô. Con người cô không phải là gỗ đá. Cho dù lúc đầu tình cảm của cô dành cho anh không mãnh liệt lắm, cho dù lúc đầu cô chỉ coi anh như phao cứu sinh nhưng đến bây giờ, cô đã thật sự cảm động, thậm chí còn có thể nói là cảm động sâu sắc. Bây giờ, mẹ đối xử với anh như vậy, Khởi Trung có thể nhẫn nhịn nhưng cô thì không thể. - Mẹ muốn thế nào ư? Mẹ không muốn sau này con gái mẹ phải hối hận. Như vậy cũng sai sao? - Bà Hà hứ một tiếng. - Con sẽ không hối hận. - Tiểu Quân đáp lại. - Bây giờ miệng con nói nhẹ nhàng như vậy nhưng sau này, ngày ngày phải đội mưa, đội gió từ phố Kim Kiều đi làm con sẽ hối hận. Nếu con chọn Tuấn Khanh thì lấy người ta rồi, con chỉ việc sống trong ngôi biệt thự hưởng thụ cuộc sống an nhàn, hạnh phúc. Những ngày như vậy chẳng tốt sao? Con không chịu, lại chọn người đàn ông như vậy, gạo nấu

thành cơm rồi thì có ích gì chứ? Bây giờ anh ta theo đuổi con, kết hôn rồi con cứ thử xem, không khéo người hăng ngày phải chạy ra chợ mua thức ăn nấu cơm lại chính là con đấy. Phố Kim Kiều xa như vậy, những người giúp việc gia đình cũng chẳng muốn đi đâu. Bà Hà soạn cả một bài luận dài, Tiểu Quân tức đến mức chẳng thiết nói câu nào. Ông Hà rất hiếm khi thở dài: - Bà xã, chuyện hôn nhân quan trọng nhất là con gái có thích hay không? Hơn nữa, điều kiện của Khởi Trung cũng không quá tệ! Nhà có rồi. Tuy xa một chút nhưng sau này còn phát triển mà. Bà Hà lắc đầu: - Dù tôi có nói gì thì hai bố con ông cũng không nghe lọt tai. Ông Hà, ông cứ đợi đấy. Rồi sẽ có ngày nó phải hối hận. 6 Trong vòng một tháng, cuối tuần nào Khởi Trung cũng chạy đến nấu một bàn thức ăn đầy ắp và ăn một bữa cơm ở nhà Tiểu Quân. Bà Hà vẫn không thuận theo con gái, thái độ trước mắt vẫn bất lợi, bà vẫn giữ vẻ lạnh lùng với Khởi Trung, mọi người trong khu chung cư đều cảm động. Là hàng xóm bao nhiêu năm nay nên mọi người đều quen thân nhau. Sau này, hằng ngày gặp vợ chồng họ Hà, mọi người đều khen họ có phúc. Đặc biệt, cụ Ngô còn xuống tận nhà Tiểu Quân, không gặp được cô, bà chân thành nắm tay mẹ cô nói: - Mẹ Tiểu Quân à, lúc nào đó, cháu nhất định phải cho Tiểu Quân nói chuyện với cô cháu gái chẳng biết gì của tôi, dạy cho nó biết rốt cuộc nên chọn người đàn ông thế nào? Không hiểu sao Tỉnh Tỉnh nhà tôi lại tìm được anh chàng chẳng ra sao đó. Lần đầu tiên đến nhà, nó khoanh chân ngồi đợi mọi người nấu cơm cho nó ăn. Cháu thấy có tức không? Tiểu Quân nhà cháu đã tìm được một người tốt. Thoạt trông là biết được việc rồi. Anh chàng đó rất chu đáo. Tôi rất thích mà chẳng thể có được thằng cháu rể như vậy. Bố Tiểu Quân đứng bên cạnh gật đầu đồng ý. Trước mặt hàng xóm, mẹ Tiểu Quân không tiện nổi giận, đành nhìn chồng hậm hực: - Biết nấu ăn thì có gì là hiếm chứ? Bây giờ nhà nào chẳng thuê người giúp việc. Cháu cũng đã gặp cậu bạn trai cháu gái bà rồi. Cậu ấy có xe đi, gia đình lại giàu có. - Giàu có ư? Rồi cuối cùng ai cũng phải chết. Suốt ngày không chịu khó làm ăn, chỉ biết tiêu tiền, dù có núi vàng núi bạc thì nó cũng tiêu sạch thôi. Bà Hà không nói gì. Sau khi tiễn cụ Ngô, bà nhìn chồng cười thầm mà tức không chịu nổi. Cuối cùng, bà bỏ vào phòng ngồi rầu rĩ một mình chẳng thèm nói gì. Thời gian một tháng trôi qua thật nhanh!

Khả năng thích ứng của con người thật đáng kinh ngạc. Nếu nói lúc đầu Tiểu Quân rất khó tiếp nhận không khí giữa Khởi Trung và mẹ mình thì sau này, mọi người đều đã quen. Không những quen mà còn cảm thấy điều này nên là như vậy. Hơn nữa, cô cũng không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều về vấn đề này. Dự án của công ty Khởi Hoa cũng đến giai đoạn kết thúc. Ngô Tuệ đều tự mình nắm bắt mọi chi tiết. Suốt cả ngày cô phải bận rộn đến kiệt sức với những yêu cầu tiêu chuẩn cao của cô ta nên làm gì còn sức lực mà nghĩ đến chuyện khác. Cuối cùng Tiểu Quân cũng chịu đựng được đến lúc dự án kết thúc. Cô và nhóm dự án của công ty Khởi Hoa đều thở phào nhẹ nhõm, mặt ai cũng rạng rỡ nụ cười. Buổi họp tổng kết kết thúc, Tiểu Quân cũng dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị ra về. Công ty cô chỉ có một phần nhỏ trong dự án này nên chỉ có mình cô được cử đến đây. Vất vả là vậy, dạo này cô còn phải làm việc mấy ngày liên tục ở công ty Khởi Hoa. Lúc này, cô thật sự chỉ muốn về nhà ngủ một giấc. Mọi người lục đục đi ra ngoài. Cô vừa đẩy ghế đứng dậy thì ở cuối chiếc bàn họp dài, Ngô Tuệ bỗng nói, vẫn là giọng nói thanh thanh đó: - Cô Hà, xin cô đợi một lát. Tiểu Quân nhìn cô ta. Nghe nói, tối qua Ngô Tuệ đã tham gia cuộc họp trực tuyến xuyên quốc gia suốt đêm, rồi lại chủ trì cuộc họp cả ngày. Đến bây giờ mà thần sắc vẫn tỉnh táo như vậy. Tiểu Quân vốn rất khâm phục cô Ngô này. Bây giờ thì cô thực sự phục sát đất. - Cô Ngô, có chuyện gì thế ạ? - Tiểu Quân lén xem giờ. Tối nay, bố mẹ Khởi Trung bay về Thượng Hải, cô đã nhận lời sẽ cùng anh ra sân bay đón họ. Bảy giờ máy bay hạ cánh. Bây giờ đã hơn năm giờ rồi. Buổi họp hôm nay quá quan trọng nên cô không thể nào vắng mặt được. Trong điện thoại, cô đã bảo Khởi Trung lát nữa cô sẽ tự đến đó. Bây giờ xuất phát thì vẫn còn kịp, nếu cứ chậm trễ nữa thì cô không dám chắc. Tiểu Quân ngẩng đầu muốn giải thích nhưng Ngô Tuệ lại tiếp tục nói: - Cô Hà, tôi muốn hỏi cô một chút. Liệu cô có hứng thú làm việc ở công ty Khởi Hoa chúng tôi không? Điều kiện của công ty Khởi Hoa đưa ra vô cùng hấp dẫn. Không những lương cao mà chức vụ của Tiểu Quân so với công ty trước cũng cao hơn. Thời gian này, Tiểu Quân luôn muốn tìm một công ty khác. Không phải là cô không nghĩ đến công ty Khởi Hoa, nhưng hai công ty đang hợp tác với nhau, bản thân lại đang tham gia dự án này nên về tình về

lý thì cô không thể mở miệng ra được. Không ngờ, hôm nay Ngô Tuệ lại đích thân đưa ra đề nghị này. Nghe xong mà cô thấy bàng hoàng. Ngô Tuệ thấy cô không nói gì thì lại mỉm cười: - Tôi biết bây giờ đưa ra đề nghị này với cô là hơi gấp gáp nhưng lãnh đạo công ty Khởi Hoa rất hài lòng về đóng góp của cô trong dự án này và có ý mời cô tiếp tục thực hiện dự án này ở nước ngoài trong thời gian nửa năm. Đương nhiên, là nhân viên của công ty chúng tôi, có thể cô sẽ gặp vấn đề về hợp đồng với công ty cô đang làm, chúng tôi chấp nhận đứng ra chịu mọi khoản bồi thường cho cô. Cô thấy thế nào? - Dự án ở nước ngoài ư? Vậy thì nơi làm việc là... - Tuy cô Ngô nói không nhanh nhưng nội dung lại phức tạp. Tiểu Quân cố gắng để mắt bắt trọn tâm. - Đương nhiên là tại trụ sở chính ở Mỹ rồi. Nhưng cô cũng không cần phải lo. Dự án này muốn thực hiện ở nước ngoài cũng cần có thời gian. Từ bây giờ đến lúc bắt đầu ít nhất cũng cần khoảng ba tháng. Cô có đủ thời gian để thu xếp cuộc sống của mình. Tôi đã xem qua lý lịch của cô. Cô còn rất trẻ, lại chưa kết hôn. Cô Hà, tôi nghĩ với cô, làm việc nửa năm ở nước ngoài cũng không phải là vấn đề gì ghê gớm lắm. Đầu quân cho công ty Khởi Hoa, làm việc ở nước ngoài... tất cả những gì cô chưa từng nghĩ tới bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống. Tiểu Quân vô cùng kinh ngạc, đầu óc cô quay cuồng đến nỗi quên cả việc phải trả lời Ngô Tuệ thế nào. Cuối cùng, Ngô Tuệ đứng lên trước. Trước khi đi, cô ta còn nhìn cô nói nốt những điều cuối cùng: - Cô Hà, tôi cho cô thời gian một tuần để suy nghĩ. Dự án rất gấp nên công ty không thể vì một người mà chờ đợi quá lâu được. Nếu cô không có câu trả lời thì chúng tôi sẽ lựa chọn người khác. Phong thái của Ngô Tuệ vô cùng duyên dáng, ngay cả lúc nói chuyện cũng giữ nụ cười trên môi. Nói xong, cô ta còn chìa tay ra bắt tay Tiểu Quân: - Cô Hà, tôi đợi câu trả lời của cô. Tạm biệt.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nhìn Thấy Rõ Sự Bấp Bênh

Cuộc đời con người giống như việc leo núi, có lúc bạn nghĩ rằng mình đã rơi xuống vực sâu nhưng ngoái đầu nhìn lại thì thấy mình đang ở trên một con đường rộng lớn khác.

1

Sau khi bước ra khỏi công ty Khởi Hoa, Tiểu Quân vẫn không dám tin. Mọi thứ xảy ra quá nhanh! Quãng thời gian vừa qua của cô thật vất vả! Tình yêu và sự nghiệp đều không được thuận lợi. Nhiều thứ cô muốn đạt được đều tan thành bong bóng. Thật không ngờ đến đỉnh núi quay đầu lại, trong nháy mắt bầu trời trên đầu mình đã thay đổi. Những điều kiện mà Ngô Tuệ đưa ra đều là những điều cô theo đuổi trong công việc bao nhiêu năm nay. Tuy vừa rồi cô vẫn chưa nhận lời nhưng trong lòng đã sớm có quyết định, nếu không phải không muốn thể hiện sự vội vã trước mặt Ngô Tuệ thì cô đã lập tức gật đầu rồi.

Trời tối, đèn đường đã bật sáng. Cô bỗng sực tỉnh và nhớ tới một chuyện hôm nay cần phải làm, cúi đầu nhìn đồng hồ thì đã sáu rưỡi. Hít một hơi thật sâu, cô co chân chạy trên vỉa hè.

Tiểu Quân ngồi trên taxi rồi mới lấy điện thoại ra gọi cho Khởi Trung. Trước những cuộc họp quan trọng, cô thường có thói quen để điện thoại ở chế độ im lặng. Bây giờ mở điện thoại ra thì có hàng loạt cuộc gọi nhờ, đều là của Khởi Trung gọi đến.

Khởi Trung là một người đàn ông có lòng kiên nhẫn, đặc biệt là đối với cô. Hôm nay, anh đã gọi cho cô rất nhiều cuộc điện thoại trong một khoảng thời gian ngắn chứng tỏ anh rất lo lắng.

Tiểu Quân cũng lo lắng. Cô vội gọi lại, những ngón tay vừa ấn lên bàn phím, chưa đợi đầu dây bên kia nghe máy thì màn hình đã tự nhiên tắt ngấm.

Điện thoại lại hết pin vào lúc này khiến cô càng thêm lo lắng.

Trên đường đi, Tiểu Quân liên tục thúc giục người tài xế lái nhanh đến sân bay quốc tế phố Đông. Cô vội vàng trả tiền, tài xế chưa kịp trả lại tiền thừa thì cô đã chạy đi khá xa, chỉ còn thấy mỗi cái bóng phía sau.

Bao năm nay đã chở vô số khách nhưng chưa từng có ai vội vã như vậy, tài xế nhìn theo hướng cô chạy mà nhún vai.

Tiểu Quân chạy mà quên cả xem đồng hồ. Taxi chạy đến sân bay mất gần tiếng nên lúc này đã hơn bảy rưỡi rồi. Nhưng cô biết sau khi xuống sân bay còn phải đợi lấy hành lý và ra cửa nên cần một khoảng thời gian, cô hy vọng là mình đến kịp.

Cô chạy vào trong sảnh đón khách. Tuy bên cạnh có rất nhiều hành khách nhưng có rất ít người vội đến mức như cô. Rất nhiều người không kìm nổi liếc mắt nhìn, lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Tiểu Quân chẳng bận tâm đến việc người khác nghĩ mình thế nào. Số chuyến bay của bố mẹ Khởi Trung tạm thời đang ở trong chiếc điện thoại đã hết pin. Có rất nhiều chuyến bay từ Canada đến Trung Quốc, không biết họ đi chuyến nào nữa. Cô vừa chạy vừa cầu trời khẩn phật cho mình đừng nhầm hướng vào lúc then chốt này.

Cửa ra của các chuyến bay quốc tế đông nghịt người, có lẽ là vừa có một chuyến bay hạ cánh. Rất nhiều hành khách kéo hành lý từ trong đi ra. Người đến đón cũng tập trung đợi, tiếng gọi lao xao. Tiểu Quân dừng bước kiễng chân cố gắng nhìn, bỗng nhiên trong đám đông gần nhất, cô nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Cô ngỡ ngàng rồi lập tức chạy về phía trước. Thật không ngờ có một người kéo một thùng hành lý cực lớn bị đổ. Tiểu Quân

không kịp tránh, chân lại bị trượt nên suýt nữa bị đóng hành lý đè lên người.

Phía sau có người đỡ cô dậy. Khó khăn lắm Tiểu Quân mới đứng vững được, ngoái đầu lại thì thấy khuôn mặt mà mình không hề ngờ tới. Cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị về tâm lý nên cứ đứng ngây người, có cảm giác như mình bị sét đánh.

Người đỡ Tiểu Quân dậy chính là Chí Hào.

Đã lâu lắm rồi cô không gặp người đàn ông này, vậy mà khi nhìn thấy cô, anh lại vui mừng đến vậy. Hai tay nắm chặt vai cô, giọng nói có chút kích động:

- Tiểu Quân, sao lại là em? Sao em biết hôm nay anh về?

Cử chỉ của anh hết sức tự nhiên như thể trước đây họ không hề xảy ra chuyện gì. Tiểu Quân nhất thời quên cả phản ứng, chỉ cảm thấy tất cả giống như lạc vào cõi mơ, nó mờ mờ nhạt nhạt khiến cô không biết là mình mơ hay tỉnh.

Nhưng một giây sau, cô đã biết mình không mơ, cho dù là mơ thì đó cũng là cơn ác mộng.

Bên cạnh cô vang lên một giọng nói. Đó là Khởi Trung đang gọi tên cô:

- Tiểu Quân.

Cô ngẩng đầu lên thì thấy anh đang đứng ngay bên cạnh mình. Bên cạnh anh còn có đôi vợ chồng già tóc bạc đang tròn mắt ngạc nhiên.

2

Thời gian như ngừng trôi.

Ông bà Trần vui mừng bay cả một quãng đường dài về nước. Họ vốn cho rằng chắc chắn sẽ được gặp cô con dâu tương lai ngay ở sân bay, tình cảm giữa hai bên sẽ càng phát triển. Những ngày vừa rồi, con trai họ luôn miệng nhắc đến Tiểu Quân, không ngờ cuối cùng họ cũng được gặp người thật. Hai người đều có chút kích động, đặc biệt là bà Trần.

Người ta đều nói mẹ chồng chọn nàng dâu nhưng ở Thượng Hải lại không như vậy. Thành phố này rất coi trọng nữ giới, làm mẹ chồng thật không dễ gì. Khi con trai mình và con dâu tương lai còn chưa lấy nhau thì người mẹ chồng cần phải cố gắng tạo dựng mối quan hệ tốt với con dâu nên áp lực tâm lý của họ rất lớn.

Ông bà Trần có nghĩ cũng không ngờ tới, cảnh tượng lần đầu tiên hai bên gặp nhau lại như vậy.

Sau khi xuống sân bay, họ chỉ nhìn thấy mỗi mình con trai mà không thấy bóng dáng cô con dâu tương lai nói sẽ đến sân bay đón họ đâu. Vẫn chưa kịp hỏi rốt cuộc là thế nào thì trong nháy mắt họ lại nhìn thấy thấy cảnh tượng: khuôn mặt quen thuộc trong bức ảnh, Tiểu Quân, cô con dâu tương lai rõ ràng đứng trước mặt họ nhưng đang giằng co với một người đàn ông khác.

Làm người khác kinh ngạc ư? Không, làm người khác tròn mắt sững người mới đúng.

Tiểu Quân cũng tròn mắt sững người. Cô đã vội vã chạy đến, khó khăn lắm mới đến được sân bay. Nào ngờ Chí Hào lại từ trên trời rơi xuống, lại còn bị đúng Khởi Trung bắt gặp. Cô thật sự ngại ngần, tâm trí rối bời quên cả việc mình nên mở miệng nói thế nào.

Chí Hào cũng vừa xuống máy bay. Trong nháy mắt, sự ngạc nhiên khi nhìn thấy Tiểu Quân đã qua đi, anh từ từ chuyển ánh mắt của mình từ cô

sang những người nhà họ Trần rồi cuối cùng lại quay về khuôn mặt Tiểu Quân với vẻ thảng thốt kinh ngạc.

Tay anh vẫn đặt trên vai cô. Khởi Trung vô cùng ngạc nhiên. Lúc này, đã định thần lại, anh đưa tay về phía Tiểu Quân. Cử chỉ này khiến cho cô sực tỉnh, lùi một bước đứng sang bên cạnh Trần Khởi Trung. Anh cúi nhìn về tội nghiệp của cô, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Chí Hào, cũng không nói gì mà chỉ gật đầu.

Khởi Trung còn nhớ người đàn ông trước mặt này. Tuy đã lâu lắm rồi nhưng ấn tượng về anh ta vẫn cực kỳ sâu sắc. Chí Hào cũng vậy. Cuộc đời anh luôn thuận buồm xuôi gió, với bất kỳ ai hay việc gì, chỉ có anh không cần chú ý bao giờ có chuyện bị người khác bỏ. Tiểu Quân là người con gái đầu tiên chủ động rời bỏ anh. Cô và khởi Trung đã cùng nhau sánh bước bỏ đi trước mặt anh. Cảm giác đó thật sự đã khắc sâu vào lòng.

Thực ra, sau đó Chí Hào cũng nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm đó. Tiểu Quân luôn một lòng một dạ với anh, sao anh có thể tin là trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, cô lại có thể tìm được một người đàn ông khác chứ. Cuối cùng anh cũng kết luận lại rằng Khởi Trung chẳng qua chỉ là tấm lá chắn mà Tiểu Quân dùng để đối phó với mình thôi.

Anh nghĩ vậy và cũng cho là vậy. Sau đó, anh bị triệu đến Thái Lan gấp, rồi lại bay đến Mỹ, rất lâu không về Thượng Hải nên không có cơ hội để xác minh điều đó. Hơn nữa, lời nói của cô đã đến mức đoạn tuyệt quan hệ như thế, anh lại không có thói quen cầu xin một người con gái hết lần này đến lần khác. Dù đã nhắc điện thoại lên nhiều lần, cuối cùng anh lại đặt xuống.

Còn gì để nói nữa chứ? Cô đã nói là họ chia tay nhau.

Chia tay. Họ đã chia tay rồi.

Mấy tháng nay, anh luôn ép mình không được nghĩ đến điều này nhưng trong lòng luôn cảm thấy nó vẫn chưa kết thúc. Cô là Tiểu Quân, người con gái đã ở bên anh, yêu anh suốt ba năm qua. Trong ba năm, họ đã có vô số cuộc tranh cãi, kết quả cuối cùng vẫn là dặt tay nhau. Tuy lần này, đã qua một thời gian dài nhưng anh vẫn chắc chắn rằng cô sẽ quay lại.

Cách có vài tháng, gặp lại Tiểu Quân. Cô vẫn đi cùng người đàn ông đó. Thái độ của hai người rất thân mật. Lại còn có cả người già xuất hiện. Trông họ giống như một gia đình vậy.

Điều bất ngờ này khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Người đi lại như mắc cửi, tiếng ồn ào không dứt nhưng anh chỉ cảm thấy lòng mình thật buồn, lồng ngực khó chịu. Người đàn ông kia gật đầu với anh như thể muốn nói lời tạm biệt. Cử chỉ đó mấy tháng nay luôn khiến cho anh cực kỳ căm hận. Lúc này, cử chỉ đó lại lặp lại. Anh muốn cười, ít nhất cũng thể hiện rằng mình khinh bỉ người đàn ông đó nhưng mép cứ cứng đờ, chỉ có lông mày cau lại mà thôi.

Khởi Trung chẳng thèm để ý đến anh. Lúc này, Tiểu Quân vội vã chạy đến, suýt nữa thì ngã, bộ dạng thật đáng thương. Anh đứng cách cô không xa nên nhìn thấy rất rõ. Mặc kệ những chuyện khác, anh lo lắng hỏi cô:

- Tiểu Quân, em làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra ư?

Thái độ của anh khiến cho Tiểu Quân thấy yên lòng. Cô mở miệng định trả lời, mắt không thể rời khỏi hai người bên cạnh. Khởi Trung giới thiệu:

- Đây là bố mẹ anh. Bố mẹ, đây là Tiểu Quân.

Ông bà Trần đã định thần lại, họ đồng thanh đáp “ờ” một tiếng. Tiểu Quân đỏ mặt vội giải thích:

- Bác trai, bác gái, cháu xin lỗi. Hôm nay cuộc họp của công ty cháu kết thúc muộn quá nên cháu không kịp đến đón hai bác. Kia là... Kia là... - Cô

liếc nhìn Chí Hào vẫn đứng nguyên tại chỗ, hít một hơi rồi nói tiếp. - Là một người bạn của cháu. Chúng cháu tình cờ gặp nhau ở đây ạ.

Một người bạn ư?

Những từ này vang bên tai Chí Hào khiến anh bỗng nhiên cảm thấy ngạt thở, còn ông bà Trần nghe Tiểu Quân giới thiệu xong đều quay đầu nhìn về phía đó. Khởi Trung và Hà Tiểu Quân đứng bên cạnh họ, bốn người cao thấp khác nhau nhưng không biết tại sao lại khiến người ta cảm giác giống như một bức tranh hoàn chỉnh, tất cả đều hài hòa.

Sân bay, người đông nhộn nhịp. Chí Hào Từ từ hít một hơi. Cuối cùng, anh cũng ép bản thân nở một nụ cười và gật đầu với họ rồi quay người bước đi.

3

Khởi Trung đưa Tiểu Quân về nhà trước. Lúc tạm biệt, Tiểu Quân vô cùng ngại vì hôm nay đã đến muộn và cô lại xin lỗi họ một lần nữa. Bố mẹ Khởi Trung rất khách sáo, xua tay nói là không có gì. Muộn như vậy rồi mà cô vẫn còn phải chạy đến sân bay đón họ, họ còn nói nếu có thời gian thì mọi người cùng nhau đi ăn một bữa nhưng tiếc là hôm nay muộn quá rồi nên đành để lần khác vậy.

Thực ra trên đường đi, bố mẹ Khởi Trung vô cùng khách sáo với cô, khách sáo tới mức khiến cho Tiểu Quân cảm thấy lúng túng. Mãi mới về đến nhà, Tiểu Quân sắp toát cả mồ hôi rồi.

Khởi Trung xuống xe. Trên đường đi, anh không nói nhiều. Lúc này, anh cũng chỉ dặn cô đi nghỉ sớm một chút. Nói xong, liền quay người bước đi.

Hôm đó đúng là một ngày thật sự hỗn loạn của cô. Khó khăn lắm, cô mới đợi được dự án của công ty Khởi Hoa kết thúc. Tiếp theo, lại nhận được lời mời bất ngờ đến làm việc tại công ty Khởi Hoa của Ngô Tuệ. Cũng

vì vậy mà cô đã để lỡ mất thời khắc đón bố mẹ chồng tương lai ở sân bay. Cuối cùng, điều khó tin nhất là cô đã gặp Chí Hào, lại còn trước mặt Khởi Trung và bố mẹ anh nữa chứ.

Cô vốn có rất nhiều điều muốn nói. Trước khi giải thích tình huống tồi tệ đó, cô còn muốn chia sẻ niềm vui vì những nỗ lực trong công việc cuối cùng cũng được đền đáp nhưng anh lại quay đi như vậy, cô bỗng quên hết mọi thứ, tự nhiên giơ tay ra nắm lấy vạt áo anh.

Cử chỉ của cô rất nhỏ nhưng anh lập tức dừng lại, quay đầu nhìn. Đêm đã khuya. Thường ngày, Tiểu Quân không trang điểm đi làm, bận rộn cả một ngày nên trông có vẻ hơi tiêu tụy. Anh liếc nhìn mà thấy mềm lòng, muốn thở dài nhưng lại không thành tiếng. Anh chỉ nói:

- Được rồi. Có chuyện gì, tối nay chúng ta nói chuyện trên điện thoại nhé.

Khi lên nhà, Tiểu Quân cảm thấy mình thật kỳ lạ. Rõ ràng là cô không làm sai điều gì, cũng không sợ Khởi Trung hiểu lầm. Cuối cùng lại làm cho mình giống như có lỗi vậy, có oan ức không chứ?

Tuy nói như vậy nhưng tối hôm đó, Tiểu Quân không tài nào chợp mắt được. Thỉnh thoảng, cô lại liếc nhìn chiếc điện thoại đặt bên cạnh gối. Tiểu Quân chưa bao giờ mong đợi điện thoại của Khởi Trung như vậy. Hôm nay, mọi thứ đều bất thường. Bản thân cô cũng không thể nào giải thích được. Cuối cùng, tâm trạng rối bời, cô chui đầu vào trong chăn và không nhìn rõ gì nữa.

Khởi Trung không hề quên lời mình đã nói, chỉ là sau khi đưa Tiểu Quân về, anh còn có nhiệm vụ khác. Trước tiên, anh phải đưa bố mẹ về ngôi nhà ở phố Tây, sau đó còn phải nói chuyện với họ.

Căn hộ của Khởi Trung ở phố Tây rất nhỏ, là nhà tập thể cũ. Nhiều năm trước, công ty anh phân cho. Trước khi ra nước ngoài, bố mẹ anh đã quyết

định sẽ còn quay về nên họ không cho thuê. Vài ngày, trước khi họ về, Khởi Trung đã thuê người đến quét dọn.

Người giúp việc rất cẩn thận lau sạch sẽ mọi góc ngách trong nhà nhưng ông bà Trần lại không hề để ý đến công sức của cậu con trai. Họ cũng không vội dỡ hành lý ra mà cùng ngồi xuống ghế sofa và vẫy tay gọi con trai lại.

Bố mẹ Khởi Trung là giáo viên. Tuy họ đã nghỉ hưu nhưng theo thói quen nghề nghiệp mấy chục năm, thái độ nghiêm túc của họ khiến người khác cảm thấy áp lực. Sau khi Khởi Trung trưởng thành, anh chưa từng thấy thái độ của họ như vậy nên lúc này cũng thấy nổi da gà.

Bà Trần nói trước. Bà nhìn kỹ cậu con trai rồi nói:

- Khởi Trung, con và cô Hà quen nhau bao lâu rồi?

Lúc trước, trên điện thoại khi nhắc đến Tiểu Quân giọng bà đều rất vui nhưng lúc này bỗng nhiên khác hẳn. Khởi Trung nghe mà cảm giác có chuyện không hay, anh còn nghe thấy bố mình ngồi bên ho một tiếng, rồi mẹ nói tiếp:

- Chuyện hôn nhân, tốt nhất là nên để sau khi các con hoàn toàn hiểu về nhau rồi hãy quyết định. Con đã hiểu hết về hoàn cảnh của cô Hà này chưa?

- Con đã nói về hoàn cảnh của cô ấy trên điện thoại rồi mà. - Khởi Trung ngồi xuống nói.

- Bố mẹ biết. - Bà Trần lại nói. - Nhưng Khởi Trung à, người ta có nói về bạn bè của mình với con không?

- Mẹ, ý mẹ là gì ạ? - Khởi Trung chau mày.

Ông Trần liếc nhìn vợ:

- Tín Hoa, trước đây người ta có từng yêu ai hay không không quan trọng. Bây giờ, trước khi kết hôn, người ta có vài đối tượng cũng là chuyện bình thường mà.

Bà Trần biết mình lỡ lời nên giọng cũng dịu lại:

- Mẹ nói, người bạn ở sân bay hôm nay ấy. Con có quen người đó không?

Ông bà Trần đều để ý chuyện đó. Ở sân bay họ chỉ thoáng thấy Tiểu Quân và Chí Hào nhưng đương nhiên, họ cũng nhận ra mối quan hệ sâu sắc giữa hai người. Cô con dâu tương lai đã hứa sẽ ra sân bay đón họ lại xuất hiện cùng một người đàn ông khác. Dù hai người có độ lượng đến mấy cũng có chút không chấp nhận được. Lúc này, Tiểu Quân ở trên xe nên không tiện nói gì, bây giờ chỉ còn lại con trai nên đương nhiên họ muốn hỏi cho rõ rồi.

Khởi Trung cũng đang nghĩ tại sao lại như vậy? Tuy Tiểu Quân đã giải thích đơn giản là cô và Chí Hào chỉ tình cờ gặp nhau nhưng trùng hợp như vậy ư? Thật khiến cho người ta khó tin. Anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý về điều nghi ngờ của bố mẹ mình. Thực ra, anh là người muốn làm rõ chuyện xảy ra lúc đó hơn ai hết.

Nhưng nhiệm vụ cấp bách lúc này là phải trả lời câu hỏi của bố mẹ anh đã. Lần đầu tiên gặp Tiểu Quân, họ còn chưa kịp làm quen với cô thì đã chứng kiến cảnh tượng đó rồi. Anh nghĩ kỹ rồi. Anh muốn ở bên Tiểu Quân. Nếu bố mẹ không chấp nhận cô thì anh phải làm thế nào.

Biết những điều mình nói ra đều rất quan trọng, Khởi Trung nghĩ rất kỹ rồi mới trả lời:

- Bố mẹ, con đã gặp người bạn đó của Tiểu Quân rồi. Chuyện gặp ở sân bay chỉ là trùng hợp. Hôm nay, cô ấy có một buổi họp rất quan trọng. Cô ấy

đã nói với con từ trước. Con bảo cô ấy đừng vội nhưng mà cô ấy vẫn vội đến, có hơi muộn một chút. Bố mẹ đừng để ý nhé.

Anh nói rất từ tốn. Nói xong, anh nhìn bố mẹ. Hai ông bà nhìn nhau rồi lại nhìn con trai. Họ há miệng muốn nói thêm điều gì nhưng rồi chẳng ai nói gì cả.

4

Trên đường về nhà, thi thoảng Khởi Trung lại liếc nhìn chiếc điện thoại đặt ở ghế phụ. Mấy lần anh nhắc điện thoại lên rồi lại đặt xuống.

Thường ngày, anh đều đi làm ở Trương Giang. Anh rất ít khi lái xe đến phố Tây, hầu như toàn đi tàu điện ngầm, nhanh chóng, thuận tiện, lại kinh tế. Hôm nay là dịp đặc biệt. Anh rất hiếm khi lái xe đi lại giữa phố Tây và phố Đông. Sau khi xe đi qua đường hầm là đại lộ Thế Kỷ. Đèn hai bên đường sáng rực. Đêm đã khuya, trên đường có rất ít xe nhưng trong lòng anh đang có chuyện nên không thể nào tăng tốc được.

Cứ như vậy về đến nhà, anh cũng không gọi điện cho cô. Cảnh Chí Hào đặt hai tay lên vai Tiểu Quân cứ hiện lại trước mắt anh. Cô là bạn gái của anh, là người anh muốn lấy làm vợ. Hôm nay, ở sân bay, anh đã gọi cho Tiểu Quân rất nhiều nhưng cô đều không nghe, sau đó thì di động tắt máy, rồi anh nhìn thấy cô và Chí Hào ở bên nhau, lại còn trước mặt bố mẹ anh nữa chứ. Tuy cô đã giải thích nhưng nếu nói là anh không để ý thì là điều không thể.

Đã vậy thì có cần gọi điện cho Tiểu Quân ngay bây giờ để hỏi cho rõ không? Nhưng hỏi thế nào đây? Hỏi cái gì? Anh sẽ dùng giọng điệu nào để hỏi cô đây?

Trên đường đi, anh nghĩ đến đau cả đầu. Sau khi lên nhà, anh cứ cầm điện thoại trên tay mà xoa đi xoa lại. Cuối cùng anh đặt xuống và không nhắc lên nữa.

Khi nào gặp nhau mặt đối mặt rồi nói vậy. Nói chuyện qua điện thoại không thể giải quyết được vấn đề.

Tiểu Quân đã quên mất là mình ngủ thế nào? Tóm lại, sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, cô vẫn chui đầu vào chăn đến nỗi suýt nữa thì ngạt thở.

Hằng ngày, chuông báo thức ở điện thoại đều đổ vào một giờ nhất định. Cô lật đật giơ tay chụp lấy điện thoại rồi ấn nút dừng, sau đó mới mở mắt liếc nhìn màn hình.

Trên màn hình trống không, không có một cuộc gọi nhờ hay tin nhắn nào cả. Thật là cô đơn!

Cô thức dậy, mặc quần áo, đánh răng rửa mặt. Mẹ đã chuẩn bị bữa sáng. Sữa đậu nành cũng đặt sẵn ở trên bàn. Vẫn còn sớm, cô ngồi xuống ăn. Mẹ đang nói chuyện điện thoại trong phòng. Mới sáng sớm ngày ra mà mẹ đã nói chuyện với ai mà sôi nổi thế không biết. Có lẽ là bà không muốn ra.

Tiểu Quân muốn nói chuyện công việc với bố mẹ mình nhưng bố không có nhà, mẹ cũng không rỗi. Một bữa sáng trôi qua nhưng cô không có chút cơ hội nào. Cô nghĩ thôi vậy, tối về nói cũng chưa muộn nên xách túi ra cửa đi làm. Vừa ra đến cửa thì đúng lúc bố đi tập thể dục buổi sáng về. Khi bước vào nhà, ông liếc nhìn con gái và gọi.

Tiểu Quân đã ra ngoài nhưng phía sau vọng đến tiếng bố cô hơi kỳ quặc:

- Tiểu Quân ơi là Tiểu Quân. - Cô đứng trên cầu thang ngoái đầu lại, mặt vẫn mơ màng. Bố lại bước ra, chạy xuống mấy bậc thang chỉ xuống chân cô.

- Tiểu Quân, con đi cả dép lê đi làm à?

Tiểu Quân nhìn theo hướng tay bố chỉ. Đúng là cô đang đi đôi dép lê nhựa màu xanh. Mười đầu ngón chân vẫn còn lộ ra ngoài, vô cùng mát mẻ.

Cô sao thế này?

Lên nhà thay giày rồi lại đi làm. Khi Tiểu Quân đến công ty thì vừa đúng giờ. Sáng sớm hôm nay có buổi họp thường kỳ, trong lòng đang có chuyện nên cô nghe mà chẳng để tâm chút nào. Những lời Ngô Tuệ nói cứ cuộn bên tai. Tay cứ nắm chặt chiếc điện thoại mãi không đặt xuống.

Mãi mới đến trưa, Khâu Tĩnh đã nhận ra sự bất thường của Tiểu Quân nên bước đến vỗ vai cô:

- Tiểu Quân, hôm nay cậu làm sao thế? Cả buổi sáng cứ đờ người ra chẳng nói câu nào, mặt thì như người mất ngủ vậy. Tối qua, cậu làm gì thế? Đi ăn trộm à?

Tối qua ư? Tối qua, cô đã gặp rắc rối ở sân bay. Cô làm gì có thời gian mà ăn trộm chứ? Nhưng không thể để lộ chuyện riêng tư của mình trước mặt đồng nghiệp. Tiểu Quân đành ngẩng đầu lên mỉm cười.

- Làm gì có chuyện đó? Tối qua, tớ đi xem phim Hàn Quốc nên hơi thiếu ngủ. - Tình tiết tối qua có phần giống phim Hàn Quốc. Cô nói như vậy cũng không thể coi là nói dối.

- Phim Hàn Quốc ư? Gần đây có bộ phim Hàn Quốc nào mới thế? Sao tớ không biết vậy? - Khâu Tĩnh thích nhất là xem phim Hàn Quốc và Nhật Bản. Cô ấy thuộc lòng những cái tên khó phát âm của nhân vật. Vừa nghe nhắc đến là đã thấy hứng thú nên sốt sắng hỏi Tiểu Quân.

Phim gì ư? Làm sao mà cô biết được? Tiểu Quân ngậy ra đành buột miệng trả lời:

- Nàng Đê Chang Kưm.

- Bây giờ cậu mới xem bộ phim đó ư? - Khâu Tĩnh lộ vẻ thất vọng.

Không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào, Tiểu Quân nhìn quanh, giả vờ kinh ngạc:

- Ối trời! Muộn rồi. Chúng ta đi ăn cơm thôi.

- Ừ. - Khâu Tĩnh gật đầu, cô ấy vừa đi bên cô vừa lẩm bẩm:

- Cậu xem phim gì chẳng xem lại đi xem bộ phim cũ rích ấy. Tớ chẳng thèm nói với cậu nữa.

Hai người vẫn chưa đi xuống tầng dưới thì điện thoại của Tiểu Quân đổ chuông. Cô vẫn luôn đút tay vào túi nắm lấy điện thoại. Điện thoại vừa rung và đổ chuông thì lập tức lấy ra ngay.

Trong điện thoại vang lên tiếng Khởi Trung. Cũng giống như những lần trước gọi điện cho cô, anh hỏi:

- Tiểu Quân, em đang làm gì đấy?

Giọng anh rất tự nhiên như không có chuyện gì khiến cô nghe mà càng thêm buồn. Cô đã mất ngủ cả đêm để đợi điện thoại của anh. Sáng nay cũng chẳng có gì khác hơn. Vậy mà anh lại thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra.

- Ăn cơm. - Giờ này không ăn cơm thì còn làm gì nữa. Em đâu có đợi điện thoại. Anh đã thản nhiên như vậy thì cô cũng dùng giọng bất cần nhất để trả lời anh, để cho anh thấy rằng cô chẳng hề bận tâm về những chuyện xảy ra với mình nhưng nghĩ đến những chuyện tối qua, cuối cùng cô không kìm nén được nổi oán trách.

Khâu Tĩnh đứng bên cạnh sững sờ. Đây là lần đầu tiên cô thấy Tiểu Quân nói với giọng điệu như vậy, oán trách nhưng lại kiêu kỳ. Khi nói

chuyện, cô giống như hoàn toàn quên mất bên cạnh mình còn có người khác. Cả con người cô hoàn toàn thay đổi.

Khởi Trung nghe xong, dừng lại một lát. Phía sau anh có tiếng ồn, Tiểu Quân nghe mà cảm thấy rất lạ. Cô hỏi anh:

- Anh đang ở đâu thế?Ồn ào quá!

Anh trả lời có vẻ hơi khó chịu:

- Bọn em đi ăn cơm sớm thế ư? Đã ăn rồi sao? Anh vừa mới xuống tàu điện ngầm.

Cô nghe mà không hiểu liền hỏi lại:

- Anh không đi làm, buổi trưa còn đi tàu điện ngầm làm gì?

- Đến tìm em.

- Tìm em ư? - Tiểu Quân sửng người. Khâu Tĩnh đứng bên cạnh nghe rõ tất cả. Cô ấy giậm chân.

- Tiểu thư à, người ta đến rủ cậu đi ăn cơm. Cậu chậm hiểu quá đấy!

- Anh nhìn thấy em rồi. Em đừng đi nhé. Anh đến ngay đây.- Anh lại nói rồi gác máy.

Nhìn thấy cô rồi ư? Tiểu Quân nhìn xung quanh thì quả nhiên thấy Khởi Trung đang từ xa bước đến. Khâu Tĩnh ở bên cạnh hít một hơi thật sâu.

- Tiểu Quân, cậu giấu giỏi thật đấy! Hai người yêu nhau từ khi nào thế?

Tiểu Quân ngẩn người. Đúng là Khởi Trung đang đi đến. Anh mặc chiếc sơ mi trắng giản dị nhất nhưng vóc dáng cao ráo, mặt mày sáng sủa, từ xa đã thấy ưa nhìn. Khâu Tĩnh hít một hơi rồi lại giậm chân giục:

- Tiểu Quân, giới thiệu đi.

Khởi Trung đã bước đến trước mặt họ. Tiểu Quân bị Khâu Tĩnh thúc giục đành chìa tay ra giới thiệu.

- Đây là Khâu Tĩnh, đồng nghiệp của em. Khâu Tĩnh, đây là anh Khởi Trung. - Nghĩ một chút, cô bổ sung thêm một câu. - Bạn trai của tớ, Khởi Trung.

5

Sau khi giới thiệu xong, Khâu Tĩnh hài lòng cáo từ. Cô ấy nói phải đi ăn cơm trước để Tiểu Quân tận hưởng thế giới riêng của hai người. Tiểu Quân cảm thấy hơi ngại nên bảo cô ấy đừng đi mà cùng ăn với họ. Khâu Tĩnh liếc nhìn Khởi Trung rồi lại quay sang nhìn cô mỉm cười rồi xoay người bước đi.

Tiểu Quân và Khởi Trung ăn cơm ở tòa nhà đối diện với công ty. Bây giờ là buổi trưa, các nhà hàng, quán ăn đều căng đầy biển hiệu. Tối qua không nhận được điện thoại của anh, Tiểu Quân vốn còn giận trong lòng nhưng thấy anh chạy từ xa đến như vậy thì rất bất ngờ, trong lòng cảm thấy vui vui. Thêm nữa, vẫn còn tin vui mà Ngô Tuệ đã nói nên cô không kìm nén được, mỉm cười.

Tối qua, Khởi Trung cũng không ngủ ngon giấc. Đầu anh cứ hiện lên cảnh Tiểu Quân và Chí Hào ở sân bay, lại còn lời nói của bố mẹ cứ văng vẳng bên tai. Anh không biết nói thế nào nên chỉ ngồi xuống im lặng.

- Sao anh lại đến đây? Hôm nay anh không đi làm sao? - Tâm trạng của Tiểu Quân khá vui, cô không chú ý đến nét mặt của Khởi Trung mà cảm quyền thực đơn nên hỏi trước.

- Có đi làm. Lát nữa anh phải quay về công ty nhưng không vội, buổi chiều cũng không có nhiều việc lắm. Tiểu Quân, anh có chuyện muốn nói

với em. - Anh nhìn cô.

- Em cũng có chuyện muốn nói với anh. - Tiểu Quân cười ngắt lời anh. - Hôm qua, em đến công ty Khởi Hoa. Họ có một tin vui dành cho em. Anh có muốn biết không?

- Tin vui gì thế? - Dạo này, Tiểu Quân nhắc đến công việc đều phiền não, chẳng mấy khi thấy cô vui mừng phấn khởi như vậy. Khởi Trung tạm thời chưa nói.

- Công ty Khởi Hoa mời em sang đó làm, lương cao hơn, chức vị cũng cao hơn. Anh thấy thế nào. - Nói đến đây, mắt Tiểu Quân sáng lên.

- Tốt thế ư? - Khởi Trung cũng cười. Anh biết Tiểu Quân làm việc ở công ty hiện nay cũng không thấy thoải mái. Trước đây, cô đã kêu ca với anh, thật không ngờ vấn đề lại được giải quyết nhanh chóng đến vậy. Anh cũng thấy vui cho cô.

- Vâng. Công ty Khởi Hoa còn nói sẽ chịu tiền bồi thường vi phạm hợp đồng vì em nghỉ việc ở công ty này. Sau khi nhận chức, em sẽ đi học bồi dưỡng nghiệp vụ và có thể đến làm việc ở trụ sở chính của công ty tại Mỹ.

Cô phục vụ đã bê đồ ăn lên. Anh vừa nghe cô nói vừa nâng cốc nước trên bàn sang một bên. Món ăn này đựng trên chiếc khay đá nặng trĩu. Khi phục vụ đặt khay xuống, anh cũng hơi vội nên nước trong cốc sánh ra ngoài té lên mặt bàn.

- Cẩn thận. - Tiểu Quân thốt lên. Sợ nước bắn vào váy, cô giật lùi lại theo phản xạ, rồi nhìn Khởi Trung đã đặt chiếc cốc xuống. Anh cũng nhìn cô.

Trong mắt anh có rất nhiều điều cô nhìn mà không hiểu. Tiểu Quân đang định mở miệng thì anh hỏi cô:

- Tiểu Quân, em sẽ đi đâu?

- Đến Mỹ ạ. - Không hiểu ánh mắt của anh, Tiểu Quân trả lời. Sau đó, cô vội giải thích. - Anh đừng lo. Vừa rồi em nói chưa rõ. Chỉ là nửa năm thôi. Em còn ba tháng để chuẩn bị, không làm lỡ chuyện kết hôn của chúng ta đâu ạ.

Anh im lặng, mãi sau mới nói, giọng hơi là lạ:

-Vậy ư? Em nghĩ điều gì mới làm lỡ chuyện kết hôn của chúng ta?

Cô không phải kẻ ngốc. Đương nhiên cô hiểu ẩn ý của anh sau câu nói đó, cô lập tức chau mày:

- Em nói công việc. Công việc không liên quan gì tới chuyện kết hôn. Hôn nữa, cũng chỉ là chuyện kết hôn thôi, chẳng phải là chuyện đào hầm dưới biển gì, chẳng lẽ thời gian ba tháng để chuẩn bị còn không đủ sao?

- Em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi sao? Sao anh cứ có cảm giác đối với em những chuyện khác còn quan trọng hơn? - Câu nói của Tiểu Quân làm anh thấy giật mình. Cộng với chuyện xảy ra tối hôm qua càng khiến tâm trạng anh rối bời nên mới buột miệng nói ra.

- Khởi Trung, anh có ý gì thế? - Tiểu Quân nổi giận. - Em đã giải thích chuyện tối qua rồi mà. Em đến muộn là vì phải họp. Em có cố ý đâu.

- Vậy tại sao em không nghe điện thoại? - Anh vốn định nói chuyện nhẹ nhàng với cô nhưng đầu lưỡi lại không thu về được mà buột miệng tuôn ra.

- Họp thì làm sao mà nghe điện thoại được. - Trước giờ Khởi Trung khi nói chuyện với cô luôn rất dịu dàng nhẫn nại. Đây là lần đầu tiên anh nói với cô lạnh nhạt vậy chứng tỏ anh rất giận. Quá kinh ngạc khiến cô không thể nào chấp nhận được, không kìm nén được, cô ầm ứ nói.

- Em tắt máy. - Anh nói thẳng.

- Em muốn gọi lại cho anh nhưng điện thoại của em hết pin.

- Trùng hợp vậy sao?

- Trùng hợp vậy đấy. Khởi Trung, anh còn muốn nói gì thì để em nói nốt cho. Anh muốn hỏi tại sao Chí Hào cũng có mặt ở sân bay? Sao cũng trùng hợp như vậy đúng không? Em nói cho anh biết. Đó chỉ là trùng hợp. Không có chuyện gì khác.

- Tình cờ gặp thì tình cờ gặp, sao hai người phải giằng co nhau làm gì? Em có biết là bố mẹ anh đều nhìn thấy cả rồi không? Họ sẽ nghĩ thế nào? - Khởi Trung tiếp tục nói thẳng. Điều này đã khiến anh khó chịu cả tối qua. Bây giờ đã nói ra được.

Tiểu Quân hít một hơi thật sâu:

- Khi đó, em sợ không kịp đến đón bố mẹ anh nên em phải chạy. Nếu không phải Chí Hào đỡ em thì suýt nữa em đã bị đóng hành lý đè chết ở cửa phòng sân bay. Anh có biết không hả? Nghĩ ngợi ư? Bố mẹ anh nghĩ thế nào? Anh nói cho em nghe xem nào.

Cô nói với giọng giận dữ và ảm ức. Anh nghe xong mà bàng hoàng. Nhớ lại bộ dạng tội nghiệp của Tiểu Quân hôm qua, giọng anh lập tức dịu lại:

- Suýt nữa em bị ngã ư? Sao hôm qua em không nói?

- Em nói thế nào? Trước mặt bố mẹ anh, chẳng phải họ cũng có cách nghĩ riêng của mình sao? Còn nữa, ai nói tối qua sẽ gọi điện lại? Thế có cuộc điện thoại nào không?

- Muốn quá rồi. Anh sợ em đã đi ngủ. Gặp nhau nói chuyện sẽ tốt hơn. Em xem, chẳng phải anh đã đến rồi sao? - Anh giải thích bằng giọng cầu

hòa.

Tiểu Quân “hứ” một tiếng:

- Chẳng phải anh đến để chất vấn em sao?

- Tiểu Quân! - Khởi Trung nhăn nạy. Thực ra, cãi nhau chính là sở đoản của anh. Trước đây, cứ cãi nhau được nửa chừng là anh thấy hối hận. Nghe cô giải thích xong mà anh lại thấy buồn. - Em muốn anh nói gì đây? Lần đầu tiên bố mẹ anh nhìn thấy em thì em ở bên người khác. Ngay hôm sau, em lại nói với anh là em sắp đi Mỹ làm việc. Nếu em là anh thì em sẽ nói thế nào?

Khởi Trung nhăn nạy. Tuy Tiểu Quân còn giận nhưng nghĩ lại lời anh nói cũng có lý. Cãi nhau thì hai người đều phải sôi sục lên nhưng anh đã đơn phương dịu lại, cô cũng chẳng thể tiếp tục căng thẳng được nữa. Nghĩ rất lâu, cô thở dài rồi nói:

- Em hiểu ý của anh rồi. Có phải bố mẹ anh không thích em không?

- Không phải. - Khởi Trung lập tức phủ nhận.

- Nghĩ ngợi chẳng phải là không thích em sao? Anh coi em là đồ ngọc sao? - Tiểu Quân nhìn anh.

Anh biết mình đã nói sai nên nhất thời im lặng. Cuối cùng, anh thở dài:

- Mẹ em còn chưa chấp nhận anh. Chặng đường phía trước còn nhiều trắc trở. Chúng ta phải bàn tính xem, tiếp theo nên làm thế nào?

Khởi Trung luôn là một người bình tĩnh. Dù việc có gấp đến mấy, anh cũng đều từng bước nghĩ cách giải quyết ổn thỏa. Điều này có thể liên quan đến công việc của anh. Tiểu Quân thấy anh nhăn nạy như vậy thì cảm thấy thật đáng thương!

Cô cố làm mặt nghiêm túc nhưng vài giây sau lại giãn ra, muốn cười. Nhưng cuối cùng, cô chỉ thở dài giống như anh.

6

Khi Tiểu Quân và Khởi Trung nói về chuyện kết hôn, bố mẹ anh cũng thở dài tương tự như vậy.

Phần lớn thanh niên đều coi việc học hành và sự nghiệp là mục tiêu trong cuộc sống nhưng phần lớn các người đã về hưu lại bắt đầu hưởng thụ cuộc sống tuổi già. Đối với họ, chuyện hôn nhân của con cái là quan trọng nhất trong cuộc sống của họ.

Không phải là bố mẹ Khởi Trung không thích Tiểu Quân, chỉ là con dâu tương lai của họ xuất hiện trong tình huống đặc biệt như vậy. Quan niệm của hai người còn cổ hủ, nên trong lòng họ cũng có chút không vừa lòng.

Cả tối hôm đó, bà Trần không tài nào chợp mắt được. Đến trưa, bà vẫn lấm bầm:

-Ông Trần, ông nói xem bạn gì mà lại trùng hợp như vậy? Có thể tình cờ gặp nhau ở sân bay. Tay người ta lại còn đặt trên vai con bé nữa, mắt thì nhìn thẳng vào con bé. Kỳ lạ thật đấy!

Ông Trần là đàn ông nên không quan sát kỹ như vợ mình. Nghe vậy, ông chỉ nói:

- Thôi đi. Tiểu Quân đã nói là trùng hợp thì bà nghĩ ngợi nhiều làm gì? Bây giờ giới trẻ chào hỏi nhau thân mật. Ở nước ngoài, bà chưa trông thấy bao giờ sao? Quen hay không cũng chạy đến ôm hôn nhau đấy thôi.

Bà Trần bĩu môi:

- Người nước ngoài mới có cách nghĩ thoáng như vậy. Chúng ta là người Trung Quốc. Hơn nữa, con gái chúng ta ở nước ngoài lâu như vậy mà tôi cũng có thấy nó như thế đâu.

- Điều này thì liên quan gì đến con gái chúng ta chứ? Tôi thấy thái độ của bà cũng không nên cứng nhắc như vậy. Trước khi về, ngày nào bà cũng luôn miệng nói người ta tốt thế nào, bây giờ mới gặp một lần đã chì chiết rồi.

Ban đầu, trên điện thoại con trai nói thì tôi thấy rất tốt. Cô gái này tốt nghiệp đại học, tuổi tác cũng tương đương với Khởi Trung, gia đình lại là người Thượng Hải, điều kiện của hai đứa tương đối phù hợp. Con trai chúng ta cũng ba mươi tuổi rồi. Nghe nó nói muốn kết hôn, tôi không vui mừng sao được? Nhưng ông xem hôm qua, khi ở sân bay, chúng ta còn chưa trông thấy người thì con bé chạy đến cùng một người đàn ông khác. Khởi Trung và con bé mới quen nhau được vài tháng, tình cảm tốt, muốn kết hôn là chuyện bình thường nhưng tôi sợ nó chưa hiểu rõ về người ta. Giới trẻ bây giờ, trước khi kết hôn, ai mà chẳng yêu đương một hai người. Ngộ nhỡ chúng vẫn chưa tìm hiểu kỹ, thì sau này sẽ phiền phức lắm.

Ông Trần nhăn nạy nhìn vợ:

- Tôi thấy trí tưởng tượng của bà phong phú thật đấy! Chỉ là người ta tình cờ gặp lại bạn cũ mà bà đã nghĩ đi xa như vậy. Không phải lần trước Khởi Trung đã nói rồi sao? Cô gái này là bạn gái của đồng nghiệp nó giới thiệu cho. Mọi người đều quen biết nhau. Làm gì có chuyện đó chứ?

- Ông thì hiểu cái gì chứ? - Bà Trần tin tưởng vào trực giác của mình. Đàn ông đều như vậy. Từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều không biết quan sát lời nói sắc mặt gì cả. Bà cảm thấy giữa Tiểu Quân và người đàn ông đó có điều bất thường. Đặc biệt là ánh mắt của người đàn ông đó khi anh ta bước đến trước mặt họ. Nó giống như thể muốn ăn tươi nuốt sống con trai

họ vậy. Điểm nhạy cảm này mà bà cũng không nhận ra thì còn gì là một người mẹ nữa chứ?

- Bà đừng nghĩ nhiều như thế. Con trai chúng ta đã lớn rồi. Chúng ta cần phải tôn trọng sự lựa chọn của nó. Cho dù là trước đây cô gái đó đã từng yêu người khác thì sao nào? Có phải con trai chúng ta cũng chưa yêu ai bao giờ đâu? Có chuyện gì thì hai đứa chúng sẽ tự giải quyết. - Ông Trần tổng kết.

Thích một người có rất nhiều cách bày tỏ nhưng dường như cách mà anh làm lại là cách ngốc nghếch nhất.

1

Tuần sau, Tiểu Quân lại gặp ông bà Trần ở nhà Khởi Trung.

Một tuần vừa rồi, cô đã làm rất nhiều việc: nhận lời mời của công ty Khởi Hoa, xin thôi việc tại công ty cũ. Trước khi thôi việc phải báo trước một tháng nên cô đành dùng hết số ngày phép của năm nay mà cô vẫn chưa dùng đến. Khi cô đưa đơn xin thôi việc, nét mặt của trưởng phòng vô cùng thản nhiên. Thêm vào đó, khi bước ra khỏi công ty, ánh mắt của Triệu Tinh nhìn cô vô cùng phức tạp. Đã lâu lắm rồi cô không có được cảm giác thoải mái như vậy. Mỗi lần nghĩ lại thì đều cảm thấy rất vui.

Khởi Trung cũng rất vui. Tiểu Quân có cả một tháng rảnh rỗi. Như vậy cô có thể dốc toàn bộ tâm trí vào việc chuẩn bị cho chuyện kết hôn. Cô gặp mặt bố mẹ anh thêm vài lần, chắc chắn họ sẽ nhanh chóng kéo gần khoảng cách. Đúng là một công đôi việc.

Tất nhiên là Tiểu Quân đồng ý. Thực ra cô cũng muốn tìm cách rút ngắn khoảng cách với bố mẹ Khởi Trung. Anh đã nói rằng bố mẹ anh có nghĩ ngợi về chuyện của cô. Tuy cô vẫn cố cãi nhưng trong lòng cũng cảm thấy không ổn.

Cô đã nghĩ kỹ rồi. Cô muốn lấy Khởi Trung. Chí Hào thì khác. Anh đã cho cô hiểu rằng lấy một người có tiền là điều ảo tưởng. Mấy tháng qua ở bên Khởi Trung, cô chưa bao giờ cảm thấy yên ổn, vui vẻ và tràn ngập niềm tin vào cuộc sống đến thế. Cô và Mỹ Mỹ đã thảo luận với nhau về chuyện này. Hôn nhân dựa vào điều gì? Phần lớn các cuộc hôn nhân đều không phải là thành quả của tình yêu. Trong quá khứ, cô đã trúng độc tình yêu quá nặng. Thực ra, phần lớn hôn nhân đều dựa vào cảm giác an toàn. Cô thiếu cảm giác an toàn và Khởi Trung đã cho cô điều đó. Đó chính là lý do cô và anh lấy nhau. Những lý do khác đều không cần thiết.

Mỹ Mỹ gật đầu tán thành. Cô ấy nắm chặt tay Tiểu Quân bày tỏ sự ủng hộ nhiệt tình và còn nói:

- Tiểu Quân, Khởi Trung thật sự là người đàn ông tốt. Tớ chưa từng thấy ai đối xử tốt với cậu như vậy. Cậu phải biết trân trọng, đừng để mất anh ấy. Nếu để mất thì cậu sẽ không tìm được người đàn ông nào khác tốt hơn đâu.

Tiểu Quân cảm thấy Mỹ Mỹ nói rất đúng. Với người đàn ông bị cô nôn lên người mà vẫn đưa cô về nhà, vừa là quần áo cho cô vừa cầu hôn thì dù thế nào cô cũng phải trân trọng Khởi Trung.

Nếu đã như vậy thì cách nghĩ của bố mẹ Khởi Trung về cô là một chuyện vô cùng quan trọng. Tuy Tiểu Quân không phải là người con gái có tư tưởng cổ hủ, cũng không sống trong xã hội cũ mà một câu của bố mẹ chồng có thể quyết định sự sống chết của con dâu nhưng nếu bố mẹ chồng tương lai không hài lòng về cô thì cũng sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc trong tương lai của cô và Khởi Trung. Đương nhiên cô không thể qua loa đại khái được.

Cô và Khởi Trung đã bàn bạc rất lâu. Cuối cùng, họ quyết định sẽ làm theo cách mà Khởi Trung đã làm. Người Trung Quốc coi việc ăn uống quan trọng như trời. Một cô dâu tốt hiền lành đảm đang thì phải bắt đầu từ một

bàn ăn. Mọi người cùng ngồi ăn một bữa, vấn đề gì rồi cũng được giải quyết.

Họ quyết định Tiểu Quân sẽ vào bếp chuẩn bị một bàn thức ăn mời bố mẹ chồng tương lai. Nhưng sau khi cô hạ quyết tâm thì lại phải học một cách nghiêm túc. Kết quả là cô chẳng học được gì.

Tiểu Quân là con gái Thượng Hải điển hình. Từ nhỏ, cô đã lớn lên bên bà ngoại, lại không có bố mẹ ở nhà, thế nên chẳng hề giỏi giang chuyện bếp núc. Với chuyện này, cô chỉ có lòng nhiệt tình chứ chẳng hề có chút kinh nghiệm hay kỹ năng gì cả. Dù có muốn vội cũng chẳng được. Tuy Khởi Trung vô cùng nhẫn nại nhưng cuối cùng anh cũng đành phải quyết định tự mình làm. Đến lúc đó, Tiểu Quân chỉ cần bê ra là được rồi. Tiện hơn rất nhiều.

Ngày nghỉ mà mới sáng sớm Tiểu Quân đã ra ngoài. Bước vào nhà thấy Khởi Trung đã bận rộn với việc bếp núc, không biết trong nồi áp suất hầm thứ gì nữa? Mùi thơm tràn ngập trong phòng.

Tiểu Quân đến rất sớm. Cô còn chưa kịp ăn sáng. Bước vào cửa người thấy mùi thơm là cô đã muốn bước ngay vào bếp xem rốt cuộc là món gì nhưng Khởi Trung ngăn cô lại.

- Em đừng vội. Chưa được đâu.

Cô thở dài:

- Anh không cho em vào, đợi bố mẹ anh đến, chỉ cần người mùi trên người chúng ta thì họ cũng biết ai nấu món này. Giả vờ thì cũng phải giả vờ cho giống một chút chứ?

Khởi Trung cười phá lên:

- Được. Vậy em đeo tạp dề vào. Bố mẹ anh nói mười một giờ mới đến. Vẫn còn một lúc nữa. Khi nào gần đến giờ thì em hãy vào.

Tiểu Quân gật đầu rồi đi tìm tạp dề đeo vào. Anh đang tìm bát đĩa trong chạn bỗng nhiên dừng lại nhìn cô. Cô cảm thấy rất lạ, liền bước đến hỏi anh:

- Sao vậy anh?

Anh mỉm cười nói:

- Tiểu Quân, thế này trông em xinh lắm!

Cô vòng hai tay ra sau lưng tiếp tục buộc dây, rồi đáp lại anh một câu:

- Thì em vốn xinh sẵn mà. – Nhưng bỗng nhiên lòng cô thấy ngại ngại, nói không nên lời mà mặt lại đỏ lên.

Hết rồi. Dạo này, cô càng ngày càng có biểu hiện kỳ lạ trước mặt người đàn ông này. Có lẽ đây gọi là hội chứng tiền hôn nhân. Hội chứng này hết sức nghiêm trọng.

Tiểu Quân đã mặc xong tạp dề. Khởi Trung vẫn tiếp tục bận rộn chuẩn bị đồ ăn. Thường ngày, cô rất ít khi vào bếp, Khởi Trung cũng không yêu cầu. Anh nấu nướng rất ngon. Lần nào cô đến cũng chỉ có mỗi nhiệm vụ ăn mà thôi. Ăn xong thì anh lại rửa bát.

Cô chưa từng phải làm gì ở đây cả, cũng không phải là không chịu giúp. Thỉnh thoảng, khi anh nấu nướng, cô đề nghị phụ giúp nhưng anh đã dung túng cho cô lười biếng.

Thích một người có rất nhiều cách để thể hiện. Có thể tất cả những gì anh làm là ngốc nghếch nhất nhưng ít ra anh cũng đã cố gắng làm mọi thứ mình có thể và chiều hư cô.

Cuối cùng, khi bố mẹ Khởi Trung đến nhà con trai thì người ra đón họ là cậu con trai. Bước vào nhà, họ thấy Tiểu Quân đang mặc tạp dề bê bát canh ra nhìn họ chào:

- Bác trai, bác gái.

Tiểu Quân búi tóc, đeo tạp dề rất khác với người họ đã gặp lúc trước. Ông bà Trần lại thấy kỳ lạ rồi cùng nhìn nhau. Không hẹn mà gặp, cả hai đều tỏ vẻ hài lòng.

Tiểu Quân và Khởi Trung cũng nhìn nhau, cảm giác họ đã thành công.

Lần này, Tiểu Quân đã thể hiện rất tốt. Hỏi dạ bảo vâng. Ăn cơm xong, cô còn tranh vào bếp rửa bát. Bà Trần cũng vào phụ giúp. Thấy cô nhanh nhẹn nên bà cũng nở nụ cười nói chuyện vài câu. Sau đó, bà Trần nhớ ra điều gì đó nên bổ sung thêm:

- Tiểu Quân à, Khởi Trung nhà bác không biết ăn nói, tính khí bướng bỉnh. Sau này, nếu có tranh cãi với nó chuyện gì thì cháu cứ mặc kệ nó. Cháu nói với bác, bác sẽ cho nó một trận.

Tiểu Quân cười đáp:

- Bác gái, tính tình anh Khởi Trung rất tốt. Hơn nữa, nếu có chuyện gì thì đều nói rõ ràng. Nếu vẫn không được thì cả hai cùng đi ăn cơm. Ăn xong thì sẽ quên cả chuyện vì sao mình tranh luận. Bác thấy có đúng không ạ?

Đúng là con gái Thượng Hải thật giỏi giang. Mới có từng ấy tuổi mà đã thấu hiểu đạo lý như vậy khiến cho bà Trần nghe xong mà thấy nhẹ lòng. Khởi Trung bước ra và hỏi:

- Mẹ, hai người nói chuyện gì mà vui thế? – Bà xoa tay tỏ ý không có gì. Để anh và cô ở lại, bà cười rồi bước ra.

Khởi Trung bước đến bên Tiểu Quân. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô rửa bát. Hai bàn tay ngập trong bọt xà phòng, cô còn đeo cả tạp dề nữa, trông rất chuyên nghiệp.

-Sao vậy? Anh chưa nhìn thấy em hiền thực đảm đang thế này bao giờ sao?

Thật sự là anh chưa bao giờ cả nhưng trong lòng vẫn rất vui. Khởi Trung xắn tay áo thì thầm:

-Mẹ ra ngoài rồi. Anh rửa giúp em nhé?

-Anh ra ngoài đi. Chúng ta thống nhất là để em thể hiện cho tốt một lần rồi mà. Ngộ nhớ bố mẹ anh vào thì họ lại nghĩ không hay về em mất. – Tiểu Quân không thể nào quên câu nói đó.

Bà Trần đã đi ra ngoài phòng khách. Ông Trần đang ngồi xem ti vi, nhìn thấy vợ đi ra, ông hỏi:

- Hai người nói chuyện xong rồi à?

Bà Trần ngồi xuống, hít một hơi rồi mới nói:

- Cô gái này rất được đấy.

Ông Trần cười:

-Vẫn là con trai chúng ta biết chọn người. Được rồi. Bà đừng nghĩ ngợi chuyện lần trước nữa. Chúng ta còn phải chuẩn bị hôn lễ cho hai đứa đấy.

Bà gật đầu nhưng lát sau lại thở dài:

- Cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa. Tôi luôn cảm thấy chuyện này có chút vấn đề.

Cứ đợi gặp bố mẹ người ta rồi hãy tính. Muốn hiểu một người phải xem hoàn cảnh sống từ nhỏ của người đó như thế nào. Bố mẹ chính là tấm gương cho con gái.

-Ồ! Bao giờ thì hai nhà sẽ gặp mặt vậy? Bên nhà trai chúng ta phải chuẩn bị một chút chứ.

- Cứ đợi gặp họ rồi tính đi. Bà chuẩn bị thì cũng phải đợi người ta đưa ra yêu cầu trước chứ. – Ông Trần tiếp tục xem ti vi, trong lòng ông nghĩ, đàn bà đúng là đàn bà, chuyện gì cũng hấp tấp vội vàng. Hôn nhân là chuyện lớn, phải thực hiện từng bước một, có muốn vội cũng không thể vội được.

Sự thực đã chứng minh, tuy đàn ông nhà họ Trần không giỏi quan sát, ăn nói nhưng khả năng dự tính lại cao hơn người khác một bậc. Lần nào họ cũng biết nhìn xa trông rộng.

3

Với chuyện hôn nhân, mỗi nơi đều có những phong tục riêng của nơi đó. Ở Thượng Hải, chuyện bố mẹ hai bên gặp mặt nhau là điều không thể nào thiếu được.

Lần đầu tiên hai gia đình gặp nhau vẫn là ở nhà hàng.

Bà Hà đi mà không vui. Nguyên nhân đơn giản. Đến tận bây giờ, bà vẫn cảm thấy con gái mình có người bạn trai như Khởi Trung là quá thiệt thòi.

Bao nhiêu năm nay, bà luôn hy vọng Tiểu Quân có thể nhờ chuyện hôn nhân mà thay đổi số phận. Không ngờ, con gái bà chọn đi chọn lại, cuối cùng lại chọn đúng một người đàn ông tầm thường như vậy. Bà vốn định phản đối đến cùng nhưng hai tháng nay, Khởi Trung thường xuyên đến nhà,

họ hàng và hàng xóm đều đã coi anh như con rể tương lai của nhà họ. Thế nên cho dù có kịch liệt phản đối thì cuối cùng ai ai cũng đều cho rằng Tiểu Quân sắp lấy chồng. Có người cô họ ở nước ngoài còn gọi điện về, bà nghe điện thoại, cô họ đã hỏi luôn:

- Tiểu Quân và Khởi Trung đã đính hôn chưa? Bao giờ thì chúng tôi được uống rượu mừng đây? Chúng tôi cũng chuẩn bị đến Thượng Hải rồi.

Bà tức đến mức mãi sau không thốt nên được lời nào.

Chuyện đã vậy, con gái bà lại còn cương quyết nên những người khác đều ngầm công nhận mối quan hệ của chúng. Bên nhà bà quá ít người thân nên chẳng ai có thể nói giúp bà. Dì Lan thấy chuyện không thành nên đã quay về Mỹ. Bà có muốn giữ cũng chẳng giữ nổi. Hơn nữa, con gái mà lại từ chối người ta như vậy thì bà làm gì còn mặt mũi nào mà giữ chứ.

Nghĩ cũng thật đau lòng. Con gái lớn rồi thì không cần mẹ nữa. Hồi nhỏ thì cứ suốt ngày bám lấy chân mẹ, thế mà bây giờ lớn rồi thì mẹ lại không giữ nổi chân con gái nữa.

Nói là vậy nhưng trước khi đồng ý chuyện bố mẹ hai bên gặp mặt thì bà vẫn cương quyết với con gái một lần nữa:

- Ăn cơm thì được. Nhưng chuyện hôn nhân thì hai bên phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được. Bố mẹ vất vả lắm mới nuôi dạy được con khôn lớn. Bố mẹ đâu thể tùy tiện gả con cho người ta được.

Khi Tiểu Quân thuật lại những lời mẹ mình nói cho Khởi Trung nghe. Anh nghe xong mà thở phào nhẹ nhõm, vậy là những cố gắng của anh trước đây cuối cùng cũng được đền đáp. Tiểu Quân không lấy gì làm lạ với phản ứng của anh. Qua quá trình đấu trí lâu dài với mẹ, cô đã đúc kết ra được những kinh nghiệm và bài học quý báu. Mẹ người khác nói như vậy có thể là đã chấp nhận chuyện này nhưng mẹ cô nói như vậy thì có nghĩa là rất có thể mọi thứ mới chỉ bắt đầu.

Vì vậy, để tranh thủ thời gian, Tiểu Quân còn phải hỏi bố xem nội dung của cuộc bàn bạc mà mẹ mình nói đến là gì. Lúc đó, ông Hà đang ở dưới nhà chăm sóc cây cối. Nghe con gái hỏi, ông phải tay quay đầu lại an ủi:

- Mẹ con đã nói chuyện này với bố rồi. Vẫn là chuyện nhà cửa xe cộ thôi. Hôn nhân là chuyện nhà nào chẳng phải nói tới. Dù thế nào, bố cũng luôn ủng hộ các con.

Tiểu Quân thở dài. Mẹ cô cực kỳ độc đoán, cho dù có nghĩ ra điều gì cũng chưa chắc đã bàn bạc hết với bố cô. Thôi vậy. Giặc đến thì tướng đánh, nước dâng thì lấp đất, đợi đến khi vấn đề nảy sinh rồi giải quyết cũng không muộn.

Họ hẹn gặp nhau ở nhà hàng Làn Sóng Xanh. Ba người nhà họ Hà không đến muộn. Cuối cùng, hai gia đình cũng ngồi cùng nhau. Lần đầu gặp mặt, ông bà Trần cực kỳ khách sáo. Họ đứng dậy mời ông bà Hà ngồi. Khi ăn cơm, họ nói chuyện của hai đứa trẻ hồi nhỏ. Không khí cực kỳ hòa hợp!

Khi thứ ăn được dọn lên, ông Trần nói:

- Ông Hà, bà Hà, hai đứa trẻ đã tìm hiểu nhau được một thời gian. Chúng tôi rất quý Tiểu Quân nên hy vọng chúng có thể sớm trở thành người một nhà. Hay là nhân tiện hôm nay, hai nhà chúng ta cùng bàn bạc chọn ngày nhé. Trước hôn lễ cần làm rất nhiều việc. Chọn ngày để chúng tôi còn chuẩn bị nữa. Ông bà thấy thế nào?

Ông Hà gật đầu, bà Hà cũng gật đầu. Thật không ngờ mẹ mình lại dễ dàng đồng ý như vậy. Điều này khiến cho Tiểu Quân cứ tròn mắt há mồm ngạc nhiên. Nhưng thái độ sau đó của bà Hà hoàn toàn không như Tiểu Quân dự tính. Sau khi gật đầu, câu đầu tiên bà nói là:

- Ngày thì chắc chắn phải chọn rồi. Nhưng trước mặt nhà bên đó, gia đình chúng tôi cũng có vài yêu cầu để hai bên cùng bàn bạc.

Ông bà Trần nghe xong câu này đều gật đầu:

- Có chứ. Có chứ. Bên nhà gái có điều kiện gì thì xin ông bà cứ nói. Bên nhà trai chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Mọi người hưởng ứng nhiệt liệt như vậy khiến Tiểu Quân ngồi bên cứ ngây người ra, tim đập thình thịch liếc nhìn mẹ.

4

Trên đường về, không khí trong xe nhà Khởi Trung cực kỳ nặng nề. Cả chặng đường, ông bà Trần đều không nói câu nào. Sau khi xuống xe, cuối cùng bà Trần cũng nói. Dựa vào cửa xe, bà nhìn con trai với nét mặt rất nghiêm túc:

- Khởi Trung, con lên nhà một chút. Bố mẹ có chuyện muốn nói.

Khởi Trung ngồi trong xe thờ dãi. Đỗ xe xong, anh mới đi lên nhà.

Căn nhà bố mẹ anh ở trên tầng năm của một khu nhà cũ, cầu thang rất hẹp. Đèn cảm ứng bật sáng từng tầng theo tiếng bước chân. Khởi Trung đã ở nơi này nhiều năm nên anh đã quen leo cầu thang của khu nhà này. Trước đây, anh chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi nhưng lần này, anh lại cảm thấy bước chân mình nặng đến mức có cảm giác không thể leo lên đến nơi được.

Cuối cùng cũng đến cửa. Cánh cửa chỉ khép hờ, có ánh sáng từ trong nhà hắt ra. Anh bước lại gần thì nghe thấy giọng mẹ. Bà nói rất nhanh có phần kích động.

- Ông nói xem chuyện là thế nào? Có thể nêu điều kiện như vậy sao? Lại còn muốn chúng ta dọn nhà đến ở gần nhà họ nữa chứ. Lại còn để con gái họ đứng tên. Nhẫn cưới, tiệc cưới đều có hết điều kiện này đến điều kiện khác. Họ định kiếm tiền bằng việc gả con gái chắc. Nhà chúng ta có phải cái máy in tiền đâu?

Bố nói chuyện có phần nhẫn nại:

- Tín Hoa, bà đừng kích động như vậy. Chuyện này phải từ từ bàn bạc.

Cửa không đóng. Tuy giọng họ không lớn lắm nhưng bên ngoài vẫn có thể nghe rõ mồn một. Khởi Trung cau mày, anh bước vào nhà rồi đóng hẳn cửa lại.

Bố mẹ anh cùng quay lại nhìn. Bà Trần nhìn thấy anh thì tỏ ra thái độ tức giận. Bà ngoảnh mặt đi rồi ngồi lên ghế sofa không thèm nói gì.

Ông Trần bước tới vỗ vai con trai:

- Khởi Trung, bố mẹ hoàn toàn ủng hộ chuyện hôn nhân của con nhưng chúng ta cần phải bàn bạc vài việc.

- Bàn bạc gì chứ? Có bàn bạc thì cũng chẳng bàn ra nổi một ngôi nhà đâu. Tôi thật không hiểu nhà họ nghĩ gì nữa? – Bà Trần xen vào.

Khởi Trung nhìn bố mẹ. Thực ra, anh cũng không ngờ là mẹ Tiểu Quân lại đưa ra điều kiện như vậy ở bàn ăn. Có điều kiện có thể đoán trước nhưng có điều kiện thì đúng là không thể nào ngờ nổi. Đặc biệt là điều kiện anh phải mua nhà gần nhà cô. Nhà Tiểu Quân sống ở một trong những nơi sầm uất nhất của Thượng Hải. Chỉ cần một căn phòng nhỏ cũng đắt gấp hai lần căn nhà của người khác. Tuy anh cũng có nhà ở Thượng Hải nhưng yêu cầu về chuyện nhà cửa này chắc là không được rồi.

Sau khi mẹ Tiểu Quân nói xong các yêu cầu thì không khí bàn ăn trở nên im lặng. Anh thấy Tiểu Quân và bố mẹ cô đều sừng sốt. Anh chỉ là phận con nên không dám mở miệng ra hỏi. Một bữa ăn bắt đầu vui vẻ là thế mà lại kết thúc một cách ảm đạm. Phản ứng của bố mẹ anh cũng hoàn toàn như những gì anh đã dự tính. Anh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Bố, chuyện này cứ để con và Tiểu Quân bàn bạc với nhau rồi tính. Hôm nay cũng muộn rồi. Bố mẹ đi nghỉ trước đi.

Thấy con trai nhần nại như vậy, ông bà Trần nghe xong cùng thở dài. Bà Trần nghĩ mãi cuối cùng bổ sung thêm:

- Khởi Trung, chuyện hôn nhân phải dựa vào thành ý của hai nhà mới được. Nếu họ thật sự có thành ý muốn gả con gái cho chúng ta thì chúng ta bàn bạc thế nào cũng được. Mẹ chỉ e người ta không hài lòng về chúng ta nên mới đưa ra điều kiện này để con rút lui.

Khởi Trung đã chuẩn bị đứng dậy, nghe xong câu này, anh dừng lại và chỉ nói:

- Mẹ!

Ông Trần cũng cau mày nhìn vợ nói:

- Tín Hoa, bà đừng có nghiêm trọng hóa vấn đề thêm nữa. Chuyện của con trai thì cứ để cho con quyết định. Chúng ta đừng nên xen vào.

Bà Trần lắc đầu, đứng dậy đi vào phòng:

- Tôi không nói nữa là được chứ gì?

Khi Khởi Trung và bố mẹ anh nói chuyện, không khí ở nhà Tiểu Quân cũng căng thẳng không kém.

Bà Hà buông những câu đó trước bàn ăn thật chẳng khác nào quả thủy lôi. Không những nó làm cho ba người nhà họ Trần choáng váng mà còn khiến Tiểu Quân phải điên đầu. Trên đường về nhà, cô cũng chẳng nhìn mẹ lấy một cái. Khi bước vào cửa, cuối cùng bà Hà cũng không nén được giận mở miệng:

- Con làm gì thế hả? Mẹ là mẹ con chứ không phải là kẻ thù của con. Không người mẹ nào lại làm hại con gái mình cả. Mẹ nói gì cũng đều là muốn tốt cho con thôi.

Câu này bà không nói vẫn tốt hơn. Bà nói rồi, cơn giận đã lâu của Tiểu Quân bỗng bùng lên:

- Mẹ muốn tốt cho con ư? Mẹ muốn tốt cho con ở chỗ nào? Mẹ, rốt cuộc có muốn cho con lấy anh ấy không vậy?

- Con thì hiểu gì chứ? – Bao năm nay, cứ nói đến chuyện này là mẹ con họ lại trở nên căng thẳng. Cứ tưởng rằng bà Hà sẽ nhảy dựng lên nhưng không ngờ lần này, bà lại thờ dãi. Bà không để ý gì đến câu nói của con gái mà tiếp tục nói. – Nhà cửa là chuyện quan trọng nhất. Trước khi kết hôn, nếu không nói rõ thì đợi đến khi lấy người ta rồi lại có phiền phức đấy. Nhà cậu ta ở đâu? Ở Kim Kiều! Đó là nơi nào? Nơi đó xa như vậy thì sau này, làm sao bố mẹ chăm sóc con được?

- Mẹ, mẹ đừng nói là vì con nữa. Con đã khôn lớn rồi. Con có thể tự chăm sóc cho mình. – Tiểu Quân chau mày.

- Khôn lớn ư? Con khôn lớn rồi thì không phải con gái mẹ sao? Con khôn lớn rồi thì không cần bố mẹ nữa sao? – Bà Hà cao giọng.

- Tiểu Quân, con lại đây. Bố có chuyện muốn nói với con. - Giọng ông Hà vang lên. Tiểu Quân còn định nói gì đó nhưng tay ông Hà đã đặt lên vai cô. Ông quay đầu lại nhìn vợ nói:

- Tôi sẽ nói chuyện với Tiểu Quân. Bà đi tắm rửa rồi đi ngủ đi. Có chuyện gì cứ để đến mai rồi nói.

Rất muộn rồi! Hai bố con đi trong ngõ nhỏ một lát. Lúc đầu, chẳng ai nói gì. Trong lòng Tiểu Quân rất buồn. Cô có cảm giác như mình sắp nổ tung. Cô cũng không biết mình muốn làm gì nữa, chỉ cắm đầu bước về phía trước. Cô nghe phía sau có tiếng “tạch”, ngẩng đầu lên thì đó là bố cô đang châm một điếu thuốc. Đốm sáng chập chờn trong bóng tối.

Bố cô rất ít khi hút thuốc. Trong nhà không bao giờ trông thấy gạt tàn thuốc. Thi thoảng ông mới ra ngoài hút một điếu và đa phần đó là do người khác mời. Cô rất hiếm khi thấy ông chủ động tự châm thuốc. Cô biết trong lòng ông cũng rất buồn. Tất cả đều vì chuyện của cô. Cô thấy lòng mình thật chua xót. Cô gọi ông:

- Bố! – Sau câu nói đó, cô dừng lại. Cô cũng chẳng biết mình còn có thể nói gì.

Ông Hà vỗ vai con gái. Ông cũng không nói về chuyện đã xảy ra hôm nay mà nhắc đến chuyện trong quá khứ.

- Tiểu Quân, con biết nhà chúng ta chuyển đến đây từ bao giờ không?

- Từ hồi con bắt đầu học tiểu học ạ. – Tiểu Quân không biết tại sao bố mình lại nhắc đến chuyện đó nhưng cô vẫn trả lời.

- Chúng ta thì đúng nhưng mẹ con thì không. –Bố cô dừng bước. Ông ngoái đầu lại nhìn khu nhà họ ở. Bóng cây che kín hai bên ngõ. Bóng đêm hòa vào kiến trúc của khu nhà cũ. Ánh đèn le lói hắt ra từ những khung cửa sổ nhỏ. Ánh trăng khuyết đẹp vô cùng!

- Bố quen mẹ con ở công xưởng. Mẹ con có xuất thân không tốt nên bà luôn bị người khác coi thường. Bà không khéo léo. Chúng ta phải sàng quặng sắt. Từ nhỏ, mẹ con chưa bao giờ làm cả nên cũng không biết sàng. Mỗi ngày mọi người đều phải sàng đủ định mức. Bà ấy làm đến tận nửa đêm không xong. Mọi người đều lôi mẹ con ra làm trò cười. Họ gọi bố đi xem. Hồi đó, bố còn rất trẻ. Bố cũng chạy đến xem. Vừa xem, bố đã bật

cười. Động tác của mẹ con lúc đó thật vụng về. – Không đợi con gái trả lời, ông Hà cứ thế nói một mình.

Tiểu Quân sống ở nhà bà ngoại từ nhỏ. Bố mẹ cô luôn làm việc ở công xưởng, rất hiếm khi về nhà. Đến tận khi cô vào tiểu học thì họ mới sống cùng nhau. Mẹ cô không nhắc lại cuộc sống trước đó của mình nên cô cũng không biết gì. Bây giờ, bố cô nhắc đến, cô nghe mà thấy bàng hoàng.

Con gái không nói gì, ông Hà nói tiếp:

- Sau đó, tổ chức phân công cho bố giúp mẹ con. Bố là thành phần gì? Ba đời là giai cấp vô sản. Còn mẹ con thì sao? Một đại tiểu thư của giai cấp tư sản. Được bố giúp, mẹ con nên cảm ơn tổ chức mới phải. Nhưng mẹ con lại nhớ thù cũ. Mẹ con luôn nhớ việc bố đã cười mình nên không thèm nói chuyện với bố. Sau đó, mẹ con coi bố như cái đuôi hăng ngày lẻo đẻo theo bà. Thật là mất mặt quá đi! – Ông Hà hồi tưởng lại những năm tháng tuổi trẻ của mình. Khi nói, ông còn mỉm cười nữa.

- Nhưng mẹ con đã lấy bố. – Tiểu Quân nói.

- Phải. Nếu không vì căn nhà này thì bố đã không lấy được mẹ con và cũng không có con. – Ông Hà lại chỉ tay về phía nhà mình.

- Vì căn nhà này ấy ạ? – Tiểu Quân chau mày.

- Phải. – Ông Hà đập tắt điếu thuốc trên tay. – Hồi đó bắt đầu chính sách cải cách. Có rất nhiều người nói những thứ chưa bị tịch thu thì còn có hy vọng lấy lại nhưng lúc đó, ông ngoại con bị ốm phải nằm liệt giường. Bà ngoại con hằng ngày chăm sóc cho ông. Mẹ con là con gái duy nhất của họ. Trong nhà chẳng còn gì đáng giá. Mẹ con báo cáo với công xưởng xin về Thượng Hải nhưng gửi báo cáo bao nhiêu lần mà chẳng ai thèm đọc. Cuối cùng, bố đã phải giúp mẹ con.

- Bố giúp mẹ con ư? – Trong ấn tượng của Tiểu Quân, cả đời bố cô là một người thật thà, chất phác, an phận. Thật không thể tưởng tượng nổi bố lại có thể dùng cách gì giúp mẹ cô? Cô thấy rất kỳ lạ.

- Bố lấy mẹ con. – Ông Hà cười. – Khi đó, bố có tên trong danh sách những người được về sống ở Thượng Hải. Nếu như mẹ con lấy bố thì có thể cùng bố trở về. Bố nói điều này và mẹ con đã đồng ý ngay. Bố mẹ tổ chức đám cưới ở công xưởng. Bên họ ngoại của con không có ai đến nhưng họ có gửi từ Thượng Hải đến một túi kẹo sữa thỏ trắng cực kỳ lớn. Mọi người trong công xưởng đều rất thích. Bố cực kỳ tự hào.

- Chính là vì căn nhà này ư? – Tiểu Quân mở to mắt mà cũng không thể nào hiểu nổi. Cô cảm thấy sau khi trải qua cuộc tình với Chí Hào, cô đã trở nên thực tế hơn rất nhiều. Cô không còn cho rằng hôn nhân là kết quả của tình yêu chết đi sống lại giữa hai người. Thật không ngờ mẹ mình lại lợi hại như vậy. Bà đã lấy chồng vì một căn hộ chưa đến năm mươi mét vuông đó.

- Đó là... - Ông Hà nhìn con gái.

Tiểu Quân lập tức biết mình đã nói sai, cô nắm lấy cánh tay bố mình nói:

- Không đâu ạ. Bố, bố đối xử với mẹ con tốt như vậy. Chắc chắn là mẹ con cũng đã có tình cảm với bố. Nếu không thì sao mẹ con không lấy người khác mà lại lấy bố chứ?

- Tất nhiên là tình cảm giữa bố và mẹ con rất tốt. – Ông Hà ho lộ khụ rồi nói tiếp. – Tóm lại, sau khi bố mẹ lấy nhau thì cả hai cùng trở về Thượng Hải. Lúc đó vẫn chưa lấy lại được căn nhà này. Mẹ con dẫn bố đến xem một lần và lúc đó bố đã hiểu tại sao mẹ con lại làm việc không tốt ở công xưởng, tại sao lúc đầu mẹ con lại không muốn nói chuyện với bố?

- Tại sao ạ? – Ông Hà nói không rõ nên Tiểu Quân nghĩ mãi mà không hiểu.

-Con biết không? Lúc đó, khu nhà này có rất nhiều người sinh sống. Rất hỗn tạp! - Ông Hà dẫn con gái quay lại. – Mẹ con dẫn bố vào vườn hoa và chỉ vào những chiếc cửa sổ đó rồi nói. Đó là căn phòng trước đây mẹ con thường ngồi đánh đàn dương cầm. Đó là căn phòng trước đây mẹ con thường ngủ. Đó là căn phòng mẹ con thường đọc sách. Nói được nửa chừng thì có người mở cửa sổ ra nhìn bố mẹ giận dữ. Họ nói bằng giọng miền Bắc. Họ bảo ai cho các người vào đây? Định trộm cắp hả? Đi đi. Sau khi bố mẹ bị đuổi đi, mẹ con vẫn đứng ở chỗ này ngoái đầu nhìn lại.

Ông Hà nói đến đây thì dừng bước, ông chỉ xuống dưới chân rồi nói với con gái:

- Ồ! Chính là chỗ này. Mẹ con đã nhìn rất lâu. Sau đó bà ấy khóc. Lúc đó, bố nghĩ, mẹ con là vợ của bố. Dù thế nào thì đời này bố cũng phải để mẹ con được trở về ngôi nhà của mình.

Tiểu Quân nghe mà sống mũi cay sè. Một lát sau, cô mới buồn bã nói:

- Bố, bố không biết ăn nói thì làm sao mẹ con trở về được ạ?

- Không đâu. – Ông Hà thở dài. Cả đời ông luôn lạc quan trước mặt mọi người. Thật hiếm khi thấy ông thở dài. Điều này càng khiến Tiểu Quân thấy buồn hơn. – Dù bố có cố gắng đến mấy thì cũng không thể nào lấy lại được cuộc sống trước kia của mẹ con. Bố cũng biết rõ trong lòng mẹ con không vui. Đến ngày hôm nay, bố nói với con những điều này chỉ là muốn con hiểu rằng, con người làm việc gì cũng có lý do của họ. Mẹ con muốn con lấy chồng tử tế là đúng. Chỉ là, điều mẹ con cảm thấy là tốt thì nó lại không giống với điều con nghĩ. Chuyện là như vậy đấy. Con có hiểu không?

Tiểu Quân cúi đầu, mãi sau cô mới gật đầu rất nhẹ.

Ông Hà nhìn con gái với ánh mắt dịu dàng, ấm áp. Ông giơ tay ra vuốt tóc con gái rồi lại nói:

- Con thật giống mẹ. Tính khí cũng vậy. Từ nhỏ đã rất ương bướng rồi. Được rồi. Chúng ta về nhà thôi.

Ngõ nhỏ không dài, chỉ đi vài bước là về đến nhà nhưng Tiểu Quân ôm cánh tay bố bước từng bước ấm áp lạ thường. Khi về đến cửa, cô bỗng ngẩng đầu nhìn ông Hà nói:

-Bố, con yêu anh ấy.

Tuy câu nói này của cô chẳng liên quan gì đến chuyện họ vừa nói nhưng ông Hà hiểu ngay. Ông cười với cô:

- Được rồi. Bố biết. Không phải bố đã nói rồi sao? Bố ủng hộ các con.

- Nhưng mẹ con... - Cô hiểu những điều bố nói lúc trước. Không phải là cô không hiểu cách nghĩ của mẹ nhưng điều quan trọng với cô lúc này là chuyện đại sự cả đời. Tuy câu nói này của bố cô rất quan trọng nhưng nó không giải quyết được vấn đề thực tế.

Hiển nhiên hôn nhân là chuyện của cô và Khởi Trung nhưng không qua được cửa của bố mẹ hai bên thì khó mà thành được.

- Bố biết. Bố nói với con những điều này là để con bình tĩnh lại, hiểu mẹ con. Con đừng làm gì khiến mẹ con lo lắng. Chuyện gì cũng đều có cách giải quyết.

- Cũng giống như soạn một chương trình. Đường này không đi được thì chúng ta sẽ đi đường khác, đúng không ạ? – Lời ông Hà nghe rất quen. Tiểu Quân không kìm nén được cũng nói một câu.

- Đúng đúng. – Ông Hà mỉm cười gật đầu rồi lại nói. – Có điều chương trình đó...

-Vâng. Đây là câu nói của Khởi Trung trước khi anh ấy đến nhà mình lần đầu tiên ạ. Anh ấy là lập trình viên máy tính. Nói cái gì cũng liên quan đến máy tính. Tiểu Quân cũng cười. Sau đó, cô nhìn thấy trên nét mặt bố lộ vẻ cực kỳ hài lòng. Ông lại vỗ vai cô.

- Anh chàng này được đấy. Tiểu Quân, con không chọn làm người đâu.

6

Khi họ lên tới nơi thì căn nhà hoàn toàn im lặng. Rõ ràng là bà Hà đã đi ngủ nhưng vẫn để đèn trong phòng. Trên bàn đặt hai bát mọc nhĩ trắng còn bốc hơi.

Hai bố con nhìn nhau. Mặt ông Hà lộ rõ câu ‘Con xem đi’. Tiểu Quân thờ dãi, bê một bát vào phòng mình.

Vừa bước đến bên giường thì điện thoại của cô đổ chuông, là điện thoại di động. Trong nhà rất yên tĩnh nên tiếng chuông điện thoại vang lên rõ mồn một. Sợ làm ảnh hưởng đến bố mẹ, Tiểu Quân vội vàng đặt cái bát xuống để lần tìm điện thoại trong túi. Càng vội càng tìm không thấy. Mãi đến khi lấy được điện thoại ra thì tiếng nhạc chuông điện thoại đã tắt.

Ngoài Khởi Trung ra thì làm gì còn ai gọi đến vào lúc này nữa chứ? Tiểu Quân bấm luôn nút gọi lại mà chẳng kịp nhìn số điện thoại gọi đến. Chuông điện thoại vừa đổ một tiếng đã có người nghe nhưng không phải là Khởi Trung như cô nghĩ.

Là tiếng của Chí Hào. Anh ta không nói nhiều, chỉ rất ngắn gọn:

- Tiểu Quân, anh có vài điều muốn nói với em. Em có thời gian không?

Giọng nói mà mình không ngờ tới khiến cho Tiểu Quân giật mình.

Gọi điện lúc nửa đêm, đầu bên kia là bạn trai cũ, người mà cô không ngờ là mình lại còn nghe thấy giọng thì làm sao cô không giật mình được chứ?

Nhưng nếu là trước đây thì cô sẽ không giật mình vì chuyện này. Chí Hào đi làm tự do. Cuộc sống chủ yếu về đêm. Anh đi ngủ rất muộn. Nhưng mấy năm ở bên cô, cho dù muộn đến mấy, trước khi đi ngủ, anh cũng đều gọi điện nói chuyện với cô vài câu. Thế nên tự nhiên nó trở thành thói quen. Nhưng bây giờ không như ngày trước. Họ đã chia tay mấy tháng rồi. Ngoài lần tình cờ gặp ở sân bay ra, họ không hề có liên lạc gì với nhau. Bỗng nhiên anh gọi điện đến như vậy khiến cô không biết phải làm gì.

- Tiểu Quân, em có nghe không? – Đợi mãi mà không thấy cô trả lời, anh gọi cô.

- Tôi đang nghe. Jason, muộn như vậy rồi. Anh có chuyện gì không? – Cô định thần lại trả lời, còn gọi cả tên tiếng Anh của anh.

Cô gọi anh là Jason, Chí Hào giữ chặt điện thoại, tim đập thình thịch.

Không phải là vì cô gọi nhầm tên anh. Trên thực tế, mọi người quanh anh đều gọi anh như vậy. Anh sinh ra ở nước ngoài nên rất ít khi dùng tên tiếng Trung. Jason Phùng mới là tên trên hộ chiếu của anh nhưng trước đây, Tiểu Quân kiên quyết gọi anh là “Chí Hào”. Cô còn rất đặc ý hỏi anh rằng, có phải trên thế giới này chỉ có mình cô gọi tên anh như vậy.

Đó đúng là sự thật. “Chí Hào, Chí Hào”, trên thế giới này chỉ có mình cô mới gọi anh như vậy. Trước đây, anh đã nghe quen cái tên này nhưng bây giờ, người duy nhất trên thế giới này bỗng nhiên thay đổi cách xưng hô.

Có lẽ tất cả những điều này không quá đường đột, chỉ là anh không cam tâm nhìn mọi thứ dần thay đổi và cuối cùng thấy cô đến bên người đàn ông khác.

Tay anh đặt trên vô lăng, từ đó vang lên tiếng rít nhỏ nhỏ. Anh đã nắm vô lăng rất chặt nhưng giọng anh vẫn tiếp tục vang lên.

- Phải. Anh có chuyện muốn nói với em. Em có thể xuống đây một chút không? Anh đang ở dưới nhà em.

Lúc xuống nhà, Tiểu Quân vô cùng lưỡng lự.

Cô không biết Chí Hào muốn nói gì và cô cũng chẳng quan tâm lắm. Hai người đã chia tay nhau. Mấy tháng đã qua, cô đang chuẩn bị cho lễ cưới của mình, còn anh cũng đã có vợ chưa cưới từ mấy năm trước. Lúc này dù có nói gì cũng đều là thừa.

Cả hai đều đã trưởng thành, chia tay là lựa chọn của hai người. Nếu đã như vậy, từ nay thà nhớ lại còn hơn gặp mặt. Gặp mặt để làm gì? Gặp mặt cũng không thể quay lại như trước đây.

Nhưng Chí Hào nói đang đợi cô dưới nhà. Lúc này, ngộ nhỡ làm kinh động đến hàng xóm hay bố mẹ thì sẽ không hay chút nào.

Cô và Khởi Trung đang bước trên con đường chuẩn bị tiến tới hôn nhân. Hai bên gia đình đều đã gặp nhau. Tuy có vài vấn đề nhưng mục tiêu đã rõ ràng. Vào lúc then chốt này, cô không muốn có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Nghĩ đến đây, Tiểu Quân cắn răng, quyết định bước xuống nhà. Đèn trong nhà đã tắt. Bố mẹ cô đã đi ngủ. Khi đóng cửa, cô phải cực kỳ nhẹ nhàng để không gây nên bất kỳ tiếng động nào làm họ thức giấc.

Đúng là Chí Hào đang đợi cô ở dưới nhà. Ngõ nhỏ yên tĩnh. Anh đứng một mình bên ngoài xe hút thuốc. Bước đến gần, cô chỉ thấy điếu thuốc dưới chân anh.

Chí Hào không nói gì vì cảm xúc quá phức tạp. Anh đã vô số lần nhìn thấy cô bước ra từ cánh cửa đó và đi về phía mình nhưng lần này, anh bỗng

thấy dù cô có đi thế nào cũng cách anh rất xa. Anh nhìn mãi mà không thấy rõ nét mặt của cô.

Tiểu Quân bước đến dừng lại trước mặt anh. Đã là giữa thu nên đêm rất lạnh. Cô đi xuống mà không mang theo áo khoác, rồi khoanh tay đứng trước mặt anh, đợi anh nói.

Tâm trạng anh vẫn đang rối bời. Trong chốc lát, anh không biết tiếp theo mình nên làm gì, đầu ngón tay bị đau. Hóa ra điều thuốc trong tay anh đã cháy đến đó. Giật mình, tàn thuốc rơi xuống. Nó chưa kịp chạm đất thì gió đã thổi bay đi rồi.

Cuối cùng anh cũng nói. Không hề lòng vòng, anh chỉ nói một câu:

- Tiểu Quân, anh vẫn chưa kết hôn.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Những Chuyện Liên Quan Đến Hôn Nhân

Thích một người có rất nhiều cách bày tỏ nhưng dường như cách mà anh làm lại là cách ngược nghịch nhất. 1 Tuần sau, Tiểu Quân lại gặp ông bà Trần ở nhà Khởi Trung. Một tuần vừa rồi, cô đã làm rất nhiều việc: nhận lời mời của công ty Khởi Hoa, xin thôi việc tại công ty cũ. Trước khi thôi việc phải báo trước một tháng nên cô đành dùng hết số ngày phép của năm nay mà cô vẫn chưa dùng đến. Khi cô đưa đơn xin thôi việc, nét mặt của trưởng phòng vô cùng thản nhiên. Thêm vào đó, khi bước ra khỏi công ty, ánh mắt của Triệu Tinh nhìn cô vô cùng phức tạp. Đã lâu lắm rồi cô không có được cảm giác thoải mái như vậy. Mỗi lần nghĩ lại thì đều cảm thấy rất vui. Khởi Trung cũng rất vui. Tiểu Quân có cả một tháng nhàn rỗi. Như vậy cô có thể dốc toàn bộ tâm trí vào việc chuẩn bị cho chuyện kết hôn. Cô gặp mặt bố mẹ anh thêm vài lần, chắc chắn họ sẽ nhanh chóng kéo gần khoảng cách. Đúng là một công đôi việc. Tất nhiên là Tiểu Quân đồng ý. Thực ra cô cũng muốn tìm cách rút ngắn khoảng cách với bố mẹ Khởi Trung. Anh đã nói rằng bố mẹ anh có nghĩ ngợi về chuyện của cô. Tuy cô vẫn cố cãi nhưng trong lòng cũng cảm thấy không ổn. Cô đã nghĩ kỹ rồi. Cô muốn lấy Khởi Trung. Chí Hào thì khác. Anh đã cho cô hiểu rằng lấy một người có tiền là điều ảo tưởng. Mấy tháng qua ở bên Khởi Trung, cô chưa bao giờ cảm thấy yên ổn, vui vẻ và tràn ngập niềm tin vào cuộc sống đến thế. Cô và Mỹ Mỹ đã thảo luận với nhau về chuyện này. Hôn nhân dựa vào điều gì? Phần lớn các cuộc hôn nhân đều không phải là thành quả của tình yêu. Trong quá khứ, cô đã trúng độc tình yêu quá nặng. Thực ra, phần lớn hôn nhân đều dựa vào cảm giác an toàn. Cô thiếu cảm giác an toàn và Khởi Trung đã cho cô điều đó. Đó chính là lý do cô và anh lấy nhau. Những lý do khác đều không cần thiết. Mỹ Mỹ gật đầu tán thành. Cô ấy nắm chặt tay Tiểu Quân bày tỏ sự ủng hộ nhiệt tình và còn nói: - Tiểu Quân, Khởi Trung thật sự là

người đàn ông tốt. Tố chưa từng thấy ai đối xử tốt với cậu như vậy. Cậu phải biết trân trọng, đừng để mất anh ấy. Nếu để mất thì cậu sẽ không tìm được người đàn ông nào khác tốt hơn đâu. Tiểu Quân cảm thấy Mỹ Mỹ nói rất đúng. Với người đàn ông bị cô nôn lên người mà vẫn đưa cô về nhà, vừa là quần áo cho cô vừa cầu hôn thì dù thế nào cô cũng phải trân trọng Khởi Trung. Nếu đã như vậy thì cách nghĩ của bố mẹ Khởi Trung về cô là một chuyện vô cùng quan trọng. Tuy Tiểu Quân không phải là người con gái có tư tưởng cổ hủ, cũng không sống trong xã hội cũ mà một câu của bố mẹ chồng có thể quyết định sự sống chết của con dâu nhưng nếu bố mẹ chồng tương lai không hài lòng về cô thì cũng sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc trong tương lai của cô và Khởi Trung. Đương nhiên cô không thể qua loa đại khái được. Cô và Khởi Trung đã bàn bạc rất lâu. Cuối cùng, họ quyết định sẽ làm theo cách mà Khởi Trung đã làm. Người Trung Quốc coi việc ăn uống quan trọng như trời. Một cô dâu tốt hiền lành đảm đang thì phải bắt đầu từ một bàn ăn. Mọi người cùng ngồi ăn một bữa, vấn đề gì rồi cũng được giải quyết. Họ quyết định Tiểu Quân sẽ vào bếp chuẩn bị một bàn thức ăn mời bố mẹ chồng tương lai. Nhưng sau khi cô hạ quyết tâm thì lại phải học một cách nghiêm túc. Kết quả là cô chẳng học được gì. Tiểu Quân là con gái Thượng Hải điển hình. Từ nhỏ, cô đã lớn lên bên bà ngoại, lại không có bố mẹ ở nhà, thế nên chẳng hề giỏi giang chuyện bếp núc. Với chuyện này, cô chỉ có lòng nhiệt tình chứ chẳng hề có chút kinh nghiệm hay kỹ năng gì cả. Dù có muốn vội cũng chẳng được. Tuy Khởi Trung vô cùng nhẫn nại nhưng cuối cùng anh cũng đành phải quyết định tự mình làm. Đến lúc đó, Tiểu Quân chỉ cần bê ra là được rồi. Tiện hơn rất nhiều. Ngày nghỉ mà mới sáng sớm Tiểu Quân đã ra ngoài. Bước vào nhà thấy Khởi Trung đã bận rộn với việc bếp núc, không biết trong nồi áp suất hầm thứ gì nữa? Mùi thơm tràn ngập trong phòng. Tiểu Quân đến rất sớm. Cô còn chưa kịp ăn sáng. Bước vào cửa ngửi thấy mùi thơm là cô đã muốn bước ngay vào bếp xem rốt cuộc là món gì nhưng Khởi Trung ngăn cô lại. - Em đừng vội. Chưa được đâu. Cô thở dài: - Anh không cho em vào, đợi bố mẹ anh đến, chỉ cần ngửi mùi trên người chúng ta thì họ cũng biết ai nấu món này. Giả vờ thì cũng phải giả vờ cho giống một chút chứ? Khởi Trung cười phá lên: - Được. Vậy em

đeo tạp dề vào. Bố mẹ anh nói mười một giờ mới đến. Vẫn còn một lúc nữa. Khi nào gần đến giờ thì em hãy vào. Tiểu Quân gạt đầu rồi đi tìm tạp dề đeo vào. Anh đang tìm bát đĩa trong chạn bỗng nhiên dừng lại nhìn cô. Cô cảm thấy rất lạ, liền bước đến hỏi anh: - Sao vậy anh? Anh mỉm cười nói: - Tiểu Quân, thế này trông em xinh lắm! Cô vòng hai tay ra sau lưng tiếp tục buộc dây, rồi đáp lại anh một câu: - Thì em vốn xinh sẵn mà. – Nhưng bỗng nhiên lòng cô thấy ngại ngại, nói không nên lời mà mặt lại đỏ lên. Hết rồi. Đạo này, cô càng ngày càng có biểu hiện kỳ lạ trước mặt người đàn ông này. Có lẽ đây gọi là hội chứng tiền hôn nhân. Hội chứng này hết sức nghiêm trọng. Tiểu Quân đã mặc xong tạp dề. Khởi Trung vẫn tiếp tục bận rộn chuẩn bị đồ ăn. Thường ngày, cô rất ít khi vào bếp, Khởi Trung cũng không yêu cầu. Anh nấu nướng rất ngon. Lần nào cô đến cũng chỉ có mỗi nhiệm vụ ăn mà thôi. Ăn xong thì anh lại rửa bát. Cô chưa từng phải làm gì ở đây cả, cũng không phải là không chịu giúp. Thỉnh thoảng, khi anh nấu nướng, cô đề nghị phụ giúp nhưng anh đã dung túng cho cô lười biếng. Thích một người có rất nhiều cách để thể hiện. Có thể tất cả những gì anh làm là ngốc nghếch nhất nhưng ít ra anh cũng đã cố gắng làm mọi thứ mình có thể và chiều hư cô. 2 Cuối cùng, khi bố mẹ Khởi Trung đến nhà con trai thì người ra đón họ là cậu con trai. Bước vào nhà, họ thấy Tiểu Quân đang mặc tạp dề bê bát canh ra nhìn họ chào: - Bác trai, bác gái. Tiểu Quân búi tóc, đeo tạp dề rất khác với người họ đã gặp lúc trước. Ông bà Trần lại thấy kỳ lạ rồi cùng nhìn nhau. Không hẹn mà gặp, cả hai đều tỏ vẻ hài lòng. Tiểu Quân và Khởi Trung cũng nhìn nhau, cảm giác họ đã thành công. Lần này, Tiểu Quân đã thể hiện rất tốt. Hỏi dạ bảo vâng. Ăn cơm xong, cô còn tranh vào bếp rửa bát. Bà Trần cũng vào phụ giúp. Thấy cô nhanh nhẹn nên bà cũng nở nụ cười nói chuyện vài câu. Sau đó, bà Trần nhớ ra điều gì đó nên bổ sung thêm: - Tiểu Quân à, Khởi Trung nhà bác không biết ăn nói, tính khí bướng bỉnh. Sau này, nếu có tranh cãi với nó chuyện gì thì cháu cứ mặc kệ nó. Cháu nói với bác, bác sẽ cho nó một trận. Tiểu Quân cười đáp: - Bác gái, tính tình anh Khởi Trung rất tốt. Hơn nữa, nếu có chuyện gì thì đều nói rõ ràng. Nếu vẫn không được thì cả hai cùng đi ăn cơm. Ăn xong thì sẽ quên cả chuyện vì sao mình tranh luận. Bác thấy có đúng không ạ? Đúng là

con gái Thượng Hải thật giỏi giang. Mới có từng ấy tuổi mà đã thấu hiểu đạo lý như vậy khiến cho bà Trần nghe xong mà thấy nhẹ lòng. Khởi Trung bước ra và hỏi: - Mẹ, hai người nói chuyện gì mà vui thế? – Bà xua tay tỏ ý không có gì. Để anh và cô ở lại, bà cười rồi bước ra. Khởi Trung bước đến bên Tiểu Quân. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô rửa bát. Hai bàn tay ngập trong bọt xà phòng, cô còn đeo cả tạp dề nữa, trông rất chuyên nghiệp. -Sao vậy? Anh chưa nhìn thấy em hiền thực đảm đang thế này bao giờ sao? Thật sự là anh chưa bao giờ cả nhưng trong lòng vẫn rất vui. Khởi Trung xắn tay áo thì thầm: -Mẹ ra ngoài rồi. Anh rửa giúp em nhé? -Anh ra ngoài đi. Chúng ta thống nhất là để em thể hiện cho tốt một lần rồi mà. Ngộ nhớ bố mẹ anh vào thì họ lại nghĩ không hay về em mất. – Tiểu Quân không thể nào quên câu nói đó. Bà Trần đã đi ra ngoài phòng khách. Ông Trần đang ngồi xem ti vi, nhìn thấy vợ đi ra, ông hỏi: - Hai người nói chuyện xong rồi à? Bà Trần ngồi xuống, hít một hơi rồi mới nói: - Cô gái này rất được đấy. Ông Trần cười: -Vẫn là con trai chúng ta biết chọn người. Được rồi. Bà đừng nghĩ ngợi chuyện lần trước nữa. Chúng ta còn phải chuẩn bị hôn lễ cho hai đứa đấy. Bà gật đầu nhưng lát sau lại thở dài: - Cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa. Tôi luôn cảm thấy chuyện này có chút vấn đề. Cứ đợi gặp bố mẹ người ta rồi hãy tính. Muốn hiểu một người phải xem hoàn cảnh sống từ nhỏ của người đó như thế nào. Bố mẹ chính là tấm gương cho con gái. -Ồ! Bao giờ thì hai nhà sẽ gặp mặt vậy? Bên nhà trai chúng ta phải chuẩn bị một chút chứ. - Cứ đợi gặp họ rồi tính đi. Bà chuẩn bị thì cũng phải đợi người ta đưa ra yêu cầu trước chứ. – Ông Trần tiếp tục xem ti vi, trong lòng ông nghĩ, đàn bà đúng là đàn bà, chuyện gì cũng hấp tấp vội vàng. Hôn nhân là chuyện lớn, phải thực hiện từng bước một, có muốn vội cũng không thể vội được. Sự thực đã chứng minh, tuy đàn ông nhà họ Trần không giỏi quan sát, ăn nói nhưng khả năng dự tính lại cao hơn người khác một bậc. Lần nào họ cũng biết nhìn xa trông rộng. 3 Với chuyện hôn nhân, mỗi nơi đều có những phong tục riêng của nơi đó. Ở Thượng Hải, chuyện bố mẹ hai bên gặp mặt nhau là điều không thể nào thiếu được. Lần đầu tiên hai gia đình gặp nhau vẫn là ở nhà hàng. Bà Hà đi mà không vui. Nguyên nhân đơn giản. Đến tận bây giờ, bà vẫn cảm thấy con gái mình có người

bạn trai như Khởi Trung là quá thiệt thòi. Bao nhiêu năm nay, bà luôn hy vọng Tiểu Quân có thể nhờ chuyện hôn nhân mà thay đổi số phận. Không ngờ, con gái bà chọn đi chọn lại, cuối cùng lại chọn đúng một người đàn ông tầm thường như vậy. Bà vốn định phản đối đến cùng nhưng hai tháng nay, Khởi Trung thường xuyên đến nhà, họ hàng và hàng xóm đều đã coi anh như con rể tương lai của nhà họ. Thế nên cho dù có kịch liệt phản đối thì cuối cùng ai ai cũng đều cho rằng Tiểu Quân sắp lấy chồng. Có người cô họ ở nước ngoài còn gọi điện về, bà nghe điện thoại, cô họ đã hỏi luôn: - Tiểu Quân và Khởi Trung đã đính hôn chưa? Bao giờ thì chúng tôi được uống rượu mừng đây? Chúng tôi cũng chuẩn bị đến Thượng Hải rồi. Bà tức đến mức mãi sau không thốt nên được lời nào. Chuyện đã vậy, con gái bà lại còn cương quyết nên những người khác đều ngầm công nhận mối quan hệ của chúng. Bên nhà bà quá ít người thân nên chẳng ai có thể nói giúp bà. Dì Lan thấy chuyện không thành nên đã quay về Mỹ. Bà có muốn giữ cũng chẳng giữ nổi. Hơn nữa, con gái mà lại từ chối người ta như vậy thì bà làm gì còn mặt mũi nào mà giữ chứ. Nghĩ cũng thật đau lòng. Con gái lớn rồi thì không cần mẹ nữa. Hồi nhỏ thì cứ suốt ngày bám lấy chân mẹ, thế mà bây giờ lớn rồi thì mẹ lại không giữ nổi chân con gái nữa. Nói là vậy nhưng trước khi đồng ý chuyện bố mẹ hai bên gặp mặt thì bà vẫn cương quyết với con gái một lần nữa: - Ăn cơm thì được. Nhưng chuyện hôn nhân thì hai bên phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được. Bố mẹ vất vả lắm mới nuôi dạy được con khôn lớn. Bố mẹ đâu thể tùy tiện gả con cho người ta được. Khi Tiểu Quân thuật lại những lời mẹ mình nói cho Khởi Trung nghe. Anh nghe xong mà thở phào nhẹ nhõm, vậy là những cố gắng của anh trước đây cuối cùng cũng được đền đáp. Tiểu Quân không lấy gì làm lạ với phản ứng của anh. Qua quá trình đấu trí lâu dài với mẹ, cô đã đúc kết ra được những kinh nghiệm và bài học quý báu. Mẹ người khác nói như vậy có thể là đã chấp nhận chuyện này nhưng mẹ cô nói như vậy thì có nghĩa là rất có thể mọi thứ mới chỉ bắt đầu. Vì vậy, để tranh thủ thời gian, Tiểu Quân còn phải hỏi bố xem nội dung của cuộc bàn bạc mà mẹ mình nói đến là gì. Lúc đó, ông Hà đang ở dưới nhà chăm sóc cây cối. Nghe con gái hỏi, ông phải tay quay đầu lại an ủi: - Mẹ con đã nói chuyện này với bố rồi. Vẫn là chuyện nhà cửa xe

cô thôi. Hôn nhân là chuyện nhà nào chẳng phải nói tới. Dù thế nào, bố cũng luôn ủng hộ các con. Tiểu Quân thở dài. Mẹ cô cực kỳ độc đoán, cho dù có nghĩ ra điều gì cũng chưa chắc đã bàn bạc hết với bố cô. Thôi vậy. Giặc đến thì tướng đánh, nước dâng thì lấp đất, đợi đến khi vấn đề nảy sinh rồi giải quyết cũng không muộn. Họ hẹn gặp nhau ở nhà hàng Làn Sóng Xanh. Ba người nhà họ Hà không đến muộn. Cuối cùng, hai gia đình cũng ngồi cùng nhau. Lần đầu gặp mặt, ông bà Trần cực kỳ khách sáo. Họ đứng dậy mời ông bà Hà ngồi. Khi ăn cơm, họ nói chuyện của hai đứa trẻ hồi nhỏ. Không khí cực kỳ hòa hợp! Khi thứ ăn được dọn lên, ông Trần nói: - Ông Hà, bà Hà, hai đứa trẻ đã tìm hiểu nhau được một thời gian. Chúng tôi rất quý Tiểu Quân nên hy vọng chúng có thể sớm trở thành người một nhà. Hay là nhân tiện hôm nay, hai nhà chúng ta cùng bàn bạc chọn ngày nhé. Trước hôn lễ cần làm rất nhiều việc. Chọn ngày để chúng tôi còn chuẩn bị nữa. Ông bà thấy thế nào? Ông Hà gật đầu, bà Hà cũng gật đầu. Thật không ngờ mẹ mình lại dễ dàng đồng ý như vậy. Điều này khiến cho Tiểu Quân cứ tròn mắt há mồm ngạc nhiên. Nhưng thái độ sau đó của bà Hà hoàn toàn không như Tiểu Quân dự tính. Sau khi gật đầu, câu đầu tiên bà nói là: - Ngày thì chắc chắn phải chọn rồi. Nhưng trước mặt nhà bên đó, gia đình chúng tôi cũng có vài yêu cầu để hai bên cùng bàn bạc. Ông bà Trần nghe xong câu này đều gật đầu: - Có chứ. Có chứ. Bên nhà gái có điều kiện gì thì xin ông bà cứ nói. Bên nhà trai chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Mọi người hưởng ứng nhiệt liệt như vậy khiến Tiểu Quân ngồi bên cứ ngây người ra, tim đập thình thịch liếc nhìn mẹ. 4 Trên đường về, không khí trong xe nhà Khởi Trung cực kỳ nặng nề. Cả chặng đường, ông bà Trần đều không nói câu nào. Sau khi xuống xe, cuối cùng bà Trần cũng nói. Dựa vào cửa xe, bà nhìn con trai với nét mặt rất nghiêm túc: - Khởi Trung, con lên nhà một chút. Bố mẹ có chuyện muốn nói. Khởi Trung ngồi trong xe thở dài. Đỗ xe xong, anh mới đi lên nhà. Căn nhà bố mẹ anh ở trên tầng năm của một khu nhà cũ, cầu thang rất hẹp. Đèn cảm ứng bật sáng từng tầng theo tiếng bước chân. Khởi Trung đã ở nơi này nhiều năm nên anh đã quen leo cầu thang của khu nhà này. Trước đây, anh chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi nhưng lần này, anh lại cảm thấy bước chân mình nặng đến mức có cảm

giác không thể leo lên đến nơi được. Cuối cùng cũng đến cửa. Cánh cửa chỉ khép hờ, có ánh sáng từ trong nhà hắt ra. Anh bước lại gần thì nghe thấy giọng mẹ. Bà nói rất nhanh có phần kích động. - Ông nói xem chuyện là thế nào? Có thể nêu điều kiện như vậy sao? Lại còn muốn chúng ta dọn nhà đến ở gần nhà họ nữa chứ. Lại còn để con gái họ đứng tên. Nhẫn cưới, tiệc cưới đều có hết điều kiện này đến điều kiện khác. Họ định kiếm tiền bằng việc gả con gái chắc. Nhà chúng ta có phải cái máy in tiền đâu? Bố nói chuyện có phần nhẫn nại: - Tín Hoa, bà đừng kích động như vậy. Chuyện này phải từ từ bàn bạc. Cửa không đóng. Tuy giọng họ không lớn lắm nhưng bên ngoài vẫn có thể nghe rõ mồn một. Khởi Trung cau mày, anh bước vào nhà rồi đóng hẳn cửa lại. Bố mẹ anh cùng quay lại nhìn. Bà Trần nhìn thấy anh thì tỏ ra thái độ tức giận. Bà ngoảnh mặt đi rồi ngồi lên ghế sofa không thềm nói gì. Ông Trần bước tới vỗ vai con trai: - Khởi Trung, bố mẹ hoàn toàn ủng hộ chuyện hôn nhân của con nhưng chúng ta cần phải bàn bạc vài việc. - Bàn bạc gì chứ? Có bàn bạc thì cũng chẳng bàn ra nổi một ngôi nhà đâu. Tôi thật không hiểu nhà họ nghĩ gì nữa? – Bà Trần xen vào. Khởi Trung nhìn bố mẹ. Thực ra, anh cũng không ngờ là mẹ Tiểu Quân lại đưa ra điều kiện như vậy ở bàn ăn. Có điều kiện có thể đoán trước nhưng có điều kiện thì đúng là không thể nào ngờ nổi. Đặc biệt là điều kiện anh phải mua nhà gần nhà cô. Nhà Tiểu Quân sống ở một trong những nơi sầm uất nhất của Thượng Hải. Chỉ cần một căn phòng nhỏ cũng đắt gấp hai lần căn nhà của người khác. Tuy anh cũng có nhà ở Thượng Hải nhưng yêu cầu về chuyện nhà cửa này chắc là không được rồi. Sau khi mẹ Tiểu Quân nói xong các yêu cầu thì không khí bàn ăn trở nên im lặng. Anh thấy Tiểu Quân và bố mẹ cô đều sững sốt. Anh chỉ là phận con nên không dám mở miệng ra hỏi. Một bữa ăn bắt đầu vui vẻ là thế mà lại kết thúc một cách ảm đạm. Phản ứng của bố mẹ anh cũng hoàn toàn như những gì anh đã dự tính. Anh ngẫm nghĩ rồi nói: - Bố, chuyện này cứ để con và Tiểu Quân bàn bạc với nhau rồi tính. Hôm nay cũng muộn rồi. Bố mẹ đi nghỉ trước đi. Thấy con trai nhẫn nại như vậy, ông bà Trần nghe xong cùng thở dài. Bà Trần nghĩ mãi cuối cùng bố sung thêm: - Khởi Trung, chuyện hôn nhân phải dựa vào thành ý của hai nhà mới được. Nếu họ thật sự có thành ý muốn gả con gái

cho chúng ta thì chúng ta bàn bạc thế nào cũng được. Mẹ chỉ e người ta không hài lòng về chúng ta nên mới đưa ra điều kiện này để con rút lui. Khởi Trung đã chuẩn bị đứng dậy, nghe xong câu này, anh dừng lại và chỉ nói: - Mẹ! Ông Trần cũng cau mày nhìn vợ nói: - Tín Hoa, bà đừng có nghiêm trọng hóa vấn đề thêm nữa. Chuyện của con trai thì cứ để cho con quyết định. Chúng ta đừng nên xen vào. Bà Trần lắc đầu, đứng dậy đi vào phòng: - Tôi không nói nữa là được chứ gì? Khi Khởi Trung và bố mẹ anh nói chuyện, không khí ở nhà Tiểu Quân cũng căng thẳng không kém. Bà Hà buông những câu đó trước bàn ăn thật chẳng khác nào quả thủy lôi. Không những nó làm cho ba người nhà họ Trần choáng váng mà còn khiến Tiểu Quân phải điên đầu. Trên đường về nhà, cô cũng chẳng nhìn mẹ lấy một cái. Khi bước vào cửa, cuối cùng bà Hà cũng không nén được giận mở miệng: - Con làm gì thế hả? Mẹ là mẹ con chứ không phải là kẻ thù của con. Không người mẹ nào lại làm hại con gái mình cả. Mẹ nói gì cũng đều là muốn tốt cho con thôi. Câu này bà không nói vẫn tốt hơn. Bà nói rồi, cơn giận đã lâu của Tiểu Quân bỗng bùng lên: - Mẹ muốn tốt cho con ư? Mẹ muốn tốt cho con ở chỗ nào? Mẹ, rốt cuộc có muốn cho con lấy anh ấy không vậy? - Con thì hiểu gì chứ? - Bao năm nay, cứ nói đến chuyện này là mẹ con họ lại trở nên căng thẳng. Cứ tưởng rằng bà Hà sẽ nhảy dựng lên nhưng không ngờ lần này, bà lại thờ dài. Bà không để ý gì đến câu nói của con gái mà tiếp tục nói. - Nhà cửa là chuyện quan trọng nhất. Trước khi kết hôn, nếu không nói rõ thì đợi đến khi lấy người ta rồi lại có phiền phức đấy. Nhà cậu ta ở đâu? Ở Kim Kiều! Đó là nơi nào? Nơi đó xa như vậy thì sau này, làm sao bố mẹ chăm sóc con được? - Mẹ, mẹ đừng nói là vì con nữa. Con đã khôn lớn rồi. Con có thể tự chăm sóc cho mình. - Tiểu Quân chau mày. - Khôn lớn ư? Con khôn lớn rồi thì không phải con gái mẹ sao? Con khôn lớn rồi thì không cần bố mẹ nữa sao? - Bà Hà cao giọng. - Tiểu Quân, con lại đây. Bố có chuyện muốn nói với con. - Giọng ông Hà vang lên. Tiểu Quân còn định nói gì đó nhưng tay ông Hà đã đặt lên vai cô. Ông quay đầu lại nhìn vợ nói: - Tôi sẽ nói chuyện với Tiểu Quân. Bà đi tắm rửa rồi đi ngủ đi. Có chuyện gì cứ để đến mai rồi nói. 5 Rất muộn rồi! Hai bố con đi trong ngõ nhỏ một lát. Lúc đầu, chẳng ai nói gì. Trong lòng Tiểu Quân rất buồn.

Cô có cảm giác như mình sắp nổ tung. Cô cũng không biết mình muốn làm gì nữa, chỉ cảm đầu bước về phía trước. Cô nghe phía sau có tiếng “tạch”, ngẩng đầu lên thì đó là bố cô đang châm một điếu thuốc. Đốm sáng chập chờn trong bóng tối. Bố cô rất ít khi hút thuốc. Trong nhà không bao giờ trông thấy gạt tàn thuốc. Thi thoảng ông mới ra ngoài hút một điếu và đa phần đó là do người khác mời. Cô rất hiếm khi thấy ông chủ động tự châm thuốc. Cô biết trong lòng ông cũng rất buồn. Tất cả đều vì chuyện của cô. Cô thấy lòng mình thật chua xót. Cô gọi ông: - Bố! – Sau câu nói đó, cô dừng lại. Cô cũng chẳng biết mình còn có thể nói gì. Ông Hà vỗ vai con gái. Ông cũng không nói về chuyện đã xảy ra hôm nay mà nhắc đến chuyện trong quá khứ. - Tiểu Quân, con biết nhà chúng ta chuyển đến đây từ bao giờ không? - Từ hồi con bắt đầu học tiểu học ạ. – Tiểu Quân không biết tại sao bố mình lại nhắc đến chuyện đó nhưng cô vẫn trả lời. - Chúng ta thì đúng nhưng mẹ con thì không. –Bố cô dừng bước. Ông ngoái đầu lại nhìn khu nhà họ ở. Bóng cây che kín hai bên ngõ. Bóng đêm hòa vào kiến trúc của khu nhà cũ. Ánh đèn le lói hắt ra từ những khung cửa sổ nhỏ. Ánh trăng khuyết đẹp vô cùng! - Bố quen mẹ con ở công xưởng. Mẹ con có xuất thân không tốt nên bà luôn bị người khác coi thường. Bà không khéo léo. Chúng ta phải sàng quặng sắt. Từ nhỏ, mẹ con chưa bao giờ làm cả nên cũng không biết sàng. Mỗi ngày mọi người đều phải sàng đủ định mức. Bà ấy làm đến tận nửa đêm không xong. Mọi người đều lôi mẹ con ra làm trò cười. Họ gọi bố đi xem. Hồi đó, bố còn rất trẻ. Bố cũng chạy đến xem. Vừa xem, bố đã bật cười. Động tác của mẹ con lúc đó thật vụng về. – Không đợi con gái trả lời, ông Hà cứ thế nói một mình. Tiểu Quân sống ở nhà bà ngoại từ nhỏ. Bố mẹ cô luôn làm việc ở công xưởng, rất hiếm khi về nhà. Đến tận khi cô vào tiểu học thì họ mới sống cùng nhau. Mẹ cô không nhắc lại cuộc sống trước đó của mình nên cô cũng không biết gì. Bây giờ, bố cô nhắc đến, cô nghe mà thấy bàng hoàng. Con gái không nói gì, ông Hà nói tiếp: - Sau đó, tổ chức phân công cho bố giúp mẹ con. Bố là thành phần gì? Ba đời là giai cấp vô sản. Còn mẹ con thì sao? Một đại tiểu thư của giai cấp tư sản. Được bố giúp, mẹ con nên cảm ơn tổ chức mới phải. Nhưng mẹ con lại nhớ thù cũ. Mẹ con luôn nhớ việc bố đã cười mình nên không thèm nói chuyện

với bố. Sau đó, mẹ con coi bố như cái đuôi hăng ngày lẻo đẻo theo bà. Thật là mất mặt quá đi! – Ông Hà hồi tưởng lại những năm tháng tuổi trẻ của mình. Khi nói, ông còn mỉm cười nữa. - Nhưng mẹ con đã lấy bố. – Tiểu Quân nói. - Phải. Nếu không vì căn nhà này thì bố đã không lấy được mẹ con và cũng không có con. – Ông Hà lại chỉ tay về phía nhà mình. - Vì căn nhà này ấy ạ? – Tiểu Quân chau mày. - Phải. – Ông Hà đập tắt điếu thuốc trên tay. – Hồi đó bắt đầu chính sách cải cách. Có rất nhiều người nói những thứ chưa bị tịch thu thì còn có hy vọng lấy lại nhưng lúc đó, ông ngoại con bị ốm phải nằm liệt giường. Bà ngoại con hằng ngày chăm sóc cho ông. Mẹ con là con gái duy nhất của họ. Trong nhà chẳng còn gì đáng giá. Mẹ con báo cáo với công xưởng xin về Thượng Hải nhưng gửi báo cáo bao nhiêu lần mà chẳng ai thèm đọc. Cuối cùng, bố đã phải giúp mẹ con. - Bố giúp mẹ con ư? – Trong ấn tượng của Tiểu Quân, cả đời bố cô là một người thật thà, chất phác, an phận. Thật không thể tưởng tượng nổi bố lại có thể dùng cách gì giúp mẹ cô? Cô thấy rất kỳ lạ. - Bố lấy mẹ con. – Ông Hà cười. – Khi đó, bố có tên trong danh sách những người được về sống ở Thượng Hải. Nếu như mẹ con lấy bố thì có thể cùng bố trở về. Bố nói điều này và mẹ con đã đồng ý ngay. Bố mẹ tổ chức đám cưới ở công xưởng. Bên họ ngoại của con không có ai đến nhưng họ có gửi từ Thượng Hải đến một túi kẹo sữa thỏ trắng cực kỳ lớn. Mọi người trong công xưởng đều rất thích. Bố cực kỳ tự hào. - Chính là vì căn nhà này ư? – Tiểu Quân mở to mắt mà cũng không thể nào hiểu nổi. Cô cảm thấy sau khi trải qua cuộc tình với Chí Hòa, cô đã trở nên thực tế hơn rất nhiều. Cô không còn cho rằng hôn nhân là kết quả của tình yêu chết đi sống lại giữa hai người. Thật không ngờ mẹ mình lại lợi hại như vậy. Bà đã lấy chồng vì một căn hộ chưa đến năm mươi mét vuông đó. - Đó là... - Ông Hà nhìn con gái. Tiểu Quân lập tức biết mình đã nói sai, cô nắm lấy cánh tay bố mình nói: - Không đâu ạ. Bố, bố đối xử với mẹ con tốt như vậy. Chắc chắn là mẹ con cũng đã có tình cảm với bố. Nếu không thì sao mẹ con không lấy người khác mà lại lấy bố chứ? - Tất nhiên là tình cảm giữa bố và mẹ con rất tốt. – Ông Hà ho lộ khụ rồi nói tiếp. – Tóm lại, sau khi bố mẹ lấy nhau thì cả hai cùng trở về Thượng Hải. Lúc đó vẫn chưa lấy lại được căn nhà này. Mẹ con dẫn bố đến xem một lần và lúc đó bố đã

hiểu tại sao mẹ con lại làm việc không tốt ở công xưởng, tại sao lúc đầu mẹ con lại không muốn nói chuyện với bố? - Tại sao ạ? - Ông Hà nói không rõ nên Tiểu Quân nghĩ mãi mà không hiểu. - Con biết không? Lúc đó, khu nhà này có rất nhiều người sinh sống. Rất hỗn tạp! - Ông Hà dẫn con gái quay lại. - Mẹ con dẫn bố vào vườn hoa và chỉ vào những chiếc cửa sổ đó rồi nói. Đó là căn phòng trước đây mẹ con thường ngồi đánh đàn dương cầm. Đó là căn phòng trước đây mẹ con thường ngủ. Đó là căn phòng mẹ con thường đọc sách. Nói được nửa chừng thì có người mở cửa sổ ra nhìn bố mẹ giận dữ. Họ nói bằng giọng miền Bắc. Họ bảo ai cho các người vào đây? Định trộm cắp hả? Đi đi. Sau khi bố mẹ bị đuổi đi, mẹ con vẫn đứng ở chỗ này ngoái đầu nhìn lại. Ông Hà nói đến đây thì dừng bước, ông chỉ xuống dưới chân rồi nói với con gái: - Ồ! Chính là chỗ này. Mẹ con đã nhìn rất lâu. Sau đó bà ấy khóc. Lúc đó, bố nghĩ, mẹ con là vợ của bố. Dù thế nào thì đời này bố cũng phải để mẹ con được trở về ngôi nhà của mình. Tiểu Quân nghe mà sống mũi cay sè. Một lát sau, cô mới buồn bã nói: - Bố, bố không biết ăn nói thì làm sao mẹ con trở về được ạ? - Không đâu. - Ông Hà thở dài. Cả đời ông luôn lạc quan trước mặt mọi người. Thật hiếm khi thấy ông thở dài. Điều này càng khiến Tiểu Quân thấy buồn hơn. - Dù bố có cố gắng đến mấy thì cũng không thể nào lấy lại được cuộc sống trước kia của mẹ con. Bố cũng biết rõ trong lòng mẹ con không vui. Đến ngày hôm nay, bố nói với con những điều này chỉ là muốn con hiểu rằng, con người làm việc gì cũng có lý do của họ. Mẹ con muốn con lấy chồng tử tế là đúng. Chỉ là, điều mẹ con cảm thấy là tốt thì nó lại không giống với điều con nghĩ. Chuyện là như vậy đấy. Con có hiểu không? Tiểu Quân cúi đầu, mãi sau cô mới gật đầu rất nhẹ. Ông Hà nhìn con gái với ánh mắt dịu dàng, ấm áp. Ông giơ tay ra vuốt tóc con gái rồi lại nói: - Con thật giống mẹ. Tính khí cũng vậy. Từ nhỏ đã rất ương bướng rồi. Được rồi. Chúng ta về nhà thôi. Ngõ nhỏ không dài, chỉ đi vài bước là về đến nhà nhưng Tiểu Quân ôm cánh tay bố bước từng bước ấm áp lạ thường. Khi về đến cửa, cô bỗng ngẩng đầu nhìn ông Hà nói: - Bố, con yêu anh ấy. Tuy câu nói này của cô chẳng liên quan gì đến chuyện họ vừa nói nhưng ông Hà hiểu ngay. Ông cười với cô: - Được rồi. Bố biết. Không phải bố đã nói rồi sao? Bố ủng hộ

các con. - Nhưng mẹ con... - Cô hiểu những điều bố nói lúc trước. Không phải là cô không hiểu cách nghĩ của mẹ nhưng điều quan trọng với cô lúc này là chuyện đại sự cả đời. Tuy câu nói này của bố cô rất quan trọng nhưng nó không giải quyết được vấn đề thực tế. Hiển nhiên hôn nhân là chuyện của cô và Khởi Trung nhưng không qua được cửa của bố mẹ hai bên thì khó mà thành được. - Bố biết. Bố nói với con những điều này là để con bình tĩnh lại, hiểu mẹ con. Con đừng làm gì khiến mẹ con lo lắng. Chuyện gì cũng đều có cách giải quyết. - Cũng giống như soạn một chương trình. Đường này không đi được thì chúng ta sẽ đi đường khác, đúng không ạ? - Lời ông Hà nghe rất quen. Tiểu Quân không kìm nén được cũng nói một câu. - Đúng đúng. - Ông Hà mỉm cười gật đầu rồi lại nói. - Có điều chương trình đó... - Vâng. Đây là câu nói của Khởi Trung trước khi anh ấy đến nhà mình lần đầu tiên ạ. Anh ấy là lập trình viên máy tính. Nói cái gì cũng liên quan đến máy tính. Tiểu Quân cũng cười. Sau đó, cô nhìn thấy trên nét mặt bố lộ vẻ cực kỳ hài lòng. Ông lại vỗ vai cô. - Anh chàng này được đấy. Tiểu Quân, con không chọn làm người đâu. 6 Khi họ lên tới nơi thì căn nhà hoàn toàn im lặng. Rõ ràng là bà Hà đã đi ngủ nhưng vẫn để đèn trong phòng. Trên bàn đặt hai bát mọc nấm trắng còn bốc hơi. Hai bố con nhìn nhau. Mặt ông Hà lộ rõ câu ‘Con xem đi’. Tiểu Quân thở dài, bê một bát vào phòng mình. Vừa bước đến bên giường thì điện thoại của cô đổ chuông, là điện thoại di động. Trong nhà rất yên tĩnh nên tiếng chuông điện thoại vang lên rõ mồn một. Sợ làm ảnh hưởng đến bố mẹ, Tiểu Quân vội vàng đặt cái bát xuống để lần tìm điện thoại trong túi. Càng vội càng tìm không thấy. Mãi đến khi lấy được điện thoại ra thì tiếng nhạc chuông điện thoại đã tắt. Ngoài Khởi Trung ra thì làm gì còn ai gọi đến vào lúc này nữa chứ? Tiểu Quân bấm luôn nút gọi lại mà chẳng kịp nhìn số điện thoại gọi đến. Chuông điện thoại vừa đổ một tiếng đã có người nghe nhưng không phải là Khởi Trung như cô nghĩ. Là tiếng của Chí Hào. Anh ta không nói nhiều, chỉ rất ngắn gọn: - Tiểu Quân, anh có vài điều muốn nói với em. Em có thời gian không? Giọng nói mà mình không ngờ tới khiến cho Tiểu Quân giật mình. Gọi điện lúc nửa đêm, đầu bên kia là bạn trai cũ, người mà cô không ngờ là mình lại còn nghe thấy giọng thì làm sao cô không giật mình

được chứ? Nhưng nếu là trước đây thì cô sẽ không giật mình vì chuyện này. Chí Hào đi làm tự do. Cuộc sống chủ yếu về đêm. Anh đi ngủ rất muộn. Nhưng mấy năm ở bên cô, cho dù muộn đến mấy, trước khi đi ngủ, anh cũng đều gọi điện nói chuyện với cô vài câu. Thế nên tự nhiên nó trở thành thói quen. Nhưng bây giờ không như ngày trước. Họ đã chia tay mấy tháng rồi. Ngoài lần tình cờ gặp ở sân bay ra, họ không hề có liên lạc gì với nhau. Bỗng nhiên anh gọi điện đến như vậy khiến cô không biết phải làm gì. - Tiểu Quân, em có nghe không? - Đợi mãi mà không thấy cô trả lời, anh gọi cô. - Tôi đang nghe. Jason, muộn như vậy rồi. Anh có chuyện gì không? - Cô định thần lại trả lời, còn gọi cả tên tiếng Anh của anh. Cô gọi anh là Jason, Chí Hào giữ chặt điện thoại, tim đập thình thịch. Không phải là vì cô gọi nhầm tên anh. Trên thực tế, mọi người quanh anh đều gọi anh như vậy. Anh sinh ra ở nước ngoài nên rất ít khi dùng tên tiếng Trung. Jason Phùng mới là tên trên hộ chiếu của anh nhưng trước đây, Tiểu Quân kiên quyết gọi anh là “Chí Hào”. Cô còn rất đặc ý hỏi anh rằng, có phải trên thế giới này chỉ có mình cô gọi tên anh như vậy. Đó đúng là sự thật. “Chí Hào, Chí Hào”, trên thế giới này chỉ có mình cô mới gọi anh như vậy. Trước đây, anh đã nghe quen cái tên này nhưng bây giờ, người duy nhất trên thế giới này bỗng nhiên thay đổi cách xưng hô. Có lẽ tất cả những điều này không quá đường đột, chỉ là anh không cam tâm nhìn mọi thứ dần thay đổi và cuối cùng thấy cô đến bên người đàn ông khác. Tay anh đặt trên vô lăng, từ đó vang lên tiếng rít nhỏ nhỏ. Anh đã nắm vô lăng rất chặt nhưng giọng anh vẫn tiếp tục vang lên. - Phải. Anh có chuyện muốn nói với em. Em có thể xuống đây một chút không? Anh đang ở dưới nhà em. Lúc xuống nhà, Tiểu Quân vô cùng lưỡng lự. Cô không biết Chí Hào muốn nói gì và cô cũng chẳng quan tâm lắm. Hai người đã chia tay nhau. Mấy tháng đã qua, cô đang chuẩn bị cho lễ cưới của mình, còn anh cũng đã có vợ chưa cưới từ mấy năm trước. Lúc này dù có nói gì cũng đều là thừa. Cả hai đều đã trưởng thành, chia tay là lựa chọn của hai người. Nếu đã như vậy, từ nay thà nhớ lại còn hơn gặp mặt. Gặp mặt để làm gì? Gặp mặt cũng không thể quay lại như trước đây. Nhưng Chí Hào nói đang đợi cô dưới nhà. Lúc này, ngộ nhờ làm kinh động đến hàng xóm hay bố mẹ thì sẽ không hay chút nào. Cô

và Khởi Trung đang bước trên con đường chuẩn bị tiến tới hôn nhân. Hai bên gia đình đều đã gặp nhau. Tuy có vài vấn đề nhưng mục tiêu đã rõ ràng. Vào lúc then chốt này, cô không muốn có bất kỳ chuyện gì xảy ra. Nghĩ đến đây, Tiểu Quân cắn răng, quyết định bước xuống nhà. Đèn trong nhà đã tắt. Bố mẹ cô đã đi ngủ. Khi đóng cửa, cô phải cực kỳ nhẹ nhàng để không gây nên bất kỳ tiếng động nào làm họ thức giấc. Đúng là Chí Hào đang đợi cô ở dưới nhà. Ngõ nhỏ yên tĩnh. Anh đứng một mình bên ngoài xe hút thuốc. Bước đến gần, cô chỉ thấy điều thuốc dưới chân anh. Chí Hào không nói gì vì cảm xúc quá phức tạp. Anh đã vô số lần nhìn thấy cô bước ra từ cánh cửa đó và đi về phía mình nhưng lần này, anh bỗng thấy dù cô có đi thế nào cũng cách anh rất xa. Anh nhìn mãi mà không thấy rõ nét mặt của cô. Tiểu Quân bước đến dừng lại trước mặt anh. Đã là giữa thu nên đêm rất lạnh. Cô đi xuống mà không mang theo áo khoác, rồi khoanh tay đứng trước mặt anh, đợi anh nói. Tâm trạng anh vẫn đang rối bời. Trong chốc lát, anh không biết tiếp theo mình nên làm gì, đầu ngón tay bị đau. Hóa ra điều thuốc trong tay anh đã cháy đến đó. Giật mình, tàn thuốc rơi xuống. Nó chưa kịp chạm đất thì gió đã thổi bay đi rồi. Cuối cùng anh cũng nói. Không hề lòng vòng, anh chỉ nói một câu: - Tiểu Quân, anh vẫn chưa kết hôn.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mọi Người Đều Giả Dối

Có rất nhiều chuyện, chúng ta chỉ giả vờ biết hoặc giả vờ không biết! Có lúc giả dối chưa chắc đã phải là lừa dối mà là vì em yêu anh 1 Sau khi rời khỏi nhà bố mẹ, Khởi Trung một mình lái xe về phố Kim Kiêu. Cũng như lần trước, trên đường đi anh luôn nhìn vào chiếc điện thoại đặt ở ghế bên cạnh và nghĩ xem có nên gọi điện cho Tiểu Quân hay không? Nhưng kết quả cũng giống như lần trước, cuối cùng anh không gọi. Đường đi thông thoáng. Ra khỏi đường hầm là đoạn đường đang xây dựng. Một bến tàu điện ngầm. Có lẽ là để cho kịp tiến độ nên ở đây người ta thắp đèn sáng như ban ngày. Hai bên là tiếng máy âm ầm, bên đường còn có cả rào chắn. Chỗ mặt đường bị đào lên được đậy bằng một tấm sắt lớn để xe đi qua. Hôm qua, có một trận mưa rất to nên mặt tấm sắt đó đầy bùn đất mấp mô. Lúc xe đi qua, nó phát ra tiếng giống như đi qua đường tàu vậy. Tuy đã rất muộn nhưng mặt đường hẹp nên đoạn này luôn bị tắc. Hai bên đường không có người đi lại. Đèn ở công trường sáng trưng, xe đi rất chậm, vừa đi vừa nghe tiếng ồn ào bên tai, càng nghe càng thấy buồn. Cuộc sống của anh vốn rất bình lặng, ít khi có chuyện khiến anh cảm thấy lo lắng bất an. Nhưng từ sau khi quyết định kết hôn, anh mới phát hiện ra rằng cuộc sống của mình hoàn toàn không do mình làm chủ. Những chuyện trước đây anh chưa từng nghĩ tới đều lần lượt xảy ra. Nó xảy ra liên tiếp khiến anh trở tay không kịp. Anh không quá ngây thơ như vậy. Anh đã sớm biết kết hôn không phải là chuyện đơn giản nhưng cũng không nghĩ là nó lại có nhiều khó khăn đến thế. Khi chưa gặp người đó thì cảm giác tìm được cô thật khó. Không dễ dàng gì theo đuổi được cô thì không ngờ để qua cửa bố mẹ cô lại càng khó hơn. Đặc biệt là ngày hôm nay. Anh chỉ cần nghĩ đến những câu nói của mẹ Tiểu Quân bên bàn ăn, còn cả thái độ của bố mẹ anh nói chuyện với anh lúc trước nữa là lòng anh lại cảm thấy rối bời, không biết làm thế nào mới có

thể thoát ra khỏi cảm giác này. Ánh đèn lóe lên, một chiếc xe Santana màu đen trước mặt bỗng nhiên dừng lại. Anh giật mình đạp phanh, suýt nữa thì đâm vào chiếc xe phía trước. Cảnh tượng vô cùng nguy hiểm! Sau đó liên tục vang lên tiếng giục, có người chửi mắng. Không biết là có xe ở phía sau không? Anh ngồi trên ghế lái mà tim đập thình thịch. Trong nháy mắt, ảo ảnh trước mắt đều là khuôn mặt của Tiểu Quân. Lần đầu tiên Khởi Trung đổi hướng trên đường về nhà mà không hề chần chừ. Anh luôn cảm giác mình là một người sống bằng lý trí, chưa từng bị chuyện tình cảm khiến cho đầu óc u mê nhưng lúc này trong lòng anh chỉ có một mong muốn. Anh chỉ muốn gặp Tiểu Quân, được nắm tay cô, nói với cô vài câu để anh biết tất cả những điều anh làm là đáng, đáng để anh vì cô mà cố gắng phấn đấu. Khi Khởi Trung lái xe đến khu nhà Tiểu Quân ở thì cũng đã gần nửa đêm. Lúc đầu, anh đi rất nhanh nhưng càng đến gần thì anh càng đi chậm lại. Anh đang nghĩ xem mình nên nói gì với Tiểu Quân. Trước đây, có một hai lần nửa đêm, cô chạy đến tìm anh là vì trong lòng cô không vui, muốn được anh an ủi. Tuy lúc đó, anh đã giật mình nhưng sau này nghĩ lại, anh cảm thấy rất vui. Cô muốn được anh an ủi là vì cô tin tưởng anh. Anh là người cô nghĩ đến trước tiên mỗi lúc cô buồn. Nhưng bây giờ thì tất cả đều đã qua. Anh chạy đến tìm cô như thế này để nói gì đây? Chẳng lẽ để nói với cô rằng, anh cũng đang rất buồn sao? Đó không phải là việc một người đàn ông nên làm. Việc một người đàn ông nên làm chính là giải quyết vấn đề. Tùy tiện để lộ cảm xúc của mình thật vô nghĩa, đặc biệt là với người con gái mình yêu. Nói với cô thì ích gì đây? Anh muốn cô thông cảm hay muốn cô giúp đỡ đây? Việc anh nên làm là không để cô phải mảy may lo lắng, giống như những gì mà từ trước đến nay anh luôn hy vọng. Nghĩ như vậy, chân anh đạp phanh mà như không có chút sức lực nào. Cái ngõ nhỏ quen thuộc đã hiện ra trước mắt. Quá muộn rồi! Bóng cây phủ kín ngõ nhỏ tĩnh lặng. Anh chần chừ rồi cuối cùng vẫn quyết định lái xe vào. Thực ra, anh không nhất thiết phải gặp cô. Anh chỉ muốn nhìn khung cửa sổ phòng Tiểu Quân. Nếu đèn phòng cô còn sáng thì anh mới gọi điện để nói rằng mình đã về đến nhà. Chỉ cần nghe giọng nói của cô là đủ rồi. Xe lái vào trong ngõ nhỏ, đèn hai bên đường mờ mờ. Ánh đèn chiếu qua những tán cây tạo thành

những chấm lốm đốm trên mặt đường. Anh lái xe rất chậm rồi bỗng nhiên dừng lại. Anh dừng lại đầu ngõ mà không nói gì. Ngõ nhỏ sâu hút. Anh lơ mơ nhìn thấy đôi nam nữ ở đằng xe. Họ đứng yên rất lâu. Đó là Tiểu Quân và Chí Hào. Hai người đứng bên chiếc xe. Cô chỉ mặc áo mỏng trong gió đêm và đang ngẩng đầu nói chuyện với Chí Hào. Vì khoảng cách khá xa nên anh không nhìn rõ nét mặt của họ nhưng sau đó, họ ngừng nói chuyện, rồi đưa tay ra, dựa vào nhau, ôm nhau. Anh bàng hoàng đến mức nhắm chặt mắt lại Thượng Hải tháng Mười vẫn chưa đến nỗi lạnh lắm nhưng trái tim anh lạnh băng, đến cả đầu ngón tay cũng tê cứng. Tiếng còi xe vang lên khiến anh giật mình. Lúc này anh mới phát hiện ra, không biết mình đã lùi xe ra khỏi ngõ từ lúc nào và đang dừng xe ở giữa đường. Giữa đêm yên tĩnh, đường vắng người, một chiếc taxi dừng lại bên trái xe anh. Người lái xe taxi thò đầu ra khỏi cửa sổ quát: - Anh muốn chết à? Nửa đêm hôm lại còn dừng xe giữa đường. Anh không nói gì, chỉ xoay vô lăng lái xe đi. Đầu ngón tay anh vẫn lạnh giá, đến cả xoay vô lăng anh cũng thấy nặng. Anh không ngoái đầu lại và cũng không muốn ngoái đầu lại. Lúc này, Khởi Trung đã quên mất lý do tại sao mình đến đây, anh cũng không muốn chứng minh cho bất cứ ai thấy điều gì. Còn gì để nói chứ? Có lẽ những gì mẹ nói là chính xác nhất. Mẹ Tiểu Quân luôn tỏ ra không hài lòng. Bà đưa ra yêu cầu không thể thực hiện được. Lại còn ở bàn ăn hôm nay, bà đã đưa ra những điều kiện khó mà tưởng tượng nổi chỉ là vì một nguyên nhân. Bà biết, con gái mình còn có một lựa chọn khác. Lựa chọn đó thích hợp với con gái mình hơn. 2 Tiểu Quân không ngờ, tối hôm đó, cô lại ngủ ngon như vậy. Cô và Chí Hào đã chia tay nhau được vài tháng rồi. Lúc đầu đau khổ đến mức cô không muốn sống nữa. Sau đó ở bên Khởi Trung lâu ngày, nỗi đau đó cũng dần dần bình phục. Ở bên anh, cô cảm nhận được sự yên ổn mà trước đây cô chưa từng có. Cô cũng không cần lo lắng này nọ, sợ mất này nọ. Khởi Trung yêu cô. Cô biết điều đó. Tình yêu anh dành cho cô không phải là nhà cửa xe cộ hay những món quà đắt tiền. Chỉ là khi cô cần, anh luôn có mặt, mãi mãi luôn ở bên cô. Nhưng ngoài điều này ra, cô còn cần gì nữa? Thế nên cô đã quyết định lấy anh. Ban đầu có thể là hơi vội vàng nhưng càng về sau, cô càng cảm thấy đây mới là điều cô thật sự mong

muốn. Cuộc sống là gì? Cuộc sống chính là lúc cô cùng anh đi siêu thị, nói chuyện với nhau là tối nay sẽ ăn canh bí đao xương sườn hay là ăn thịt bò xào ớt xanh. Cuộc sống chính là lúc anh rửa bát còn cô ngồi bên gọt hoa quả và thi thoảng còn nghe thấy anh hát vài câu sai nhạc. Cuộc sống chính là lúc cô nằm trong lòng anh nói chuyện kể hết những niềm vui hay nỗi buồn trong ngày cho anh nghe. Đây là lúc cô yêu và tận hưởng nó. Nó còn làm cho cô thấy vui hơn khi có nhà có xe hay những món quà xa xỉ. Tối qua, Chí Hào nửa đêm xuất hiện dưới khu nhà cô ở. Anh ta còn nói với cô rằng: - Anh vẫn chưa kết hôn. Vậy thì sao chứ? Nghe xong câu này, phản ứng đầu tiên của Tiểu Quân là thờ ơ. Cô đã nghĩ hàng nghìn hàng vạn lần. Nếu Chí Hào quay lại tìm cô thì sẽ thế nào? Cô nghĩ mình sẽ khóc vì đau khổ, cũng nghĩ mình sẽ cười lạnh lùng, cười vì cuối cùng anh đã hối hận, hoặc chỉ là cảm thấy yên tâm vì cuối cùng đã nhận ra anh thật sự cần gì. Nhưng đến khi điều đó thật sự xảy ra thì cô lại chỉ cảm thấy thờ ơ. Cứ như thể cô đang nghe một chuyện không liên quan đến mình. Chuyện này cũng chẳng hề gây sốc gì cả. Người khác nói thì cô còn có chút xúc động chứ anh nói thì cô nghe thản nhiên như không, chẳng buồn hỏi anh tại sao? Tại sao phải nói với cô câu này chứ? Nếu anh nói: - Tiểu Quân, chúng ta cưới nhau nhé. – Thì trái tim cô còn có chút rung động nhưng Chí Hào lại nói. – Tiểu Quân, anh vẫn chưa kết hôn. Anh ta kết hôn hay chưa thì có liên quan gì đến cô chứ? Cô thờ ơ nhìn, thậm chí còn không biết mình nên trả lời thế nào? Cô mơ màng nghĩ đến Khởi Trung. Cô nghĩ đến bóng lưng của Khởi Trung. Dưới ánh đèn vàng, anh là váy áo cho cô. Nghe thấy tiếng cô, anh quay lại nhìn cô mỉm cười. Anh đứng trước bồn rửa bát, quay lưng lại với cô, miệng lầm nhảm hát mấy câu nhạc khủng khiếp. Thật kỳ lạ! Cô luôn nhớ đến bóng lưng anh. Người ta thường nói bóng lưng thể hiện sự chia ly và lạnh nhạt nhưng cô lại luôn cảm thấy bóng lưng của Khởi Trung thật ấm áp. Nó làm cô nhớ mãi! Chí Hào cũng đang nhìn cô. Ánh mắt vốn có ánh sáng và hơi ấm đang từ từ tối lại. Cuối cùng nó chỉ còn lại toàn một màu trắng trống rỗng của sự thất vọng. Từ sau khi chia tay cô ở sân bay, để có thể xuất hiện trước mặt Tiểu Quân nói câu này thì anh đã phải về Mỹ hai lần. Hôn lễ của anh và Văn Tâm vốn định sẽ tổ chức vào cuối tháng này

nhưng bây giờ, anh muốn Tiểu Quân trở lại bên mình. Nếu cô có thể quay lại... Nếu cô có thể quay lại... Câu nói đó giống như một câu niệm chú ngày đêm bám lấy anh. Anh nguyện trả mọi giá để cô trở lại. Anh là thương nhân, không làm việc gì mà không có lợi. Anh đã tính toán tất cả. Chỉ đợi anh và cô có thể bắt đầu lại từ đầu. Nhưng tất cả đều đi ngược hướng với những gì anh đã tính toán lúc đầu. Thậm chí, anh còn chưa kịp nói câu thứ hai thì cô đã dùng sự im lặng thay cho câu trả lời của mình. Trái tim anh lắng xuống dưới ánh mắt của cô, nó giống như rơi xuống nước đá, lạnh đến thấu xương. Tiểu Quân không yêu anh nữa. Khi anh còn yêu cô, nhớ cô thì cô đã không còn yêu anh nữa rồi. Sao có thể như vậy? Chính là vì người đàn ông đó ư? Khởi Trung cực kỳ tầm thường đó sao. Anh không tin. Dù thế nào thì anh cũng không thể tin điều này. Tiểu Quân không thể không yêu anh. Cô chỉ thất vọng rồi sau đó giả vờ như vậy. Trong đêm khuya, anh nhìn khuôn mặt cô. Anh có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không thể kiềm chế được hành động ngốc nghếch của mình. Anh muốn giơ tay ra, lay người cô để cô tỉnh lại, để cô biết ai mới thật sự là người đàn ông thích hợp với cô; hoặc để trực tiếp đưa cô đi. Dù cô nói gì, làm gì, chỉ cần rời khỏi nơi khiến anh ngạt thở này là tốt rồi. Cuối cùng, một chút ý trí còn lại đã chiếm ưu thế. Anh đã mất đi cơ hội tốt nhất. Bây giờ muốn cứu vãn tất cả không thể chỉ dựa vào một chút xúc động nhất thời mà có thể đạt được. Thương nhân nên có cách giải quyết của thương nhân. Chuyện gì cũng phải tính toán trước rồi mới hành động. Đối với việc làm ăn là vậy, đối với phụ nữ cũng vậy. Nửa đêm hôm nay, Tiểu Quân cho rằng mình chỉ nói chuyện với Chí Hào một câu là kết thúc tất cả mọi thứ giữa cô và anh. Sau khi nói câu đó, anh cũng không nói thêm gì nữa. Chỉ là trước khi đi, anh muốn ôm cô lần cuối. Tiểu Quân không từ chối. Cô cảm thấy bản thân mình không nhất thiết phải từ chối cái ôm chia tay này. Dù gì, anh cũng là Chí Hào, người đàn ông cô đã yêu suốt ba năm qua. Ở bên anh là do cô lựa chọn, rời bỏ anh cũng là do cô lựa chọn. Chẳng có ai bỏ rơi ai cả. Tình cảm không thể tiếp tục duy trì là vì hai bên không đủ cố gắng thì cũng từ bỏ nó. Khi bước lên nhà, Tiểu Quân cảm thấy bước chân mình thật nhẹ. Cô rất hài lòng về tất cả những gì đã xảy ra trong buổi tối ngày hôm nay. Từ biệt như vậy là rất tốt.

Cô muốn Chí Hào hiểu rõ ý của cô. Cô cũng biết điều mình thật sự muốn là gì. Đường lên nhà tối om. Nhớ đến Khởi Trung, cô muốn gọi điện cho anh nhưng đã kìm nén được. Ngày mai, cô sẽ nói cho anh biết việc hoàn thành tâm nguyện của mẹ cô hay không không quan trọng. Dù người khác có nói thế nào thì cô vẫn sẽ lấy anh vì cô yêu anh. 3 Ngày hôm sau, Tiểu Quân đến công ty Khởi Hoa. Hôm đó là ngày đầu tiên cô nhận chức. Có rất nhiều tài liệu phải giải quyết. Công ty Khởi Hoa có quy mô rất lớn. Các phòng ban ở các tầng khác nhau trong một tòa nhà lớn. Theo sự chỉ dẫn của trợ lý, cô đã phải không ngừng lên lên xuống xuống khắp các tầng. Cả một buổi sáng bận rộn, đợi đến lúc rảnh, cô mới lấy điện thoại ra xem thì phát hiện ra có mấy cuộc gọi nhờ. Tất cả đều là của Khởi Trung gọi. Cuối cùng, anh để lại một tin nhắn, nội dung rất đơn giản, anh muốn gặp cô, anh có chuyện muốn nói. Nhưng tạm thời anh phải đi công tác gấp. Anh phải lên máy bay, đến nơi anh sẽ gọi điện cho cô. Cô gọi lại nhưng đầu bên kia đã tắt máy. Cô cảm thấy hơi buồn và cũng rất bất ngờ. Khởi Trung là chủ quản dự án nên đương nhiên anh ấy cũng rất bận và phải đi công tác rất nhiều nhưng đây là lần đầu tiên gấp gáp như vậy. Hơn nữa, anh cũng chỉ để lại tin nhắn rằng có chuyện muốn nói với cô. Anh muốn nói gì đây? Tối qua, bố mẹ hai bên đã chia tay nhau mà không lấy gì làm vui vẻ. Đương nhiên trong lòng cô không thể không để ý chuyện đó. Chắc anh cũng vậy nhưng cô muốn gặp anh để nói với anh quyết tâm của mình. Nhưng thật đáng tiếc, cô đã bỏ quên điện thoại nên anh đã bay sang thành phố khác mất rồi. Khi Tiểu Quân buồn bã cầm điện thoại thì Khởi Trung đã ở trên máy bay. Tối qua, anh đã quên mất là mình lái xe về nhà thế nào. Sau khi nguôi giận, một mình ngồi trong xe rất lâu, chẳng muốn làm gì. Anh tự hỏi mình, anh có yêu Tiểu Quân không? Câu trả lời đương nhiên là có. Nếu anh không yêu cô thì sao anh lại muốn lấy cô chứ? Tuy chuyện “trao lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng” là điều bình thường nhưng anh không cảm thấy mình cần điều đó đến mức mù quáng đón nhận bừa một cô gái xuất hiện trước mắt mình. Vấn đề bây giờ là rốt cuộc Tiểu Quân xếp anh và cuộc hôn nhân này ở vị trí nào trong trái tim cô? Từ trước đến giờ, thái độ của mẹ cô là chượng ngại vật lớn nhất nhưng thực ra ngay cả khi mẹ cô đưa ra những điều kiện hà khắc thì anh cũng không

quá dễ bụng. Giống như anh đã nói với cô, bất kỳ vấn đề nào, nếu đi đường này không được thì sẽ có cách giải quyết khác. Nhưng tất cả đều có tiền đề. Tiền đề là Tiểu Quân thật sự đã sẵn sàng kết hôn. Trên thế giới này có nam nữ thì sẽ có tranh giành. Anh cũng biết đạo lý kẻ mạnh chiến thắng kẻ yếu. Giống như Tiểu Tất trong nhóm của anh hồi trước cũng có tâm sự với anh. Khi đó, Tiểu Tất vừa chia tay với bạn gái, tâm trạng bất ổn rất lâu. Anh thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến công việc nên đã tranh thủ thời gian nói chuyện với cậu ấy. Lúc đó, Tiểu Tất vừa hút thuốc vừa kể, giọng đầy ảm ức: - Anh đừng khuyên tôi nữa. Tôi là người đề nghị chia tay trước. Anh nghe thì thấy rất lạ. Tiểu Tất lại nói thêm: - Bây giờ con gái yêu đương cũng giống như lái xe vậy, muốn có cả sảm lốp dự phòng. Anh nói xem ai muốn là sảm lốp dự phòng chứ? Lúc đó, anh nghe chỉ để trong lòng nhưng bây giờ, những lời Tiểu Tất nói lại cứ vang lên bên tai, rõ ràng như mới hôm qua. Anh biết một người đàn ông khi vướng vào chuyện tình cảm thì đều trở nên ngốc nghếch nhưng anh không thể gạt bỏ được mớ suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Tiểu Quân không lừa dối anh. Kết hôn không phải là trò đùa. Nhưng anh sợ rằng mình chỉ là lựa chọn thứ hai của cô. Cô và Chí Hào chia tay nhau thế nào? Tiểu Quân chưa từng nói, anh cũng không hỏi. Ai mà chẳng có quá khứ? Anh cũng có. Điều anh muốn là cùng cô đi đến tương lai. Hỏi những điều đó thì có ý nghĩa gì? Nhưng bây giờ anh không thể không nghĩ, liệu Chí Hào, quá khứ của Tiểu Quân có quay trở lại và một lần nữa đi vào cuộc sống hiện tại của cô không? Anh đã mất ngủ cả đêm. Anh không thể kiềm chế mình không nghĩ đến mấy câu hỏi này. Tiểu Quân có yêu anh không? Cô chưa từng nói với anh. Cô chỉ ở bên anh. Lúc đầu thì có chút miễn cưỡng. Anh cũng nhận ra điều đó nhưng hai người ở bên nhau lâu ngày, anh dần dần cảm thấy cô thích anh. Người Trung Quốc bày tỏ tình cảm rất hàm súc. Anh không muốn cô cứ phải suốt ngày luôn miệng nói lời yêu anh. Cô muốn lấy anh, như vậy là đủ rồi. Nhưng bây giờ, anh không thể chắc chắn mọi thứ. Tối qua, bên bàn ăn, mẹ cô đã nêu ra những điều kiện không thể thực hiện. Anh không thể không nghĩ rằng, liệu anh có phải thực hiện. Anh không thể không nghĩ rằng, liệu anh có phải chỉ là sự lựa chọn thứ hai sau khi cô mất đi sự lựa chọn tốt nhất mà thôi không? Nếu cô có sự

lựa chọn tốt hơn, vậy thì rốt cuộc anh phải làm thế nào? Cả đêm anh trằn trọc không ngủ được. Đến lúc trời tờ mờ sáng, anh không thể nằm được nữa nên đã dậy ra ban công hút một điếu thuốc. Sáng sớm tháng Mười, sau năm giờ, ánh bình minh dần dần xuất hiện. Lớp sương mù dần dần tan đi trước mắt. Anh lại không thể không nhớ đến Tiểu Quân. Anh nhớ lại rất nhiều về cô: lúc cô nằm trên người anh, lúc cô làm dáng với anh, lúc cùng anh đi siêu thị, lúc đứng trước quầy bán thịt để phân biệt thịt bò và thịt lợn, cả lúc ăn cơm xong đi theo anh vào bếp, cô ngồi gọt hoa quả và xem anh rửa bát. Chẳng phải rất thật sao? Cô vừa gọt vừa nói chuyện với anh. Cô nói rồi lại nói, rồi bỗng nhiên im bật. Cô bước đến áp mặt vào lưng anh. Lúc đó, có phải anh gặp ảo giác. Ảo giác rằng cô hôn anh, một cái hôn rất nhẹ, hôn lên lưng anh. Anh không biết tại sao bỗng nhiên anh lại nhớ nhiều chi tiết như vậy. Anh là đàn ông. Anh không nên nhạy cảm như vậy. Điều anh nên làm là quyết định, quyết định con đường phía trước có nên đi tiếp không? Đi thế nào? Đi đến đâu? Được rồi. Là đàn ông thì không nên trốn tránh câu trả lời. Điều anh muốn làm là đi gặp cô để hỏi rốt cuộc cô muốn gì? Cho dù câu trả lời của cô có thể làm anh cực kỳ đau khổ nhưng anh nguyện chấp nhận tất cả. Dám làm dám chịu. Cuối cùng, sau khi hạ quyết tâm, anh đứng dưới ánh sáng tờ mờ hít một hơi thật sâu, dứt khoát dập tắt điếu thuốc và quay vào nhà. Anh vốn định lát nữa sẽ gọi điện cho Tiểu Quân nhưng chưa ra khỏi nhà thì giám đốc dự án đã gọi điện cho anh khẩn cấp. Ông nói rằng dự án ở Thẩm Quyển có vấn đề và anh cần phải đến đó giúp đỡ đối tác giải quyết. Anh biết dự án này rất quan trọng với công ty nên lập tức chuẩn bị hành lý lên đường. Trên đường ra sân bay, anh đã gọi điện cho Tiểu Quân nhưng cô không nghe máy, chỉ có tiếng chuông đổ bên tai rồi tự ngắt. Trước khi lên máy bay, anh đành phải bỏ cuộc. Anh chỉ nhắn cho cô một tin nhắn rằng, anh muốn gặp cô. 4 Tiểu Quân khẩn thờ cầm điện thoại. Ngoài hành lang có người nói chuyện. Khi cánh cửa văn phòng mở ra, một toán người đi vào. Người đi đầu là Ngô Tuệ và một người đàn ông cao lớn vừa đi vừa nói chuyện. Họ bước vào một cách hùng hậu. Trong văn phòng có rất nhiều người đứng lên. Tiểu Quân tạm thời ngồi ở gian ngoài cùng. Ánh mắt Ngô Tuệ quét qua cô rồi từ từ dừng bước. Cô ta gật đầu mỉm cười với cô rồi

quay sang nói với người đàn ông bên cạnh một câu: - Khải Văn, đây là Hà Tiểu Quân. Nghe thế, người đàn ông liền hướng ánh nhìn của mình về phía Tiểu Quân. Đó là một khuôn mặt rất quen thuộc. Cô thường nhìn thấy Đỗ Khải Văn ở tạp chí thế giới doanh nghiệp, Chủ tịch hội đồng quản trị của công ty Khởi Hoa, có trụ sở đặt tại Trung Quốc. Thật không ngờ ngay trong ngày nhận chức đầu tiên, cô lại được gặp nhân vật cấp cao, hiếm khi xuất hiện này. Tiểu Quân vội vàng đứng lên đáp lại nụ cười của Ngô Tuệ rồi chào ông chủ mới của mình. - Chào chủ tịch Đỗ. Đỗ Khải Văn rất khách sáo. Anh ta cũng mỉm cười rồi đưa tay ra bắt tay cô. - Chào cô. Melissa có nhắc với tôi về cô. Chào mừng cô gia nhập công ty Khởi Hoa. - Nói xong, anh quay lại liếc nhìn Ngô Tuệ đang đứng bên cạnh và nói với cô ta. - Vây em nói chuyện với cô ấy nhé. Anh vào phòng họp trước đây. - Vâng. - Ngô Tuệ gật đầu rồi quay sang nói chuyện với Tiểu Quân. - Tiểu Quân, cô vào phòng tôi một chút. Tôi có chuyện muốn nói với cô. Khi Tiểu Quân bước vào phòng Ngô Tuệ, cô luôn cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ. Đặc biệt là phía sau có ánh mắt khác lạ của những người khác, vô cùng phức tạp. Không phải là cô nhạy cảm. Đây là ngày đầu tiên cô đến công ty mới làm việc. Tuy người mới được mọi người chú ý cũng là chuyện hoàn toàn bình thường nhưng thái độ của Đỗ Khải Văn và Ngô Tuệ đối với cô khiến cho cả cô cùng không hiểu nổi, càng không thể nói là họ coi trọng đồng nghiệp mới. Sau khi Ngô Tuệ ngồi xuống bàn làm việc, cô ta mở một tập tài liệu ra. Nhìn thấy cô bước vào, Ngô Tuệ gật đầu mỉm cười tỏ ý bảo cô ngồi xuống. Tiểu Quân bước tới hỏi: - Cô Ngô, cô tìm tôi có việc gì vậy? - Có chút chuyện. - Ngô Tuệ cúi đầu nhìn tập tài liệu vừa mở ra ở trên bàn. Thị lực của Tiểu Quân khá tốt. Vừa nhìn cô đã phát hiện ra đó là những tài liệu liên quan đến cô. Cô bỗng giật mình Điều Ngô Tuệ muốn nói không phải là bãi chức cô chứ? Cô vừa mới nhậm chức mà. Cô ta đã hối hận về việc mời cô đến làm ở đây sao? Ngô Tuệ ngẩng đầu lên nhìn nét mặt của cô rồi bật cười: - Tiểu Quân, cô đang nghĩ gì thế? Tiểu Quân cảm thấy lúng túng. Nghe xong câu hỏi đó thì cô cũng không biết nên trả lời thế nào. Cô đành miễn cưỡng nở một nụ cười rồi hỏi lại: - Cô Ngô, có chuyện gì ư? Ngô Tuệ gật đầu: - Phải. Tiểu Quân, tôi muốn báo cho cô biết, trụ sở chính ở châu Á có

gửi tin đến. Họ có hợp đồng mới muốn cô tham gia vào dự án này. Đối tác rất quan tâm đến những dự án ở đại lục và muốn có một nhân viên Trung Quốc hiểu rõ về dự án này trợ giúp. Trước mắt, công ty không biết cử ai thực hiện công việc đột xuất này. Tôi nghĩ để cô làm là thích hợp nhất. - Tôi ư? - Tiểu Quân lấy làm lạ. - Tôi vừa mới nhận chức mà. - Không sao. Lần này chỉ là trợ giúp. Trụ sở chính ở châu Á đặt tại Hồng Kông. Thời gian cũng không lâu lắm, chỉ khoảng một tuần thôi. Chắc là cô không gặp vấn đề gì chứ? Cô ta nói xong những lời đó thì cứ nhìn thẳng vào cô, ánh mắt soi xét. Tuy vẻ bề ngoài của Ngô Tuệ rất thanh tao và tinh tế nhưng ở bên cô ta, mọi người luôn cảm thấy có áp lực rất lớn. Đặc biệt là khi cô ta không cười. Tiểu Quân bị cô ta nhìn đến bàng hoàng, giật mình rồi tự nhiên cứ thế gật đầu. - Được rồi. Lisa sẽ dẫn cô đến phòng Nhân sự làm thủ tục chứng thực theo yêu cầu kinh doanh. Thời gian rất gấp. Tôi sẽ cố gắng thu xếp thỏa đáng cho hai người. Sau khi nghe xong câu trả lời của cô, Ngô Tuệ lại nở nụ cười. Cô ta nhắc điện thoại gọi cho cô thư ký vào, kết thúc cuộc nói chuyện lần này của họ. Khi Tiểu Quân bước ra khỏi phòng làm việc của Ngô Tuệ, đầu óc cô rối bời. Cô biết nhịp độ công việc ở công ty Khởi Hoa rất nhanh, cường độ cũng lớn nhưng cô không ngờ mình vừa mới nhận chức thì đã phải đi công tác gấp như vậy. Việc đột xuất này khiến cô cảm thấy bối rối. Sau khi cùng Lissa đến phòng Nhân sự, cô mới về bàn làm việc của mình. Ngồi xuống thì cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang ra từ trong ngăn kéo. Cô lập tức mở ngăn kéo ra nghe điện thoại. Nhìn thấy số điện thoại của Khởi Trung mà cô hết sức vui mừng. Cô ngại nghe điện trước mặt đồng nghiệp mới nên một lần nữa, cô lại cầm điện thoại bước ra ngoài, một mình đứng ngoài hành lang. Giọng Khởi Trung vang lên trong tiếng hỗn tạp. Anh chỉ đơn giản gọi tên cô: - Tiểu Quân! Mới có một đêm không nghe thấy giọng anh mà cô cảm giác như hai người đã xa nhau lâu lắm rồi. Lòng cô vẫn nghĩ đến những điều Ngô Tuệ vừa mới nói. Không thể nghĩ đến chuyện khác, cô nắm chặt điện thoại kể khổ với anh: - Khởi Trung, anh biết không? Công ty cử em đi công tác Hồng Kông. Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên em nhận chức mà. Thật là quá đột ngột! Anh nghe xong im lặng. Trong điện thoại chỉ có tiếng ồn ào của sân bay ở phía sau. Tiểu Quân sợ anh

không nghe thấy nên cô lại “Alô!” rồi hỏi: - Anh Khởi Trung! - Ừ. Anh đang nghe. – Anh dừng lại một lúc rồi mới nói. Giọng anh rất nhỏ. – Anh vừa đến Thẩm Quyển. Dự án ở đây có vấn đề. Chắc phải hai ngày nữa anh mới có thể quay về Thượng Hải. Bao giờ thì em đi công tác? Em sẽ đi bao lâu? Cô đứng ở hành lang. Có người đi đến, khi đi qua, họ đã vô tình nhìn cô. Nghĩ đến việc ngày đầu tiên đi làm mà cô đã chạy ra hành lang kể khổ với bạn trai nên cô có chút bối rối. Không chú ý đến sự im lặng rất lâu của Khởi Trung, cô chỉ nói: - Em vừa đến phòng Nhân sự làm một vài thủ tục. Thời gian vẫn chưa quyết định nhưng hình như là rất gấp. Nếu đi thì cũng phải mất vài ngày. Em đang rất bận, tối về em nói chuyện với anh sau nhé. Anh hít một hơi sâu như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra mà chỉ đáp lại một từ: - Ừ. Tiểu Quân định gấp điện thoại lại thì bỗng nhớ đến điều gì đó. Cô nói thêm: - Khởi Trung, anh giữ gìn sức khỏe nhé. Đừng để mình vất vả quá đấy. – Nhưng đầu bên kia đã gác máy và bên tai cô chỉ còn lại tiếng “tút, tut” đơn điệu. Cô nhẫn nại nhìn chiếc điện thoại di động mà trong lòng không tìm được nổi oán trách. Anh lại còn vội hơn cả cô nữa chứ. Thật đúng là... 5 Tối đến Tiểu Quân gọi điện cho Khởi Trung. Cũng đã rất khuya rồi. Đầu bên kia cô còn nghe thấy tiếng “lạch cà lạch cạch” gõ bàn phím. Rõ ràng là anh vẫn đang làm việc. Trong lòng Tiểu Quân có rất nhiều điều muốn nói. Nhưng phía bên kia Khởi Trung chốc chốc lại có người nói xen vào, hỏi anh toàn những câu chuyên môn. Cô nghe mà chẳng hiểu gì và chỉ biết là anh đang rất bận. Với tình hình này, đương nhiên là cô không thể nói gì nhiều. Tiểu Quân thở dài, cô chủ động gác máy. Cường độ làm việc ở công ty Khởi Hoa rất cao. Ngày hôm sau, lịch trình của Tiểu Quân đã được quyết định. Cô thư ký gọi điện báo cô phải ra sân bay gấp. Vậy là cô không kịp đợi Khởi Trung quay về Thượng Hải rồi. Chuyến bay cất cánh từ sân bay quốc tế Phố Đông lúc chín rưỡi sáng. Nhà cô cách nơi đó khá xa, đến nơi cũng phải mất ít nhất hai tiếng đồng hồ. Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô đi công tác nên gác máy xong, cô vội vùng dậy thu dọn hành lý cực kỳ gọn gàng. Khi cô kéo va li hành lý chuẩn bị ra khỏi nhà thì mẹ cũng vừa đi mua đồ ăn sáng về. Nhìn thấy con gái vội vàng đi như vậy, bà không nén được thở dài: - Mẹ bảo con

sớm tìm lấy một người tử tế mà lấy thì con không chịu. Giờ làm việc ở đâu mà chẳng phải bán sức lao động cho họ, đến một ngày nghỉ cũng không có. Tiểu Quân cười: - Con thấy vui mà. Cần phải kiếm tiền gấp ạ. Bà Hà tức giận chẳng thèm nhìn mặt con gái. Tiểu Quân bước được nửa người ra khỏi cửa rồi thì quay lại ôm vai mẹ mình và nói: - Mẹ, con biết mẹ rất lo cho con. Mẹ yên tâm. Dù con không lấy được người giàu có thì con cũng sẽ sống hạnh phúc. Bà Hà đã quen với bộ mặt đăm lê của con gái, bỗng nhiên Tiểu Quân lại thì thầm bên tai bà những lời nhẹ nhàng như vậy khiến bà rất khó thích ứng. Trong chớp nhoáng, bà chờ người ra đến tận khi bóng dáng con gái khuất hẳn ngoài cửa thì mới định thần lại. Ông Hà vừa ngủ dậy. Đẩy cửa phòng ra, thấy vợ mình thần thờ như vậy khiến ông cảm thấy rất lạ. Ông bước lại hỏi: - Con gái đi rồi hả bà? - Vừa đi. - Cuối cùng bà Hà cũng định thần lại. Bà nhìn chồng giọng buồn bã. - Bà sao thế? Nó lại nói gì với bà à? - Thấy tâm trạng vợ mình bất thường, ông lại cho rằng sáng sớm ngày ra Tiểu Quân lại gây chuyện với mẹ nên ông bắt đầu cảm thấy tự trách mình vì đã không kịp dậy sớm. - Không nói gì? - Ồ! - Ông Hà thở phào nhẹ nhõm. Ông đặt tay lên vai vợ mình rồi nói. - Theo tôi, chuyện con gái và Khởi Trung chúng ta đừng đưa ra nhiều điều kiện như thế. Con cái có cuộc sống của con cái. Nhà cũng tốt, xe cũng tốt. Hãy để sau này, chúng từ từ làm ra. Bà thấy thế nào? Bà Hà hít một hơi thật sâu. Ông Hà đã chuẩn bị tinh thần nghe vợ thuyết giảng cả một bài luận dài nên im lặng chờ đợi, thật không ngờ vợ lại nói một câu hoàn toàn chẳng liên quan gì đến chuyện đó. - Chúng ta đi ăn sáng thôi. Tôi đã dọn đồ lên bàn rồi. Sau khi ngồi xuống bàn, ông Hà còn muốn nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì đã có một chiếc quấy đưa đến trước mặt rồi nhét thẳng miệng ông. Ông Hà ngậm chiếc quấy lúng búng trong miệng. Cuối cùng bà Hà không tìm được ngắt lời. - Tôi biết rồi. Ông ăn sáng đi. Những điều kiện tôi đưa ra, người ta có thể thực hiện được bao nhiêu thì thực hiện. Nó lớn như vậy rồi, phải tự mình quyết định chứ. Chẳng lẽ nó muốn lấy chồng, tôi lại trói nó lại không cho đi đăng ký kết hôn sao? Ý của câu nói này là chuyện hôn nhân sẽ do Tiểu Quân quyết định. Ông Hà nghe xong thì mỉm cười hài lòng. Ông đã thật sự yên tâm nên bắt đầu miệt mài ăn. Tiểu Quân bỗng nhớ ra điều gì, cô

vội nhìn đồng hồ xem giờ. Cô không đến thẳng sân bay nữa mà ghé qua công ty lấy chút tài liệu. Trên đường đi, cô cứ nhìn điện thoại. Cô nghĩ mình nên gọi điện cho Khởi Trung nói với anh về hành trình của cô nhưng còn sớm quá. Bến tàu điện ngầm vắng tanh. Cô nhớ lại giọng anh trên điện thoại hôm qua khá mệt mỏi, nửa đêm vẫn phải gõ máy tính nên mấy lần định gọi điện thoại cho anh nhưng lại thôi. Ai cũng có thể trở thành người phụ nữ chu đáo như vậy, chỉ cần cô ấy yêu người đàn ông đó. Công ty cực kỳ yên tĩnh. Mới có hơn bảy giờ. Tuy cường độ làm việc của công ty Khởi Hoa rất cao nhưng không giống như ngành đầu tư tài chính ngân hàng, dù thi thoảng có phải làm thông đêm nhưng dù cố gắng đến mấy cũng không thể đạt được bước tiến lớn. Phòng làm việc yên lặng nhưng vừa bước vào Tiểu Quân phát hiện ra mình đã nhầm. Ở đây vẫn còn có người cần mẫn làm việc hơn cô. Trời đã sáng. Văn phòng công ty không có một bóng người nên đương nhiên cũng không bật đèn nhưng cửa phòng Ngô Tuệ không khóa, có ánh sáng hắt ra. Văn phòng công ty trải thảm, Tiểu Quân lại đi giày bệt nên không phát ra tiếng động. Khi nhìn thấy ánh sáng đó, tự nhiên cô dừng lại chần chừ. Thật không ngờ Ngô Tuệ vẫn ở trong đó. Cô có nên bước vào chào cô ta một tiếng không? Nhưng cô bước vào chào thế này e là Ngô Tuệ sẽ hiểu lầm cô có tính toán gì. Nếu đồng nghiệp trông thấy sẽ càng phiền phức hơn. Hồi trẻ, cô không hề nghĩ nhiều như vậy nhưng con đường sự nghiệp không dễ dàng. Những người có thể tiến bước đều phải suy nghĩ nhiều hơn người khác một chút. Ánh sáng hắt ra từ cửa phòng khép hờ bỗng rộng hơn. Tiểu Quân vẫn chần chừ. Điều đó khiến cho cô lập tức dừng bước. Có người kéo cửa bước ra. Đó không phải là Ngô Tuệ mà là người đàn ông vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Vóc dáng cao lớn, đôi vai to rộng, đó là Đỗ Khải Văn. Đèn văn phòng không bật. Tiểu Quân đứng sau cánh cửa lớn kính ngạc. Đỗ Khải Văn không nhìn thấy cô. Bước ra được nửa chừng, người đàn ông đó quay người lại cúi đầu hôn người phụ nữ trong phòng. Tiểu Quân suýt nữa ngạt thở. Cô xoay người bước ra khỏi cửa lớn. Tòa nhà công ty Khởi Hoa được trang bị cơ sở vật chất rất kỹ. Ngoài hành lang vẫn trải thảm. Cô bước thẳng đến nhà vệ sinh nữ, đẩy cửa bước vào tìm một chỗ trốn. Cửa vừa đóng lại thì hơi thở hỗn hển của cô bật ra. Số

cô là thế đấy. Ngày đầu tiên đi làm đã bị cử đi công tác. Ngày thứ hai đi làm thì gặp giám đốc tư tình với chủ tịch hội đồng quản trị. Lẽ nào đây chính là ma nhập ư? Cô thật sự phải thu xếp thời gian đến miếu lễ bái mới được. 6 Tiểu Quân một mình trong nhà vệ sinh vài phút. Trong vài phút đó, tâm trạng của cô cực kỳ hỗn loạn. Cô hoàn toàn không biết tiếp theo mình nên làm gì. Tuy hôm qua là lần đầu tiên cô gặp Đỗ Khải Văn nhưng danh tiếng của anh ta trong giới doanh nghiệp thì như sấm nổ bên tai. Thi thoảng cô còn thấy ảnh anh ta trên tạp chí thế giới doanh nghiệp. Đó không chỉ là người đàn ông tài giỏi mà còn cực kỳ hoàn hảo. Còn một điều quan trọng nữa là Đỗ Khải Văn đã lập gia đình. Cô hít thở thật sâu trong buồng vệ sinh chật hẹp. Nỗi kinh hoàng ban đầu đã dần dần tiêu tan, sau đó cô tự cười bản thân. Có gì phải ngạc nhiên cơ chứ? Nam nữ yêu nhau là chuyện bình thường. Thấy thì cũng đã thấy rồi. Chẳng lẽ cô lại là một kẻ lảm lời đi đâu cũng kể chuyện của họ sao? Cô cũng không dám. Nếu không thì cô chạy vào đây làm gì? Tiểu Quân tự cười bản thân rồi đẩy cửa bước ra. Cô quyết định coi như chưa có gì xảy ra, lặng lẽ rời khỏi công ty là được rồi. Nhưng tay cô vừa chạm vào cánh cửa thì bên ngoài có tiếng bước chân rất nhẹ. Có người đang rửa tay ở vòi nước. Nước xối ào ào. Tiểu Quân nín thở, cầu trời khẩn phật đó là cô quét dọn vệ sinh. Cô không dám trực tiếp đẩy cửa ra mà lén cúi người nhìn qua khe. Cô nhìn thấy một đôi chân nhỏ đi giày cao gót. Vừa nhìn là Tiểu Quân đã chờ người ra, tim như muốn ngừng đập. Cô quyết định, dù là miếu ở Hồng Kông thì cũng sẽ đi lễ bái. Tiếng vòi nước ngừng xối. Sau đó lại có tiếng điện thoại đổ chuông. Tiểu Quân đợi mãi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc tiếng bước chân đó vang lên. Vậy là tình huống khó xử hôm nay của cô cuối cùng cũng đã kết thúc. Cô không chỉ nhẹ người mà còn muốn ngạt thở. Thật không ngờ tự nhiên lại có tiếng điện thoại đổ chuông. Giai điệu du dương của bản tình ca Hiroshima. Chính là chiếc điện thoại trong túi xách của cô đang đổ chuông. Tiếng chuông bất ngờ khiến cô vội vã muốn ấn nút tắt nhưng càng vội thì lại càng không tìm thấy. Mãi sau cô mới lấy được điện thoại ra thì bên ngoài có tiếng người. Đó là giọng nói của Ngô Tuệ hết sức nhẹ nhàng: - Tiểu Quân ư? Đó là điện thoại của Khởi Trung. Tối qua, anh bận làm việc nên khi về đến khách sạn thì đã quá nửa

đêm. Anh muốn gọi điện cho Tiểu Quân nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi lại thôi. Mãi mới đợi được đến sáng. Vừa ngủ dậy là anh chớp lấy điện thoại ra ban công gọi điện cho cô. Chuông điện thoại đổ rất lâu mà không có người nghe. Đợi mãi, cuối cùng cô đã ấn nút tắt. Không biết là cô đang làm gì nữa. Khởi Trung nhìn chiếc điện thoại nghi ngờ. Tiểu Quân ấn tắt điện thoại. Ngô Tuệ đã lên tiếng khiến Tiểu Quân đành phải bước ra khỏi buồng vệ sinh, trên tay vẫn cầm chiếc điện thoại đáng ghét này. - Cô Ngô. - Không biết mình nên nói gì nên cô miễn cưỡng nở một nụ cười. Không cần soi gương cũng biết nụ cười đó hết sức giả tạo. Tiểu Quân thăm thở dài. - Cô ở đây ư? - Ngô Tuệ mỉm cười. Nhìn vẻ giả tạo của cô, cô ta lại hỏi. - Hôm nay cô bay hả? Cô đến công ty lúc nào thế? - Ồ, tôi đến lấy tài liệu. - Tiểu Quân đáp. - Trên đường ra sân bay, tôi nhớ ra cần phải đếm theo chút tài liệu nên đã ghé qua công ty để lấy. Ngô Tuệ gật đầu: - Vậy cô đã lấy được chưa? Ánh mắt cô ta như nhìn thấu tất cả. Tiểu Quân thật sự có chút hoang mang, cô lúng túng trả lời: - Tôi lấy được rồi. À, chưa ạ... Đang nói thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là số điện thoại của Khởi Trung. Ngô Tuệ gật đầu mỉm cười: - Vậy tôi vào văn phòng trước nhé. - Nói xong, cô ta quay đi bỏ lại Tiểu Quân đứng trong nhà vệ sinh. Cuối cùng, cô cũng nghe điện thoại. Khởi Trung đang định nói thì đầu bên kia, giọng Tiểu Quân đã phiến não ngắt lời anh ngay: - Khởi Trung. Em đang rất bận. Thật không ngờ câu đầu tiên cô nói lại như vậy. Những điều Khởi Trung định nói đều ứ lại trong họng. Khởi Trung im lặng. Đầu bên này, Tiểu Quân vừa nói xong câu đó liền cảm thấy mình đã sai nhưng nghĩ đến việc Ngô Tuệ đang đợi mình ở văn phòng, cô lại lo lắng vừa đi vừa giải thích: - Khởi Trung, em xin lỗi. Em đang ở công ty. Em phải ra sân bay ngay bây giờ. Em đang rất vội. lát nữa, em gọi điện lại cho anh nhé. Đầu bên kia, anh chỉ đáp mỗi từ: - Ừ. Không nói nhiều, Tiểu Quân vội vàng gác điện thoại đi vào văn phòng. Đèn đã bật, ánh sáng chiếu lên bàn làm việc. Cô mở tủ ra lấy tài liệu. Phía sau cô vang lên giọng nói của Ngô Tuệ, vẫn hết sức nhẹ nhàng: - Tiểu Quân, cô vào phòng tôi một lát. Tiểu Quân nghe xong câu này, thăm thở dài trong lòng. Vai cô chùng xuống nghe lệnh.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chuyện Lớn Cả Đời Của Ai Và Ai

Tốt quá! Có giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong lòng cô. Không cần phải lo lắng nữa. Anh là người đàn ông của cô. Cô muốn lấy anh.

1

Trước khi Tiểu Quân bước vào phòng Ngô Tuệ, cô nhẹ nhàng gõ cửa. Giọng Ngô Tuệ vang lên:

- Mời vào.

Phòng làm việc của Ngô Tuệ bày biện cực kỳ ngăn nắp. Căn phòng toàn một màu vàng nhạt nhưng chiếc bàn và chiếc ghế màu đen lại hoàn toàn tương phản nên khiến cho mọi người vừa bước vào đã có ấn tượng hết sức sâu sắc.

- Máy giờ máy bay cất cánh thế? – Ngô Tuệ nói trước. Thấy Tiểu Quân ôm tài liệu trong tay, cô ta nói. – Cô vất vả quá!

Tiểu Quân nhìn đồng hồ rồi trả lời rất ngắn gọn:

- Chín giờ máy bay cất cánh. Cô Ngô, nếu không có việc gì thì tôi phải ra sân bay đây ạ.

- Tôi đã bảo lái xe của công ty đợi cô ở dưới sảnh. Hành lý của cô cũng ở đó ư? Nhân viên bảo vệ báo cô mới đến công ty hai mươi phút trước. Thực ra Lissa đã sơ xuất. Đáng lẽ cô ấy phải cử lái xe đến nhà đón cô.

Tiểu Quân giật mình. Vậy là Ngô Tuệ đã gọi điện hỏi bảo vệ cô đến công ty lúc nào. Chắc chắn cô ấy cũng biết cô không thể ở trong nhà vệ sinh

suốt hai mươi phút được. Cô thầm thở dài, đành phải nói tiếp:

- Không phải do Lissa đâu ạ. Cô ấy cũng nói trong điện thoại. Tôi nói từ nhà tôi bắt xe đến thẳng đường Long Dương rất tiện. Trên đường đi, tôi chợt nhớ ra là phải qua công ty lấy tài liệu. Vì lên đường sớm, thấy vẫn còn thời gian nên tôi quay lại. Có điều văn phòng tắt điện, tôi không biết là có khóa cửa hay không. Nhìn thấy cô, tôi mới biết là có người ở văn phòng. – Cô nói liền mạch rồi lại liếc nhìn đồng hồ. – Cô Ngô, nếu không có chuyện gì thì tôi ra sân bay đây ạ. Chạy đến công ty cũng hơi vội.

Ngô Tuệ nghe xong mỉm cười, đứng dậy nói:

- Tiểu Quân, cô quả là một người thông minh. Tôi đã không nhìn nhầm cô.

Cô ta cười khiến Tiểu Quân toát cả mồ hôi. Cô đang định nói thì Ngô Tuệ nói tiếp: - Rất nhiều người luôn cảm thấy người khác để ý đến cuộc sống của mình. Thực ra, người khác có nghĩ gì cũng không quan trọng. Điều quan trọng là kết quả mà chúng ta đạt được. Cô thấy có đúng không?

Cô ta nói “chúng ta” khiến Tiểu Quân cảm thấy khó hiểu. Ngô Tuệ bước đến, dừng lại trước mặt cô nói câu cuối cùng.

- Thực ra tất cả đều giống nhau, rồi sau này cô sẽ biết.

Lái xe của công ty đưa Tiểu Quân đến sân bay. Chiếc xe công vụ khá rộng nhưng Tiểu Quân chẳng hề cảm thấy vui chút nào. Cô luôn chau mày suốt cả đường đi.

Những điều Ngô Tuệ nói khiến cô cực kỳ khó hiểu. Bắt gặp Ngô Tuệ và Đỗ Khải Văn tư tình đúng là một chuyện đen đủi nhưng cô đã nói với Ngô Tuệ là cô chưa hề thấy gì. Cô cũng không đem chuyện này truyền ra ngoài. Chắc chắn Ngô Tuệ có thể hiểu được điều này.

Chuyện tư tình giữa Ngô Tuệ và Đỗ Khải Văn thì có liên quan gì đến cô chứ? Cô đến để làm việc, chứ không đến để đưa chuyện. Hơn nữa, Ngô Tuệ có năng lực thật sự. Cô không cho rằng một người phụ nữ dựa vào đàn ông mà lại có thể ngồi yên vị ở chức vụ quan trọng như vậy trong một công ty lớn. Trừ khi công ty này không muốn làm ăn nữa.

Hơn nữa, qua cách nghĩ của Ngô Tuệ thì cô ta cũng chẳng mấy may để tâm đến chuyện người khác nghĩ gì về mối quan hệ giữa cô ta và Đỗ Khải Văn. Tiểu Quân vừa mới đến công ty đã gặp phải chuyện kỳ lạ. Nếu là một kẻ lắm lời thì có khi ngay sáng hôm đó bí mật của công ty đã được tiết lộ.

Nếu là như vậy thì câu nói cuối cùng của Ngô Tuệ là ý gì?

Thực ra tất cả cũng đều giống nhau, rồi sau này cô sẽ biết.

Biết gì chứ? Giống ai cơ? Tiểu Quân càng nghĩ càng chẳng hiểu gì cả. Cô nhớ ra là phải gọi điện cho Khởi Trung nhưng cô gọi đi mà đầu bên kia không có người nghe. Không biết rốt cuộc anh đang làm gì nữa? Xe đã đến sân bay. Cô dừng nghĩ ngợi lung tung và cảm ơn anh lái xe rồi kéo hành lý xuống, bước thẳng vào trong.

Khi lên máy bay, Tiểu Quân vẫn chưa gọi điện cho Khải Trung và không hiểu vấn đề mình đang đối mặt.

Cô tiếp viên hàng không trong bộ đồ truyền thống nở nụ cười khả ái. Tiêu chuẩn đi công tác của công ty Khởi Hoa rất sang. Tuy là người mới nhưng cô cũng vẫn được đặt vé ở khoang hạng nhất. Cô vừa ngồi xuống thì cô tiếp viên đã bước đến hỏi cô muốn uống gì?

Tiểu Quân mỉm cười đáp lại. Cô đang định mở miệng nói thì có người ngồi xuống bên cạnh. Từ người đó tỏa ra mùi nước hoa quen thuộc.

Là Chí Hào. Tiểu Quân bàng hoàng.

Anh quay lại nhìn cô mỉm cười giống như mỗi lần họ gặp nhau trước đây và nhẹ nhàng gọi:

- Tiểu Quân!

Cô kinh ngạc mở tròn đôi mắt. Bỗng nhiên cô có cảm giác ánh sáng trắng lóe lên trước mắt. Những thứ đó cứ quay cuồng trong đầu cô và trong nháy mắt hiện lên câu trả lời.

2

Không phải Khởi Trung cố ý không nghe điện thoại. Thực sự là lúc đó anh đang bận. Sáng sớm, sau khi Tiểu Quân vội vàng kết thúc cuộc điện thoại, anh buồn bã đi đánh răng rửa mặt. Xe của công ty khách hàng đã đợi ở dưới nhà nên anh hết sức vội vã. Anh còn không kịp xuống quầy ngồi ăn sáng mà phải vừa đi vừa ăn.

Đến công ty khách hàng, anh mới phát hiện ra mình quên mang theo điện thoại di động. Chắc là sau khi nói chuyện với Tiểu Quân, anh đã tiện tay để nó ở đâu đó. Thái Quân cũng đi cùng anh. Thấy anh tìm đồ, cậu ta hỏi:

- Sao vậy? Trưởng nhóm, anh mất ví à?

Từ sau khi mua nhà trả góp, Thái Quân luôn nghĩ đến tiền. Nói chuyện với ai cũng không thiếu được chữ “tiền”. Khởi Trung nghe xong mỉm cười lắc đầu:

- Không. Hình như tôi để quên điện thoại ở khách sạn.

- Anh muốn gọi điện ư? Anh dùng điện thoại của em này. – Thái Quân đưa điện thoại ra rồi cười khì khì. Anh muốn gọi điện thoại cho Tiểu Quân à? Anh nhớ cô ấy lắm phải không? Em đi hai hôm mà Mỹ Mỹ làm cho điện thoại của em sắp nổ tung rồi.

- Không sao. Tối về tôi gọi điện thoại cho cô ấy. – Khởi Trung không mượn điện thoại của cậu ta mà quay sang màn hình máy tính.

Lần này, anh đưa người đến Thâm Quyển ứng cứu. Toàn bộ phần mềm hệ thống vận hành của công ty họ đều gặp sự cố nên bên khách hàng gặp tổn thất rất lớn. Anh và các đồng nghiệp vừa xuống máy bay là rơi ngay vào vòng vây oán hận. Sau khi vội vàng đến công ty khách hàng, anh mới phát hiện ra nguyên nhân thật sự là do nhân viên IT của công ty khách hàng. Họ không được phép sử dụng hệ thống phần mềm này song song với một hệ thống khác. Khi hai hệ thống cùng chạy song song sẽ xảy ra xung đột và cuối cùng là làm sập toàn bộ hệ thống.

Tuy đã làm rõ vấn đề nhưng hệ thống phần mềm là do bên anh cung cấp. Dù không phải trách nhiệm của bên anh nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Kết quả, mấy người vẫn phải ở lại và bắt đầu bận rộn với công việc ứng cứu khẩn cấp.

Tuy không có thời gian để nghỉ ngơi nhưng sau bữa trưa, nhìn đồng hồ ước chừng máy bay Tiểu Quân đã hạ cánh, anh liền gọi điện cho cô.

Anh dùng điện thoại của công ty khách hàng. Ban đầu anh cũng thấy hơi ngại nhưng họ cực kỳ khách sáo, suýt nữa thì mang điện thoại đưa đến tận nơi cho anh.

Điện thoại đổ hồi chuông ngán, anh lặng lẽ chờ đợi. Điện thoại đổ mấy hồi chuông mới có người nghe. Anh gọi tên cô:

- Tiểu Quân! – Nhưng người trả lời không phải là Tiểu Quân mà là giọng của một người đàn ông. Người đó chỉ “A lô” một tiếng.

Anh sợ mình gọi nhầm, đang định xin lỗi thì đầu bên kia nói tiếp:

- Anh tìm Tiểu Quân ư? Cô ấy vào nhà vệ sinh.

Anh nhớ giọng nói này. Người đó chính là Chí Hào.

Ngón tay Khởi Trung bấm chặt vào điện thoại, tim anh đập loạn lên.

Anh không trả lời đầu bên kia, chỉ im lặng gác máy. Tiếng gác máy nhẹ nhàng mà giống như quả đấm cực mạnh giáng vào anh, đánh vào nơi mềm yếu nhất khiến anh như muốn ngạt thở.

Đúng là Tiểu Quân vào nhà vệ sinh. Cô và Chí Hào cùng đi ăn một bữa ở nhà hàng, không phải là hẹn từ trước mà chỉ là tình cờ gặp nhau.

Ngày hôm nay, mọi việc chẳng suôn sẻ chút nào. Sáng sớm ngày ra thì bắt gặp Ngô Tuệ và Đỗ Khải Vân ở bên nhau, lên máy bay thì gặp bạn trai cũ. Mới bắt đầu còn nghĩ là không may, cô hy vọng tất cả chỉ là sự trùng hợp nhưng câu nói của Chí Hào đã làm tiêu tan ý nghĩ đó.

Anh nói:

- Anh đã bảo lái xe đến sân bay đón chúng ta. Lát nữa, chúng ta sẽ cùng đến trụ sở chính của công ty Khởi Hoa. Buổi họp diễn ra vào buổi chiều. Em thấy sắp xếp như vậy có được không?

Tiểu Quân nghe xong mà không nói được gì. Nghĩ hồi lâu, cô gọi anh là Jason. Cô nói:

- Tôi lên máy bay là vì công việc. Nếu tất cả là do cá nhân anh sắp xếp thì tôi từ chối.

- Em có thể gọi điện cho Đỗ Khải Văn hỏi về hợp đồng giữa công ty bên anh và công ty Khởi Hoa. Nếu không muốn làm việc với anh thì em có thể nói thẳng. Anh tin là Khải Văn cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cá nhân em.

Tiểu Quân nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của anh mà im lặng hồi lâu. Cuối cùng, cô cũng nở một nụ cười đáp lại:

- Anh Phùng, anh cứ yên tâm. Tôi sẽ làm tốt công việc của mình.

Thực ra trong lòng cô cực kì tức giận. Cô có cảm giác như mình bị rơi vào một vòng xoáy kỳ lạ. Hai ngày trước, cô còn cho rằng mình đã chia tay với người đàn ông này một cách êm đẹp. Thật không ngờ, lúc cô cho rằng cuộc sống và công việc của mình sẽ bắt đầu lại từ đầu như chưa từng xảy ra chuyện gì thì bỗng nhiên anh lại xuất hiện trước mặt cô và tuyên bố một cách thẳng thừng rằng anh vẫn chưa từ bỏ.

Cô không biết Chí Hào và Đỗ Khải Văn đã nói gì với nhau, cũng không biết gì nhiều về Ngô Tuệ. Cô chỉ đau đớn nhìn tất cả những gì mình cố gắng dùng năng lực của bản thân để có được đều bị người đàn ông này nhẹ nhàng nghiền nát ngay khi nó vẫn chưa bắt đầu.

Thực ra tất cả đều giống nhau thôi, rồi sau này cô sẽ biết.

Thực ra tất cả đều không giống nhau. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện dựa vào người đàn ông này để sự nghiệp của mình thuận buồm xuôi gió. Nếu muốn làm vậy thì cô đã làm từ lâu rồi. Bao nhiêu năm nay, cô vẫn luôn kiên trì quan diêm này chỉ là để chứng minh cô khác với những người khác.

Nhưng bây giờ, tất cả đều bị anh hủy hoại rồi.

Thực ra đây không phải là lần đầu tiên. Cô nên lường trước được tất cả mới đúng. Hai năm trước, Chí Hào đã dùng cách này để làm cô quay lại. Lúc đó cô hận bản thân vì đã hồi tâm chuyển ý vì một cái bong bóng hư ảo. Hai năm rồi, anh lại lặp lại lần nữa. Anh nghĩ cô là ai chứ? Vật nuôi của anh sao? Gọi đến là đến, bảo đi là đi sao?

Đã đến ngày hôm nay, nếu còn quay đầu lại thì cô còn không bằng cả con vật nuôi.

Trong lòng cô rất buồn. Không muốn nhìn thấy Chí Hào thêm nữa, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ vờ như không có sự tồn tại của anh.

Thật đáng buồn cười! Người ngồi bên cạnh là người đàn ông cô đã từng yêu nhất. Cô đã cố gắng làm mọi thứ chỉ là để được ở bên anh cả đời. Nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy người bên cạnh mình xa lạ đến vậy. Xa lạ đến mức không thể nào chịu nổi mùi hương trên cơ thể anh.

Máy bay lao trên đường băng rồi tăng tốc bay lên trên mây. Biển mây trắng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cô tiếp viên hàng không mỉm cười mang đồ uống đến. Tiểu Quân vẫn im lặng. Tay cô mân mê chiếc điện thoại đã bị khóa. Cô chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ giống như thế này và chỉ muốn nghe giọng nói của Khởi Trung.

Khởi Trung, đúng vậy, chỉ cần nghĩ đến anh là lòng cô dần bình tĩnh lại. Có gì đáng sợ chứ? Cô đã có cuộc sống mới, người bạn đời mới. Cô đã có Khởi Trung. Anh là người đàn ông của cô. Dù xảy ra chuyện gì thì anh cũng đều ở đó.

Nghĩ vậy, tâm trạng của Tiểu Quân đã khá hơn một chút. Chí Hào không vội vàng ôn lại chuyện cũ với cô. Trên đường đi, anh đều xem tài liệu và thi thoảng lại hỏi han đôi điều. Tiểu Quân chỉ trả lời ngắn gọn và không nói thêm gì. Anh cũng không thấy phiền mà tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Sau khi xuống máy bay thì đúng là có lái xe đang đợi họ. Gia tộc họ Phùng của Chí Hào rất lớn. Họ làm ăn ở khắp nơi trên thế giới và Hồng Kông cũng không phải là ngoại lệ. Chiếc xe đến đón họ là một chiếc xe cực kỳ sang trọng. Tiểu Quân chỉ liếc nhìn rồi giơ tay ra gọi một chiếc taxi.

Trên đường đi, cô lại gọi điện cho Khởi Trung nhưng tiếc là vẫn không có người nghe máy. Buổi chiều có cuộc họp nên cô xếp hành lý vào phòng khách sạn rồi xuống quầy gọi một suất cơm. Cô muốn nhanh chóng giải quyết xong mọi việc để đến trụ sở chính.

Sáng sớm, cô thư ký đã gửi lịch trình cho cô. Tất cả đều được sắp xếp, chỉ là không có xe đến sân bay đón cô thôi. Ban đầu cô còn thấy hơi kỳ lạ nhưng giờ thì đã hiểu.

Không sao. Cô đến đây để làm việc. Cho dù người khác có nghĩ thế nào thì cô sẽ dùng cách riêng của mình để chứng minh điều này.

Khi ăn cơm, cô luôn nghĩ mấy ngày tiếp theo mình sẽ phải ứng phó thế nào? Trước mắt bỗng có bóng đen, có người bước đến che mất ánh mặt trời rồi ngồi xuống trước mặt cô.

3

Người ngồi xuống trước mặt cô là Chí Hào. Anh ta đã thay quần áo, tinh thần sáng khoái, nhìn Tiểu Quân mỉm cười.

Tiểu Quân thờ dài, nhìn xung quanh rồi nói:

- Jason, anh hẹn ai ở đây sao?

- Không. – Anh trả lời rất nhanh.

- Vậy anh đến đây làm gì? Lái xe không đưa anh về trụ sở chính của công ty Khởi Hoa sao?

Anh giơ tay gọi phục vụ rồi nhún vai:

- Buổi chiều mới họp. Anh còn phải đi ăn cơm trước đã.

- Ở đây sao? – Cô cũng biết rõ mà vẫn cố ý hỏi nhưng hành động của Chí Hào đúng là đã làm cho cô khó mà chấp nhận nổi. Tiểu Quân không thể không hỏi.

- Nhà hàng ở đây không hạn chế số khách hàng. Hơn nữa, anh là khách của khách sạn này. Chẳng lẽ anh không thể xuống đây ăn cơm sao? Tiểu

Quân, chúng ta đều đến đây làm việc. Ăn một bữa cơm cùng nhau cũng không có gì là lạ cả.

- Vì công việc ư? Anh chắc chắn chứ?

Anh tiếp tục mỉm cười:

- Vì cả việc tư nữa. Ba năm rồi. Tiểu Quân, em thật sự muốn nhanh chóng cắt đứt mọi liên hệ giữa chúng ta sao?

Quả nhiên là vậy... Tiểu Quân hít một hơi thật sâu rồi đặt đũa xuống. Cô nhìn anh nói:

- Jason, tôi nghĩ rằng chúng ta đã nói rất rõ ràng rồi chứ.

Anh nhìn cô, nụ cười trên môi nhạt dần rồi biến mất.

- Tiểu Quân, nếu em muốn cho anh hiểu anh thật sự cần gì thì em đã thành công rồi.

-Ồ! – Tiểu Quân cười lạnh lùng.

- Anh nói thật đấy. – Anh ta cau mày. – Nếu em muốn thì anh có thể hứa với em, sau này em có thể gặp anh bất cứ lúc nào.

- Xin lỗi. Tôi không quan tâm lắm đến chuyện đó. Tôi phải đi trước đây.

- Em đi đâu?

- Tôi đi rửa tay. Anh cũng định ở bên tôi bất cứ khi nào sao? – Tiểu Quân đứng dậy, buông lời nói có chút châm chọc.

Chí Hào vẫn ngồi đó nhìn bóng cô khuất dần mà chau mày. Bên tai anh vang lên tiếng điện thoại, giai điệu du dương của bản tình ca Hiroshima. Là chiếc điện thoại di động Tiểu Quân để trên bàn.

Anh giơ tay cầm điện thoại lên nghe một cách thản nhiên như đó là điện thoại của mình vậy.

Đầu bên kia vang lên giọng nói mà anh đã lường trước. Đó là Khởi Trung, anh gọi tên của Tiểu Quân một cách cực kỳ thân mật. Định ấn tắt đi thì Chí Hào bỗng thay đổi ý định. Anh trả lời với một giọng rất bình thường.

- Anh tìm Tiểu Quân ư? Cô ấy ra nhà vệ sinh rồi.

Đầu bên kia không có tiếng nói nữa, sau đó là tiếng “tút tut” vang lên. Bên kia đã gác máy.

Anh nhìn chiếc điện thoại, mỉm cười rồi đặt nó trở lại chỗ cũ.

Buổi chiều, Tiểu Quân vẫn bắt taxi đến trụ sở chính của công ty Khởi Hoa. Sau khi cô từ nhà vệ sinh đi ra bàn ăn thì Chí Hào đã bỏ đi. Cô cũng không biết anh đi đâu nữa.

Chí Hào đã làm mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió. Bây giờ anh lại bị một người con gái đã từng yêu tha thiết từ chối nên tất nhiên là rất tức giận rồi. Đến lúc này, tình cảm của cô dành cho anh đã chuyển thành sự thờ ơ. Điều cô lo lắng nhất bây giờ chính là anh sẽ gây ảnh hưởng đến công việc vừa mới bắt đầu của cô.

Cô không cho rằng mình có thể vào được công ty Khởi Hoa là nhờ anh. Nhưng bây giờ xem ra, nếu dự án này không thành công thì Đỗ Khải Văn và Ngô Tuệ có thể sẽ đổ trách nhiệm lên cô và viễn cảnh của cô ở công ty Khởi Hoa sau này sẽ cực kỳ đen tối.

Nghĩ đến đây mà tâm trạng của cô lại càng tồi tệ. Tòa nhà trụ sở của công ty Khởi Hoa cực kỳ đồ sộ, nhưng cũng không làm cô cảm thấy khá hơn.

Cô vốn cho rằng Chí Hào sẽ rất khó chịu nhưng không khí trong phòng họp lại rất ổn.

Đỗ Khải Văn cũng ở đó. Hơn một nửa thành viên trong buổi họp này đều bay cùng một chuyến từ Thượng Hải đến đây sáng nay. Khi Tiểu Quân bước vào phòng họp thì thấy anh đang nói chuyện với Chí Hào. Hai người đều mỉm cười. Đỗ Khải Văn nhìn cô gật đầu rồi thì thầm với Chí Hào điều gì đó.

Tiểu Quân cố gắng kìm nén bản thân không nghĩ xem rốt cuộc hai người đó đang nói chuyện gì. Cô tìm được chỗ của mình và ngồi xuống. Những người khác cũng bước vào phòng họp. Đỗ Khải Văn là người chủ trì cuộc họp. Trước tiên, anh đứng lên giới thiệu Chí Hào với tất cả mọi người rồi lại nhắc đến cô.

- Mọi người làm quen một chút với cô Tiểu Quân, đồng nghiệp mới ở công ty Thượng Hải. Cô ấy đã có rất nhiều đóng góp trong thời kỳ đầu của dự án này. Lát nữa, mọi người có thể trực tiếp nhờ cô ấy tư vấn các vấn đề ở bên đại lục.

Cô đành phải đứng dậy mỉm cười với tất cả mọi người. Ánh mắt cô lướt qua khuôn mặt Chí Hào. Anh ta cũng đang nhìn cô như những người khác. Không biết có phải do quá nhạy cảm không nhưng cô luôn cảm giác thái độ của anh rất khó lường.

Đỗ Khải Văn chủ trì cuộc họp. Các điều kiện hợp đồng mà công ty BOL đưa ra rất khả quan. Không khí buổi họp vô cùng cởi mở. Tất cả đều diễn ra cực kỳ suôn sẻ. Đến lượt Tiểu Quân giới thiệu về dự án. Tuy cô mới nhận nhiệm vụ nhưng đúng là cô hiểu rất rõ về dự án này. Cô không nhìn Chí Hào mà chỉ đứng lên nói hết những điều mình cần nói.

Tất cả mọi người đều chú ý lắng nghe. Trước khi ngồi xuống, cô nhìn Đỗ Khải Văn cũng đang nhìn cô mỉm cười gật đầu, tỏ thái độ rất hài lòng.

Tiểu Quân thăm thờ dài. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ.

Nếu buổi họp này không có Chí Hào thì tốt biết mấy.

4

Sau hai ngày Khởi Trung và các đồng nghiệp làm việc không nghỉ, cuối cùng sự cố của bên khách hàng cũng đã được giải quyết. Bên phía khách hàng vô cùng cảm ơn Khởi Trung và nhóm của anh. Tối hôm đó, mọi người cùng đến nhà hàng sang trọng nhất của Thâm Quyển ăn cơm.

Khởi Trung muốn từ chối. Đêm hôm trước anh không được chợp mắt, lại phải làm việc với cường độ cao. Khi xuống nhà, anh mệt mỏi đến mức ấn số thang máy cũng không chính xác.

Thực ra, anh không chỉ mệt mỏi về thể xác. Sau cú điện thoại đó, tâm trạng của anh phức tạp đến mức khó có thể dùng lời nào để diễn tả. Anh chỉ cảm thấy mình như rơi xuống vực sâu không nhìn thấy đáy, không sao thoát ra khỏi cảm giác ngạt thở đó.

Nhưng bên khách hàng quá nhiệt tình, các đồng nghiệp cũng thúc giục nên cuối cùng, anh vẫn phải đi.

Phòng tiệc vô cùng huyền ảo nhưng anh lại cảm thấy rất buồn. Anh bước ra hành lang hít thở không khí trong lành. Khi vừa bước ra thì trông thấy Thái Quân. Cậu ta đang đứng ở một góc hành lang nói chuyện điện thoại với Mỹ Mỹ như chuyện tình Ngưu Lang – Chức Nữ. Anh nhất thời không có sự chuẩn bị trước nên cảm thấy nổi da gà.

Với thái độ kiên nhẫn, cậu ta tiếp tục cầm điện thoại nói chuyện. Không muốn làm phiền họ, Khởi Trung xoay người đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Dòng nước trắng xóa từ vòi nước xối ra. Trong lòng đang có chuyện nên anh càng cảm thấy mệt mỏi hơn. Anh bất giác ngậy người ra rất lâu. Có

người bước đến vỗ vai làm anh bừng tỉnh. Thái Quân nhìn anh cười.

- Trưởng nhóm, vừa rồi anh nghe tôi và Mỹ Mỹ nói chuyện chắc là tê cả người hả?

Câu nói của Thái Quân đã nói trúng tâm sự của anh. Khởi Trung nghe xong chỉ cười mà không trả lời cậu ta. Anh chỉ đóng vò nước lại, lau tay rồi hỏi:

- Cậu có thuốc không?

Thái Quân gật đầu. Hai người quay ra hành lang hút thuốc. Khách sạn năm sao, tầng nhà rất cao, bước ra ngoài hành lang là thấy biển đèn lung linh của cả thành phố. Thái Quân châm thuốc rồi xoay người dựa vào lan can nói. Rõ ràng là cậu ta đang muốn nói chuyện với anh.

- Trưởng nhóm, tôi và Mỹ Mỹ đang bàn chuyện kết hôn. Mỹ Mỹ bảo tôi đến gặp bố mẹ cô ấy. Trong lòng tôi có chút ngần ngại. Không phải anh đã đến gặp bố mẹ Tiểu Quân rồi sao? Anh truyền lại cho tôi một chút kinh nghiệm đi.

Cậu ta không nhắc đến chuyện này còn tốt, chứ vừa nhắc đến bố mẹ Tiểu Quân là anh lại thấy phiền não. Anh chau mày không nói gì.

Tuy Thái Quân là người vô tâm vô tính nhưng lúc này, cậu ta bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. Cậu ta xoay người lại nhìn Khởi Trung và hỏi anh:

- Sao vậy? Trưởng nhóm, anh và Tiểu Quân xảy ra chuyện gì ư? Không phải lúc trước, anh nói anh và cô ấy sắp lấy nhau sao?

Chuyện trưởng nhóm sắp kết hôn đã không còn là tin mới. Họ rất hiếm khi bỏ qua các hoạt động tập thể thế nên mọi người cũng ít nhiều đều đã gặp qua Tiểu Quân vài lần. Tiểu Quân xinh đẹp lại cá tính nên trong mắt

mọi người nếu không là ngưỡng mộ thì chắc chắn cũng là ghen tị. Cậu ta quyết định cùng Mỹ Mỹ kết hôn cũng là chịu ảnh hưởng của họ.

Hai người đã nghĩ rất kỹ. hai chuyện vui cùng đến thì vui lại càng vui. Thật không ngờ mình và Mỹ Mỹ suôn sẻ thuận lợi thì hình như trường nhóm lại có chuyện. Đặc biệt là hai ngày hôm nay, cậu ta không hề nghe thấy Khởi Trung gọi điện cho Tiểu Quân. Hôm nay, mới sáng sớm thức dậy, cậu ta còn thấy Khởi Trung một mình đứng ở ngoài ban công hút thuốc. Buổi chiều thì anh lại mang bộ dạng đầy tâm sự. Đến cả người ngoài như cậu ta cũng cảm thấy có vấn đề.

- Cô ấy đi công tác ở Hồng Kông. – Khởi Trung không trả lời câu hỏi của Thái Quân. Thực ra là anh không biết nên nói gì.

Tất cả những chuyện xảy ra trong hai ngày qua khiến anh không kịp trở tay. Sau khi hai gia đình chia tay nhau một cách không vui vẻ, nửa đêm anh lái xe như bay đến nhà cô thì thấy cảnh cô và Chí Hào ôm nhau. Suốt một đêm mất ngủ, cuối cùng sau khi hạ quyết tâm thì lại không kịp gặp cô. Sáng sớm hôm sau, anh lại phải đến Thâm Quyến, còn cô thì đi Hồng Kông.

Sau đó, họ bận rộn suốt ngày đêm. Mỗi lần gọi điện đều kết thúc vội vã. Đến tận hôm nay mà anh vẫn chưa có cơ hội nói ra điều mình muốn nói.

Tất cả anh đều có thể hiểu được nhưng cú điện thoại trưa nay, giọng nói quen thuộc của người đàn ông đó truyền lại khiến trái tim anh rơi xuống tận đáy vực thẳm.

Có thể chỉ là sự trùng hợp nhưng trùng hợp thế nào mà giọng Chí Hào lại vang lên trong điện thoại của Tiểu Quân? Tiểu Quân nói cô đi Hồng Kông làm việc. Cô là người con gái anh sắp lấy làm vợ, là người con gái anh muốn sống chung trọn đời. Anh nên tin tưởng cô mới đúng. Nhưng tất cả những chuyện này sẽ giải thích thế nào đây?

Còn nữa, đến lúc này, rốt cuộc anh nên làm thế nào đây?

- Trưởng nhóm! – Thái Quân thấy anh không nói gì thì bắt đầu lo lắng.

Ngón tay anh bị bỏng do điều thuốc sắp cháy đến sát ngón tay. Hơi động nhẹ, tàn thuốc rơi xuống và tan vụn trong nháy mắt.

Cửa phòng ăn lại mở ra. Giám đốc Tôn bên công ty khách hàng bê ly rượu đi ra. Nhìn thấy hai người, ông ta mỉm cười bước đến nói:

- Tôi không hiểu sao lại chẳng tìm thấy hai cậu. Hóa ra là hai cậu chạy ra đây. Nào, vào đi. Mọi người muốn mời rượu hai cậu đấy.

Khởi Trung dập tắt điều thuốc:

- Thái Quân, cậu vào đi. Giám đốc Tôn, tôi có việc phải đi trước. Anh chào mọi người giúp tôi nhé. Tôi không vào nữa đâu.

- Như vậy đâu có được? – Giám đốc Tôn lớn tiếng. – Lần này, cậu là người đã cứu công ty chúng tôi thoát nạn. Cậu không thể đi được. Mọi người đang đợi để cảm ơn cậu đấy. Cậu có chuyện gấp gì ư? Để tôi bảo lái xe đi làm giúp cậu.

Khởi Trung bị ông ta giữ lại. Nghĩ mãi, cuối cùng anh quay lại đặt tay lên vai Giám đốc Tôn.

- Nếu vậy thì đúng là tôi có chuyện muốn làm phiền mọi người.

5

Cuộc họp kéo dài từ chiều đến tận tối. Sau khi kết thúc, mọi người nhanh chóng ra về. Tiểu Quân đang có tâm trạng nên hành động hết sức chậm rãi. Khi cô cầm túi thu dọn tài liệu xong thì mới phát hiện ra phòng họp chẳng còn ai.

Cô thở dài ôm tài liệu định đi thì cửa lại mở ra. Có người bước đến. Đó là trợ lý đặc biệt của Chí Hào. Anh ta nói rằng Tổng giám đốc Phùng và

Chủ tịch Đỗ đã đi. Nếu cô có thời gian thì mời cô cùng đi xe đến khách sạn dự tiệc. Tổng giám đốc Phùng muốn giới thiệu cô với Đỗ Khải Văn.

Cô và Chí Hào qua lại với nhau ba năm nên đương nhiên cô cũng đã gặp trợ lý đặc biệt của anh nhiều lần. Nhưng lúc này, nghe anh nói xong, cô nói tối nay mình còn phải xử lý một số tài liệu và nhờ anh cảm ơn ý tốt của Tổng giám đốc Phùng.

Đó là một cơ hội tốt, thậm chí là cơ hội bước một bước sang thế giới khác. Bây giờ cô không cần và cũng không muốn. Có thể sau này sẽ khó ăn nói với Đỗ Khải Văn nhưng cô đã nghĩ kỹ rồi, cùng lắm thì lại chuyển sang công ty khác thôi. Cô vẫn còn trẻ, còn nhiều cơ hội.

Sau đó Tiểu Quân ở lại trụ sở cùng làm việc với những đồng nghiệp mới. Mãi đến tận khuya, cô mới gọi xe về khách sạn. Hôm đó, cô đã gọi điện cho Khởi Trung vô số lần nhưng kết quả là không thể nào liên lạc được với anh.

Từ khi quen biết Khởi Trung đến giờ, cô chưa bao giờ không thể liên lạc với anh lâu đến thế. Đến lúc này, sự giận hờn của cô đã chuyển thành lo lắng. Trong đầu cô hiện ra rất nhiều ý nghĩ linh tinh mà không thể nào kiềm chế được.

Cô nhớ anh, muốn nghe giọng anh, muốn được nhìn thấy anh. Cùng với sự xuất hiện của Chí Hào thì cảm giác này lại càng lớn hơn. Không gọi được cho anh khiến cô buồn khủng khiếp. Thậm chí, cô còn nghĩ điện thoại của mình có vấn đề nên thử gọi về nhà nhưng tất cả vẫn bình thường.

Taxi đã dừng trước cửa khách sạn. Tiểu Quân thanh toán tiền. Khách sạn nằm ở vịnh Causeway. Hồng Kông nửa đêm tháng Mười một, đèn đường vẫn sáng rực. Khách bộ hành đi lại, quán trà hai bên đường vẫn vô cùng nhộn nhịp. Chẳng còn tâm trạng nào mà xem, cô cứ thế đi thẳng vào trong khách sạn. Cô chần chừ có nên gọi điện cho đồng nghiệp của Trần Khởi

Trung không? Tuy không có số điện thoại của họ nhưng chần chẫn Mỹ Mỹ có thể liên lạc được với Thái Quân.

Quá muộn rồi! Thang máy không có người. Ngoài hành lang trải thảm mềm nhưng mỗi bước chân của cô như không chạm đất. Có lẽ là do quá mệt. Một tay nắm chặt chiếc điện thoại di động, tay kia lần trong túi xách tìm thẻ mở cửa. Chiếc cặp tóc trên đầu bỗng rơi xuống đất khiến cô giật mình. Cô chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Bên cạnh có người gọi tên cô, giọng rất nhẹ, chỉ ngắn gọn hai chữ:

- Tiểu Quân!

Cô ngẩng đầu lên nhìn. Ánh đèn trong hành lang khách sạn dịu dịu, xung quanh tĩnh lặng. Anh đứng trước cửa phòng cô, hai tay đút túi quần đứng từ xa nhìn, không biết là đã đợi bao lâu rồi.

Nếu đây là hai năm trước, không, chỉ cần là vài tháng trước thôi thì chỉ cần gặp cảnh này, phản ứng đầu tiên của cô là vô cùng cảm động rồi sau đó lao về phía anh, ôm lấy anh mà khóc.

Nhưng lúc này thì khác, Tiểu Quân chỉ cảm thấy thờ ơ. Cô đứng yên tại chỗ.

Lại có thể làm sao chứ?

Sau khi chia tay với người bạn trai trẻ tuổi, đẹp trai, lãng mạn và giàu có thì cuối cùng, cô đã biết được người mình thật sự cần là ai? Tất cả có thể quay đầu lại sao? Gương vỡ lại có thể lành sao? Lại có được kết cục vui vẻ sao?

Hoang đường! Đây cũng chẳng phải là đóng phim với thần tượng, ai có quy định là người con gái sẽ phải ngốc nghếch chờ đợi lãng tử quay lại chứ? Cô có con đường riêng của mình. Sau khi chia tay, cuộc sống của cô

rất tốt. Hơn nữa, cô đã yêu người khác, yêu một người đàn ông thích hợp với cô, Khởi Trung.

- Tiểu Quân, em có rảnh không? Anh muốn nói chuyện với em. – Anh nhìn cô nói.

Cô muốn từ chối nhưng một lần nữa thang máy lại mở ra. Có người bước ra, khi đi qua, người đó nhìn họ với ánh mắt tò mò.

Tiểu Quân thở dài. Cô không muốn ở trong khách sạn sẽ bị mọi người hiểu lầm.

- Chúng ta xuống dưới. Cô không muốn ở trong khách sạn sẽ bị mọi người hiểu lầm. Cuối cùng, cô vẫn gật đầu.

Tiểu Quân và Chí Hào xuống quán trà ngay bên đường. Chí Hào không quen đến những nơi thế này. Khi anh và Tiểu Quân ở bên nhau, họ thường đến ăn ở những nơi nhà hàng cao cấp trong khách sạn năm sao. Thi thoảng, anh cũng có ăn những món ăn đặc biệt nhưng tuyệt đối không phải là một nhà hàng nhỏ bên đường như thế này.

Bàn ghế hơi bẩn. Tiểu Quân nhìn thấy, khi ngồi xuống, anh hơi chau mày. Cô nghĩ lại lúc ở quán cháo thịt hầm Triều Châu tại Thượng Hải. Đó là cửa hàng cháo mà cô thích nhất, cũng là nơi mà trong suốt ba năm bên nhau, anh chưa từng cùng cô đến đó.

Thật buồn cười! Trong hơn một nghìn ngày đêm đó, cô không nhận ra rằng người đàn ông này và cô không ở cùng một thế giới.

Người phục vụ trong cái quán nhỏ này rất nhanh nhẹn, làm việc với cường độ cao. Trong nháy mắt, anh ta đã bê tất cả những thứ họ gọi đặt lên bàn. Buổi tối, Tiểu Quân chỉ cùng đồng nghiệp ăn vài thứ đồ mua sẵn. Lúc này, đúng là cô cũng thấy hơi đói. Cũng chẳng cần khách sáo, cô so đĩa ăn cho đến lúc no căng thì thôi. Chí Hào không động đến đồ ăn trước mặt,

cũng không nói gì. Tiểu Quân ăn một lúc rồi cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi:

- Không phải anh có chuyện muốn nói với tôi sao?

Anh gật đầu. Bên cạnh khá ồn ào. Hai người ngồi đối diện nhau. Họ chỉ cách nhau một chiếc bàn vuông nhỏ nhưng khi nói chuyện, anh vẫn hơi nghiêng người về phía trước.

Tiểu Quân bỗng nhiên đổi ý, cô giơ một tay ra ngăn anh lại:

- Khoan đã. Để tôi nói trước.

Anh chau mày. Cô đặt đũa trong tay xuống, nhìn vào mắt anh chậm rãi nói:

- Có thể là tôi đã sai.

Chí Hào giãn lông mày ra một chút. Anh định mỉm cười thì Tiểu Quân không ngần ngại nói tiếp:

- Có thể là tôi đã không nói rõ. Chúng ta chia tay nhau hơn nửa năm rồi. Bây giờ, tôi đã có bạn trai mới. Anh ấy tên là Khởi Trung. Tôi nghĩ là anh cũng đã gặp anh ấy. Tôi và Khởi Trung đang chuẩn bị kết hôn. Còn anh, Chí Hào, đúng là tôi đã từng yêu anh nhưng bây giờ tất cả đều đã qua. Anh hiểu chứ? Tất cả đều đã qua.

Tiểu Quân nói xong cũng không né tránh ánh mắt của anh. Cô đặt hai tay trên mép bàn im lặng nhìn Chí Hào đợi anh trả lời.

Vài giây sau, Chí Hào nói với giọng điệu nghi ngờ:

- Khởi Trung ư? Em nói anh chàng nhân viên đó hả? Em thích anh ta ở điểm gì? Vì anh ta đồng ý lấy em sao?

Tiểu Quân chau mày. Chí Hào đã giơ tay ra và đặt lên tay cô. Anh từ tốn nói:

- Tiểu Quân, nếu em quay lại bên anh thì chúng ta cũng có thể kết hôn.

6

Chí Hào nói:

- Tiểu Quân, nếu em quay lại bên anh thì chúng ta cũng có thể kết hôn.

Ba năm rồi. Đây là hai từ mà cô đã mơ ước. Cô đã vô số lần nhìn thấy cảnh này trong giấc mơ. Khi tỉnh dậy thì mắt lại ướt nhòa. Cô không dám soi mình trong gương.

Bây giờ, anh ta cầu hôn cô.

Trong quán trà, tiếng người hỗn tạp, bên cạnh là người phục vụ đi qua, tay bê chiếc khay lớn tiếng đọc số bàn. Đồ ăn nóng hổi trên khay bốc hơi nghi ngút. Trước mặt cô là bát mì vằn thắn và bánh dứa mà cô đã ăn hết một nửa.

Đây không phải là giấc mơ. Tất cả đều là sự thật.

Im lặng một lúc rồi cô bỗng bật cười thành tiếng, sau đó rút tay ra che mắt giống như muốn lau nước mắt.

Chí Hào cứ thế nhìn cô, tim đập mạnh. Anh lại nghiêng người về phía trước, dịu dàng gọi:

- Tiểu Quân!

Cô giơ tay ra ngăn động tác của anh lại rồi nói:

- Tôi hiểu rồi. Cảm ơn. Cảm ơn anh đã nói với tôi câu này.

- Vậy câu trả lời của em là gì?

Cô buông tay xuống, mắt vẫn còn đỏ nhưng ánh mắt hiện rõ sự kiên định, dường như cô có thể nhìn thấu con người anh vậy.

- Nếu tôi quay lại bên anh thì anh sẽ lấy tôi sao?

Anh ta gật đầu khẳng định lại lần nữa nhưng cô cười trả lời anh ta:

- Jason, tôi không thể không thừa nhận rằng, anh thực sự là một doanh nhân giỏi.

Chí Hào cau mày. Anh không hiểu cô đang nói gì.

Tiểu Quân muốn lấy anh. Anh luôn biết điều này. Nếu không phải vì chuyện kết hôn thì cô cũng không bỏ anh như vậy. Chẳng phải vừa rồi anh đã hứa với cô rồi sao? Anh đã vì cô mà làm một việc khiến anh phải hy sinh rất nhiều. Lẽ nào cô vẫn chưa hài lòng sao? Cô còn muốn anh làm gì nữa?

Cô không đợi anh trả lời mà tiếp tục nói:

- Nhưng Chí Hào à, anh là một người đàn ông. Xin anh đừng dùng cái nhìn của một doanh nhân để nhìn bất kỳ sự việc gì liên quan trên thế giới này. Ba năm qua, quan hệ của chúng ta không phải là vụ làm ăn của anh. Nếu đây thật sự là một vụ làm ăn thì tôi có thể nói thẳng với anh rằng, ba năm qua, tôi và anh đã đầu tư thất bại. Tôi đã chấp nhận sự thực. Bây giờ tới lượt anh. – Cô nói một cách trôi chảy rồi đẩy bàn và bỏ đi.

Còn anh vẫn ngồi ngây người tại chỗ, chỉ cảm thấy những lời đó giống như một con quái vật khổng lồ từ trên cao rơi xuống mà anh không thể nào né tránh được.

Bước chân của Tiểu Quân rất dài. Thoáng một cái, cô đã bước ra cửa. Trong quán trà vẫn ồn ào náo nhiệt, chẳng có ai để ý giữa hai người đã xảy

ra chuyện gì. Anh chỉ nhìn theo bóng cô xa dần, cuối cùng biến mất trên con phố náo nhiệt. Anh muốn đứng dậy nhưng lại cảm thấy xung quanh toàn là hư không.

Lần này, Tiểu Quân đi về khách sạn rất nhanh. Trong lòng cô đinh ninh, dù thế nào cũng phải tìm được Khởi Trung. Tay đã mở điện thoại. Cô gọi cho Mỹ Mỹ hỏi số điện thoại của Thái Quân.

Cũng vào lúc này, điện thoại của cô đổ chuông. Cô nhìn thấy số điện thoại mình mong đợi cả ngày hôm nay mà không nén được mỉm cười.

Nhưng vẫn chưa kịp nói gì thì đầu bên kia đã gác máy. Cô mơ màng nhìn điện thoại mà không biết đã xảy ra chuyện gì. Đường vào sảnh khách sạn khá đông xe xô. Người bảo vệ bước ra nhắc nhở cô:

- Cô ơi, cẩn thận xe đấy.

Cô bước về phía trước. Phía trước là cửa kính xoay của khách sạn bóng loáng và trong suốt. Cô ngẩng đầu thì bỗng thấy gương mặt quen thuộc. Sợ mình nhìn nhầm, Tiểu Quân dừng bước và chỉ biết đứng nhìn.

Đèn ở sảnh sáng như ban ngày. Người đứng bên cửa là Khởi Trung. Anh chỉ cách cô có vài mét. Tay vẫn cầm điện thoại, mắt anh nhìn về phía cô.

Khởi Trung đã nhờ khách hàng giúp anh bắt xe từ Thâm Quyến đến đây. Vì quyết định này quá vội vã, anh lại phải quay về khách sạn nên thời gian rất gấp rút. Người lái xe lái như bay mới đưa anh đến nơi, suýt nữa thì bị chặn lại ở cửa khẩu.

Trên đường đi, anh luôn nhìn vào điện thoại di động, về đến khách sạn thì nó đã hết pin. Trên đó có vô số cuộc gọi lỡ. Anh thay viên pin khác rồi bật nó lên. Trên đó có vô số cuộc gọi lỡ. Phần lớn đều là của Tiểu Quân, tiếc là anh không nhận được cuộc gọi nào cả. Còn có cả một tin nhắn nữa.

Nội dung rất ngắn gọn nói rằng, cô sắp phải lên máy bay đi Hồng Kông và ở khách sạn nào để anh tiện liên lạc.

Trên đường đi, anh đã đấu tranh tư tưởng rất lâu. Ngón tay đặt trên bàn phím điện thoại rồi cuối cùng lại đặt xuống. Anh không biết trong điện thoại mình sẽ nói gì, thậm chí còn không biết mình có thể nói gì trên điện thoại?

Nói gì đây? Hỏi cô tại sao nửa đêm lại ôm Chí Hòa ư? Hỏi cô tại sao Chí Hòa lại nghe điện thoại của cô ư? Hỏi cô tất cả những chuyện này là thế nào? Yêu cầu cô giải thích với anh sao?

Anh không muốn hỏi những thứ mình không thể chắc chắn đó. Đặc biệt là ở trên điện thoại. Bây giờ, điều duy nhất anh muốn làm là gặp cô. Sau đó nên làm thế nào thì anh vẫn chưa nghĩ đến mà cũng không đủ khả năng để nghĩ đến nó.

Nửa đêm Khởi Trung đã đến khách sạn nơi Tiểu Quân ở. Người lái xe rất chu đáo. Dừng xe ở cửa khách sạn đợi anh xuống xe rồi anh ta mới hỏi:

- Anh Trần, sáng mai cửa khẩu mới mở. Tối nay, anh sẽ ở đâu để mai tôi đến đó.

Khởi Trung lắc đầu cảm ơn và bảo anh ta cứ yên tâm đi đi, anh sẽ tự tìm cách về Thâm Quyển.

Sảnh lớn khách sạn thật sang trọng. Cửa ra vào đều là du khách kéo theo hành lý, còn cả những doanh nhân mặc vest nữa. Khởi Trung ăn mặc giản dị, tay không bước vào nên cảm thấy mình có chút không phù hợp.

Anh không biết tiếp theo mình nên đi đâu. Thực tế, anh không biết Tiểu Quân ở phòng nào. Anh đứng dưới sảnh, mở điện thoại ra, anh bấm nút gọi cho cô.

Hồi chuông thứ nhất vang lên thì anh đã nhìn thấy cô.

Đã là tháng Mười một. Đêm có gió. Tiểu Quân đứng ngoài cửa kính. Tóc cô bị gió thổi tung lên. Cô nhìn anh, nghi ngờ không dám tin rồi ánh mắt sáng lên, long lanh hơn cả ánh đèn.

Anh vốn có rất nhiều điều muốn nói nhưng lúc này lại quên hết. Anh sai bước đi đến, giang tay ôm chặt lấy cô.

Hôm nay là một ngày cực kỳ vất vả. Đến lúc này, cô đã hoàn toàn kiệt sức. Đêm khuya, gió lạnh nhưng cô có thể nhìn thấy anh.

Lúc này, cô đã nhìn thấy anh.

Anh sai bước đi đến, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay ấm áp, rồi ôm cô. Má cô áp vào ngực anh nên không thể nhìn thấy khuôn mặt anh.

Đây không phải là lần đầu tiên họ ôm nhau nhưng lần này cô cảm thấy thật kỳ lạ. Cô cảm giác như mọi mệt mỏi bỗng tan biến hết, chỉ còn lại hơi ấm và cảm giác dễ chịu.

Khi còn rất nhỏ, cô đã từng có cảm giác này, đó là mùa đông năm cô năm tuổi. Cô bị lạc trên phố và đã đi lang thang rất lâu. Cuối cùng, bố cô đã tìm thấy, rồi ông ôm lấy cô. Má cô áp vào ngực ông nên cô không thể nhìn thấy khuôn mặt ông.

Tốt quá! Có giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong lòng. Không cần phải lo lắng nữa. Anh là người đàn ông của cô. Cô muốn lấy anh.

Hai người ôm nhau trước cửa khách sạn. Khởi Trung kéo cô bước ra ngoài. Ban đầu Tiểu Quân không hiểu gì nhưng khi đi được vài bước thì cô ngẩng đầu lên và thấy tai anh đỏ lựng. Thấy người đàn ông lớn như vậy mà vẫn còn xấu hổ thì đúng là một chuyện thú vị hiếm có. Cô không kịp mở miệng thì đã cười rồi.

Anh thích nụ cười của cô, khóe miệng cong cong, đuôi mắt gập lại, đánh vẻ cực kỳ hạnh phúc. Tay cô vẫn ở trong lòng bàn tay anh. Những ngón tay mềm mại bám vào ngón tay anh.

Anh mở miệng, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu cực kỳ đơn giản.

- Tiểu Quân, chúng ta lấy nhau nhé.

Cô nghe xong rồi mỉm cười gật đầu:

- Vâng. Về Thượng Hải, chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới.

Anh dừng trước. Không phải là không muốn đi mà chỉ là không thể. Anh có cảm giác gánh nặng trong tim mình đã tan theo mây khói, bước chân nhẹ như đi trên mây.

Niềm vui bay bổng.

Cuối cùng anh có thể chắc chắn rằng, dù trước đây có xảy ra chuyện gì thì anh vẫn là sự lựa chọn của cô.

Tốt quá! Anh yêu cô. Họ sẽ lấy nhau.

Không biết lại sao anh lại đứng im tại chỗ, Tiểu Quân ngẩng đầu lên nhìn Khởi Trung nhưng trước mắt cô tối lại, là anh cúi đầu xuống mỉm cười nhìn vào mắt cô thật dịu dàng.

- Cảm ơn em. Anh yêu em.

Đường phố Hồng Kông ồn ào náo nhiệt. Mọi người vẫn đi lại trên phố. Giữa biển người, họ chỉ là hai con người nhỏ bé nhưng Tiểu Quân cảm thấy trong tim mình có một nơi mềm mại đang mở ra, kèm theo đó là cảm giác ngọt thở, khóe mắt cô ươn ướt.

Không phải là cô chưa từng nghe ba từ đó nhưng chúng chưa bao giờ cho cô cảm giác hạnh phúc như vậy. Những sợ hãi và lo lắng trước đây đều biến mất. Cô sợ mình sẽ khóc nên cố gắng hít thật sâu rồi mới trả lời anh thật đơn giản.

- Cảm ơn anh. Em cũng yêu anh.

Ba ngày sau, Tiểu Quân và Khởi Trung đến phòng dân sự Thượng Hải đăng ký kết hôn. Hai người chỉ xin nghỉ có nửa ngày. Tiểu Quân mặc chiếc váy màu hồng. Nơi làm việc của Khởi Trung cách phòng dân sự khá xa nên anh đến muộn một chút. Khi chạy tới nơi, trán đã lấm tấm mồ hôi. Cô cười và nhìn anh. Khi xếp hàng, cô kiễng chân dùng khăn tay lau mồ hôi cho anh và thì thầm:

- Anh vội gì chứ? Em không chạy mất đâu.

Anh cũng cười, cúi người xuống và nhắm mắt lại. Hơi nóng trên người anh phả ra thật ấm áp.

Thủ tục rất đơn giản! Mười lăm phút sau, tờ giấy đỏ đã ở trên tay họ. Khi ra khỏi cửa, Tiểu Quân nhìn Khởi Trung dưới ánh nắng, cô mỉm cười gọi anh:

- Ông xã!

Anh cảm động đến nỗi không thốt lên lời. Mãi sau mới định thần lại ậm ừ rồi nói thêm:

- Em yên tâm. Anh sẽ đối xử tốt với em.

Tiểu Quân cười đến nỗi chảy nước mắt. Tay cô tự động nắm chặt tay anh.

Sau khi về nhà, Tiểu Quân đưa giấy kết hôn cho bố mẹ xem để tuyên bố một tin có tính bùng nổ này. Bố cô rất vui. Lạ thay! Mẹ cô không hề phản đối câu nào khiến Tiểu Quân thở phào nhẹ nhõm.

Chí Hào không liên lạc với vô nữa nhưng dự án hợp tác giữa công ty Khởi Hoa và công ty BOL vẫn tiếp tục, chỉ là anh không trực tiếp tham gia thôi. Dù thế nào thì từ đầu đến cuối, Chí Hào vẫn luôn là một doanh nhân thành đạt. Anh không bỏ qua bất kỳ một vụ làm ăn nào có lợi. Tiểu Quân rất khâm phục anh ở điểm này.

Anh không tiếp tục đến tìm cô nữa, có lẽ là vì hiểu rõ nếu cứ tiếp tục đầu tư vào Tiểu Quân thì sẽ lãng phí thời gian và công sức mà chẳng nhận được hồi đáp. Điều này không phù hợp với nguyên tắc sống của anh.

Đây mới là sự lựa chọn có lợi nhất cho anh. Đây mới là phản ứng mà người nhà họ Phùng nên có. Đối với anh, làm việc theo tình cảm là nguyên nhân của thất bại nhưng không hiểu sao Tiểu Quân lại vui lòng làm việc theo tình cảm.

Tiểu Quân và Khởi Trung vốn định tổ chức một đám cưới dã ngoại nhưng lúc này, bố mẹ hai bên bỗng nhiên vô cùng hòa hợp, bận rộn bắt đầu chuẩn bị tiệc cưới. Bố mẹ họ còn tuyên bố rằng họ không cần phải lo gì cả. Đến lúc đó, chỉ cần hai người mặc áo cưới xuất hiện là được.

Nhà họ Trần rất khách sáo, bao trọn toàn bộ chi phí tiệc cưới. Việc đã đến nước này, bà Hà không thể kiên trì nổi nữa. Bà nói với chồng. Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi. Bà không thèm quan tâm nữa. Ông Hà nghe xong thì cười khà khà, ôm vai vợ an ủi:

- Bà còn tôi để quan tâm mà. Bà yên tâm.

Ngày tổ chức hôn lễ, Tiểu Quân dậy từ rất sớm. Khi cô thay váy cưới, bà Hà bước vào giúp cô. Nước mắt bà bỗng ứa ra, đỏ cả mắt. Không đợi con gái kịp nói thì bà đã lấy tay gạt nước mắt, lẩm bẩm:

- Con đi lấy chồng, sau này cuộc sống sẽ không được như ở nhà. Cần thận kéo phải chịu ấm ức nhé.

Cô nhìn thấy mà chua xót. Bao nhiêu năm nay, mối quan hệ giữa hai mẹ con đều không thể coi là quá thân mật. Tính cách mẹ rất cứng rắn, luôn thích ép mọi người trong gia đình thuận theo ý mình. Nếu cô là một đứa con ương bướng ngỗ nghịch thì có thể đã bỏ nhà đi từ lâu rồi, chứ không thể nào sống chung được với bà. Nhưng lúc này, mẹ tự tay giúp cô mặc váy cưới, lại còn khóc khi con gái sắp lấy chồng. Cô không thể nào kìm nén được lòng mình, liền ôm lấy bà, khước mắt đỏ hoe.

Bố nhìn thấy thế thì cười:

- Được rồi. Được rồi. Hai mẹ con bà còn đứng đây ôm nhau làm gì? Tiểu Quân có lấy chồng ở Mỹ đâu. Nó vẫn ở Thượng Hải, có thể về nhà bất cứ lúc nào mà.

Dưới nhà, tiếng còi xe kêu inh ỏi. Mỹ Mỹ trong bộ váy phù dâu chạy lên nhà. Nhìn thấy Tiểu Quân, hai ngón tay trỏ của cô xếp hình chữ thập hét lên:

- Đẹp quá! Tiểu Quân, bộ váy cưới này đẹp thật đấy!

Bộ váy cưới rất dài. Khi xuống nhà, Tiểu Quân phải đi hết sức cẩn thận để không giẫm phải chân váy. Tiếng pháo nổ giòn tan trong lễ đường. Hàng xóm và họ hàng đều tụ tập bên ngoài cười nói rôm rả.

Tiểu Quân cẩn thận bước qua bậc cửa lớn. Trước mặt cô là tấm khăn đỏ lơ mờ. Ngẩng đầu lên, tuy cách lớp khăn nhưng cô vẫn nhìn thấy anh đang đợi.

Khởi Trung hiềm khi ăn mặc cầu kỳ. Anh mặc bộ vest đeo cà vạt, trông thật là khác khiến Tiểu Quân nhìn mà cứ ngây ra. Mỹ Mỹ đi bên cạnh huých tay cô, cười nói:

- Tiểu Quân, cậu lời rồi. Ông xã của cậu đẹp trai ngất trời luôn.

Cô cũng cười. Bước tới nơi, cô đặt mình vào bàn tay anh. Anh nắm chặt tay cô. Trước khi bước lên xe, anh còn nhìn cô mỉm cười.

Tiểu Quân biết hôn nhân không phải là điểm cuối, tất cả chỉ mới bắt đầu. Nhưng tốt rồi, từ nay về sau luôn có anh bên cạnh.

Khởi Trung biết con đường phía trước có thể gặp nhiều trắc trở, chuyện tình cảm, chuyện kinh tế nhưng không sao. Từ nay về sau, Tiểu Quân là vợ của anh. Anh sẽ cùng cô tiếp tục sánh bước.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ngoại Truyện: Hồi Ức Chuyện Tình Của Diệt Tuyệt Sư Thái

Khi Ngô Tuệ ba mươi tuổi, cuối cùng cô đã ngồi lên ghế Phó tổng giám đốc công ty Khởi Hoa khu vực châu Á. Chủ tịch hội đồng quản trị đích thân tuyên bố tại trụ sở chính ở New York. Khi đứng dậy nhận lời chúc mừng, cô nhìn rõ đầu bên kia bàn họp một ánh mắt tóe lửa đang nhìn mình, khiến cho khuôn mặt đỏ còn kỳ quái hơn cả cách trang điểm trang bìa của các tạp chí thời trang.

Trong lòng Ngô Tuệ rất vui. Cô có thể đạp lên thất bại của kẻ địch và trở thành người chiến thắng nhưng tận mắt thấy thái độ khi thất bại của kẻ địch, cô lại càng thấy vui hơn.

Chỉ tiếc là Đỗ Khải Văn không có ở đây. Cô liếc nhìn vào chỗ ngồi của anh đang trống không.

Như vậy cũng tốt. Khi cô ngồi xuống sẽ không còn ai biết cô đang thờ dài. Khi có anh ở đây, cô luôn khó có thể biến mình trở nên danh giá. Sự tồn tại của anh luôn nhắc nhở cô rằng, cô vẫn là một người phụ nữ.

Khi về đến châu Á, Lilian Lý cũng như mọi người đều có mặt chúc mừng cô. Ngô Tuệ thề rằng mình có thể nghe rõ tiếng nghiến răng trong nụ cười của người đàn bà này. Vì vậy, không cần tốn nhiều công sức kìm nén không nói cho cô ta biết tất cả những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Đúng vậy. Cho dù Diệt Tuyệt Sư Thái đã rời khỏi New York đến làm việc ở châu Á nhưng Lilian Lý cũng đừng nghĩ rằng có thể ngồi vào ghế chủ quản mà cô đã mất. Dù cô ta làm cấp dưới của cô đã ba năm qua.

Khi quay người bước vào phòng làm việc, Ngô Tuệ bắt đầu cười lạnh lùng. Lilian có thể gọi cô là Diệt Tuyệt Sư Thái sau lưng cô, vậy thì kẻ địch của Diệt Tuyệt Sư Thái sẽ phải gánh chịu mọi hậu quả. Nếu bạn không hiểu thì hãy xem Ý Thiên Đồ Long Ký.

Nghĩ đến đây, cô đã cười thật sự. Tuy Lilian có khuôn mặt của người Trung Quốc nhưng lại được sinh ra ở nước ngoài. Khi tức giận, cô ta luôn nói:

- Cái quái gì thế này?

Ép cô ta xem sách tiếng Trung thì đúng là một việc khó hơn lên trời. Ý Thiên Đồ Long Ký ư? Điều này càng là nhiệm vụ bất khả thi. Cô ta đâu giống như cô, sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc. Khi nói chuyện với Đỗ Khải Văn đều có thể dùng giọng Bắc Kinh, thậm chí có thể nguyên rủa.

Những cô gái lai thật khó đoán. Thực ra, Đỗ Khải Văn thích nhất bộ dạng lúc cô nói tiếng Trung mà nói không nên lời. Có lần bực mình, cô đã lớn tiếng mắng anh. Những đồ vật cổ quý giá đều bị cô ném xuống sàn. Anh không xót chút nào mà còn khoanh tay ngồi trên giường mỉm cười nói với cô:

- Em nói lại hai câu cuối cùng đi. Đủ mạnh vào nhé.

Sau này cô mới biết, cãi nhau với những người đàn ông như vậy thật chẳng đáng chút nào. Anh giống như bề mặt đại dương phẳng lặng nhưng lại nhìn không thấu được tận đáy. Nếu anh thật sự nuốt trọn bạn thì dù cho bạn có hàng nghìn may mắn, cũng không thể nào thoát khỏi những hố xoáy nguy hiểm dưới biển sâu. Hơn nữa, cô cũng không có ý muốn tranh cãi với anh. Khi còn trẻ, bị kích động một chút còn có thể tha thứ được. Trưởng thành rồi thì không nên như vậy.

Đối với cô, tiêu chí của người trưởng thành là chấp nhận hiện thực nhưng không phải là không cố gắng, phải dùng sự im lặng, thậm chí là nụ

cười để thể hiện sự phẫn nộ. Đây cũng là những điều mà Đỗ Khải Văn đã dạy cho cô. Ngô Tuệ luôn là một học sinh xuất sắc. Những năm qua, cô luôn làm rất tốt. Còn một điểm nữa là khi cần tàn nhẫn thì tuyệt đối không được khoan dung.

Chuyện đời đầy rẫy nguy hiểm. Có được ngày hôm nay đối với cô thật sự là không dễ gì. Cũng vì vậy mà không biết bắt đầu từ lúc nào, mọi người đều gọi sau lưng cô là Diệt Tuyệt Sư Thái.

Khi Đỗ Khải Văn nhận điện thoại của Ngô Tuệ, anh đang ăn cơm với mọi người ở nhà hàng Mậu Duyệt bên bờ sông Hoàng Phố tiện thể bàn chuyện dự án đầu tư. Thói quen của anh là luôn để điện thoại im lặng trong khi nói chuyện với người khác, chỉ là di động đặt trên bàn mà thôi.

Anh luôn bận rộn và điện thoại cũng có hai chiếc. Trong khi nói chuyện, màn hình một chiếc điện thoại liên tục sáng lên nhưng anh chỉ liếc nhìn còn màn hình chiếc điện thoại kia sáng lên thì lập tức nghe ngay. Đầu bên kia nói rất ngắn gọn. Khi nghe, mắt anh ánh lên nụ cười và trả lời cũng cực kỳ ngắn gọn. Anh chỉ nói:

- Anh biết rồi. Anh đang bàn chuyện. lát nữa, anh sẽ gọi lại cho em. – Sau khi gác điện thoại, anh ngẩng đầu lên nhìn Quan Lệ đang ngồi đối diện bày tỏ thái độ nhạo báng. Anh đành cười trừ.

Khi người đàn ông lịch lãm nở nụ cười thì sức hấp dẫn của anh ta vô cùng lớn. Tuy Quan Lệ quen Đỗ Khải Văn đã nhiều năm nhưng lúc này cũng cười đùa, đưa tay lên che mặt nói:

- Anh đừng cười nữa. Cẩn thận kéo em bất chấp tình nghĩa bạn bè nhào đến giường của anh đêm nay đấy.

Đỗ Khải Văn cười thành tiếng, chắp tay nói:

- Anh mong còn không được nữa là.

Quan Lệ lắc đầu:

- Thôi đi. Cô gái bên cạnh anh giờ đã lớn rồi. Dạo này, em thường nghe người ta nhắc đến cô ấy, nói rằng cô ấy rất giỏi, còn gọi cô ấy là Diệt Tuyệt Sư Thái. Danh tiếng của cô ấy truyền đến tận chỗ em đây. Tranh giành với Diệt Tuyệt Sư Thái ư? Em không dám đâu.

Đỗ Khải Văn làm ra vẻ kinh ngạc:

- Còn có việc mà cô Quan không dám làm sao?

Quan Lệ đang uống trà, nghe câu đó mỉm cười, chỉ tay về phía anh:

- Chính là việc ngay trước mặt em đó.

Trong điện thoại, Đỗ Khải Văn nói chập tối sẽ về đến New York. Lúc này, Ngô Tuệ đang chạy bộ ở phòng tập thẩm mỹ, đeo tai nghe bản nhạc chát chúa Công viên Lincoln. Cô đã để lỡ cuộc điện thoại đầu tiên của anh. Đợi đến khi người vãi mồ hôi, cô mới xem cuộc gọi nhờ. Cô không kịp được nhìn thời gian gọi đến rồi im lặng trong giây lát.

Nếu Đỗ Khải Văn vẫn ở Thượng Hải thì anh gọi cuộc gọi này lúc ba giờ sáng. Điều này thực sự khiến cô vô cùng ngạc nhiên. Cô cảm thấy ngạc nhiên vì Đỗ Khải Văn là người rất để ý đến thời gian. Anh đi ngủ muộn nhất là lúc hai giờ sáng. Có lần, một khách hàng Qatar đến châu Á lần đầu tiên, vừa bàn chuyện làm ăn vừa muốn đi giải trí. Sau khi đến sông bạc Ma Cao, vị khách hàng này còn mời anh đi máy bay riêng đến Hồng Kông. Anh chỉ trả lời một từ:

- Không. – Rồi sau đó mỉm cười bỏ đi mà không giải thích thêm gì. Điều này khiến cho vị khách hàng Qatar tròn mắt ngạc nhiên.

Khi đó, cô cũng có mặt ở đó. Không còn cách nào khác, cô đành phải lấp bấp phiên dịch giải thích cho khách hàng. Chủ tịch Đỗ có việc đột xuất

phải đích thân đi xử lý ngay. Từ quán rượu về, cô bị anh giáo huấn cho một trận. Lúc đó, cô vẫn còn trẻ, nên không hiểu chuyện lắm. Khi bên cạnh không có ai, cô còn nói, đó là khách hàng của công ty, sao anh lại bỏ mặc người ta? Đối lại anh cười lạnh lùng một cách khinh bỉ.

Cô chỉ có thể nhận thua. Không còn cách nào khác. Anh có quyền làm như vậy. Bố của Đỗ Khải Văn là một trong những người sáng lập ra công ty Khởi Hoa. Đến giờ, gia đình anh vẫn chiếm một phần ba cổ phần của tập đoàn xuyên quốc gia hùng mạnh này. Anh là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn kiêm chủ tịch hội đồng quản trị ở châu Á. Khách hàng Qatar cũng chỉ là một khách hàng. Anh có thể ở đến lúc đó là đã nể mặt ông ta lắm rồi.

Nhưng lúc đó trong lòng cô vẫn không phục. Vì người đàn ông này, trước mặt người khác cho dù lạnh lùng đến đâu cũng nở nụ cười, nhưng chỉ khi có cô và anh thì một nụ cười anh cũng keo kiệt. Bây giờ nghĩ lại, đúng là cô còn trẻ không hiểu biết. Một người đàn ông đối với những thứ mà anh muốn, luôn có phản ứng khác với những thứ khác. Con mồi đáng thương luôn là người biết sau cùng.

Sau lưng cô vang lên tiếng “Xin lỗi” một cách lịch sự. Ngô Tuệ định thần lại, cô cầm khăn bông rời khỏi máy chạy bộ, còn tay kia vẫn cầm điện thoại di động trong tay. Cô không ngờ anh lại gọi điện thoại cho cô vào lúc này. Thực ra, cô vốn không đợi điện thoại của anh. Cú điện thoại cô gọi cho anh lúc trước chỉ là xúc động nhất thời. Cô vốn không phải là một người con gái thích chia sẻ niềm vui. Tự mình tận hưởng niềm vui còn hơn là vui cùng mọi người. Chỉ là lần này không như vậy. Cô đã đợi cơ hội này lâu lắm rồi. Lâu đến mức cô sắp từ bỏ hy vọng, từ bỏ hy vọng đối với Đỗ Khải Văn.

Larry, một người bạn của cô từng nói, một người đàn ông sẽ không duy trì tình cảm nồng nhiệt với một người phụ nữ quá ba năm. Cô tin những lời Larry nói là sự thật. Tuy là một người đồng tính nhưng bản chất của anh ấy vẫn là một người đàn ông. Ít nhất, anh ấy cũng hiểu tâm lý đàn ông hơn cô.

Cô và Đỗ Khải Văn đã ở bên nhau bảy năm rồi.

2

Ngô Tuệ không nghe điện thoại.

Đỗ Khải Văn một mình ngồi ngoài ban công tự cười mình. Sau đó, anh ném điện thoại xuống và bước vào phòng rót rượu uống.

Anh không ngờ mình cũng có lúc mất ngủ, không phải do lạ giường. Đây là nhà của anh. Anh đã tự tay chọn chiếc giường trong căn phòng này. Tất cả mọi thứ đều phải được sự đồng ý của anh mới được đưa vào. Đến cả độ sáng của đèn cũng do anh quyết định nhưng anh lại mất ngủ trong chính căn phòng quen thuộc này.

Tuy bề ngoài anh rất dễ thích nghi, thường hay mỉm cười nhưng thực chất anh lại là một người rất khó tính. Ăn mặc đều rất cầu kỳ. Không cần người khác nói thì bản thân cũng biết. Thật đúng là khiến người khác thấy ghét.

Chỉ là anh đã che giấu rất tốt. Cuộc sống riêng tư được bảo vệ chu đáo. Cuối cùng, anh đổ lỗi đêm mất ngủ của mình lên người Quan Lệ.

Có lúc người ta không nên bỏ bằng bạn cũ suốt một thời gian dài rồi bỗng nhiên xuất hiện trước mặt họ. Người như vậy sẽ nhắc nhở bạn về quá khứ đã qua sâu sắc hơn bất cứ ai. Đối với một số người thì không phải là tất cả những gì thuộc về quá khứ đều đáng để người ta nhớ tới.

Buổi chiều, sau khi nói chuyện về kế hoạch đầu tư vào thành phố thứ hai đó, Quan Lệ lại nói chuyện với anh về những ngày xưa cũ nhưng câu chuyện của cô ta đã nhanh chóng kết thúc bởi một cái tên không nên nhắc đến. Thực ra, anh không quan tâm nhưng cô vẫn cảm thấy có chút áy náy. Hình như cô ta đã mở cánh cửa lớn không nên mở ra.

Người cô nói đến là vợ anh, Phương Tĩnh Y.

Đã lâu lắm rồi anh không gặp lại vợ mình. Nếu không phải do Quân Lệ nhắc tới thì hầu như anh sắp quên mất người này còn tồn tại trên thế gian. Nguyên nhân chủ yếu là vì hai năm nay, không có dịp nào bắt buộc anh và cô ấy cùng xuất hiện. Vì vậy đã giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Lần cuối cùng anh gặp cô ấy là ở cửa khách sạn. Xe của anh và xe của cô ấy cùng đến nơi một lúc. Khi người lái xe mở cửa ra, cô ấy gật đầu chào anh. Cô ấy có chiếc cằm thật hoàn mỹ. Khuôn mặt đó vẫn trắng mịn như trứng gà bóc, không có đến một vết nhăn khiến anh không thể không nghi ngờ rằng liệu mình có đến nhầm không gian và thời gian không.

Nhưng dù sao, anh và Phương Tĩnh Y tiếp xúc không nhiều. Nếu tính từ ngày mới quen nhau đến giờ, người phụ nữ này đã tồn tại trong cuộc sống của anh được hơn chục năm rồi. Cô ấy chẳng qua là sự lựa chọn hiển nhiên của anh và chưa từng trải qua sự theo đuổi nồng nhiệt. Đồng thời, anh cũng là sự lựa chọn hiển nhiên của cô ấy. Chẳng ai nghi ngờ gì về tính chân thực của cuộc hôn nhân này.

Bố mẹ của Phương Tĩnh Y và gia đình anh có vô số mối làm ăn. Chuyện làm ăn của hai nhà giống như một tấm lưới lớn căng kín bầu trời. Trong tất cả những mối quan hệ lợi ích có thể thấy và không thể thấy này thì mối quan hệ ổn định nhất chính là sợi dây liên kết giữa anh và cô ấy.

Sau khi kết hôn, Phương Tĩnh Y có nói với anh rằng:

- Nếu không được sự đồng ý của tôi thì xin anh đừng tự ý bước vào phòng tôi. Cảm ơn anh. – Với giọng cực kỳ khách sáo giống như anh chỉ là một người xa lạ trong ngôi nhà này. Nhưng dù sao anh cũng không để ý đến những lời cô ấy nói. Anh tôn trọng phụ nữ và cũng tôn trọng cả sự lựa chọn của cô.

Khi đó anh mới hơn hai mươi tuổi. Trong lòng anh luôn có một tham vọng lớn. Sau khi kết hôn, anh có đủ tư cách để tham gia vào hội đồng quản trị. Đối với anh, điều này đã là đủ rồi. Nếu cô ấy thích thì anh có thể nhường không gian rộng lớn này cho cô ấy để cô ấy cảm thấy vui vẻ.

Cứ như vậy, sau khi kết hôn, Phương Tĩnh Y vẫn tiếp tục duy trì duy trì cuộc sống trong trắng rất lâu. Đỗ Khải Văn không hề cảm thấy tò mò chút nào. Ban đầu anh cho rằng cô ấy có chuyện khác muốn nào nhưng cô ấy vẫn thật sự tinh tại trong ngôi nhà lớn và không ra khỏi cửa lấy một bước. Sau này, anh bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, chẳng lẽ mình đã cưới một đức mẹ đồng trinh về nhà. Nhưng sau đó không lâu, anh phát hiện ra tất cả những điều này đều có nguyên nhân của nó.

Con người làm bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân của nó. Phương Tĩnh Y không hề có tật xấu gì, chỉ là cô ấy ghét anh thôi.

Cô dùng ánh mắt căm ghét lạ thường với tất cả những người đàn ông. Nói cách khác, cô không chỉ ghét anh mà còn ghét bất kỳ động vật mang tính đực nào ở trên trên thế giới này.

Anh đã phát hiện ra điều này khi vừa hoàn thành dự án hợp tác với một công ty. Công việc có thể tiến triển một cách thuận lợi như vậy là nhờ sự hỗ trợ của hai gia đình trong hội đồng quản trị. Có những người nước ngoài đã nói rằng hai gia đình họ hỗ trợ nhau vi phạm quy định của hội đồng quản trị nhưng bố anh chỉ ngồi ở bàn họp cười với ông Phương nói một câu:

- Xem ra quy định cũng phải sửa đổi rồi.

Đây là lần đầu tiên anh thấy sức mạnh vô biên của sự đoàn kết giữa hai nhà. Anh bất giác cảm thấy chặng đường mình phải đi còn rất dài. Khi về đến căn nhà đó tìm Phương Tĩnh Y nói chuyện, anh chưa bao giờ cảm thấy bình tĩnh, thành khẩn và thậm chí còn luôn giữ nụ cười trên môi như vậy.

Anh nói:

- Thực ra, em không muốn lấy tôi, đúng không?

Cô ấy không hề biện hộ cho bản thân mà chỉ bình tĩnh nói:

- Thực ra, tôi không muốn lấy bất cứ ai.

Hôm đó, Phương Tĩnh Y mặc một váy liền dài màu xanh ngọc. Cô ấy ngồi trên chiếc ghế sofa dài màu trắng như tuyết, giống như làn khói mỏng. Anh nhìn mà cảm thấy đồng cảm. Anh chỉ cảm thấy cô cũng có rất nhiều nỗi khổ.

- Bố mẹ em có biết không? – Không muốn lãng phí thời gian, anh đi thẳng vào vấn đề.

Cô ấy lắc đầu:

- Đáng tiếc tôi là con gái duy nhất của họ. Tôi sợ họ không chịu nổi cú sốc quá lớn này.

- Họ không hề nghi ngờ gì sao?

- Từ nhỏ, tôi đã đi học ở trường nữ sinh nên họ đều cảm thấy tôi rất ngoan.

- Em có muốn ly hôn không?

- Không cần. Tôi không để ý chuyện đó. Còn anh thì sao? – Cô ấy hỏi lại anh.

Đỗ Khải Văn suy nghĩ một lát trước khi trả lời:

- Nếu em vẫn là một người vợ biết giữ im lặng thì tôi nghĩ, tôi cũng không quá để ý chuyện đó đâu.

Dường như cô ấy thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nói với giọng hiền hòa:

- Lần đầu tiên gặp anh, tôi đã biết anh không để ý chuyện này mà.

Bây giờ đến lượt anh ngờ vực:

- Tại sao?

Cô ấy nhìn anh nói thẳng một cách chần chẫn:

- Bởi vì chúng ta kết hôn với cùng một mục đích.

- Hà? – Anh nhường mày và cảm thấy rất thú vị.

Cô ấy tiếp tục nói:

- Là để tránh rắc rối.

Nghe xong câu này, anh ngẩng đầu lên cười, sau đó đứng dậy chỉ nói một câu:

- Nói hay lắm!

Cuộc nói chuyện của họ kết thúc như vậy đấy. Đỗ Khải Văn cảm thấy cuộc hôn nhân như thế này rất hay. Điều phiền phức duy nhất là họ cần có một đứa con nhưng vấn đề này cũng không khó giải quyết lắm.

Khi bỏ đi, anh không nén nổi tò mò nên quay lại hỏi cô ấy một câu hỏi cuối cùng:

- Em có người yêu không?

Lần này, cô ấy trả lời rất từ tốn và nhìn ra cảnh biển ngoài cửa sổ. Cuối cùng nét mặt băng giá thường ngày cũng lộ ra vẻ u sầu khiến cô ấy có thêm chút dững dưng.

Cô ấy nói:

- Có. Cảm ơn anh.

3

Bốn giờ bốn mươi lăm phút sáng, màu đen trên bầu trời bắt đầu nhạt dần. Ánh bình minh phản chiếu xuống mặt nước khiến cho những con sóng trở nên lóng lánh. Đỗ Khải Văn một mình ngồi ngoài ban công uống rượu. Bên góc nhà không có đèn sáng, một bóng người lơ mờ trong bóng tối.

Không có ánh đèn không có nghĩa là mọi người đều thức dậy muộn. Ở đây thực sự không có ai cả.

Đây là sản nghiệp mà anh đã xây dựng ở Thượng Hải từ rất sớm. Chủ sở hữu của nơi này là một trong những vị khách đầu tư. Mỗi lần bước vào nơi này đều giống như bước vào một tòa thành trống không. Trước đây, thi thoảng anh cũng tới. Toàn bộ thời gian rảnh còn lại anh về nhà. Ba tháng trước, khi trụ sở chính khu vực châu Á được chuyển đến Thượng Hải thì anh mới đến đây nhiều hơn.

Chẳng trách Quan Lệ nói anh xa xỉ. Những thứ mà anh dùng quá nhiều. Nhiều lúc anh còn quên mất còn có những thứ mình đã bỏ đi không dùng.

Suy nghĩ lại quay về Quan Lệ. Cô ấy là bạn học của anh ở Mỹ. Nhiều năm nay vẫn luôn giữ gìn mối quan hệ đó.

Quan Lệ vốn không phải là người con gái nói nhiều. Thời gian hai người không gặp nhau lại quá dài. Lần này, cô ấy nói với anh rất nhiều, thực sự là rất nhiều!

Sau khi bỏ qua cái tên Phương Tĩnh Y, cô hỏi công ty Khởi Hoa khu vực châu Á dạo này thế nào, việc chuyển trụ sở chính ra sao, rồi lại hỏi có phải anh muốn mở rộng thị trường ở đại lục không?

Anh gật đầu. Hai người nói chuyện một lát. Khi Quan Lệ nghe nói Ngô Tuệ mới nhận chức thì im lặng hai giây rồi cười. Nụ cười đó của cô khiến anh không thoải mái. Cô ấy cười như vậy giống như đã nhìn thấy chuyện gì đó sẽ xảy ra, hoặc là cuối cùng cũng có được câu trả lời mà cô ấy mong đợi đã lâu.

Anh chau mày hỏi:

- Sao vậy?

Quan Lệ nâng tách trà lên, vẫn giữ nụ cười đó:

- Em cứ tưởng trên đời này không ai có thể làm được việc đó. Không ngờ, sau bảy năm, cuối cùng cô ta đã thành công.

Anh nghĩ cô ấy đang nói về việc bỗng nhiên Ngô Tuệ được thăng chức nên cũng cười:

- Cô ấy có năng lực. Thượng Hải thích hợp với cô ấy hơn là New York.

Quan Lệ lắc đầu:

- Em không nói chuyện này. Khải Văn, anh còn nhớ khi chúng ta tốt nghiệp, anh đã nói gì không? Anh nói anh sẽ không vì bất kỳ người đàn bà nào mà bị chịu chi phối nhưng anh xem, cô ta đã đến. Bảy năm trước cô ta đã đến.

Cuối cùng, anh đã hiểu được ý của cô nhưng cũng chỉ nhún vai:

- Em thật biết nói đùa. Bên cạnh ư? Em nói Ngô Tuệ sao?

- Đương nhiên. – Quan Lệ đưa cho anh một câu trả lời chắc chắn. – Anh đã làm cô ta hài lòng để giữ cô ta lại nhưng cô ấy là một người đàn bà. Ước muốn của đàn bà là vô tận. Không thể giữ cá ở đầm khô. Anh đã làm như thế, về sau anh sẽ dùng thứ gì để giữ cô gái đó lại?

Sau khi nghe cô nói xong, anh vốn định cười nhưng thật sự cơn giận lại bốc lên, cảm thấy mình bất lực, như bị rút sạch sức sống. Bản thân anh cũng giật mình.

Thật là buồn cười! Tại sao anh lại phải lo có giữ cô lại được hay không? Vấn đề này chẳng phải là Ngô Tuệ phải suy nghĩ sao? Những thứ mà anh dành cho cô mấy năm nay chẳng phải đều là anh cẩn thận dùng toàn bộ khả năng của mình để từng bước, từng bước giành giật cho bản thân cô ư? Không có anh thì cô còn có thứ gì chứ? Rời bỏ anh ư? Cô còn có thể đi đâu chứ?

Lịch công việc ngày hôm nay của Đỗ Khải Văn đã được xếp kín. Buổi tối còn phải đi ăn cơm với một vị khách hàng. Đây là lần đầu tiên, anh không để điện thoại di động trên bàn mà cứ mỉm cười mãi.

Khi về đến chung cư của mình thì đã nửa đêm. Dạo này, anh thường sống ở đây. Nhân viên bảo vệ tòa nhà đã nhận ra chiếc xe của anh nên từ xa, anh ta đã mở cửa rồi cúi chào. Sau khi vào nhà, anh vẫn theo thói quen cũ, tắm gội trước rồi mới lau khô và bật máy tính kiểm tra thư điện tử. Điện thoại di động để trên chiếc tủ cạnh cửa ra vào. Đây là số điện thoại riêng của anh, những người anh quen đều biết anh không thích bị làm phiền vào buổi tối thế nên nó luôn luôn trong trạng thái im lặng.

Anh cũng không có ý định gọi điện thoại. Tuy đã nói sẽ gọi điện lại cho Ngô Tuệ nhưng cô nên hiểu rằng, có lúc người đàn ông nói như vậy nhưng thực ra nó lại có ý nghĩa tương tự như “Tạm biệt” hoặc là “Chúng ta dừng cuộc nói chuyện này lại thôi”.

Gần hai giờ sáng, anh chuẩn bị đi ngủ. Tất cả đều rất ổn. Sau khi thả lỏng người, anh nhắm mắt lại nhưng không tài nào ngủ được. Anh buộc mình phải chờ đợi trong bóng tối hơn một tiếng đồng hồ. Có lúc anh tưởng là mình đã ngủ được và còn có ảo giác rằng Ngô Tuệ đang nằm trong lòng anh.

Anh thích cảm giác ôm cô ấy ngủ. Khi quen cô, anh vẫn chưa đến ba mươi tuổi. Mỗi lần chạm vào cơ thể cô, anh đều khó lòng khống chế được bản thân. Có lần, anh đưa cô đi du lịch. Họ ở khách sạn suốt ba ngày liền. Một hôm, anh muốn đưa cô đi ra ngoài ăn trưa. Đó là mùa hè. Họ ăn cơm ở một nhà hàng ngoài trời bên bờ biển. Hình như những vị khách khác ở khách sạn đều chạy ra đây. Họ nằm phơi nắng bên bờ biển mà anh có cảm giác có thể nhìn thấu cơ thể họ. Anh nhìn cô giống như anh có thể nhìn xuyên qua lớp quần áo và nhìn thấu cơ thể cô. Sau khi ăn cơm, họ không rời khách sạn mà về phòng ngủ. Trời cũng biết anh là người đàn ông chưa bao giờ ngủ trưa. Đương nhiên, anh dùng cả buổi chiều để tận hưởng sự ngọt ngào và nồng nhiệt của cô.

Nhân viên phục vụ của khách sạn rất chu đáo, không có ai đến làm phiền họ cả. Đồ ăn đưa đến trước cửa cũng bị giữ lại. Chai sâm banh được mở bên giường. Cả căn phòng tràn ngập vị men say. Thực ra, vóc dáng của cô cũng không thể gọi là hấp dẫn lắm. Cô rất gầy. Dù ôm vào lòng rất lâu vẫn không có cảm giác chân thực nhưng anh lại không thể nào buông ra được, như thể muốn dùng một cách cực đoan để thử nghiệm. Anh phải mất bao lâu để chán ghét người đàn bà này đây?

Nhưng anh đã sai. Bảy năm rồi, anh vẫn không thể nào chán ghét được người đàn bà này.

Đỗ Khải Văn mở to mắt trong đêm. Cuối cùng anh đã từ bỏ hành động ngốc nghếch là ép mình phải ngủ. Anh xuống giường lấy điện thoại gọi cho Ngô Tuệ.

4

Trên đường về nhà, Ngô Tuệ đã thành công trong việc khiến mình quên đi cuộc gọi nhớ đó. Có lẽ Đỗ Khải Văn chỉ gọi nhầm thôi. Cô không cảm thấy mình phải gọi lại để hỏi tại sao.

Đỗ Khải Văn là người đàn ông làm việc gì cũng đều có lý do riêng và anh không muốn giải thích với người khác. Cô đã học được nguyên tắc này khi ở bên anh từ lâu lắm rồi. Bớt nói câu nào hay câu đó.

Cô có thể ở bên Đỗ Khải Văn suốt bảy năm qua. Nếu không có khả năng tự điều chỉnh và thích ứng thì cô sẽ không thể nào tồn tại.

Ngô Tuệ cảm thấy mình luôn là một người con gái thông minh, nhìn rõ thời thế, hiểu rõ sự lợi hại, biết mình muốn gì.

Cô sinh ra ở một nơi cách xa thủ đô rộng lớn này nhưng nó thậm chí còn không được điểm một dấu chấm trên bản đồ. Nhân viên bưu điện của huyện đã phải ngồi máy kéo đến đưa giấy báo trúng tuyển đại học cho cô. Lúc đó trong thôn rộ lên. Họ nói rằng nơi này đã sinh ra phượng hoàng nhưng khi cô đến thành phố thì mới biết tất cả đều do bà con xóm giềng chân chất mơ tưởng.

Vùng núi không sinh ra phượng hoàng mà chỉ là một con gà đồi thôi.

Cô trang điểm thật buồn cười. Cuộc sống của cô đã quen bị người ta cười nhạo. Giọng phát âm tiếng Anh và đến tất cả những thứ cô ăn cũng bị người ta cười nhạo. Có hôm, khi cô vừa mở hộp thức ăn người nhà gửi lên thì người đầu tiên bước vào phòng vừa bịt mũi nói:

- Kinh quá! Cậu ăn thứ gì thế? Mau đem nó ra ngoài đi. Ra ngoài mà ăn. Mùi ám hết cả phòng rồi đây này.

Khi đó, cô hiểu rõ vị trí của mình trong mắt những người khác. Họ không hề coi cô là người cùng thế giới với họ. Cô là loài khác. Hơn nữa, trong mắt họ, cô mãi mãi là loài khác.

Người nông thôn ở thành thị bị kỳ thị đều có hai phản ứng: im lặng nhẫn nhịn hoặc là tức giận phản đối. Kết quả là càng làm cho người ta thêm đau khổ hơn mà không có cách nào thay đổi hiện thực, thậm chí còn càng thêm

nhục nhã. Cuộc sống bắt đầu của một sinh viên đại học khiến cho Ngô Tuệ không muốn quay lại những hồi ức đáng sợ đó nhưng cô biết mình nhất định phải hòa mình vào nơi này.

Cô cắn răng lần lượt từ bỏ những thói quen cũ dường như đã ăn vào máu thịt và làm mới lại tất cả. Sau đó đến cả bản thân cô cũng cảm thấy đã thay đổi hoàn toàn.

Nhưng cô lại nhầm một lần nữa. Khi tốt nghiệp, với thành tích học tập của mình, cô có thể được giữ lại trường học cao hơn nhưng khi đi đăng ký thì lại không hề có tên cô. Cô đến tranh luận với nhà trường và nhận được câu trả lời rằng, sinh viên được chọn không chỉ dựa vào thành tích học tập mà còn phải xét ở nhiều phương diện khác. Sau khi thầy chủ nhiệm khoa nói xong, ông nhìn cô rồi hỏi cô có hiểu không?

Cô hiểu. Cô ở cùng phòng ký túc xá với con gái Phó hiệu trưởng. Môn nào điểm cũng thấp nhưng cô ấy vẫn có thể học nghiên cứu sinh còn cô thì không nên, đương nhiên cô hiểu. Nhưng cô vẫn muốn ở lại Bắc Kinh. Cô đã trải qua những ngày tháng bôn ba vất vả dưới cái nắng gay gắt bốn mươi độ trong suốt cả mùa hè và có lần còn bị ngắt xiu trong lúc đi phỏng vấn.

Hai giờ chiều, cô đến địa điểm phỏng vấn xin việc. Buổi sáng cô còn phải chạy đi phỏng vấn ở một nơi khác. Hai địa điểm đó khá xa nên cô đành đến thẳng đó mà không kịp ăn cơm. Mặt đất nóng như có thể luộc chín trứng gà. Khi bước ra khỏi bến tàu điện ngầm thì cô liền bị chóng mặt nhưng thời gian không còn nhiều mà để được phỏng vấn ở công ty này thật không dễ dàng gì. Có biết bao nhiêu người sút đầu méo trán mà cũng không đến được vòng phỏng vấn. Cô vừa nhìn đồng hồ vừa chạy. Cuối cùng đến công ty đó thì bị muộn mất một chút. Cô nhân viên lễ tân trông thấy cô đầu mướt mồ hôi nên lộ vẻ coi thường. Có thể cô ta chưa từng thấy người phỏng vấn nào lại có bộ dạng đáng thương như vậy.

Khi cô bước vào phòng phỏng vấn thì trước mắt đã mờ đi. Có người nói với cô gì đó nhưng cô không nghe được gì hết. Cô cũng biết là không tốt nhưng câu đầu tiên của cô là:

- Làm ơn cho tôi xin một cốc nước. Tôi nghĩ là mình bị say nắng. Tôi sẽ ngất mất.

Cô mơ hồ nghe có người cười mình. Sau đó có một cốc nước được đưa đến trước mặt cô. Cô giơ tay ta lấy, vẫn chưa chạm vào thì trước mắt đã tối sầm lại, đến cả hai chữ “cảm ơn” cũng không kịp nói.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang nằm trong căn phòng nghỉ rộng rãi của công ty này, bên cạnh không có ai. Cô mở cửa ra thì nhìn thấy cô nhân viên lễ tân và được cô ấy thông báo là có thể đi. Công ty đã nhận hồ sơ của cô và sẽ thông báo kết quả sau.

Ngô Tuệ biết như vậy có nghĩa là mình đã bị từ chối. Cô im lặng rời khỏi đó. Không còn cơ hội gì nữa, thật là nhục nhã.

Nhưng ba ngày sau, cô nhận được thông báo được nhận vào làm việc ở công ty và thuận lợi ở lại Bắc Kinh.

Rất nhiều người không hiểu tại sao Đỗ Khải Văn lại muốn giữ Ngô Tuệ lại. Chủ tịch hội đồng quản trị công ty Khởi Hoa khu vực châu Á như anh rất hiếm khi đến công ty chi nhánh ở Bắc Kinh lấy một lần, càng hiếm khi có hứng thú tham gia phỏng vấn. Anh đã chọn cô gái tội nghiệp bị ngất tại phòng phỏng vấn, mà cô sinh viên mới tốt nghiệp này cũng chẳng có gì đặc biệt.

Đỗ Khải Văn nghe xong chỉ cười hỏi:

- Nếu cô bị chóng mặt khi sắp phải phỏng vấn thì liệu có thể nói năng bình tĩnh giống như cô ấy không?

Bị như vậy còn có thể nói rõ mình muốn gì. Anh cảm thấy cô gái này thật hiếm có. Khi đó, anh đã nghĩ như vậy. Anh chỉ cảm thấy Ngô Tuệ có gì đó đặc biệt chứ không hề có ý gì khác. Cô không thể gọi là xinh đẹp, lại quá gầy, giống như người suy dinh dưỡng vậy, hôm đó cô mặc một bộ quần áo rất bình thường, lại có vẻ như không thoải mái lắm, vừa nhìn là biết đây là bộ đồ đầu tiên cô sinh viên nghèo này mua để đi phỏng vấn. Khấp người nhể nhại mồ hôi, lại còn bị say nắng nặng. Nếu anh có hứng thú với người con gái như vậy thì mới thật sự là hồ đồ.

Tối hôm đó, anh rời Bắc Kinh ngay. Hai ngày hôm sau, người phụ trách công ty chi nhánh báo cáo hồ sơ của Ngô Tuệ theo sự phân công của anh. Nghe xong anh chỉ “ờ” một tiếng, như thể không hề nghĩ mình lại trả lời như vậy.

Lúc đó, anh vẫn cho rằng cô giống như một ánh sáng mơ hồ lóe lên trong cuộc sống âm đạm của anh rồi bị lãng quên.

5

Trước khi đi ngủ, Ngô Tuệ nhận được cuộc điện thoại thứ hai của Đỗ Khải Văn. Lúc đó, cô đang nằm trên giường đọc sách. Đó không phải là cuốn tạp chí thời thượng, cô chưa bao giờ lãng phí thời gian đọc những thứ chẳng ích lợi gì đó. Thói quen của cô là trước khi đi ngủ đọc sách hoặc tạp chí kinh tế khoảng một tiếng đồng hồ. Gần đây, châu Á lại trở thành điểm nóng trong cuộc chiến thương mại toàn cầu. Nghĩ đến việc cuối cùng có thể ngừng đầu quay về nơi này thì trong lòng cô vui chưa từng thấy.

Khi Khải Văn gọi điện đến, cô đang mơ màng ngủ nhưng nghe thấy tiếng chuông điện thoại thì cô tỉnh táo ngay lập tức. Cô rướn người cầm chiếc điện thoại ở đầu giường.

Đây là phản xạ có điều kiện. Đỗ Khải Văn là một người đàn ông rất khó tính. Đặc biệt là với cô. Khi hai người mới bắt đầu ở bên nhau, anh lạnh

nhật vì một số thói quen rất nhỏ của cô.

Trước mặt người khác, hình tượng của Đỗ Khải Văn luôn hoàn mỹ. Từ trước đến giờ, anh chưa từng nói điều gì làm người khác bị tổn thương nhưng anh có phong cách rất giống những người Anh bản xứ, dùng những lời lịch sự nhất để sỉ nhục người khác, khiến cô cảm thấy hành vi của mình thật khó chấp nhận.

Khi đó, cô hoàn toàn không thể hiểu được tại sao anh lại nghiêm khắc với cô như vậy. Nếu anh cần một cô công chúa thì anh có thể trực tiếp tìm một người, việc gì phải cải tạo cô thành một con người khác. Hơn nữa, dù có cải tạo thế nào thì cũng đều là giả, chỉ là lớp vỏ bên ngoài, cô mãi mãi vẫn là một cô gái bình thường nghèo khó ở vùng núi xa xôi.

Nhưng cô đã nhầm. Môi trường mới, điều kiện mới sẽ tạo ra con người mới, năm đó sợ dĩ cô không thể mở mày mở mặt là vì không có Đỗ Khải Văn. Chỉ cần Đỗ Khải Văn muốn thì anh sẽ làm được. Cô dần dần quen với việc rất nhiều người cúi mình chào cô từ xa. Cuối cùng, cô đã hiểu được tấm lòng của anh. Anh đã dùng từng giây phút ép cô cố gắng để giữ cô lại bên mình.

Anh đã làm cho cô tự hiểu, cô không thể quay trở lại quá khứ nữa.

Chỉ là tại sao Đỗ Khải Văn lại chọn cô?

Ngô Tuệ cảm thấy mình chẳng có điểm gì hấp dẫn người đàn ông này. Lúc mới bước vào chi nhánh Bắc Kinh của tập đoàn Khởi Hoa, đó là những ngày tháng không lấy gì làm vui vẻ. Rất nhiều người lên bàn luận về cuộc phỏng vấn ly kỳ của cô và việc cô được nhận lại càng ly kỳ hơn. Nếu so với hồi đầu khi bước vào đại học thì lúc này cô càng bị kỳ thị khùng khiếm hơn. Ấn tượng đó đã khiến cô trở thành nhân viên có lượng công việc lớn nhất nhưng bị phê bình nhiều nhất trong công ty. Mọi người đều đợi xem đến khi

nào cô sẽ không chịu nổi và chủ động bỏ đi nhưng cô biết mình sẽ không làm thế.

Hằng tháng, cô đều phải phải tiền thuê nhà, còn phải chi tiêu mỗi ngày ba bữa. Bố mẹ cô đã già, không thể làm việc kiếm sống được nữa. Đồng lương còm cõi làm thêm của cô không đủ để trang trải học phí bốn năm đại học. Gia đình còn nợ tiền người ta nên cô còn phải gửi tiền về trả nợ. Nếu không có công việc thì tất cả những điều này sẽ biến thành cơn ác mộng của cô.

Ngày gặp lại Đỗ Khải Văn là ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời cô.

Hôm đó, cô tạm thời thay mặt đồng nghiệp đi tiếp một vị khách hàng, vị này vốn do Trương Cầm, một đồng nghiệp khác phụ trách. Trương Cầm lớn tuổi hơn cô. Quê cô ấy cách nơi cô sinh ra cũng không xa lắm, vì vậy, Trương Cầm có thể coi là người bạn duy nhất của cô ở đó. Thi thoảng cô ấy còn chỉ cho cô biết vài thứ. Tuy là âm thầm, không dám nói nhiều nhưng trong lòng cô vẫn vô cùng cảm kích.

Thế nên khi Trương Cầm nhờ cô giúp thì Ngô Tuệ nhận lời ngay.

Hôm đó, Trương Cầm xin nghỉ. Trước khi đi, cô ấy còn giao tài liệu về khách hàng đó cho cô và nói tất cả những gì khách hàng cần tìm hiểu đều ở đó. Trước khi đi, cô ấy còn nắm chặt tay cô nói cảm ơn. Nhưng tình hình lại hoàn toàn nằm ngoài dự tính của cô.

Trương Cầm đã đưa nhầm tài liệu cho cô. Vị khách hàng này đến từ Thiên Tân. Nghe nói là có chút dính dáng đến chính trị nhưng nói năng lại giống như dân xã hội đen. Mới nói được hai câu, vị khách hàng này đã đập bàn nói công ty này chẳng giữ chữ tín gì cả. Đã nói là đồng ý mà bỗng nhiên lại thay đổi. Sau đó, vị khách này to tiếng khiến cho những người khác chạy ra xem. Cô đứng giữa trung tâm bão. Cố gắng kiềm chế bản thân,

tim đã lạnh như đá nhưng mặt vẫn phải giữ thái độ lịch sự từ tốn giải thích với người đàn ông đang nổi giận kia.

Cuối cùng rắc rối đó đã gây sự chú ý của tổng giám đốc chi nhánh, còn có cả một người đàn ông nữa đi cùng. Đó là Đỗ Khải Văn.

Sau này, Ngô Tuệ vẫn luôn nghĩ, nếu hôm đó các đồng nghiệp cô biết quyết định của Đỗ Khải Văn sau khi thấy tình hình lúc đó liệu họ có đẩy cô đến trước mặt anh để cô phải rơi vào tình cảnh như vậy không? Liệu bọn họ có giậm chân, nghiêng lợi, hận rằng mình không thể thay vào vị trí của cô lúc ấy không? Nhưng sau này, cô lại cảm thấy đó là điều không tưởng vì họ không thể nào thấy được tất cả những gì mà cô đã trải qua.

Hôm đó, sắc mặt của tổng giám đốc chi nhánh đúng là chẳng khác gì phải hứng gió bão. Mặt mũi anh ta nhăn nhó, khiển trách cho cô một trận. Vị khách hàng đó còn nói thêm một chập. Cô đã hiểu tình cảnh của mình nên đứng im tại chỗ không dám nói gì, chẳng dám nhìn ai mà chỉ lặng lẽ nhận mọi trách nhiệm.

Đỗ Khải Văn cũng không nói gì, luôn đứng một bên như mình chỉ là người ngoài cuộc. Anh chỉ đi qua chi nhánh Bắc Kinh chứ không hề có ý định ở lại đây lâu. Thật không ngờ, chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi đó, anh có thể thấy được cảnh tượng thế này.

Nếu không gặp cảnh hôm nay thì chắc mãi mãi anh sẽ không nhớ là trên thế giới này còn có Ngô Tuệ. Đây là người con gái suy dinh dưỡng, gầy còm ba tháng trước. Bây giờ, bỗng nhiên cô lại xuất hiện trước mặt anh, trong một hoàn cảnh thật đặc biệt.

Anh rất hiếm khi chứng kiến cảnh tượng thế này nhưng không có nghĩa là anh bị sự hỗn loạn lúc đó làm cho hồ đồ. Dù xảy ra chuyện gì thì ngay cái nhìn đầu tiên, anh đã nhận ra rằng cô không được chào đón.

Cô gái này vẫn giống như lần trước, giữ thái độ thấp nhất trong tình cảnh hỗn loạn nhất nhưng quyết không thỏa hiệp. Cô vẫn tiếp tục giải thích. Sau khi phát hiện ra tất cả những điều đó đều là vô ích thì cô chỉ im lặng.

Cô biết mọi thứ, chỉ có điều là không có đủ sức để thay đổi nó.

Anh nhận ra rằng, đằng sau vẻ ngoài ấy là những hành động rất cương quyết. Cô im lặng nhưng không hề yếu đuối, giống như cỏ mọc lên từ những khe đá.

Sự kiên nhẫn cũng chính là thứ anh thiếu. Thậm chí, anh còn không có cả phẩm chất đó. Cuộc đời của anh quá thuận lợi nên căn bản không cần đến phẩm chất này. Anh muốn xem xem cô gái này nếu tìm được cơ hội sẽ thể hiện được tới đâu.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Đỗ Khải Văn. Sau đó anh nói:

- Cô đi theo tôi.

6

Đầu bên kia không phải là giọng của Đỗ Khải Văn mà là một người đàn ông xa lạ. Ở đó quá ồn ào nên lúc đầu Ngô Tuệ không nghe rõ lắm, sau đó cô mới phát hiện ra người đàn ông đó nói giọng Thượng Hải, giống như muốn át hết những âm thanh khác xung quanh anh ta.

Trước khi đến New York, cô đã ở Thượng Hải khoảng một năm nên cũng hiểu chút ít từ địa phương ở đó nhưng đầu bên kia quá ồn ào. Giọng người đàn ông đó lại đang rất kích động. Cô lắng nghe mà vẫn không rõ.

Nhưng cô dần dần chờ người ra. Đây là số điện thoại cá nhân của Đỗ Khải Văn. Anh là người luôn đặt sự riêng tư lên hàng đầu, đến cả trợ lý đặc lực nhất cũng không biết số điện thoại này, trừ cô.

Có thể vẫn còn một người phụ nữ nữa. Cô chưa bao giờ nghi ngờ điều này nhưng cũng chưa bao giờ hỏi. Giờ đây, có người dùng số điện thoại này gọi cho cô mà lại không phải là Đỗ Khải Văn.

Cô thử nói chuyện với người ở đầu dây bên kia nhưng vẫn không thể nào hiểu được. Bên kia lại đổi người nói chuyện, là giọng phụ nữ. Cuối cùng, cũng có người nói tiếng phổ thông.

- Cô ơi, ở đây có một chiếc xe trống đang chặn trước cửa nhà xe của chúng tôi. Chủ xe đã đi đâu mất. Cô có thể gọi anh ta quay lại lái xe đi được không?

Từ New York bay đến Thượng Hải phải mất gần mười bốn tiếng đồng hồ. Sau khi dùng bữa và tắt đèn, hầu hết những vị khách còn lại bắt đầu chìm vào giấc ngủ, chỉ có Ngô Tuệ là vô cùng lo lắng, mở mắt nhìn thời gian trên màn hình điện thoại thay đổi mà không thể nào bình tĩnh được.

Bảy năm nay, cô đã rất nhiều lần phải chịu đựng nhưng chưa bao giờ giống như lúc này. Cả con người cô trống rỗng như thế giới này chỉ còn lại một mình vậy. Cô đã quen sống một mình. Thời gian ở bên nhau của họ ít đến thảm hại. Bảy năm qua luôn là như vậy.

Bảy năm trước, Đỗ Khải Văn đã đem cô đi trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người nhưng không ai đoán rằng điều anh muốn chính là con người cô. Anh không đem cô đi vì cô là một người phụ nữ, thậm chí anh không hề có ý định giữ cô bên mình. Nói cách khác, anh không hề có hứng thú gì với con người cô.

Trong hai năm đầu, Ngô Tuệ cảm thấy mình giống như một con trâu bị dồn vào đường cùng, phía sau là một chiếc roi lửa không ngừng quất vào mà tất cả những gì cô có thể làm là chạy thực mạng về phía trước đến khi kiệt sức thì thôi.

Chiếc roi lửa đó nằm trong tay Đỗ Khải Văn. Anh vớt cô đến những khu vực khác nhau, những bộ phận khác nhau, giao cho những nhiệm vụ khó hoàn thành và đứng nhìn cô chống chọi với hoàn cảnh xa lạ và vô số những sự nghiệt ngã nhưng tất cả những điều này luôn có một điểm khác với lúc đầu.

Lần này, mọi người đều biết cô là người mà Đỗ Khải Văn nhắm tới.

Điều đó khiến cô càng mệt mỏi hơn. Có lúc, cô tưởng như mình đã suy sụp sau khi hoàn thành xong dự án. Cô gào khóc giữa đêm vì không biết nếu thất bại thì điều gì sẽ chờ đợi cô. Cô là một người đang đứng trên cát lún, chẳng biết khi nào sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Đỗ Khải Văn không để Ngô Tuệ ở bên mình nhưng điều này không có nghĩa là anh không để ý gì đến cô. Anh luôn quan sát mọi việc cô làm trong suốt hai năm đó. Sau hai năm, trong cuộc họp thường niên, tổng giám đốc khu vực Đông Nam Á phụ trách khu vực Trung Quốc đã đề nghị điều Ngô Tuệ đến Đông Nam Á phụ trách dự án phát triển mới nhất này. Người phụ trách khu vực Trung Quốc có biết chút ít về Ngô Tuệ nên chưa vội trả lời mà hướng ánh mắt của mình về phía Đỗ Khải Văn.

Đỗ Khải Văn mỉm cười rồi lắc đầu.

Sau cuộc họp thường niên, Ngô Tuệ nhận lệnh điều chuyển công tác. Nhưng lần này, trên lệnh điều chuyển không viết tên bất kỳ thành phố hay công ty chi nhánh nào.

Chức vụ lần này của cô là trợ lý đặc biệt của Đỗ Khải Văn.

Sau khi đến bên anh, cô mới phát hiện ra rằng, tất cả những chuyện xảy ra trong hai năm qua mới chỉ là khúc dạo đầu mà thôi. Công việc khiến cô thật sự bị kiệt sức vừa mới bắt đầu. Đỗ Khải Văn là người tham công tiếc việc một cách biến thái. Nếu không phải vì anh còn giữ bản năng của con người là cần phải ngủ thì cô hoàn toàn có lý do để tin rằng, anh sẽ yêu cầu

tất cả mọi người quanh mình làm việc liên tục hai mươi tư tiếng giống như một động cơ vĩnh cửu, không cần bất cứ sự hỗ trợ nào.

Nhưng cô tự nguyện phục tùng anh.

Cho dù phải trải qua bao lâu, cho dù thay đổi đến thế nào, cô mãi luôn ghi nhớ anh đã từng hai lần thay đổi số phận cô. Không có Đỗ Khải Văn thì có thể đến giờ cô vẫn phải chạy đôn đáo dưới cái nắng gay gắt, vẫn bị những người xung quanh nhìn với con mắt ghê lạnh, vẫn là một người không thấy tương lai phía trước, vẫn chỉ là cây cung bám đầy bụi. Nhưng cô vẫn có chút sợ anh. Mỗi lần nhìn thấy Đỗ Khải Văn, trong lòng cô luôn trào dâng rất nhiều cảm giác phức tạp. Cô muốn làm mọi thứ một cách tốt nhất để anh thấy được sự thay đổi của cô, nhưng lại mơ hồ muốn né tránh ánh mắt của anh. Sự mâu thuẫn này khiến cô thường không tìm thấy chính mình nên cố gắng giữ vẻ bình tĩnh giả tạo trước mặt anh. Trạng thái căng thẳng tinh thần này làm cô kiệt sức.

Ngô Tuệ không ngờ rằng, khi cô bắt đầu dùng ánh mắt hoàn toàn mới để nhìn Đỗ Khải Văn thì anh cũng dùng ánh mắt hoàn toàn mới để nhìn cô.

Sau hai năm, Ngô Tuệ lại trở về trước mặt anh.

Đây là kết quả mà anh muốn thấy. Lần này, cô xuất hiện trước mặt anh trong bộ đồ được thiết kế riêng, tóc ngắn gọn gàng, nước da trắng ngần, đặc biệt là đôi mắt có hồn. Bóng dáng trắng bệch và gầy yếu hai năm trước đã hoàn toàn biến mất. Mọi người đều ca ngợi những thành tích cô đã gặt hái được trên con đường của mình. Không ai còn nhớ đến quá khứ của cô. Không có ai cười nhạo hay miệt thị cô. Bây giờ, cô là đóa hoa nở trên khe núi, mỉm cười tự tin và rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Anh rất hài lòng nhưng lại có chút tiếc nuối.

Niềm vui trong cuộc sống của anh vốn không nhiều. Những năm qua, chúng lại lần lượt mất đi từng chút từng chút một. Phía sau chỉ còn lại sự

mệt mỏi.

Nhưng Ngô Tuệ không như vậy. Anh nhanh chóng phát hiện ra rằng, người con gái này có thể đem đến cho anh niềm vui và còn hơn thế nữa.

Ngô Tuệ là người có tính cách tuyệt đối không thỏa hiệp, làm chuyện gì cũng muốn đạt được kết quả, không hề so đo, muốn dùng mọi cách để đạt được mục đích. Thế mà trước đây, anh không phát hiện ra rằng cô là một người có tính nóng như lửa. Khi gặp phải thất bại có thể một mình chạy lên nóc tòa nhà vừa la hét vừa chửi rủa. Khả năng kìm nén trước đây chỉ là giả dối.

Lần đầu tiên anh nghe thấy cô một mình chửi rủa chỉ là sự trùng hợp. Văn phòng ở Hồng Kông của anh nằm ở tầng trên cùng của tòa nhà. Có một chiếc thang máy nhỏ thông thẳng lên vườn hoa trên nóc tòa nhà. Thi thoảng anh cũng ra đó hít thở không khí trong lành. Vườn hoa trên đỉnh tòa nhà khá cao, lại không có đường thông ra ngoài, phía dưới có một cái sân, ngoài ra còn có một chiếc thang máy nhỏ. Nhưng bình thường đều khóa, không có ai lên đây.

Thế nên hôm đó khi nghe thấy những lời chửi rủa đó, anh còn tưởng mình bị ảo giác.

Nhưng sau đó, anh cúi xuống nhìn thấy Ngô Tuệ đứng một mình ở sân thì mỉm cười.

Cô vẫn mặc bộ đồ đó, hai tay vịn vào lan can ngoài cùng và hét rất lớn, dùng những từ ngữ mà hầu như anh chưa từng nghe bao giờ. Cô vung nắm tay mạnh mẽ, nét mặt vô cùng sống động giống như thể là một con người hoàn toàn khác vậy.

Hai ngày nay, cô đang cùng hai trợ lý khác hoàn thành một dự toán kinh phí dự án. Bên khách hàng cực kỳ khó tính. Tuy chưa bao giờ quản lý quá

trình hoàn thành nhưng thi thoảng anh thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô có dấu hiệu bị phá vỡ thì cảm thấy cô cùng thú vị.

Lòng kiên nhẫn của cô trong quá khứ vẫn phát huy tác dụng. Dù dưới bất kỳ hoàn cảnh nào, Ngô Tuệ cũng rất giỏi khống chế bản thân nhưng điều khiến anh hoàn toàn bất ngờ là đằng sau vẻ kiên nhẫn khi ở trước mặt người khác, cô lại có cách xả giận rất quyết liệt. Cách giải thoát này cũng hết sức đặc biệt. Quả là cô đã không phụ sự kỳ vọng của anh.

Sau này, Ngô Tuệ phát hiện ra rằng, càng ngày Đỗ Khải Văn càng đưa cô theo nhiều hơn. Cô chẳng hề để ý, tất cả đều là công việc mà thôi. Hơn nữa, đi theo Đỗ Khải Văn, cô học hỏi được rất nhiều thứ nhưng dần dần lại có một cảm giác rằng mình luôn bị theo dõi, lúc xa, lúc gần, có lúc cô nhạy cảm ngoài đầu lại thì thấy Đỗ Khải Văn trong đám đông vây quanh. Anh bận rộn đến mức chẳng có thời gian ngẩng đầu lên thì làm gì có thời gian để ý đến cô.

7

Sau mười bốn tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, cuối cùng chiếc máy bay cũng đáp xuống sân bay quốc tế phố Đông. Không có ai ra đón Ngô Tuệ. Cô tự mình về nước. Trước khi đi, cô chỉ gửi một bức thư điện tử cho công ty nói cô có việc gấp phải về trước giải quyết.

Sau khi Lý Lập – trợ lý đặc biệt của Đỗ Khải Văn nhận được điện thoại của Ngô Tuệ, anh ta lập tức báo cảnh sát. Trước khi lên máy bay, cô còn nhận được tin bên cảnh sát đã bắt đầu điều tra. Bên cảnh sát rất cần sự giúp đỡ của cô. Cô cảm thấy Đỗ Khải Văn sẽ không vui khi quan hệ của họ bị đưa ra trước công chúng nhưng đến lúc này, cô không còn lựa chọn nào khác.

Lý Lập nói không có ai gọi điện tổng tiền, cũng không có bất cứ lời cảnh cáo uy hiếp nào. Đỗ Khải Văn biến mất như bọt sóng giữa đại dương

bao lao.

Cho dù là đại dương thì cô cũng không tin Đỗ Khải Văn lại có thể biến mất được.

Dường như người đàn ông này có một sức lực vô biên. Cô đã từng cùng anh vượt biển. Mùa đông năm năm trước, anh đưa cô đến gặp một khách hàng người Thái Lan. Đỗ Khải Văn là một người có địa vị và quyền thế. Mỗi lần ra ngoài đều có ít nhất hai trợ lý đi theo. Mặc dù mỗi người đều đem theo một tập tài liệu dày nhưng khi cô lên thuyền thì tim vẫn đập mạnh. Ở đâu gặp mặt mà chẳng được. Chẳng lẽ cứ phải bơi thuyền ra giữa biển mới được sao? Rốt cuộc là họ buôn bán gì vậy? Ma túy ư?

Khách hàng là người của chính phủ Thái Lan, bình thường lo lắng nhiều việc nên rất thích đi biển. Chiếc du thuyền sang trọng rời bến, có vài vị khách còn ngồi ca nô đến rồi lên thuyền. Ngô Tuệ cảm thấy mấy vị khách này khá quen. Ai nấy đều hồ hởi, vui vẻ.

Nhưng Đỗ Khải Văn lại luôn ủ rũ. Lúc đầu cô cho rằng anh không hài lòng về giá cả nhưng đến người ngoài ngành cũng biết con số trên hợp đồng đúng là cái giá vừa bán vừa tặng. Cô đang lăm băm cái gì gọi là “rắn nuốt voi” thì Đỗ Khải Văn đứng dậy nói:

- Cô đi theo tôi. Chúng ta đi dạo một lát.

Nhận lương của ông chủ đương nhiên cô phải nghe lời của anh rồi. Cô vốn cho rằng đi dạo chỉ là đi một vòng trên sàn tàu nhưng không ngờ anh lại nhảy xuống một chiếc ca nô và còn quay người nhìn cô.

Ngô Tuệ sinh ra ở vùng núi nên hơi sợ nước. Lần đầu tiên cô thấy biển thật sự là khi cô tốt nghiệp đại học. Đến giờ cô vẫn sợ nước. Bể bơi cũng có thể làm cô phát khiếp nữa là biển cả bao la thế này.

Đỗ Khải Văn không cho cô cơ hội từ chối, liền giơ tay kéo cô xuống. Cánh tay của người đàn ông này thật rắn rỏi. Cô không kịp mở miệng thì đã bước xuống thuyền rồi. Vì đứng không vững nên cô vội ngồi xuống, tay bám chặt vào hai bên vịn không dám buông ra.

Tiếng ca nô vang lên theo tiếng cười của Đỗ Khải Văn. Cô run rẩy trước những bọt sóng bắn tung tóe, sợ hãi đến tội nghiệp. Anh ngoái đầu nhìn cô, ánh mắt lóe lên khó hiểu. Chiếc ca nô chậm dần, chậm dần rồi như dừng hẳn lại. Anh buông một tay, nhào người hôn cô.

Trong chốc lát, cô hoàn toàn mất phản ứng nhưng sau đó cơn giận dữ bỗng chốc cuộn dâng. Cô giận phát run lên, ngón tay cũng run lẩy bẩy. Cô giận không phải vì cái hôn bất ngờ này mà là thần tượng trong tim cô đã tan vỡ.

Thần tượng đó chính là Đỗ Khải Văn. Anh là động lực duy nhất để cô kiên trì tồn tại suốt mấy năm qua, là phương hướng cho mọi nỗ lực hy sinh của cô, là lý do để cô chiến đấu, quyết không từ bỏ. Sao anh có thể tự tay phá hoại hình tượng mình trong tim cô chứ?

Cơn giận dữ khiến cho cô đứng phắt dậy, đẩy anh ra. Khi làm việc đó, cô hoàn toàn quên mất là mình còn đang ở trên thuyền. Cô chỉ nghe thấy bên tai mình có tiếng Đỗ Khải Văn rất nhẹ nhàng:

- Cẩn thận!

Trước mắt trời đất như xoay chuyển, cô mất thăng bằng rồi ngồi phịch xuống. Có tiếng “ùm” dưới nước, bọt nước lạnh bắn lên mặt cô.

Hành động ngốc nghếch sau đó của Ngô Tuệ đã khiến cô hối hận suốt đời. Sau khi sợ hãi ngồi bên mạn thuyền và không thấy Đỗ Khải Văn đâu, cô đã nhảy ra khỏi thuyền.

Sau này Đỗ Khải Văn vẫn luôn châm chọc:

- Chỉ là bị hôn một cái thôi. Việc gì em phải nhảy xuống biển?

Cô không nói gì, không thể trách anh hiểu lầm. Bởi vì một người hoàn toàn không biết bơi mà lại nhảy xuống biển giữa mùa đông thì chỉ có là đi tìm đến cái chết. Nhưng lúc đó cô đã nhảy xuống.

Với hành động của Đỗ Khải Văn lúc đó, cô không những không nên nhảy xuống biển mà còn phải ở trên thuyền ném đá xuống.

Ngô Tuệ được Đỗ Khải Văn kéo lên khỏi mặt nước. Rất lâu sau, anh mới giải thích. Sau khi rơi xuống nước, mãi sau anh mới ngoi đầu lên không phải vì cố ý dọa cô mà chỉ là bỗng nhiên phát hiện ra bánh lái thuyền có rong biển quấn vào. Sợ nó làm hỏng bánh lái nên anh mới tiện thể gỡ ra. Không ngờ khi anh quay đầu lại thì cô đã nhảy xuống biển. Thế nên anh phải ra sức kéo cô lên.

Hai người đều ướt sũng. Gió biển mùa đông như dao cứa lên người họ. Anh nhìn cô rồi cười bộ dạng đáng thương của cô, sau đó lại ôm chặt lấy cô.

Cô cảm thấy mình thật yếu đuối. Cảm giác yếu đuối khiến cô không có bất cứ phản ứng nào khi anh hôn lần thứ hai. Cô bị anh hoàn toàn chiếm lĩnh.

Thế thì sao nào? Không có Đỗ Khải Văn thì không có Ngô Tuệ. Cô đã không có đường quay lại nữa rồi. Thần tượng trong lòng đã sụp đổ, nhưng anh vẫn ở đó. Cũng vì vậy mà cô cứ bước mãi về phía trước, đến khi không thể bước tiếp nữa thì thôi.

Bây giờ cô biết mình sẽ cố gắng hết sức lao về phía trước, không phải là sợ chiếc roi phía sau mà chỉ muốn theo kịp bước chân anh. Bởi vì cô yêu anh.

Trước đây rất lâu, khi trái tim còn hoảng loạn và cô chưa có chỗ dựa thì cô đã yêu anh mất rồi. Có thể là sớm hơn nữa, khi anh đưa cốc nước ra trước mặt cô mỉm cười. Thậm chí, khi chưa nhìn rõ mặt anh thì đã yêu anh mất rồi.

Nhưng trong lòng cô hiểu rõ, Đỗ Khải Văn sẽ không vui và biết sự thật này. Anh chỉ hiếu kỳ với cô thôi. Anh muốn tìm kiếm thứ gì đó khác biệt trên con người cô. Sau khi trở thành trợ lý đặc biệt của anh, cô đã thấy rất nhiều người phụ nữ phát cuồng vì anh. Ai ai cũng yêu tiền của Đỗ Khải Văn. Nếu như anh biết cô cũng là một thành viên trong số họ thì tuyệt đối anh sẽ chán ngán và vứt bỏ cô ngay.

Bao năm nay, cô đã vô số lần cảm thấy mình bị tách ra, trôi dạt trong không trung, lạnh lùng nhìn phía dưới nhẹ nhàng xoay chuyển, thấy mình che giấu khát vọng, không để người đàn ông đó biết được cách nghĩ thật sự của mình.

Trước mặt anh, cô lấy việc theo đuổi sự nghiệp làm mục tiêu cả đời. Sau này, đến cả bản thân cô cũng không rõ, rốt cuộc điều gì mới có thể khiến cô cảm thấy vui vẻ. Là Đỗ Khải Văn hay là quyền lực? Những gì cô đã vất vả tranh đấu những năm qua đều mất hết rồi.

Sự thật là Đỗ Khải Văn đã mất tích.

8

Sau khi Ngô Tuệ xuống sân bay, Lý Lập là người đầu tiên nhận được điện thoại của cô. Trên điện thoại, anh nói bên cảnh sát đang tìm các vật chứng ở căn hộ của Đỗ Khải Văn. Nếu được thì mời cô đến đó ngay.

Ngô Tuệ biết căn hộ đó. Ba năm trước, cô và Đỗ Khải Văn đã từng có lần cãi nhau kịch liệt ở đó.

Cô đã vô số lần hồi tưởng lại ngày hôm đó. Bản thân cảm thấy đó chỉ là một giấc mơ.

Làm gì có chuyện Đỗ Khải Văn cãi nhau với cô trên phố? Trên thương trường, anh là một người nổi tiếng nhã nhặn, luôn giữ nụ cười trên môi. Kể cả có bị khiêu khích đến mấy thì anh cũng không cau mày. Tuy nhiên những người quen anh đều biết có con dao ẩn chứa sau nụ cười đó. Nhưng cãi nhau trên phố, quát tháo cô, bị cô quát tháo, dùng những lời cay độc đều chỉ là những ảo giác mà cô gặp phải do áp lực công việc quá lớn mà thôi.

Ngô Tuệ xuống xe. Dưới chân là con phố dài. Những viên gạch vuông màu xám lát ngay ngắn thẳng hàng. Cô cúi đầu nhìn và bỗng cảm thấy chóng mặt. Trước mắt mờ đi, sợ là mình vã mồ hôi, cô dùng tay gạt thì ra đó là nước mắt.

Thượng Hải thay đổi quá nhanh. Ngoài con đường gạch xám dưới chân, cô đã không còn nhận ra nơi này nữa.

Ở đây vốn là một con phố yên tĩnh. Lúc đó, căn hộ cao cấp mà cô đứng bên cạnh chỉ là bãi đất trống.

Khi đó, hai người họ đã đi qua đây. Thực ra là cô đã cãi nhau với anh từ trên xe. Ba tuần không gặp, cuối cùng thì lại gặp nhau ở Hồng Kông trong buổi lễ trao giải thưởng cho đại diện doanh nghiệp xuất sắc. Đỗ Khải Văn lên nhận thưởng còn cô ngồi xem.

Vợ Đỗ Khải Văn cũng đến đó.

Sau đó, một mình cô bay đến Thượng Hải đồng thời gửi đơn xin nghỉ việc cho phòng Nhân sự của công ty mà không hề nói với anh một tiếng.

Đỗ Khải Văn đã tìm thấy cô ở nhà Larry. Larry là người bạn thân thiết duy nhất của cô, cũng là họa sĩ sống ở Trung Quốc. Khi cô phải vào bệnh

viện, anh đã luôn ở bên cô. Cô nằm trên chiếc giường gỗ màu xanh, nắm chặt tay anh ta nói:

- Larry, nếu mà anh thích phụ nữ thì chắc chắn em sẽ lấy anh.

Larry giơ những ngón tay thon dài của một họa sĩ ra gạt nước mắt cho cô rồi lắc đầu và dùng cách phát âm tiếng Trung chuẩn xác nhất của người nước ngoài để trả lời cô:

- Chúng ta không thể đâu.

Những ngày đó là thời gian nhàn rỗi nhất trong ký ức của Ngô Tuệ. Cô tưởng rằng cuối cùng mình đã thoát khỏi thế giới có Đỗ Khải Văn. Hàng ngày, sau khi Larry đến phòng làm việc, một mình cô đi đi lại lại trong ngôi nhà lớn, cả ngày không làm gì, chỉ ngồi bên cửa sổ nhìn ánh nắng chiếu lốm đốm trên khuôn mặt mình rồi biến mất.

Tối hôm đó, bỗng nhiên Đỗ Khải Văn ấn chuông cửa, Ngô Tuệ hoàn toàn không để ý mà cứ thế chạy ra mở cửa và còn nói, “Larry, sao anh lại quên mang chìa khóa thế”.

Khi nhìn thấy Đỗ Khải Văn, mặt anh không chút cảm xúc, lạnh lùng, vô cảm. Anh không bước vào mà chỉ nói mấy từ:

- Đi theo anh.

Đây không phải lần đầu tiên Ngô Tuệ nghe thấy anh nói câu này. Lần trước nó đã khiến cho cô cảm kích vô cùng nhưng lần này nó khiến cô rơi xuống vực sâu lạnh giá.

Cô đã đi. Vì lúc này cũng là lúc Larry sắp về nhà. Cô vốn không muốn hai người đàn ông này gặp nhau.

Khi lên xe thì nhận được điện thoại của Larry. Cô chỉ gọi tên Larry một tiếng thì đã bị anh giật mất điện thoại. Bên cạnh có tiếng xe bóp còi. Cô ngoái đầu lại nhìn thì trong chớp mắt chiếc điện thoại đã bị anh ném ra ngoài cửa xe vỡ nát vụn. Cô giận dữ, liền hét lên với anh, kéo cửa ra.

Đương nhiên là cửa xe đã khóa, không thể nào mở ra được. Đỗ Khải Văn giữ chặt vai cô, nhưng cô vẫn chống trả rất quyết liệt. Cô nhào qua người anh ấn vào nút điều khiển mở cửa xe mà không hề để ý là chiếc xe đang lái trên đường cao tốc.

Rốt cuộc cô vẫn là một cô gái nông thôn, dù có cố gắng che đậy bằng cái mác hào nhoáng thì vẫn không thể thay đổi sự thật này.

Trong đêm tối, chiếc xe xoay một vòng vô cùng nguy hiểm trên đường cao tốc. Cuối cùng, xe rẽ vào một con đường gần nhất trong ánh đèn pha và tiếng mắng chửi. Tiếng xe rít lên trong đêm yên tĩnh.

Trong nháy mắt, xe dừng lại, cuối cùng cô đã được tự do, mở cửa thoát ra nhưng anh lập tức xuống xe, chạy đến trước mặt và giữ chặt vai cô lại. Sức mạnh của anh khiến cô một lần nữa thét lên đau đớn.

Anh quát mắng to đến mức khiến người ta giật mình. Ánh mắt giận dữ hoàn toàn không giống với Đỗ Khải Văn thường ngày.

- Đau ư? Bây giờ em biết đau ư? Khi em bỏ đứa con đi, lẽ nào em không cảm thấy đau sao? Lúc đó, em không cảm thấy đau sao?

Cô thật sự bị sốc và nhìn anh rất lâu. Anh không nói nữa, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc hơn. Hai tay anh vẫn giữ chặt lấy vai cô. Sức mạnh đó khiến trước mắt cô xuất hiện ảo giác, ảo giác rằng trong giây lát, bàn tay anh đang dịch dần lên cổ họng và bóp cô chết ngạt.

Đúng là lúc đó Đỗ Khải Văn muốn bóp chết cô trong tay.

Cô ở bên anh đã được hai năm. Anh đã quen có sự tồn tại của cô trong cuộc sống của mình. Cô đầy tham vọng, không cam chịu đứng sau người khác, luôn muốn chứng minh năng lực của mình ở tất cả mọi nơi. Anh không hề trói buộc ý nghĩ của cô. Thậm chí, anh còn coi tham vọng quyền lực mạnh mẽ của cô là niềm vui của mình.

Anh đã dành cho cô sự hậu thuẫn mạnh nhất. Thậm chí, cô còn không cần phải lo lắng là sau lưng cô có bất kỳ trở ngại nào. Thậm chí, anh đã quen với khi cô ngủ hay gác chân tay lung tung, đã quen dành cho cô một nửa chiếc giường lớn nhưng cô đã báo đáp được gì cho anh?

Sau lễ trao giải thưởng, Phương Tĩnh Y chủ động đến tìm anh. Cô chúc mừng anh bằng một giọng khách sáo lạnh lùng. Cô nói rằng mình đã gặp người con gái đó. Rất được. Nếu anh muốn có con với cô ấy thì cô có thể giúp anh thừa nhận đó là người kế thừa của họ.

Anh vốn cũng có dự định đó nhưng hành động tự ý của cô đã khiến anh tức giận. Anh đã rất tức giận khi phát hiện ra Ngô Tuệ không nói gì mà đi phá thai và cảm giác hai người đàn bà này đều phát điên. Một người coi anh là kẻ phối giống, còn một người coi anh như vô hình, muốn đi thì đi.

Cơn giận này đã khiến anh không có bất cứ phản ứng nào lúc Ngô Tuệ mới biến mất. Anh cũng không thử liên lạc với cô, muốn cô hiểu rằng mình đã sai. Rời bỏ anh thì cô sẽ phải hối hận cả đời.

Nhưng thực ra, người hối hận cả đời lại chính là anh.

Khi biết cô bay đến Thượng Hải đi phá thai thì tất cả đã quá muộn.

Sau khi Ngô Tuệ bị sốc thì phản ứng đầu tiên của cô là cười một cách rất lạnh lùng.

Đây chính là Đỗ Khải Văn. Dù không nói gì, dù cô cho rằng tất cả đều là sự lựa chọn của một mình mình thì anh lại đột ngột xuất hiện, đúng lúc cô

cho rằng tất cả đều đã qua đi, để cô biết được rằng, thực ra anh mới là người nhìn thấy tất cả.

Cô đã nhìn thấy sự giận dữ và nỗi đau khổ trong mắt anh. Hóa ra anh cũng biết đau khổ, hóa ra anh cũng biết tổn thương nhưng so với tất cả những gì cô đã phải chịu đựng thì vẫn chưa đủ.

Cô khó khăn ngẩng đầu và dùng những lời cay nghiệt nhất để đáp lại.

- Anh tưởng tôi sẽ sinh con cho anh và người vợ mãi mãi không muốn động tới anh sao? Anh tưởng rằng tôi sẽ chấp nhận sự sắp đặt của hai người sao? Tôi nói cho anh biết. Anh đừng có mơ. Anh mãi mãi đừng có mơ.

Anh đã bị sốc. Đôi tay run rẩy, anh không còn sức giữ cô nữa. Ánh mắt u tối của anh nhìn thấy mọi thứ nhưng không nhìn cô. Đó là một đòn phản công. Trong nháy mắt, nó đã nuốt trọn cả con người anh.

Cơ thể yếu đuối của cô khụy xuống. Anh không nhìn cô nữa mà im lặng xoay người đi. Cô vốn đã chuẩn bị đối mặt với gió bão nhưng phản ứng của anh khiến cô nhanh chóng kiệt sức. Thậm chí, cô còn cảm thấy sợ, sợ anh sẽ khụy ngã trước mặt cô.

Nhưng anh nhanh chóng lên xe, rồi nổ máy, rồ ga lao vút đi trong đêm bỏ lại một mình cô đứng thẫn thờ ở đó trong khi không thể đi lại được.

9

Dưới tòa nhà có rất nhiều xe cảnh sát. Khi cửa thang máy mở ra, có hai nhân viên mặc cảnh phục bước ra, vừa đi vừa nói chuyện. Họ nói giọng địa phương. Cô nghe chỉ hiểu được loáng thoáng. Đại ý là một người có nhiều tiền như vậy, không bắt cóc anh ta thì còn bắt cóc ai nữa chứ. Không loại trừ khả năng này được.

Mắt cô ngấn lệ. Khi đi qua cô, họ nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ nhưng cô không dừng lại mà đi thẳng vào thang máy, nhưng đưa tay bấm số tầng quen thuộc.

Cô biết họ sẽ nói về điều gì. Sau khi căn hộ được sửa xong thì cô cũng đã đến đây một lần. Đồ Khải Văn theo trường phái bề ngoài đơn giản nhưng bên trong lại cực kỳ sang trọng. Người bình thường bước vào sẽ khó tránh khỏi ngạc nhiên mà không thốt nên lời.

Lý Lập cùng mấy nhân viên cảnh sát đang kiểm tra danh sách điện thoại. Thấy cô dường như đã bình tĩnh lại, viên cảnh sát mới giới thiệu và nói cô là người liên lạc cuối cùng với anh Đỗ.

Câu hỏi của cảnh sát cực kỳ công thức hóa. Chiếc điện thoại đó được đặt trong túi nilon, chìa khóa xe cũng vậy. Nghe nói xung quanh xe không có vết tích của đánh nhau, cũng không có vết máu. Đỗ Khải Văn biến mất mà không hề có một manh mối nào.

Sau khi nhìn quanh, cô hỏi Lý Lập tại sao không có ai khác? Ít nhất cũng phải thông báo cho người nhà của Đỗ Khải Văn biết chứ nhưng câu trả lời của Lý Lập khiến cô hết sức kinh ngạc.

Lý Lập nói, anh đã thông báo cho chủ tịch hội đồng quản trị, cũng là bố của Đỗ Khải Văn biết. Chủ tịch đã đến châu Á chủ trì mọi việc và quyết định phong tỏa toàn bộ tin tức Đỗ Khải Văn mất tích. Bởi sau khi thành lập công ty Khởi Hoa ở châu Á, ngày mai cổ phiếu của công ty sẽ lên sàn. Nếu lúc này mà tin Đỗ Khải Văn mất tích truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu và có thể khiến các cổ đông của công ty gặp tổn thất nghiêm trọng.

Cô im lặng nghe anh ta nói xong thì cười lạnh lùng.

Ngô Tuệ cười mình chẳng biết gì. Cô vốn cho rằng Đỗ Khải Văn là người máu lạnh nhất thế gian này nhưng hóa ra anh vẫn chưa đủ tư cách.

Hôm đó, sau khi anh bỏ đi, cô vẫn cho rằng mình sẽ mãi mãi không gặp lại người đàn ông này nữa nhưng ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại từ trụ sở chính ở New York thông báo cô tham gia khóa bồi dưỡng nghiệp vụ và sẽ ở lại tìm công việc khác nhưng cô vẫn không muốn từ bỏ cơ hội hiếm có này.

Khóa bồi dưỡng nghiệp vụ cao cấp như vậy sẽ được tổ chức ở một học viện nổi tiếng thế giới. Sẽ không thể có cơ hội lần thứ hai.

Cô đã chấp nhận.

Larry thật sự khó tin nổi. Trước khi tiễn cô lên máy bay, anh còn nói:

- Em yêu anh ta như vậy, thật là đáng sợ đấy!

Khi đó, cô cảm thấy thật buồn cười. Đây là Đỗ Khải Văn bù đắp cho cô, cô chỉ chấp nhận mà thôi. Yêu gì chứ? Cô đã phải nằm trên giường bệnh lạnh lẽo đối mặt với những thứ dụng cụ gớm ghiếc. Cô chỉ là công cụ sinh con mà anh muốn thôi. Thật tàn khốc. Làm gì có tình yêu chứ?

Một năm sau, quan hệ giữa cô và Đỗ Khải Văn lại bắt đầu lại từ New York. Thậm chí, họ không nhắc đến đêm đó nữa, cũng không giải thích điều gì. Khi cô ra ngoài tập thể dục buổi sáng, anh xuất hiện trước cửa căn hộ của cô. Ngoài trời tuyết rơi. Anh bước ra từ chiếc xe phủ đầy tuyết. Kính cửa xe đóng băng. Cô im lặng nhìn anh, chờ đợi một nụ hôn trở về.

Hôm đó, cô không đi làm mà xin nghỉ. Họ đã âu yếm nhau ở mọi nơi trong căn hộ nhỏ hẹp. Hơi thở của anh khiến cô chìm xuống.

Cô đầu hàng rồi, nhưng khát vọng của anh khiến cô tuyệt vọng. Cô không thể có con người anh, chỉ có thể đòi hỏi những thứ khác thôi. Những thứ cô muốn ngày càng nhiều, mỗi lần cô nhắc tới những mong ước tưởng chừng khó bằng trời, trong mắt anh lại lóe lên điều gì đó.

Anh vẫn hưởng thụ cô. Cô cũng vẫn trung thành diễn tiếp vai đó, đến tận khi ngay cả cô cũng tin, niềm vui của cô là nhận được sự ngưỡng mộ của hàng vạn người.

- Cô ơi, cô ơi! – Giọng của người đội trưởng đội điều tra hình sự là Ngô Tuệ sực tỉnh. Cô ngẩng đầu lên và nhìn thấy họ đặt một chiếc túi nilon có đựng điện thoại trước mặt cô, còn có cả một bản danh sách các cuộc gọi được in ra nữa.

- Chiếc điện thoại này chỉ liên lạc với một mình cô. Cô Ngô, cô có thể giúp đỡ chúng tôi được không? Xin hãy cho chúng tôi biết nội dung của cuộc điện thoại cuối cùng.

Thần thờ nhận lấy tờ giấy, cô xem rất lâu mà không biết trên đó viết gì. Người đội trưởng đứng bên cạnh cũng tỏ vẻ kỳ lạ. Nạn nhân mất tích lâu như vậy mà người nhà còn chưa xuất hiện, chỉ có một cô gái ở đây.

Cô gái này có sắc mặt thật tồi tệ! Đã vậy còn tỏ ra là “Tôi rất ổn”. Cô chỉ giới thiệu mình cũng chỉ là một nhân viên của nạn nhân thôi.

Nhưng có những chuyện chỉ cần để ý một chút là sẽ đoán ra.

Tình cảm sâu nặng như vậy, tiếc là không thể công khai ra được.

Điện thoại di động của đội trưởng đội điều tra hình sự đổ chuông. Anh ta tạm thời không hỏi nữa mà nhắc điện thoại lên nghe. Vừa nghe, mắt anh ta vừa liếc nhìn về phía Ngô Tuệ, sắc mặt trầm ngâm. Sau khi gác điện thoại, anh ta nói:

- Trong đội có tin. Cô đi theo tôi nhận người một chút.

Hành lang nhà xác lạnh lẽo và có mùi khó chịu. Mỗi bước chân, Ngô Tuệ đều cảm thấy mình có thể khụy xuống ngay lập tức. Cuối cùng, đến cả viên đội trưởng đó cũng không thể kìm nén được. Sắc mặt Lý Lập xanh lét.

Anh ta đang nói chuyện điện thoại, mãi sau mới liếc nhìn cô. Sau đó, anh ta buông điện thoại và nói với cô:

- Cô Ngô, hay là để tôi vào cho.

Không nói nên lời, cô chỉ biết lắc đầu. Nhân viên pháp y bước y bước lên từ phía sau cô, vừa nói chuyện với viên đội trưởng vừa đẩy cửa. Khí lạnh phả ra. Cô như người mất hồn, cứ thế đi về phía trước.

Hình người dưới tấm vải trắng rất rõ. Nhân viên pháp y không chút xúc động túm hai đầu tấm vải hỏi cô:

- Cô sẵn sàng chưa?

Cô cắn răng và nói:

- Tôi sẵn sàng rồi.

Tấm vải trắng từ từ được vén lên trước mặt. Ngô Tuệ cố gắng mở căng mắt ra nhưng chẳng nhìn rõ gì cả. Bên tai có người nói, cô nghe không rõ, cô chỉ cảm thấy giọng nói từ ngoài không trung xa xôi dội đến. Ấn tượng cuối cùng của cô là hình như có người ôm lấy cô rất chặt từ đằng sau.

10

Khi tỉnh lại thì Ngô Tuệ đã nằm trong căn hộ của Đỗ Khải Văn. Mọi thứ trong phòng đều im lặng. Đội điều tra hình sự đã không còn ở đó, giống như một giấc mơ.

Cô mở mắt nhìn thấy Đỗ Khải Văn đang nằm ngủ bên cạnh. Trời còn chưa tối. Tuy rèm cửa sổ đã được kéo xuống nhưng ánh mặt trời vẫn ẩn hiện xuyên qua. Cùng lắm mới chỉ là buổi chiều thôi.

Hơi thở đều đều. Anh ngủ rất ngon, tay đặt lên người cô, nửa khuôn mặt áp xuống gối.

Cô bàng hoàng nhìn anh rất lâu. Cuối cùng, giật mình nhảy lên. Cô sờ khắp người anh để chắc chắn là mình không mơ. Khi chạm đến vai anh thì tay bị nắm lại. Cuối cùng, Đỗ Khải Văn đã mở mắt. Câu đầu tiên anh nói với cô là:

- Em yên tâm. Anh chưa chết đâu.

Cô vẫn nhìn anh bằng đôi mắt kính ngạc. Anh nhìn cô với ánh mắt dịu dàng rồi mỉm cười:

- Em yên tâm. Một thời gian dài nữa anh cũng không chết đâu.

Cô không còn tâm trạng đâu mà nghe câu nói đùa hiểm có đó của anh. Cuối cùng, khi đã chắc chắn là anh bình an vô sự thì cô mới cảm thấy nhẹ nhõm. Nhìn ánh mắt đang cười của anh mà nước mắt cô tuôn rơi.

Anh chưa từng thấy cô khóc bao giờ nên nhất thời hơi bối rối. Cho dù có cãi nhau với anh kịch liệt như thế nào đi chăng nữa nhưng cô chưa bao giờ khóc trước mặt anh.

Anh không ngờ cô lại sợ hãi như vậy. Không phải anh đã quay về rồi sao?

Nhóm người bắt cóc đã vạch kế hoạch hết sức cẩn thận. Chúng giả vờ bị tai nạn để lừa anh xuống xe. Sau đó ép anh lên xe của chúng và nhanh chóng rời khỏi nơi đó. Khi chuyện đó xảy ra, anh đang định gọi điện cho cô thì bỗng nhiên xe phanh gấp, điện thoại rơi xuống dưới gầm ghế. Cũng chính vì vậy mà bọn bắt cóc mới không phát hiện ra. Số anh thật may, bọn chúng chưa kịp ra tay thì đã bị phát hiện. Vậy là anh thoát chết trong gang tấc.

Sau khi được cứu, anh liên lạc với cô nhưng một nhân viên cảnh sát nghe điện thoại nói rằng cô đã vào nhà xác nhận người.

Anh giải thích xong mọi chuyện mà cô vẫn còn khóc, khóc đến mức khàn cả tiếng. Anh nhẫn nại, cuối cùng thở dài, rồi ôm lấy cô nói một câu đơn giản nhất.

- Đừng khóc nữa. Anh yêu em.

Cô không khóc nữa, nhìn anh với vẻ kỳ quái. Ánh mắt của cô thật lạ. Sau đó cô đề lên người anh, lại còn cúi xuống cắn anh. Anh bị đau quá hét toáng lên rồi đề cô xuống:

- Em điên rồi sao?

Cô không điên, chỉ là quá vui mừng thôi. Trút bỏ vẻ bề ngoài, cô mãi mãi là cô gái hoang dã nơi rừng núi. Cách bày tỏ tình cảm cũng hết sức đặc biệt.

Chẳng ai biết về chuyện bắt cóc cả, đúng như chủ tịch hội đồng quản trị mong đợi. Người đứng đằng sau đã biến mất hoàn toàn, không có tin tức nào liên quan được đưa lên phương tiện truyền thông.

Ngày hôm sau, buổi lễ vẫn được tổ chức, chủ tịch hội đồng quản trị đích thân chủ trì. Tất cả đều được tiến hành thuận lợi.

Đỗ Khải Văn không có mặt. Anh chỉ nói chuyện điện thoại với bố. Anh hiểu tại sao ông không đến đây. Dù thế nào cũng không được làm ảnh hưởng đến các cổ đông. Nếu đổi lại thì anh cũng sẽ làm như vậy. Chuyện gì cũng phải bình tĩnh thì mới có thể giải quyết được. Làm việc theo tình cảm sẽ không giúp được gì.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, cuối cùng bố anh nhắc nhở một câu rất sâu sắc. Ông còn nói ông còn chưa được bế cháu. Dù thế nào thì anh cũng không thể không có con trai được.

Anh cười, nhìn Ngô Tuệ đang ngủ ngon và khẳng định:

- Chấn chấn sẽ có. Bối yên tâm.

TÔI VÀ BẠN TRAI KINH TẾ

Nhân Hải Trung
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hậu Ký

Khi đặt bút viết cuốn tiểu thuyết này, tôi đã hạ quyết tâm, lần này nhất định phải viết về chuyện tình của một người bình thường.

Đọc bao nhiêu cuốn tiểu thuyết tình cảm, bản thân tôi cũng viết không ít, cuốn truyện nào nhân vật nam chính cũng đều anh tuấn giàu có, không có gì không thể, mạnh mẽ khiến người người ngưỡng mộ.

Nhưng trong thực tế, chúng ta lại rất ít khi có cơ hội gặp người đàn ông như vậy. Thực ra, đó là điều không thể, cho dù có tình cờ gặp cũng bị dọa chết khiếp. Tóm lại là ý nghĩa thực tế vô cùng ít.

Cho nên mới có cuốn tiểu thuyết về một người đàn ông an toàn. Khi bắt đầu viết, tôi vô cùng tự tin, muốn viết một câu chuyện về cuộc sống như vậy, chẳng phải là viết ra một cách tự nhiên thoải mái sao? Nhưng hạ bút viết, tôi mới phát hiện ra rằng nó cũng giống như khó có thể làm món ăn ngon từ bắp cải và đậu phụ, Viết về cuộc sống bình thường đúng là khó viết nhất. Những câu chuyện đời thường, những tình tiết vụn vặt, muốn viết cho hay, cho thật vừa ý thực sự phải hao tổn không biết bao nhiêu tế bào thần kinh.

Nhưng càng về sau, tôi lại càng thích hai nhân vật này. Có lúc tôi cũng xúc động vì họ. Không phải mọi người đều phải trải qua những cam go ác liệt mới có thể ở bên nhau. Những trắc trở lớn ngay từ đầu điểm xuất phát có thể sẽ dẫn đến kết cục thảm nhất. Sự kiên trì với những điều bình thường trong cuộc sống mới là thứ đáng quý và đáng trân trọng nhất.

Hy vọng những người đọc cuốn sách này đều có thể trân trọng hạnh phúc tưởng chừng như rất nhỏ bé và bình thường ấy.